WILLIAM DIEHL

Chipul răului

Show of Evil, 1995

Căci vorbele, oricât de mincinoase,
Dar spuse cu un glas meşteşugit,
Ascund şi-un chip al răului.
NEGUȚĂTORUL DIN VENEȚIA,
Act III, Scena 2

PROLOG

Orăşelul Gideon din statul Illinois, cu rezonanță biblică prin nume şi temperament, se află cuibărit în apropiere de granița dintre Kentucky şi Indiana, la poalele munților Blue Ridge. Un pârâiaş firav, pe nume Wahoo, mărgineşte orăşelul la apus, în timp ce la miazăzi şi la răsărit încep să se arcuiască povârnişurile munților Appalachi. Gideon a fost întemeiat pe la mijlocul primului deceniu al secolului al XVIII-lea de către un grup de agricultori alungați spre sud de oraşele Vestului Mijlociu în plină dezvoltare, de construirea căii ferate şi de iernile necruțătoare. Curând li s-a alăturat un predicator cu privirea înflăcărată, aparținând Bisericii Mormonilor, pe nume Abraham Gideon, care se despărțise de Brigham Young, şi condusese o mână de prozeliți spre munții de la miazăzi. Aici au descoperit din întâmplare sătucul abia înfiripat şi, plăcându-le ceea ce au văzut, s-au stabilit acolo. Gideon a fost cel care a dat aşezării numele său, împreună cu

un cod de comportare foarte strict, care s-a menținut timp de aproape o sută cincizeci de ani.

Numărând vreo două mii şi ceva de locuitori, în cea mai mare parte conservatori harnici, mulți trăgându-se din vechile familii de mormoni, Gideon este un orăşel care-şi poartă singur de grijă şi-şi vede de treburile sale. Arhitectura este simplă şi austeră; străzile pavate numai arunci când o cer împrejurările; în inima aşezării se găsesc doar prăvălii cu cele strict necesare, fără podoabe inutile şi alte mărunțişuri; întrunirile localnicilor se țin la biserica baptistă, cea mai încăpătoare clădire din oraş.

Singurul magazin auto vinde automobile Ford şi utilaje agricole. O maşină de fabricație străină ar fi la fel de puțin probabilă la Gideon ca şi bunica Moses înviată din morți şi alergând în pielea goală pe străzile oraşului într-o dimineață de duminică.

Consiliul municipal, alcătuit din oameni neciopliți şi încruntați, administrează orăşelul cu un soi de fervoare evanghelică, tolerându-i cele câteva baruri şi taverne, dar rămânând neînduplecat în problema sexului; după ce au desființat unicul bar cu chelnerițe cu sânii goi, la sfârşitul anilor '80, vociferează atât de vehement la adresa filmelor de mâna a zecea, încât cei mai mulți locuitori preferă să le vizioneze la televizor decât să meargă la unul din cele două cinematografe ale oraşului, expunându-se astfel oprobriului celor cinci bătrâni care stabilesc atât atitudinea cât şi principiile morale ale aşezării. Tinerii, în revolta lor tacită față de aceste anacronisme, se duc de regulă cu maşina în oraşele învecinate, în care sunt artere comerciale şi teatre de tot felul şi unde pot cumpăra şase sticle de bere fără teama de-a fi recunoscuți de cineva.

Cei mai mulți locuitori din Gideon sunt oameni prietenoşi, atenți, dornici să se arate utili şi care îşi ajută concetățenii aflați la ananghie, practicând o combinație arhaică de „poartă-te cu ceilalți aşa cum vrei să se poarte ei cu tine" şi „iubeşte-ți aproapele". Şi atâta vreme cât locuitorii îşi ascund

viciile mai şocante în spatele uşilor închise şi al ferestrelor oblonite, nimeni nu se sinchiseşte prea mult. Pe scurt, este un loc pe care timpul, spațiul şi poftele lumeşti le-au izolat de restul lumii.

Localnicilor le place aşa. Nu privesc cu ochi prea buni pe cei care se amestecă în treburile lor şi-şi rezolvă problemele fără intervenția unor persoane străine de partea locului, cum ar fi politicienii, federalii sau jurnaliştii curioşi, în căutare de senzații.

Într-o dimineață de marți din luna octombrie a anului 1993, cu câteva zile înainte de Halloween, totul avea să se schimbe, în urma unui act de o violență cutremurătoare.

Brusc, încrederea deveni suspiciune; teama luă locul plictiselii, iar indiferența se preschimbă în dispreț. Oamenii începură să-şi ferece uşile şi ferestrele în timpul zilei; luminile de pe verandă rămâneau aprinse toată noaptea. Vecinii aflați în trecere şi care până nu de mult se salutau, făcându-şi semne prieteneşti cu mâna, deveniră dintr-o dată precauți, ca nişte străini.

Cu toate acestea, cei din Gideon îşi ascundeau scandalul în spatele uşilor închise, ca o familie ocrotitoare, discutând despre el numai pe baza celor auzite. Cumplita faptă era tăinuită față de restul lumii – cel puțin, pentru moment.

În acea dimineață de toamnă, Linda Balfour pregăti soțului ei gustarea obişnuită: sandvişuri de ton cu pâine albă şi maioneză, o felie subțire din plăcinta cu mere pregătită cu o seară în urmă, cartofi prăjiți şi crocanți, suc de portocale în termos. Îi periase şi pălăria tare, de un portocaliu strălucitor, după care îi preparase micul dejun constând din ochiuri fierte, costiță rumenită, pâine prăjită exact atât cât trebuie şi cafea neagră, tare. Când el coborî, pălăria şi cutia cu gustarea aşteptau lângă farfurie, împreună cu ediția de dimineață a ziarului *St. Louis Post Dispatch.*

George Balfour era un bărbat corpolent, abia trecut de patruzeci de ani, cu un surâs angelic, semn al unei firi blânde şi înțelegătoare. Născut şi crescut în Gideon, se însurase cu

Linda la vârsta de aproape pa-truzeci de ani, după o idilă relativ scurtă, şi-şi socotea nevasta de douăzeci de ani şi fiul de un an adevărate daruri de la Dumnezeu, fiindcă dusese o viață singuratică şi destul de izolată până în urmă cu trei ani, când o întâlnise în Decatur, la un seminar al companiei.

Casa lor cu două caturi era veche de şaptezeci de ani, o construcție sobră şi albă, aproape de centrul oraşului, cu terasă de jur-împrejur, dotată atât cu plită cât şi cu aragaz. Era singura moştenire de care avusese parte George Balfour. Locuise în ea de când se născuse, amândoi părinții lui muriseră în acelaşi dormitor pe care-l împărțea acum cu soția.

Îi plăcea grozav să coboare dimineața, ademenit de aromele pe care şi le amintea din copilărie: cafea, lemne de stejar arzând în sobă, costiță, iar vara mireasma pepenelui galben proaspăt tăiat. Televizorul era de obicei potrivit pe emisiunea *Ştirile zilei.* Ziarul îl aştepta.

Se îmbrăcase la fel ca în fiecare zi: pantaloni kaki, apretați şi călcați, cu dunga ca o lamă de cuțit, un tricou mirosind a Downy, bocanci lustruiți şi bluzonul portocaliu la care ținea foarte mult, cu inscripția COMPANIA DE ELECTRICITATE ŞI LUMINĂ DIN SUDUL STATULUI ILLINOIS pe spate şi cuvântul ŞEF imprimat în locul buzunarului stâng de la piept. Totul în ținuta, locuința şi familia sa vorbea despre un om obişnuit cu ordinea şi cu rutina. Balfour nu agrea surprizele şi schimbarea.

Îşi sărută fiul în chip de bună dimineața, şterse o dâră de salivă de pe bărbia copilaşului, apoi o ciupi drăgăstos pe Linda de ceafă. Ea îi zâmbi, era o femeie plinuță, cu cearcăne şi riduri timpurii în jurul gurii, cu părul castaniu-roşcat pieptănat pe spate şi strâns într-un coc. George spunea adeseori că ridurile se datorau faptului că soției sale îi plăcea să râdă.

Nu exista nimic în viața lui George Balfour care să nu fie cunoscut deja.

— În sfârşit, Saints au luat ieri bătaie, zise femeia în clipa în care soţul ei luă loc la masă.

— Era şi timpul, răspunse el, spicuind pagina întâi a ziarului. Fiindcă veni vorba, după prânz trebuie să mă reped până la Carbondale. Li s-a defectat unul din transformatoarele principale. S-ar putea să întârzii puţin la cină.

— Bine. Şase jumătate? Şapte?

— Oh, pe la şase jumătate ar trebui să fiu acasă.

La şapte şi un sfert, când Lewis Holliwell trase camioneta în dreptul casei, George se afla pe terasă. O sărută pe Linda şi-şi luă rămas- bun de la Adam, făcându-le semn cu mâna în timp ce camioneta condusă de Lewis se îndepărta de căsuţa cea albă. Dădură colţul şi deodată strada rămase pustie, cu excepţia bătrânei doamne Aiken, care îi salută fluturându-şi mâna, în timp ce cobora grăbită de pe verandă, în halat şi papuci, ca să-şi ia ziarul, şi de un lucrător singuratic, cărând o cutie de scule şi păşind greoi pe aleea din spatele casei. Soarele strălucitor tocmai se ivise de după culmi, vestind o zi frumoasă şi fără nori.

Jumătate de oră mai târziu, Miriam Perrone, femeia care locuia alături de familia Balfour, observă că uşa vecinilor ei era larg deschisă. *Ciudat,* îşi spuse ea. *E destul de răcoare în dimineaţa asta.* După un timp, privind de la fereastra sufrageriei, văzu că uşa era tot deschisă. Ieşi prin spate şi traversă curtea, îndreptându-se spre locuinţa familiei Balfour.

— Linda? strigă ea. Nici un răspuns. Se apropie de uşă. Linda? Aceeaşi tăcere. Bătu în pervazul ferestrei. Linda? Sunt eu, Miriam. Ştiai că ai lăsat deschisă uşa din spate? Nici un răspuns. Păşi cu băgare de seamă în bucătărie, puţin stânjenită şi nevrând să deranjeze. Linda?

Brusc, o cuprinse o spaimă inexplicabilă. Avu senzaţia că se sufocă şi-şi simţi gura uscată. Auzea televizorul, dar nimic altceva care să vestească prezenţa Lindei sau a copilului. Porni către uşa sufrageriei. Apropiindu-se, văzu ţarcul gol şi,

în secunda următoare, îl văzu pe Adam căzut pe o parte pe covor, cu spatele la ea.

Ajunsă în prag, se opri. Buzele îi tremurară o clipă lungă cât o eternitate, înainte ca geamătul ei adânc să se preschimbe într-un urlet de groază.

La câțiva paşi de pătuțul copilului se afla trupul măcelărit al Lindei Balfour, prăbuşit lângă perete, cu ochi sticloşi în care se citea teroarea, cu gura căscată, zăcând într-o baltă de sânge care continua să se lățească, în timp ce Katie Couric şi Willard Scott făceau glume despre vreme pe ecranul împroşcat cu sânge al televizorului de alături.

Acesta fusese începutul.

ORAŞUL
PATRU LUNI MAI TÂRZIU

1

Ceața se învălătucea în jurul reflectoarelor puternice, la ceasul cel mai întunecat dinaintea zorilor. Cocoțate în vârful unor tije lungi de metal, reflectoarele proiectau fascicule orbitoare asupra unui ținut sterp, respingător, învăluit în abur, din care se iveau, într-un joc de umbre şi lumini, movilițe, ridicături şi mormane de gunoi, deşeuri şi sticle de plastic aruncate. Farfurii de plastic, ambalaje de carton pentru hrană la pachet, ziare şi haine vechi, precum şi maldăre de resturi de alimente năpădite de viermi. Asemenea unor culmi muntoase urât mirositoare luându-se la întrecere cu strălucitorii zgârie-nori aflați la kilometri depărtare, gunoiul oraşului se înălța ca un lanț de munți bonți, alcătuiți din deşeuri. Din căldura generată de bacterii pe vasta întindere a gropii de gunoi emanau miasme, în timp ce insecte mici şi cenuşii săgetau înnebunite prin fața unui

buldozer cu motorul duduind, care împingea şi aduna la un loc mormanele de mizerie, nivelându-le cât de cât.

Mecanicul de pe buldozer, înfofolit cu mai multe rânduri de haine, semăna cu o făptură de pe altă planetă: pantaloni lungi şi groşi, o cămaşă de flanelă, un pulover gros de lână, o scurtă voluminoasă care ar fi făcut faţă şi ţinuturilor arctice, o căciulă de blană trasă bine pe urechi, mănuşi de piele şi pânză căptuşite cu blană, o mască chirurgicală care-l apăra de duhoarea sufocantă, iar pe nas ochelari de schi. Din căştile walkman-ului vârât în buzunar răsuna glasul Gloriei Estefan, care cânta *Mi Tierra,* acoperind huruitul uriaşului buldozer.

Încă un ceas, se gândea Jesus Suarino, cunoscut prin vecini şi sub numele de Gaucho. *Încă un ceas şi mă car de aici.*

Acţionă manetele. Învârtind buldozerul în loc, coborî cupa, atacând un alt morman de gunoi. Şenilele buldozerului rulau sub el, împroşcând resturi în spatele utilajului, pe măsură ce se adânceau în terenul umed, pe care înaintau nesigur. Prin ochelarii aburiţi de ceaţă, Suarino privi cupa care se înfigea în vârful maldărului, împrăştiindu-l într-o mică adâncitură aflată imediat dedesubt. Suarino ridică iarăşi braţul utilajului, lăsă cupa ceva mai jos şi scoase un alt strat de gunoi. În timp ce cupa se înfigea în morman, Suarino zări ceva prin ochelarii aburiţi.

Încetini viteza, auzind cum motorul uriaşului utilaj horcăie şi-şi reduce turaţia, în timp ce ţeava de eşapament icnea în bătaia vântului rece care sufla peste munţii de mizerie. Miji ochii, apoi îşi şterse o lentilă cu palma înmănuşată.

Ceea ce văzu îl făcu să tresară violent. Muşcând din grămada de gunoi, cupa ridicase o siluetă. Suarino se holbă la capul scheletic, la orbitele goale şi la şuviţele de păr blond, mânjite de grăsime şi murdărie, care atârnau de pe un craniu aproape fără piele. Capul cadavrului se bălăbăni înainte şi înapoi, după care căzu în faţă, cu maxilarul proptit de coastele dezgolite.

— Aoleuuu! răcni omul, dar urletul lui îngrozit rămase prizonier sub mască.

Îşi smulse ochelarii şi se aplecă în față, privind pe deasupra maşinii. Cadavrul se prăbuşi într-o parte şi unul din brațe zvâcni în sus, apoi căzu pe piept, arătând în direcția lui cu degetele descărnate.

Suarino opri motorul şi sări jos de pe locul lui, cufundându-se în mocirlă aproape până la genunchi. Smulgându-şi masca şi continuând să urle, o luă la fugă spre biroul aflat la marginea gropii de gunoi.

Martin Vail detesta telefoanele. Acestea reprezentau intruziuni. Încălcări ale intimității sale. Întreruperi. Însă obligațiile de serviciu cereau ca în biroul primului procuror al oraşului şi totodată procuror districtual adjunct să existe neapărat un telefon.

Acestea erau pretutindeni: trei linii diferite în apartamentul său — un fir direct, al cărui număr era cunoscut numai de principalul său ajutor, Abel Stenner, şi de secretara cu probleme executive, Naomi Chance — toate prevăzute cu receptoare portabile şi robot; un telefon celular în servieta-diplomat; alte două în maşină. Singurul loc unde putea să scape de temutele aparate era duşul. Ura, mai ales, telefoanele primite în toiul nopții şi, deşi fixase volumul astfel încât să sune foarte încet şi melodios, totuşi țârâitul lor era insistent şi, până la urmă, îl smulgea chiar şi din somnul cel mai adânc.

Când apelul venea pe firul direct, nu aducea niciodată o veste bună. De data aceasta, telefonul direct sunase un minut întreg până când, în sfârşit, Vail se rostogoli pe spate, bâjbâind pe întuneric în căutarea aparatului.

— Cât e ceasul? mormăi el în receptor.

— Aproape cinci, răspunse glasul calm al lui Stenner.

— Mai precis?

— Patru şi douăzeci.

— Eşti un sadic, maior Stenner. Pun prinsoare că vâri scobitori sub unghiile copiilor şi le dai foc. Mă prind că şi râzi atunci când ţipă.

— Mai bine ţi-ai pune nişte haine vechi.

— Unde mergem?

— Douăzeci de minute îţi ajung?

— Ce se întâmplă, Abel?

— Te sun din maşină.

Şi închise telefonul.

Vail îşi vărsă năduful asupra telefonului preţ de vreo jumătate de minut, după care aprinse veioza, ca să nu adoarmă din nou. Se întinse, zvârli cu piciorul cuvertura la o parte şi rămase culcat pe spate în camera rece, cu braţele întinse în lături, până când se dezmetici complet.

La dracu', patru douăzeci dimineaţa! Se sculă, trase pe el un halat şi se duse la bucătărie, apoi macină nişte cafea, turnă apă rece în cafetieră şi se îndreptă spre duş. Cincisprezece minute mai târziu era îmbrăcat în pantaloni de catifea reiată, un pulover de lână şi bocanci de munte. Îşi prepară două căni mari de cafea, înghesui în servietă mai multe dosare luate de pe birou, iar când se pregătea să iasă, sună telefonul.

Înşfăcă receptorul şi spuse:

— Sper că merită osteneala!

După care închise. Îmbrăcă din mers o scurtă din piele pentru automobilişti şi coborî în holul aflat cu zece etaje mai jos.

Maiorul Abel Stenner stătea la volan, cu spatele ţeapăn ca o scândură. Era îmbrăcat fără cusur într-un costum gri cu dungulițe. Când Stenner acceptase slujba de detectiv principal al lui Vail, acesta din urmă îl avansase la gradul de maior, rareori întâlnit în afara poliţiei statale. Vail avusese o idee diabolică –acum Stenner era cel mai mare în grad după şeful poliţiei oraşului. Vail îi întinse o cană de cafea.

— Mulţumesc, zise Stenner.

— Parcă spuneai să ne luăm haine vechi. Arăți de parcă te-ai duce să ții un discurs.

— Eram deja îmbrăcat, răspunse el, demarând de lângă bordură.

Stenner, un bărbat meticulos şi precaut, a cărui expresie de nepătruns şi ai cărui ochi căprui şi severi nu trădau nici cea mai mică umbră de emoție, nu era numai cel mai bun polițist născut vreodată în oraş, dar şi cel mai zgârcit la vorbă; zâmbea arareori şi vorbea în propoziții scurte, directe şi fără înfloriturі.

— Unde naiba mergem?

— Ai să vezi.

Vail se aşează pe locul său şi sorbi din cafea.

— Abel, tu nu dormi niciodată?

— Asta mă întrebi în fiecare săptămână.

— Niciodată nu-mi răspunzi.

— Atunci de ce mai întrebi?

Urmă o tăcere şi mai lungă. Era un mister cum de deveniseră prieteni apropiați. Cu zece ani în urmă, când Vail era cel mai bun avocat al apărării din întreg statul, acționând împotriva statului, în loc să-i apere interesele, cei doi fuseseră duşmani de moarte. Stenner era singurul polițist care întotdeauna aprecia corect situația, care ştia de ce este nevoie la întocmirea unui dosar şi care nu se lăsa păcălit de întrebări capcană, ghicind cursa ce i se întindea. O singură dată îşi pierduse stăpânirea de sine, la bara martorilor, atunci când fusese interogat de Martin Vail, cu ocazia procesului Aaron Stampler. O dată numit prim- procuror, una dintre primele măsuri oficiale luate de Vail fusese aceea de a-l fura pe Stenner din subordinea şefului de poliție Eric Eckling. Fusese aproape convins că Stenner îl va refuza, atât de profundă era animozitatea dintre ei, şi avusese aproape un şoc când acesta acceptase.

— Acum eşti de partea mea, îi explicase Stenner ridicând din umeri. În plus, Eckling este un incompetent.

Trecuseră zece ani. Între timp, Stenner începuse să se mai îmblânzească. Ajunsese să zâmbească din când în când, iar prin biroul procurorului districtual circula un mit – neconfirmat – că o dată chiar făcuse o glumă, deşi fusese imposibil de găsit un martor care s-o fi auzit direct din gura lui.

Vail era pe jumătate adormit şi-şi ținea cana de cafea cu amândouă mâinile, ca să nu-i verse conținutul. La un moment dat, Stenner părăsi şoseaua principală, pornind pe drumul lăturalnic care ducea spre marea groapă de gunoi a regiunii. Capul i se bălăbănea înainte şi înapoi. În momentul următor, deveni conştient de caleidoscopul de lumini care-i dansa pe pleoape.

Deschise ochii, îşi îndreptă spatele în scaunul maşinii şi, pe fundalul unui morman de deşeuri, văzu fulgere galbene, roşii şi albastre sfâşiind întunericul ceţos al nopții. O clipă mai târziu, Stenner ocoli mormanul şi avură în fața ochilor întreaga scenă. Erau acolo vreo douăsprezece maşini de diverse tipuri – ambulanțe, maşini de poliție, furgoneta medicului legist – toate parcate la marginea gropii. Dincolo de ele, ca nişte cosmonauți pe Lună, polițişti şi pompieri îmbrăcați în galben munceau din greu în peisajul învăluit în abur, sondând cu prăjini lungi maldărele de gunoi cu contur nedesluşit. În aer plutea o duhoare acră de gunoi ars, de mâncare putrezită şi de hârtie udă. O fracțiune de secundă Vail îşi aminti ultima ocazie când se dusese acasă, într-un loc numit parcă în batjocură Cartierul Curcubeului, în realitate devastat de poluare, şi unde cei răspunzători răsplăteau îngăduința comunității otrăvind pământul, apa şi aerul. Mai întâi, apăruse unul, apoi altul, atraşi de acel loc la fel ca hienele care simt miros de mortăciune, până când totul devenise o imensă insulă a morții, împrejmuită de păduri care-şi aşteptau rândul la distrugere. Vail se dusese acasă ca să asiste la înmormântarea bunicii lui. Acest lucru se întâmplase cu treisprezece ani în urmă şi de atunci nu mai repetase niciodată călătoria. O amintire fugară din Cartierul

Curcubeului înlocui tabloul din fața lui. Îi fulgeră prin minte, apoi pieri fără urmă. Întotdeauna îl înfuriase faptul că avuseseră neobrăzarea să numească un asemenea loc parc.

Trei prăjini înalte, cu steguleţe fluturând în vântul aspru, delimitau perimetrul căutărilor. Erau legate între ele, marcând un cerc cu circumferința de vreo cincizeci de metri. Mirosul greţos, dulce-acrişor, al morții plutea adus de vânt, acoperind din când în când duhoarea de putreziciune. Patru bărbați apărură în vârful mormanului, cărând un sac de morgă, de culoare verde.

— Cu ăsta sunt trei, zise Stenner.

— Cadavre?

— Acolo unde sunt steguleţele, încuviință el din cap.

— Iisuse!

— Primul era acolo, în cerc. O femeie. Când ți-am telefonat, tocmai descoperiseră un altul.

Când Stenner coborî din maşină, înăuntru năvăli un val de aer înghețat. Vail îşi ridică gulerul şi ieşi afară, în întunericul dinaintea zorilor. Îşi îndesă mâinile adânc în buzunarele bluzonului şi-şi încovoie umerii ca să se apere de frig. Simțea cum îi crapă buzele de fiecare dată când răsuflarea caldă i se preschimba în abur, izbindu-l din nou în obraz.

Doi polițişti, unul mai vârstnic şi altul novice, stăteau de pază lângă panglicile care marcau scena crimei. Vail şi Stenner se apropiară de ei. Vântul smulse cravata lui Stenner, plesnindu-l cu ea peste obraz câteva secunde, până când şi-o vârî din nou sub haină şi porni împreună cu Vail spre groapa de gunoi.

— Iisuse, da' asta nu poartă palton? Tre' să fie zece grade sub zero! exclamă polițistul cel tânăr.

— Nu-i trebuie palton, răspunse cel mai vârstnic. Ăsta n-are sânge în vine. E Stenner. Ştii cum i se zicea pe vremea când lucra încă la poliție? Țurțurele.

Douăzeci de paşi mai încolo Stenner se opri, se întoarse încet pe loc şi, în timp ce polițistul încă mai vorbea, îl săgetă

cu privirea preț de zece secunde încheiate, după care îşi concentră din nou atenția asupra scenei crimei.

— Înțelegi ce-am vrut să spun, şopti bătrânul polițist. Nimeni nu-i spunea aşa în față.

— Probabil că are urechi la ceafă.

— Ochi.

— Cum?

— Ochi. Are ochi la ceafă.

— Dar nu te-a văzut, te-a auzit! insistă tânărul.

— Hâm?

— Ziceai...

— Iisuse, Sanders, las-o baltă! Las-o baltă, bine? E cea mai rece noapte a anului, sunt la groapa de gunoi a oraşului şi mai am coadă după mine un dobitoc de partener.

— Uite-l pe Shock, i se adresă Stenner lui Vail.

Făcu semn din cap către un polițist în uniformă, un bărbat înalt şi voinic ca un taur, care stătea la marginea gropii de gunoi. Căpitanul Shock Johnson era negru ca abanosul şi chel, cu mâini enorme şi brăzdate de cicatrice, pe care le ținea în dreptul gurii, şi cu umeri ca ai unui cantonier din Green Bay. Dând cu ochii de Vail şi Stenner, clătină din cap şi chicoti.

— Nu pot să cred, zise el. Păi, voi nici măcar nu trebuia să fiți aici.

— Ce dracu' se întâmplă? întrebă Vail.

— Mecanicul de pe buldozer a scos la iveală primul cadavru, aşa că am decis că ar fi cazul să mai scormonim nițel şi, bingo! Uite că am dat de trei.

— Care-i cauza morții?

— Mai bine întreabă-l pe Okimoto, el e specialistul. Sunt făcute praf. Probabil că au stat aici destul de multişor. Viermii au prăznuit din fiecare.

Vail gemu, imaginându-şi scena.

— Cu alte cuvinte, deocamdată nu ştim nimic? întrebă el.

— Ştim că avem trei... care s-au fezandat în porcăria asta Dumnezeu ştie de când.

— Am putea întâmpina dificultăți la determinarea datei decesului, interveni Stenner. Locul este întotdeauna de mare importanță.

Johnson încuviință din cap.

— Facem diapozitive şi casete video, precum şi măsurători. Dacă mai târziu vremea se va îndrepta, am cerut un elicopter care să survoleze locul. Vom lua câteva fotografii de sus.

— Bine.

Johnson, cândva sergent în subordinea lui Stenner, fusese avansat locotenent când acesta plecase din poliție. Acum era căpitan al pazei de noapte, dar îi rămăsese îndatorat lui Stenner pentru anii întregi în care acesta îl învățase meserie, cultivându-i un puternic simț intuitiv. Shock era sursa de informații a lui Stenner într-o secție de poliție care se arăta extrem de ostilă.

— Eckling a sosit? întrebă Vail.

— Oh, da. E acolo jos, în miezul problemei, încercând să pară plin de importanță pentru canalul 7. Ei au fost primii care au „mirosit" povestea.

— Că bine zici, comentă Vail.

— Ai vreo idee? întrebă Stenner.

— Nu chiar. După părerea mea, cele trei cadavre au fost aruncate aici cam o dată, dar nu putem fi absolut siguri. Ar fi greu de găsit acelaşi loc de două ori, cu buldozerele care răscolesc şi mută mereu gunoiul de colo-colo. Îşi mută privirea asupra peisajului plin de denivelări. Iertați-mă, trebuie să verific sacul care tocmai a fost scos. În plus, v-a văzut Eckling. Chicoti din nou. Mie mi-ajunge distracția pe seara asta.

Şi se îndepărtă.

— Am să aştept în maşină, zise Stenner.

Nu schimbase o vorbă cu şeful său de când îşi dăduse demisia.

Şeful poliției urcă gâfâind maldărul de gunoi, urmat de o echipă de filmare şi un reporter. Vorbea gesticulând larg cu

brațele, iar cuvintele îi ieşeau din gură o dată cu mici rotocoale de abur.

— Văd că-i aici şi procurorul districtual, zâmbi el disprețuitor. Tuturor le place circul.

Eckling se referea întotdeauna la Vail numindu-l „procurorul districtual" şi rostind cuvintele pe un asemenea ton, încât sunau ca o insultă. Acum, că scosese tot ce era de scos de la Eckling, cei trei îşi îndreptară aparatul de filmat spre Vail.

— Aveți de făcut vreo declarație, domnule Vail? întrebă reporterul, un tânăr de vreo douăzeci de ani, scund şi slăbuț, pe nume Billy Pearce, care-l privea din străfundurile glugii unei haine îmblănite.

— Sunt doar un spectator curios, răspunse Vail.

— Puteți face unele supoziții asupra celor petrecute aici?

— Nu pot face nici un fel de supoziție, Billy. Mulțumesc.

Vail se desprinse de ei şi se îndreptă spre Eckling, în timp ce membrii echipei de filmare se grăbeau spre microbuzul lor, recunoscători pentru laconismul procurorului. Eckling era un bărbat înalt, cu un început de burtă care trăda un băutor de bere şi cu ochi care sticleau din spatele ochelarilor de soare.

— Ce s-a întâmplat, Martin, chiar n-ai mai avut răbdare? se răsti el.

— Ştii de ce sunt aici, Eric. Am avut discuția asta de prea multe ori.

— Nu puteai să aştepți nici măcar să se răcească trupurile? mârâi el.

— Asta n-ar trebui să dureze prea mult pe o astfel de vreme.

— N-ai vrut decât să-ți vezi mutra la televizor, la ştirile de la ora şase, îl luă peste picior Eckling.

— Nu de asta ai bătut şi tu drumul până aici? replică vesel Vail.

— Uite ce e, nu ai voie să-ți vâri nasul vreme de şapte zile. Ce-ai zice să-mi dai pace şi să ne laşi să ne facem meseria?

— Măcar să fii în stare, şefule, răspunse cu amabilitate Vail.

— Du-te naibii! înjură Eckling, îndepărtându-se cu paşi greoi.

Vail se înapoie la maşină şi, dând de căldura dinăuntru, se scutură de frigul adunat în el.

— Drace, că frig mai e!

— Tu şi Eckling aţi avut obişnuitul schimb de amabilităţi?

— Mda, lucrurile merg din ce în ce mai bine. Nici măcar nu ne-am înfipt colţii unul în celălalt.

2

Stenner întoarse aproape în Ioc şi pomi înapoi spre oraş.

— Condu la „Butterfly", zise Vail. Mor de foame.

— Încă nu s-a deschis.

— Du-te la uşa din spate.

Vail îşi lăsă capul pe tetieră şi închise ochii, gândindu-se la Stenner, care era atât de zgârcit la vorbă. Curând după ce Stenner se alăturase grupului său de colaboratori, el şi Vail se duseseră cu maşina într-un orăşel, ca să ia o declaraţie. O oră şi jumătate dus, o oră şi jumătate întors. După ce coborâse din maşină, Vail se aplecase pe geamul portierei şi spusese:

— Abel, venim de la un drum de trei ore şi tu ai spus exact douăsprezece cuvinte, dintre care trei au fost „Noroc" şi „La revedere", la care Stenner replicase:

— Îmi pare rău. Data viitoare voi fi mai succint.

Rostise fraza fără urmă de zâmbet şi fără vreun semn că ar fi făcut o glumă. Ulterior, Vail îşi dăduse seama că Stenner vorbise serios.

Merseră în tăcere vreo cincisprezece minute şi în apropiere de oraş Stenner spuse:

— O să avem de furcă la cazul ăsta.

— Aşa se întâmplă de fiecare dată, răspunse Vail cu ochii închişi.

— Mare porcărie.

— La fel ca majoritatea omuciderilor.

Nu mai schimbară nici un cuvânt până când Stenner coti pe aleea din spatele restaurantului „Butterfly", unde opri. În timp ce el punea pe parbriz tăbliţa cu inscripţia MAŞINĂ OFICIALĂ, PROCURATURA DISTRICTUALĂ, Vail bătu la uşă.

Aceasta se întredeschise şi de după ea apăru un necunoscut cu înfăţişare neglijentă, înalt de peste un metru optzeci şi cu musculatură de culturist.

— Încă n-am deschis.

— Sunt Martin Vail. Aşteptăm înăuntru.

— Vail?

— Eşti nou venit în oraş? îl întrebă Stenner din spatele lui Vail.

— Îhî.

— Domnul acesta este procurorul districtual. Aşteptăm înăuntru.

— Oh. Sigur că da.

— Adjunct de procuror districtual, rectifică Vail, în timp ce intrau în bucătăria învăluită în aburi.

— Eu sunt noul barman, zise necunoscutul.

— Cum te cheamă?

— Louis. Dar puteţi să-mi spuneţi Lou.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Lou, zise Vail, strângându-i mâna.

Vail şi Stenner traversară bucătăria. Aceasta era o încăpere destul de mare, cu plite şi cuptoare de inox şi cu un frigider mare şi zidit în perete, care se închidea cu o uşă de sticlă termoizolantă. Bobby Wo, bucătarul chinez, toca o ceapă cu asemenea viteză, că mâna i se vedea doar ca prin ceaţă. *Toc, toc, toc, toc, toc.* Vail se opri să vadă care era „Specialitatea zilei".

— Rahat la tavă, zise Wo, fără să-şi încetinească ritmul.

— E a treia oară în săptămâna asta, se plânse Vail.

— Spune-i cucoanei.

Toc, toc, toc, toc, toc.

— Ia mai lasă văicăreala, se auzi un glas ca un mârâit, venind din cealaltă parte a încăperii. În bucătărie intră Butterfly, înaltă de abia un metru şi jumătate şi cântărind o sută douăzeci şi cinci de kilograme. Specialitatea de azi e ceva cu carne de vită tocată, bine?

— Ştii la ce m-am gândit, Butterfly? La clătite.

— *Clătite?*

— Ştii tu, foile acelea de aluat, subțiri, cu…

— O porție mică! îi strigă ea lui Bobby. Şi dumneata, generale?

— Maior, o corectă Stenner. Ca de obicei.

— Două ouă moi, fierte trei minute şi jumătate, pâine prăjită uscată şi costiță arsă, tună ea.

— E gata cafeaua? întrebă Vail.

— Altminteri, cum aş fi atât de agreabilă? mârâi ea şi plecă târşâindu-şi picioarele plate şi încălțate cu nişte vechi papuci bărbăteşti din piele.

Vail şi Stenner îşi turnară singuri cafea şi se aşezară la măsuța lor rotundă din colțul cel mai îndepărtat al restaurantului. Ziarele de dimineață erau deja stivuite pe masă.

— Mă tot gândesc la un lucru, zise Stenner.

Vail zâmbi. Bineînțeles că se gândea. Stenner se gândea *întotdeauna.*

— Vrei să spui, de ce groapa de gunoi? întrebă Vail, fără să-şi ridice ochii din ziar.

— Nu, mă gândeam cine sunt cei găsiți? De cât timp se află acolo? N-a anunțat nimeni *dispariția* lor?

— Să-i arunci la groapa de gunoi a oraşului e un gest cinic.

— Asta doar dacă-ți pui problema.

— Cel puțin, sunt biodegradabili, zise Vail, continuând să-şi soarbă cafeaua şi să citească ziarul.

Stenner privi fix conținutul ceştii de cafea timp de câteva secunde, apoi spuse:

— Nu cred că este vorba de un anume mod de operare. Nu mi se pare în regulă.

— Ştim *ceva* despre victime?

— Avem doi bărbați şi o femeie. De statură, vârstă şi înfățişare diferită. Tipul roşcat, tipul blond şi un bărbat chel cu un ochi de sticlă.

— Poate fi vorba de un ucigaş în serie. Poate... provin cu toții din acelaşi cartier, lucrează în aceeaşi clădire, mănâncă la acelaşi restaurant...

Vail ridică din umeri şi se întoarse la paginile editoriale.

— Intuiția mea îmi spune că nu sunt crime identice.

— Ai vreo presimțire, eh?

— O presimțire nu înseamnă decât ghicit. Intuiția vine din experiență.

— Oh!

Stenner îl privi o clipă fix pe Vail, sorbi o înghițitură de cafea şi continuă:

— De regulă, un cadavru nu este ascuns. Este lăsat acolo unde poate fi descoperit. Face parte din schema clasică. Vail nu-i dădu nici o atenție. Aşadar, ce posibilități avem? reluă Stenner. Trei victime în groapa de gunoi. Putem presupune că nu se află acolo din pură coincidență?

Vail nu ridică privirea de pe ziar.

— Las la aprecierea ta.

— Un fel de cimitir?

— Pentru cine?

— Persoane care au fost lichidate.

— Crime plătite?

— În anii '30, sindicatul crimei îşi îngropa victimele într-o mlaştină din New Jersey. Zeci de persoane.

Li se servi micul dejun şi conversația încetă brusc pentru un sfert de oră. Stenner tăie meticulos costița, o puse în ouă, amestecă bine şi întinse pasta peste pâinea prăjită, pe care

începu s-o mănânce cu furculița şi cuțitul. Când termină, îşi şterse buzele cu un şervețel de hârtie şi-şi termină cafeaua.

— Eckling o să dea totul peste cap, ca de obicei. Vrea să rupă inima târgului.

Vail pufni în râs.

— Bineînțeles. E în colimator. Descoperirea va face senzație în întreaga țară. E prea bizară ca să nu se întâmple aşa. Termină şi se lăsă pe spătarul scaunului. Poate că-i o firmă de debarasare, îşi dădu el cu părerea. Înțelegi? Îți omori soacra, formezi un număr, iar ei vin, ridică bagajul şi-l aruncă, în locul tău.

— Se pare că iei lucrurile în glumă, zise Stenner. Poate că indivizii ăştia sunt angrenați în vreun război între bande – posibil chiar bande din pătura de vârf a societății – dintre cei care merg la biserică şi poartă cravată. Tăcu o clipă, apoi adăugă: Ba finanțează chiar şi politicieni.

— Ei, ăsta-i un gând supărător, declară Vail.

— E o situație supărătoare.

— Abel, avem de lucru până peste cap. Eckling dispune de o săptămână înainte de a interveni noi. Hai să-i acordăm acest răgaz.

— Eu nu vreau decât să fiu pregătit.

— Sunt convins că vei fi, îl asigură Vail.

Stenner chibzui o clipă, apoi spuse:

— Mă întreb ce-ar fi zis Judecătorul?

Câteva momente, Vail se lăsă pradă amintirilor, parcă aşteptând ca Judecătorul să intre dezinvolt pe uşă, ținând sub braț ziarul *New York Times*, îmbrăcat în costum de tweed, cu o garoafă la butonieră, salutând ironic pe toată lumea şi aşezându-se să ia micul dejun, să citească şi să poarte discuții pe teme de drept.

Judecătorul avusese patru iubiri: soția lui, Jenny, apoi Martin Vail, legea şi cursele de cai. Se găsise însă la un pas de distrugere din pricina a două tragedii. Scumpa lui Jenny, o femeie modestă din Sud, cu care fusese căsătorit timp de treizeci şi şapte de ani, suferise un grav accident de circulație,

în urma căruia stătuse în comă o lună de zile, apoi murise. Cea de-a doua tragedie şi-o făcuse cu mâna sa. Ca să-şi mai aline durerea, revenise la dragostea de o viață pentru ponei şi pierduse la pariuri treizeci de mii de dolari într-o singură lună. Reputația lui în barou ajunsese literalmente la mâna agenților de pariuri. Fusese salvat prin devotamentul şi respectul avocaților apărării şi ai acuzării, al polițiştilor, jurnaliştilor, funcționarilor din magistratură, bibliotecarilor şi politicienilor, toți apreciindu-i corectitudinea şi înțelepciunea la tribunal. Aceştia contribuiseră cu bani, de la un dolar până la sume de patru cifre, achitându-i datoriile. Judecătorul luase decizia de a ieşi din magistratură.

După ce se pensionase, îşi petrecea timpul fie făcând pe avocatul diavolului în cazurile lui Vail, fie în fumoarul salonului de pariuri Wall Eye McGinty, ce avea aspectul unui birou de misitie din centrul urbei şi era dotat cu un panou mobil, cu neon, pe care se afişau cotele pariurilor, starturile şi alte informații care pentru cei mai mulți muritori păreau o limbă străină. Stătea întotdeauna în fundul încăperii, instalat picior peste picior într-un balansoar adus chiar de el, cu legendarul său carnet negru în poală, răsucind între degete stiloul Mont Blanc, studiind tabela electronică de la McGinty şi calculând următoarea mizã.

Carnetul acela! Judecătorul făcea zilnic pariuri imaginare, ținând o evidență amănunțită a tuturor curselor, pistelor, jocheilor şi cailor de pe hipodrom. Îşi punea la bătaie istețimea, intuiția şi impresionantele cunoştințe de statistică, pentru a elabora o strategie câştigătoare pe o perioadă de zece ani, consemnată în carnetul gros legat în piele, atât de temut de agenții de pariuri, încât o dată puseseră mână de la mână, oferindu-i o sumă de şase cifre numai ca să-l ardă. El refuzase, dar nu sufla ponturi şi nici nu împărtăşea altora vastele sale cunoştințe în domeniu. Judecătorul agonisise o avere imaginară de peste două milioane de dolari, toată numai pe hârtie.

Astfel, îşi petrecea dimineţile la restaurantul lui Butterfly, discutând cu tinerii avocaţi, iar după-amiezele în elegantul salon Wall Eye McGinty pentru amatorii de pariuri.

Cea de-a treia mare bucurie a sa era duelul de inteligenţă cu Marty Vail. El constituia mai mult decât o provocare, reprezenta testul celor patruzeci şi cinci de ani de avocatură şi magistratură. Disputele şi colaborările sale cu Vail îi ofereau o satisfacţie pe care pariurile n-o puteau egala. Puneau prinsoare pe dolari de argint, dezbătând probleme de drept, şi-şi mutau monedele dintr-o parte în alta a mesei, pe măsură ce fiecare înregistra o victorie. După aproape cincisprezece ani, Judecătorul se afla cu exact douăzeci şi două de monede înaintea lui Vail.

Un gangster, client al lui Vail, pe nume HeyHey Pinero, îl etichetase cândva pe Judecător drept un tip grozav. „Un tip grozav", se exprimase el, făcând o descriere perfecta a Judecătorului.

Un tip grozav.

Apoi vârsta şi trecutul agitat îl ajunseseră din urmă pe bătrânul jurist. La optzeci şi unu de ani suferise o serie de crize care-l doborâseră. Supravieţuise celei de-a treia, rămânând însă debil şi artritic, incapabil să-şi mai gătească singur sau măcar să-şi încropească o gustare. Distrus de insomnii şi amintiri fugare, prizonier al casei bântuite de imagini ale trecutului, stătea zi de zi privind ţintă pe fereastră la circulaţia de afară sau moţăia în faţa televizorului, până când unul dintre obişnuiţii casei trecea pe acolo, îl ajuta să se îmbrace şi-i ducea trupul firav până la maşina cu care îl transporta la salonul Wall Eye McGinty. Aici, amatorii de pariuri îl întâmpinau aproape cu veneraţie. McGinty, care era un agent cu suflet caritabil, îl conducea întotdeauna acasă cu maşina, după ora de închidere.

Zilnic venea cineva la el. Vail, secretara executivă a acestuia, incomparabila Naomi, Stenner sau unul dintre avocaţii mai tineri care lucrau pentru Vail. În zilele în care toţi aceştia nu-şi vedeau capul de treburi, Vail trimitea un poliţist

să-i facă vizita de rigoare. În astfel de ocazii, McGinty îl întâmpina pe polițist în prag, ca să nu-l pună într-o situație delicată. Nu se rosteau nici un fel de întrebări. În definitiv, salonul de pariuri al lui McGinty exista de peste douăzeci de ani. Dacă polițiştii ar fi aruncat o privire din prag, n-ar fi fost surprinşi. Şase zile din săptămână Judecătorul evalua caii şi-i nota pe cei mai buni în noul carnet negru, de dimensiunile unei enciclopedii.

În cea de-a şaptea zi, Judecătorul se odihnea. Prăbuşit în scaunul său cu rotile, cu picioarele atrofiate învelite cu o pătură, îmbrăcat pe cât de elegant îi îngăduiau mâinile paralitice şi vederea slăbită, cu jachetă de tweed şi pulovere gri, stătea în grădină cu fața la soare, ferindu-şi ochii în spatele ochelarilor de soare întunecați şi încercând să-şi bronzeze pielea subțiată ca hârtia, atinsă de nuanța cenuşie a bătrâneții.

Vârsta îi luase totul, cu excepția mândriei.

Aşadar, într-o dimineață caldă de duminică a lunii iunie, cu doi ani în urmă, îmbrăcat în hainele sale cele mai elegante, Judecătorul se aşezase în grădină, îi vorbise lui Jenny despre existența lor împreună şi despre viața lui fără ea, spunându-i că n-o mai putea duce aşa. După aceea îşi vârâse în gură țeava pistolului de calibru 38 şi apăsase pe trăgaci.

Lăsase un scurt bilet lui Vail, care asistase tot timpul cât poliția îşi făcuse datoria, apoi însoțise la morgă ambulanța în care se afla cel care-i fusese aproape ca un tată. După ce făcuse acest drum de tristă amintire, se dusese în spatele spitalului, se aşezase pe o bancă şi plânsese în hohote mai mult de o oră. Stenner rămăsese la vreo sută de metri mai încolo, veghindu-şi şeful, fără însă să-l tulbure. În cele din urmă, Vail despăturise biletul.

Dragă Martin,

Mi-ai plăcut mai mult ca apărător, dar eşti şi un mare procuror.

Te iubesc ca pe fiul meu. Întotdeauna mi-ai dat motive sâ mă simt mândru că te-am cunoscut.

Mintea mea o cam ia razna. Asta ştim toți, nu? De săptămâni întregi n-am mai mizat pe un cal câştigător. Nu mai sunt în stare nici să mestec o gogoaşă.

E nevoie să-ți spun mai mult de atât, îndrăznețul şi istețul meu prieten?

Nu-ți cer să mă ierți — nu-i nimic de iertat

Mizează pe Disaway în cea de-a treia cursă de mâine, la Del Mar. Din câştig, fă cinste băieților din partea mea.

Adio, iubite prietene.

Judecătorul

Biletul cântarea mai mult din pricina celor douăzeci şi doi de dolari de argint puşi înăuntru. Pontul preschimbase cele douăzeci şi cinci de monede în nouă sute şaptezeci şi patru de dolari.

Fusese o petrecere de pomină.

— Nu vine, Martin, spuse Stenner, întrerupându-i reveria.

Vail se răsuci brusc spre el, conştient că privise țintă uşa, călătorind în trecut.

— Mi-ai citit gândurile, zise el.

— Câteodată mi se întâmplă şi mie..., începu Stenner, fără să-şi ducă fraza la bun sfârşit.

— Sunt convins că tuturor ni se întâmplă din când în când, spuse Vail, întorcându-se la ziarul său.

Pentru Vail, în acea dimineață înghețată, groapa de gunoi fusese o ciudățenie, un motiv de iritare, ceva ce trebuia adăugat pe agenda şi aşa arhiplină a procuraturii districtuale. De fapt, misterul gropii de gunoi urma să conducă la ceva mult mai serios. Ceva mult mai înspăimântător decât cadavrele descompuse, descoperite la groapa de gunoi a oraşului. Ceva care avea să-l oblige pe Martin Vail la o reconciliere cu trecutul.

Un nume care-l obsedase pe Martin vreme de zece ani avea curând să i se furişeze în minte.

Numele lui Aaron Stampler.

3

Shana Parver se grăbi prin aerul înghețat al dimineții şi urcă treptele tribunalului districtual. Excesiv de sentimentală şi idealistă din fire – deşi se ascundea sub aparența unei femei aspre şi agresive – Shana simțea nevoia să iuțească pasul de fiecare dată când vedea fațada clădirii masive a tribunalului. „Legea e singurul lucru care ne deosebeşte de animale", spusese cândva Vail. Bineînțeles, adăugase propriul său comentariu cinic: „Deşi în zilele noastre nu se ştie niciodată." Dar simpla vedere a coloanelor dorice ce se înălțau deasupra intrării, fiecare terminată cu o figură alegorică reprezentând Legea, Dreptatea, Înțelepciunea, Adevărul, Puterea, Iubirea, Libertatea şi Pacea, îi întărea încrederea în caracterul sacru al legii, reafirmându-i credința în profesia pe care şi-o alesese încă din şcoala generală.

În această dimineață sosise devreme. Peste patruzeci şi cinci de minute avea să se găsească față în față cu James Wayne Darby şi, deşi nu era vorba de sala unui tribunal, urma totuşi să desfăşoare un fel de interogatoriu, prilej de a-şi măsura inteligența cu şovinul cel molâu şi impertinent. Intenționa să folosească ultimele minute ramase ca să se pregătească mental pentru întrevedere.

Naomi Chance i-o luase înainte, ca de obicei. Cafeaua era deja făcută în cafetiera gigantică a lui Vail, iar la ora opt şi un sfert, când Shana dădu buzna înăuntru, Naomi se găsea la masa ei de lucru, pregătită să se confrunte cu problemele zilei. Naomi era întotdeauna prima şi umbla de colo-colo prin spațiosul birou al lui Vail, aprinzând lumina şi apoi preparând cafeaua şefului. Avea o alură maiestuoasă şi intimidantă. Era o femeie uluitoare, cu trupul perfect drept, de culoarea ciocolatei cu lapte, aproape egipteană ca

fizionomie, cu pomeți înalți şi ochi mari, căprui, cu păr negru, tuns scurt după moda zilei, în care abia mijeau primele fire argintii. Rămasa văduvă la cincizeci de ani, avea înțelepciunea unei femei de optzeci şi trupul uneia de treizeci. Învăța rapid şi se documenta cu pasiune. Îi dădeai un nume, imediat îți venea cu biografia respectivă. Voiai să afli o dată, îți prezenta un calendar. Cereai un raport, îți alcătuia un dosar. Putea dactilografia optzeci de cuvinte pe minut, ştia să stenografieze şi-şi luase diploma în drept la vârsta de patruzeci şi şase de ani. Devotamentul ei față de Vail depăşea toate noțiunile de practică a dreptului. Avusese grijă de el încă de la început, îi cunoştea toate capriciile, gustul în materie de vestimentație, filme, mâncare, femei şi vin. Neoficial, îi era mai curând parteneră decât asociată, titlu pe care Vail îl inventase anume pentru ea, fiindcă era destul de confuz pentru a putea însemna orice şi suna mult mai pompos decât cel de secretară executivă.

Naomi îşi croia drum prin hățişul birocrației cu aceeaşi voracitate cu care roade castorul un trunchi de copac; nu se împiedica de tergiversările birocratice, ştia unde să găsească orice document public din oraş, iar pentru tinerii colaboratori aleşi de Vail era o a doua mamă şi, totodată, o prietenă de nădejde. Dacă Vail era şeful colectivului, Naomi Chance era comandantul-şef al acestei mici armate.

Shana era cea mai tânără şi mai nouă membră a ceea ce Vail numea Echipa pentru Cazuri Speciale (ECS) – cunoscută în oraş mai mult sub numele de Gaşca de Nebuni — majoritatea mergând pe treizeci de ani sau depăşind cu puțin această vârstă, toți „descoperiți" de Naomi, ale cărei vaste atribuții o includeau şi pe aceea de căutător al talentelor în materie de drept, în beneficiul celui pe care toți îl numeau şef.

Shana Parver era complementul perfect al lui Naomi Chance. Nu măsura nici un metru cincizeci şi cinci, dar avea o siluetă admirabilă, un păr negru ca smoala revărsat pe umeri şi pielea de culoarea nisipului. Ochii ei căprui păreau învăluiți în ceață sub pleoapele grele care-i dădeau un aer

aproape oriental. Se machia foarte puțin – nici nu avea nevoie – şi avea picioare fără cusur, fiindcă crescuse în apropiere de plajele din Rhode Island şi Connecticut, fiind campioană la înot şi jucătoare de baschet în liceu. Purta un taior negru, cu fusta până deasupra genunchiului, bluză albă şi un şirag asortat de perle trandafirii. Părul îi era pieptănat pe spate şi legat cu o panglică neagră. Îmbrăcată cât mai clasic cu putință, rămînea totuşi o prezență magnetică în orice adunare, o femeie care ar fi oprit traficul în loc, fapt pentru care Vail fusese cât pe ce să nu o accepte, dar Naomi îl avertizase că practica un fel de discriminare inversă. Shana absolvise cu brio Institutul de Drept din Columbia şi îşi crease un renume ca procuror adjunct al unei mici regiuni din Rhode Island, după care solicitase o slujbă la ECS. Naomi luase toate referințele necesare.

Copil teribil, care lua note maxime fără să deschidă o carte, Shana făcuse un scandal monstru şi plecase de la şcoala de elită din New England, unde o trimiseseră părinții ei. Primită într-o instituție severă şi cu reguli stricte, destinată copiilor problemă, luase numai note mari, devenind din acel moment o elevă şi o studentă eminentă, atât la liceu cât şi la Institutul de Drept.

— Ce s-a întâmplat? întrebase Naomi la prima lor întrevedere.

— Am hotărât că vreau să devin avocat, în loc să rămân o pacoste, răspunsese Shana.

— De ce-ai solicitat acest post?

— Pentru că am scris o lucrare de absolvire despre Martin Vail. Cunosc toate cazurile la care a lucrat încă de când era avocat al apărării. E cel mai bun procuror al zilelor noastre. Cum să nu vreau să lucrez cu el?

Găsise toate răspunsurile potrivite. Naomi reacționase imediat.

— Dinamită.

Vail se aşteptase la orice, dar nu la un copil minune al dreptului: miniatural, isteț, rafinat şi agresiv.

— Vreau un avocat, n-am chef ca vreun moşneag din juriu să-mi trântească un infarct, spusese el văzând-o în fotografie.

— Vrei să-şi facă operație estetică şi să-şi buhăiască obrazul? îl şfichiuise Naomi.

Când Shana coborâse din lift, pornind cu pas hotărât către biroul lui pentru primul interviu, Vail scosese un geamăt.

— Speram că arată mai bine în fotografie.

— Nu-i poți găsi cusur, îl liniştise Naomi. Tot mai ai de gând să faci din frumusețea ei o vină?

— Nu-i vorba numai de frumusețe. Fata asta are... are...

— Magnetism? sugerase Naomi.

— Magnetism *animalic.* E categoric o amenințare pentru inima oricărui bărbat peste patruzeci de ani. O spun din proprie experiență.

— Intenționezi să-i faci o vină din faptul că arată bine? repetase Naomi. E o discriminare, Marty, fata asta e cea mai bună dintre toți avocații tineri pe care i-am intervievat vreodată. E puțin cam agresivă, probabil ca mijloc de autoapărare, dar peste şase luni va fi pregătită să înfrunte orice avocat din oraş. Are un instinct fără greş de-a sări direct la jugulară. În plus, vrea să devină procuror. Banii n-o interesează nici cât negru sub unghie.

— E bogată.

— E înstărită.

— Taică-său are vreo câteva milioane de dolari — *bani gheață.* Eu numesc asta bogăție.

— Marty, fata asta îmi aminteşte atât de mult de tine atunci când te-am cunoscut, că mă trec fiorii.

— E femeie, e bogată şi e frumoasă. Singurul lucru pe care îl avem în comun e că locuim pe aceeaşi planetă.

— Ar fi bine să te porți frumos cu ea, îl avertizase Naomi, ieşind din birou ca s-o întâmpine pe Shana.

Şase luni mai târziu, Shana avusese două cazuri şi pierduse unul. Vail îi spusese ulterior că era prea dură şi prea

necruțătoare.

— Juriului îi place să fii dur, dar nu să ucizi, îi explicase el. Trebuie să mai îmblânzeşti tonul, să te mai înfrânezi. Studiază juriile, juriile sunt totul. Am avut un prieten pe care-l numeam Judecătorul şi care spunea că o crimă cu premeditare este bătălia supremă. Doi avocați se angajează într-o luptă pe viață şi pe moarte, iar cel sortit să moară este acuzatul. O analogie excelentă. Două tabere diametral opuse. Una din ele are dreptate, cealaltă, nu. Una din ele trebuie să săvârşească miracole, să facă din negru alb în ochii jurații lor. În cele din urmă, viața acuzatului depinde de acel avocat care poate convinge juriul că felul în care percepe el faptele corespunde realității. Aici e nodul problemei, Shana: juriul.

Nu fusese simplu s-o domolească.

— Eşti pregătită, domnişoară Parver? întrebă Naomi, trezind-o brusc la realitate.

Shana se încruntă la ea.

— Nu-i prima oară când interoghez un suspect de crimă, Naom.

Shana era principalul avocat al acuzării în procesul Darby, dar fusese la tribunal şi ratase primul interogatoriu al lui Darby. Acum era rândul ei să-l încolțească.

— Darby ăsta e un mare ticălos. Nu-l lăsa să te ia de sus. Parver zâmbi. Fii dulce dacă jigodia cea scârboasă se dă la tine, zise ea cu candoare. Încă nu l-ai cunoscut pe Rainey. Fii cu băgare de seamă, e o fiară. Avocat bun şi onest, dar o fiară. Nu te lăsa înşelată de surâsul lui.

Parver îşi turnă o ceaşcă de cafea, adăugă o jumătate de linguriță de zahăr, amestecă cu degetul, apoi sorbi cafeaua din ea.

— Cineva spunea că-i la fel de bun cum era odinioară Martin, declară ea cu dezinvoltură, după care aşteptă explozia.

— Ha! pufni Naomi. Cine dracu' ți-a spus asta?

— Nu ştiu. Cineva.

— Nu te lăsa păcălită de acel *cineva,* nu există nimeni la fel de bun ca Martin – nici nu cred că va exista vreodată.

— Nu vorbeşti niciodată despre perioada aceea, Naomi. De câtă vreme eşti cu Marty?

— De optsprezece ani, răspunse Naomi, plimbându-şi degetul lung şi negru în josul calendarului lui Vail, ca să găsească data. Când am început să lucrez cu Martin, plătea cincizeci de dolari pe oră şi eram fericită să-i câştig. Tot ce ştiam pe atunci despre lege era că-i un cuvânt din patru litere. Tăcu o clipă apoi adăugă: Doamne, să vezi când am să-i dau vestea! Un dejun şi un cocteil în aceeaşi zi. Asociația Statală a Juriştilor. Nu-i spun încă, altfel risc să-l apuce năbădăile şi să-l strângă de gât pe Darby, dacă îl anunț înainte de interogatoriu.

O clipă mai târziu, Martin cobori din ascensor şi, croindu-şi drum prin păienjenişul de paravane din sticlă, mese şi table de scris, fişete, computere, telefoane şi televizoare, se îndreptă către biroul său. Acesta se afla într-un colț mai ferit, atât de departe de biroul procurorului districtual Jack Yancey pe cât era posibil, dat fiind că amândouă se aflau la acelaşi etaj.

Doamne, îşi zise Naomi, *probabil că s-a îmbrăcat pe întuneric.*

Vail purta un costum vechi de flanel cenuşiu, pantofi de stradă nelustruiți şi o cravată antică, împletită, de culoare albastră, care arăta de parcă ar fi fost întrebuințată de sugrumătorii din Bombay.

— Iisuse, Martin! exclamă Naomi. Arăți ca un pat nefăcut.

— Asta şi sunt, mârâi el, intrând cu paşi greoi în birou. Când ai făcut cafeaua asta?

— Acum un sfert de oră.

— Bine.

Se duse la vasul vechi de alamă şi crom, primit cu ani în urmă drept parte din onorariu pentru un caz de faliment al unui restaurant, şi-şi turnă o cană de cafea. Parver şi Naomi rămaseră în picioare în prag.

Biroul lui îngrămădit şi dezordonat era o reîntoarcere la ceea ce Naomi denumea „anii de odinioară". În încăpere trona o enormă şi masivă masă de stejar, pe care Vail o folosea drept masă de lucru. Pe ea se vedeau vrafuri împrăştiate de scrisori, dosare şi cărți, lăsându-i lui Martin numai un mic spațiu în mijloc unde să lucreze. De jur-împrejurul mesei se aflau opt scaune cu spătar de lemn. Martin se trânti în fotoliul său de piele cu spătar înalt, prevăzut cu rotile, astfel încât să se poată deplasa de jur-împrejurul încăperii – spre rafturile supraîncărcate sau spre fişetele pline ochi – fără să se ridice de la locul său. Un ventilator uriaş umplea jumătatea inferioară a uneia dintre ferestre. Vail rămăsese unicul fumător din echipă şi nimeni nu voia să intre în biroul lui decât dacă se aşeza în dreptul ventilatorului atunci când fuma.

— Stenner m-a trezit înainte de ora cinci să mă invite la o plimbare în mijlocul naturii, la groapa de gunoi a oraşului, murmură Vail, după care sorbi din cafea. Bună dimineața, Shana.

— Chiar ai fost acolo? întrebă Parver cu o expresie admirativă. E adevărat că în gunoi au descoperit trei cadavre?

— Ce? exclamă Naomi.

— Trei corpuri delicte, răspunse Vail. Şi erau acolo de muuuultă vreme. Un mod minunat de a-ți începe ziua. Bănuiesc că nu vreți să auziți alte detalii.

— Crezi că-i vorba de crime? întrebă Naomi.

— Okie o să ne anunțe. Eşti gata să-i înfrunți pe James Wayne Darby şi pe Paul Rainey? zise Vail în chip de răspuns.

— Da.

Răspunsul fuse categoric.

— Vrei să discutăm puțin pe tema asta? Avem încă un sfert de oră până când trebuie să coborâm.

— Dacă vrei şi tu, răspunse încrezătoare Shana.

— Ah, îndrăzneala tinereții! exclamă Naomi, ridicând privirea spre tavan. Oh, de ce n-am iarăşi treizeci de ani?

— Eu nu am decât douăzeci şi opt, îi şopti Parver.

— Douăzeci şi opt, repetă Naomi, clătinând din cap. Nici nu vreau să mă *gândesc* la vremea când aveam douăzeci de ani. Nu-mi amintesc precis, dar mi se pare că vârsta de douăzeci şi opt de ani a fost una dintre perioadele cele mai proaste ale vieții mele.

Vail o studie pe furiş pe tânăra juristă. Avea sânge rece, era stăpânită şi foarte sigură pe ea pentru douăzeci şi opt de ani. În ultimii ani, Martin selectase şi adunase la un loc un grup de tineri irlandezi, însărcinându-i pe asistenții din vechea echipă a lui Yancey – majoritatea epave ale birocrației şi jurişti lipsiți de imaginație, care preferau înțelegerile între avocați în locul proceselor – cu cazurile de rutină: răfuieli între bande motorizate, trafic local de droguri, atacuri, jafuri, spargeri, dispute familiale, multe dintre ele terminate cu omucidere. Treptat se debarasase de câțiva dintre ei, înlocuindu-i cu jurişti mai tineri şi mai combativi, deşi nu spectaculoşi, care preferau avantajele unei siguranțe de durată în loc să-şi facă un nume şi apoi să intre în sectorul privat. Sub oblăduirea atentă a lui Vail, echipa se ocupa de două mii şase sute de crime, jafuri, violuri, atacuri violente, spargeri, furturi de maşini, molestări de copii şi delicte la nivel înalt, care treceau în fiecare an pe la procuratura districtuală.

Gaşca de Nebuni era cu totul altceva. Tineri, curajoşi, combativi şi sclipitori, oamenii lui Vail preluau cazuri diverse şi complexe, muncind în echipă. Deşi extrem de ambițioşi, erau legați prin respect reciproc, ore de muncă grea, leafă insuficientă şi şansa de a învăța de la şef. Unii, cum era Parver, solicitaseră slujba. Alții fuseseră descoperiți de neobosita Naomi Chance. În cei patru sau cinci ani de când erau împreună, fiecare se specializase într-un anumit domeniu şi învățase să se bazeze pe ceilalți. Erau sprijiniți de Stenner şi de polițiştii lui, oameni experimentați, pricepuți să facă echilibristică între respectarea regulamentului şi procedurile interzise. Toți erau şireți, îndemânatici şi inventivi. Nu luau de-a gata litera legii şi nu se sfiau să-şi asume riscuri

rezonabile dacă erau suficient de bine plătiți, iar în acele rare ocazii când făceau o boacănă, o făceau atât de spectaculos, încât Vail – el însuşi un împătimit al riscului – se arăta de regulă înțelegător.

Tinerii jurişti aveau o trăsătură comună: toți iubeau sala de tribunal. Acesta era motivul – condiția necesară – alegerii lor de către Naomi şi Vail. Ca şi pentru Vail, pentru ei legea era atât o religie cât şi o luptă; sala de judecată era biserica lor, Coliseul lor roman, arena în care îşi mobilizau toate forțele de luptă, toate cunoştințele de specialitate, toate resursele şi toată inteligența. Vail insuflase fiecăruia şi o dorință interioară de a pune legea sub lupă, criticându-i canoanele, tradițiile, statutele, însăşi structura, în timp ce convingeau, manevrau, seduceau jurații să accepte modul lor de a percepe realitatea. Convingerea lui nestrămutată era că acest domeniu juridic trebuia analizat şi criticat în permanență, dacă se dorea ca el să dureze. Martin insista ca tinerii să-şi petreacă două-trei zile din lună în tribunal, studiind juriile şi avocații, felul în care aceştia aşteptau momentul oportun, trucurile lor, pledoariile de început şi încheiere. Urmărea cu satisfacție cum fiecare îşi dezvolta propriul său stil, modul său personal de a aborda cel mai complex dintre toate sporturile cu tribut de sânge.

Întreaga echipă îl antipatiza profund pe James Wayne Darby. Acesta era obraznic, arogant, plin de sine, pornit pe flirturi cu femeile din echipă şi acru cu bărbații. Avocatul, Paul Rainey, era exact contrariul clientului său: un gentleman, şi încă unul înveterat, dotat cu un acut simț moral. Credea cu pasiune în clienții săi. Până în prezent, lui Darby nu-i fusese adusă nici o acuzație.

Parver ardea de nerăbdare să încerce un alt caz, ca să se consoleze după recenta ei înfrângere. Acesta ar fi putut fi Darby – dacă reuşeau să găsească o fisură în depoziția lui. Dar Vail era conştient că tocmai nerăbdarea fetei risca să-i fie fatală.

— E ultima noastră încercare cu Darby, îi spuse el. Ține minte că Paul Rainey te poate nimici dintr-o singură privire. Dacă devine insistent, nu-i da nici o atenție. Cunoşti terenul: dacă intră în ofsaid, îl atac eu. Tu stai cu ochii pe Darby. Fă doar lucrul la care te pricepi cel mai bine.

— Ştiu, răspunse ea.

— Ceva noutăți?

— Nu chiar. Ar fi ceva. Poate numărul de telefon?

— Numărul de telefon?

— Bucățica de hârtie cu numărul lui Poppy Palmer. Parver căută într-un dosar gros, în care erau date de la poliție, raportul medicului legist, fişele cu probe şi interogatoriile. Scoțând din el copia unei bucăți de hârtie, o puse în fața lui Vail. Asta-i notița pe care Darby pretinde că a găsit-o lângă telefon, zise ea. Era o hârtie cu margini neregulate pe care scria: Pammer, 555-3667. Tipul zice că probabil Ramona Darby a fost cea care a scris numărul, pentru că el n-a făcut-o... şi-apoi, numele lui Palmer e ortografiat greşit. Cei doi grafologi n-au reuşit să dea un verdict categoric.

— Prin urmare...?

— Prin urmare, eu cred că el a scris-o şi a lăsat-o acolo ca s-o găsească Ramona. Sau... a lăsat-o acolo *după* comiterea faptei. Dar dacă Ramona nu i-a telefonat lui Poppy Palmer şi n-a existat nici o amenințare? Dacă putem dovedi că Ramona Darby n-a sunat-o pe Palmer şi n-a amenințat că-l va ucide pe Darby, atunci se nasc suficiente semne de întrebare în privința întregului caz.

— Numai dacă ajungem la proces. În momentul de față nu avem un caz. Nu avem nimic care să poată fi prezentat în fața unui juriu.

— Aici avem de-a face cu o dovadă clară, se încăpățână fata.

— Numai circumstanțială, o contrazise Vail. Poți s-o numeşti cum vrei: dovadă, presupunere, ghicit, insinuare, circumstanță, minciună. Oricum îi spui, scopul rămâne

acelaşi: defineşte delictul şi determină juriul să deosebească faptele prezentate de tine de ficțiunea prezentată de partea adversă – or pentru moment noi nu avem nici măcar un singur fapt cert cu care să-l încolțim pe individul ăsta.

— Adevărat. Dar să presupunem că am putea s-o speriem pe Palmer? A confirmat povestea lui Darby. Dacă ia în considerare acuzația de sperjur şi complicitate înainte de faptă...

— Va să zică, intenționezi s-o sperii pe ea, nu pe el.

— În cele din urmă. Încep cu el, după care lovesc în ea.

— E o țintă cam îndepărtată, zise Vail.

— Şi-aşa suntem în pom. Ce-avem de pierdut?

— Bine. Hai să vedem de ce eşti în stare.

4

Biroul în care procurorii conduceau interogatoriile şi audierile se afla la etajul al treilea al tribunalului, cu un nivel mai jos decât sediul procurorului districtual. Mobilierul era auster; o masă, şase scaune de lemn, o canapea veche de piele, iar într-un colț un scaun, despărțit de celelalte piese printr-o măsuță de cafea. Lângă fereastră se găsea un mic frigider. Deasupra acestuia erau aranjate cu grijă o cafetieră, plicuri cu zahăr sau cu praf de frişcă şi şase ceşti mari. Încăperea nu avea nimic deosebit. Era lipsită de telefon. O cameră agreabilă, fără a fi prea confortabilă. Biroul era prevăzut cu dispozitive de ascultare, iar într-un colț fusese montată o videocameră orientată către masă.

Când Paul Rainey şi James Wayne Darby îşi făcură apariția, Vail şi Parver deja îi aşteptau. Rainey era un bărbat amabil în aparență. Înalt, zvelt, cu părul negru înspicat, purta ochelari cu rame de aur şi un costum scump, albastru-închis şi putea fi luat drept un afacerist bogat din Texas. Darby era exact opusul lui: tipul fostului jucător de base-ball din liceu,

de care se alesese praful. Înalt de un metru optzeci, cântărind cu cincisprezece kilograme peste greutatea normală, era îmbrăcat neglijent în blugi, bocanci grei de excursie şi un veston de vânătoare în culori de camuflaj. Ochii lui căprui şi inexpresivi se ascundeau în spatele unor ochelari de soare ieftini, ca cei de aviator. Cu părul de un blond spălăcit şi tăiat prea scurt, Darby avea obraz, stomac şi maniere de beţiv. Avea treizeci şi opt de ani, dar cu uşurinţă putea fi luat drept mai în vârstă cu zece ani. Agricultor din Sandytown, o mică aşezare de fermieri numărând patru mii de persoane şi situată departe în nordul comitatului, îşi împuşcase mortal soţia cu o puşcă, pretinzând că ea fusese prima care încercase să-l ucidă.

Toţi colaboratorii lui Vail erau de părere că Darby îşi asasinase soţia, însă nu puteau dovedi că versiunea lui era o simplă ficţiune. Existau unele circumstanţe agravante, dar circumstanţe şi nimic mai mult. Avusese o aventură cu o dansatoare de striptease pe nume Poppy Palmer. Cu şase luni înainte de omor, se asigurase atât pe el însuşi cât şi pe soţie pentru suma de două sute cincizeci de mii de dolari. Ultimii doi ani fuseseră un dezastru. Ameninţat de faliment, Darby ajunsese pe punctul de a pierde ferma.

Numai că nu erau martori, aşa că nu exista nici o cale de a-l încolţi. Versiunea lui, confirmată de nu prea deşteapta domnişoară Palmer, era aceea că Ramona Darby o sunase pe Palmer cu vreo oră înainte de omor, ameninţând că-i va ucide atât pe ea cât şi pe Darby. Lângă telefonul lui Darby fusese găsită o bucată de hârtie cu numărul lui Palmer.

Vail făcu prezentările, altfel destul de cordiale. Vail şi Parver se aşezară cu spatele spre camera video, iar Darby cu faţa către ei, tolănindu-se pe scaunul său, cu braţele încrucişate pe piept. Nu-şi scosese vestonul de vânătoare. Rainey aşează pe masă o mică servietă-diplomat şi ramase în picioare în spatele clientului său, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

— Okay, zise el. Hai să isprăvim o dată.

Vail zâmbi.

— Ce atâta grabă, Paul? Avem cafea berechet. Poți să fumezi. Priveliştea e frumoasă.

— Martin, mi-am sfătuit clientul ca la această ultimă întrevedere să colaboreze cu voi. A fost audiat de două ori la poliție – o dată timp de şase ore – şi mai înainte la departamentul vostru, trei ore. Nu-i acuzat de nimic. Toată chestia începe să miroasă a hărțuire. Vreau să cădem de acord că aceasta este o audiere voluntară şi, în astfel de cazuri, orice uzanțe oficiale se suspendă. De asemenea, reține că declarația sau seria de declarații făcute de clientul meu nu constituie o depoziție oficială sau o declarație sub prestare de jurământ.

— Vrei cumva să spui că ne poate minți beneficiind de perfectă imunitate? întrebă Parver.

— Vreau să spun că domnul Darby a fost de acord să coopereze cu voi la soluționarea cazului. Puteți lua declarațiile sale ca atare.

— Ai ceva împotrivă să facem o înregistrare video a audierii?

Rainey chibzui o clipă.

— Numai dacă ni se dă o copie completă a casetei şi dacă sunteți de acord să nu fie folosită drept probă la un eventual proces şi nici dată publicității.

Parver încuviință din cap.

— Condițiile sunt acceptabile.

— Atunci sunt acceptabile şi pentru clientul meu. Nu avem nimic de ascuns.

Vail apăsă un buton aflat sub masă şi porni înregistrarea video.

John Wayne Darby nu spunea nimic. Privea țintă pe deasupra mesei la Vail şi Parver, cu buzele răsfrânte într-un rânjet disprețuitor.

Parver deschise o mapă şi luă un creion.

— Suntem gata? întrebă ea, încercând să surâdă.

— Începe când doreşti, domniță.

Ea îl săgetă cu privirea, abținându-se de la replică.

— Vă rog să vă spuneți numele şi adresa completă.

— La dra... Doar îmi cunoşti numele şi adresa.

— Te rog să faci ce-ți spune, Jim, îl îndemnă Rainey.

— James Wayne Darby, RFD Trei, Sandytown.

— De cât timp locuiți la această adresă?

— Păi, de opt ani. Casa mi-a fost lăsată de tata.

— Vârsta?

— Douăzeci şi nouă. Rîse şi adăugă: Am glumit. Am treizeci şi opt şi mă țin bine.

— Sunteți căsătorit?

— Am fost. Soția mea a murit.

— Soția dumneavoastră se numea Ramona Smith Darby?

— Exact.

— Cât timp ați fost căsătoriți?

— Zece ani.

— Ați absolvit liceul, domnule Darby?

— Da.

— Ați urmat colegiul?

— Da, am primit o bursă pentru base-ball.

— Dar ați absolvit colegiul?

— Nu. Mi-am rupt piciorul într-un accident de maşină, chiar la începutul anului trei. N-am mai putut juca base-ball şi mi-am pierdut bursa, aşa că a trebuit să renunț la colegiu.

— Şi ce ați făcut?

— M-am întors să lucrez la ferma tatălui meu.

— Erați căsătorit la vremea aceea?

— Da. Ramona şi cu mine ne-am căsătorit imediat după ce am renunțat la colegiu.

— Acela a fost momentul când ați mers să locuiți la RFD Trei, Sandytown?

— Da. La ferma tatei. Ne-a construit un apartament cu garaj.

— Aveți copii?

— Nu.

— Tatăl dumneavoastră mai trăieşte?

— A suferit un atac de cord acum patru ani.

— Şi a murit?

— Da, a murit.

— Dar mama?

— Ea a murit când eram la colegiu. De cancer.

— Acum vreau să vă întreb dacă sunteți de acord să fiți supus la un test cu detectorul de minciuni.

— Mă opun, protestă Rainey. A mai făcut unul. Mi-am sfătuit clientul să nu accepte detectorul de minciuni. Nu este admis ca probă în tribunal şi nu văd de ce domnul Darby ar trebui supus unui astfel de test, din moment ce nu-i aduce nici un avantaj. Să nu dăm apă la moară presei, de acord, Martin?

— Să înțeleg că răspunsul este „nu"? întrebă Parver.

— Întocmai, domniță, răspunsul este „nu", întări Darby.

Vail se aplecă peste masă, dar Parver îşi puse piciorul peste al lui şi-l opri. Apoi se uită fix în ochii lui Darby şi spuse:

— Domnule Darby, eu nu sunt „domniță" pentru nimeni, cu atât mai puțin pentru dumneavoastră. Ați fost de acord cu această audiere. O putem încheia rapid sau ne putem petrece toată ziua aici. Dumneavoastră decideți.

Obrazul lui Darby deveni stacojiu. Vru să se ridice în picioare, dar Rainey îşi puse palma pe brațul lui, făcându-i semn din cap spre scaun. Darby rânji, apoi ridică din umeri, se aşează din nou şi se închise în muțenie. Parver scoase din mapă o diagramă şi i-o puse în față. Era schița primului etaj al fermei Darby. Uşa din față dădea de pe o verandă largă într-un mic hol de intrare. La stânga era sufrageria, în care se pătrundea printr-o arcadă. Chiar în dreptul arcadei erau desenate un scaun şi o linie marcând distanța dintre arcadă şi scaun, care măsura trei metri şi şaptezeci de centimetri. Pe scaun se vedeau două semne în formă de X, alte două fuseseră făcute pe peretele opus al holului, unul pe zidul de lângă arcadă, în timp ce un altul măsura înălțimea de doi metri şi şaizeci de la podea până la tavan.

— Priviți această schiță, domnule Darby, zise Parver. Reprezintă corect scena crimei?

— Şterge cuvântul *crimă,* interveni fără chef Rainey. Nu există nici o crimă. Nimeni n-a fost acuzat de omor.

— *Omucidere* vă sună mai bine? întrebă Parver.

— *Incident.* Cred că „scena incidentului" ar fi o formulă mai adecvată.

— Domnule Darby, este aceasta o reprezentare corectă a scenei incidentului?

Darby studie un minut hârtia, apoi încuviință din cap.

— Da. Dar mai sunt şi alte piese de mobilier în cameră.

— Acelea sunt neconcludente, nu?

— Vrei să ştii dacă se aflau în bătaia armelor? Nu.

— Şi-acum, domnule Darby, v-am ruga să ne povestiți ce s-a petrecut pe 7 ianuarie 1993.

— Adică, să spun cum m-am sculat din pat, cum am făcut duş...

— Ați mers la vânătoare...

— Charlie Waters, Barney Thompson şi cu mine ne-am dus la vânătoare de rațe. Când e sezon, mergem o dată sau de două ori pe săptămână.

— Unde anume ați mers să vânați?

— La Big Marsh.

— La ce oră ați ajuns acolo?

— Am ajuns în hățiş pe la patru şi jumătate-cinci, nu ştiu precis.

— Ați vorbit cu soția dumneavoastră înainte de-a pleca?

— Dormea. Niciodată n-o trezesc. Îmi pregătise sandvişurile şi cele de trebuință cu o seară înainte.

— V-ați certat sau ați avut vreo discuție în seara precedentă?

— Nu chiar.

— Ce vreți să spuneți prin „nu chiar"?

— Nu ne împăcam prea grozav. Ți-am mai spus asta. N-o duceam chiar ca pe roze, dar nu țipam unul la celălalt, nimic

de soiul ăsta. Relațiile noastre se cam răciseră. Ce dracu', doar mi-a făcut de mâncare!

— Cât timp ați rămas la vânătoare?

— Am plecat din Big Marsh pe la trei după-amiază. În drum spre casă ne oprim întotdeauna şi bem câteva beri, ne grozăvim care dintre noi a doborât mai multe rațe, şi aşa mai departe.

— Într-una din aceste ocazii, în drum spre casă, ați cunoscut-o pe Poppy Palmer, e adevărat?

— Sigur, şi asta ți-am mai spus.

Se uită la Rainey, apoi ridică palmele şi înălță din umeri.

— Ai de pus şi întrebări noi? interveni agasat Rainey.

— Există mai multe lucruri pe care am dori să le clarificăm, răspunse calmă Parver. Vail era impresionat de autocontrolul fetei. La cât timp după ce ați cunoscut-o pe Poppy Palmer ați întreținut primele relații sexuale cu ea?

— În minute sau ore? rânji batjocoritor Darby.

— În ore ar fi foarte bine, replică imperturbabilă Parver.

— Aşa cum ți-am spus, am mers la Skin Game. Ea lucra în ziua aia şi am băut câteva beri, pe urmă Charlie a invitat-o să bea o bere cu noi, dar ea a vrut cocteil cu şampanie. Aşa e regula, îți toarnă Coca- Cola sau ceva de soiul ăsta, tu plăteşti cinci dolari şi cică e şampanie. Aşadar, am pierdut vremea sporovăind până pe la şapte, şi cum ea termina programul, i-am zis: „Ce zici, nu vrei să ne oprim undeva, să bem ceva ca lumea?" Una se leagă de cealaltă, aşa că până la urmă am mers la Hanul Bavarez şi am luat o cameră. Se aplecă peste masă către Parver şi întrebă: Vrei să afli toate detaliile?

— Nu-i neapărat necesar. Îşi privi însemnările. În orice caz, nu acum. *Bine ochit,* se gândi Vail. *Fă-l să creadă că încă nu s-a sfârşit. Bagă-i un fitil.* Cu acea ocazie ați întreținut relații sexuale cu domnişoara Palmer?

Darby se uită la Rainey, care-i făcu semn să nu fie îngrijorat.

— Bineînțeles.

— De câte ori v-ați întâlnit cu domnişoara Palmer după această dată?

— Habar n-am, de vreo patru sau cinci ori. Nu-mi amintesc precis.

Ea îşi verifică însemnările.

— Domnişoara Palmer spune că v-ați întâlnit la Hanul Bavarez de şase ori. Dumneavoastră ați spus cinci. Pe urmă şase. Iar acum, patru sau cinci. Care-i numărul exact?

— Ia ascultă, ce contează? Am avut o aventură cu ea. Niciodată n-am susținut contrariul. Asta le-am spus şi polițiştilor încă din prima seară când au discutat cu mine.

— Prin urmare, patru, cinci sau şase? întrebă calm fata.

— Adineauri ți-am spus, nu mai țin minte. Foarte bine, şase. La dracu', or fi fost şase, dacă aşa zice Poppy. Eu nu-mi fac semne în calendar, dar poate că ea îşi face.

— V-ați culcat cu ea de fiecare dată?

— Da. Da ce, te excită să mă tot auzi vorbind despre asta?

— Destul, Darby! se răsti Vail.

— Să ne înțelegem bine, ceea ce-am făcut eu a fost autoapărare. Ce dracu', de câte ori trebuie să vă mai repet, oameni buni? De ce nu vă duceți să prindeți nişte traficanți de droguri, pentru binele comunității?

Vail se întoarse către Rainey.

— Poate dura la nesfârşit, dacă aşa vrea clientul tău, zise el.

— Răspunde la întrebări prin da sau nu, spuse Rainey, fără să-şi ia ochii de la Vail.

— Să revenim la ziua în care v-ați împuşcat soția, urmă Parver. În ziua aceea v-ați dus la clubul Skin Game?

— Nu. Ne-am oprit la o berărie de pe Strada 78. Nici nu ştiu dacă are vreun nume. Pe firma de la intrare scrie „Cocteiluri".

— În ziua aceea ați văzut-o cumva pe Poppy Palmer?

— Nu.

— Ați vorbit cu ea?

— Nu înainte de chestia cu împuşcăturile.

— Dar după aceea?

— Am sunat-o după ce a venit poliția şi după ce-am găsit hârtia cu numele ei lângă telefonul meu.

— De ce ați sunat-o?

— Voiam să-i spun ce s-a întâmplat şi să aflu ce-i cu numărul de telefon: de unde-l avea Ramona, pentru că numărul lui Poppy nu figurează în cartea de telefon. Ea mi-a spus că Ramona o sunase pe la patru şi jumătate-cinci şi că era furioasă la culme. Amenința că o să-mi arate ea mie. Asta ştiți şi voi, doar ați vorbit cu Poppy.

— Care au fost exact vorbele ei?

— Chiar astea. Că Ramona îi telefonase şi că era ca ieşită din minți. De asemenea, o acuza pe Poppy pentru cele întâmplate. Poppy n-a putut scoate un cuvânt, fiindcă Ramona când plângea, când urla. Zicea că o să-mi arate ea mie.

— La ce oră ați plecat de la barul de pe Strada 78?

— Nu ştiu, pe la cinci şi jumătate. N-am stat cu ochii pe ceas. Chicoti. De regulă, nevastă-mea nu trăgea cu puşca în mine când veneam târziu acasă.

— Aproximativ ce oră era?

— Cu maşina fac până acasă cam o jumătate de oră, iar când am ajuns tocmai începea buletinul de ştiri. În timp ce intram, l-am auzit pe Dan Rather la televizor. Abia începuse.

— Arătați-ne pe diagramă exact ce s-a petrecut când ați intrat în casă.

— La naiba! Înşfăcă un creion şi indică pe diagramă traseul pe care venise. Pe măsură ce relata faptele, începu să vorbească tot mai repede. Intru în casă pe aici şi mă duc la uşa sufrageriei, adică vreun metru şi jumătate, nu ştiu exact, iar când privesc înăuntru, o văd pe ea... pe Ramona... aşezată în fotoliu, cu pistolul meu calibrul 38 îndreptat spre mine... şi deodată, se dezlănțuie! Începe să tragă! Mă arunc de cealaltă parte a arcadei şi mă lipesc de perete, iar ea trage un glonte aici, unde e X-ul ăsta, şi altul aici. Eu intru în panică şi văr două cartuşe în puşca mea de vânătoare. În clipa următoare

ea începe din nou să tragă, iar glonțul pătrunde în zid aici, la câțiva milimetri de țeasta mea. Atunci mi-am zis: „Doamne, o să mă omoare!" Aşa că ies brusc de după arcadă şi trag un singur glonț, care parcă o azvârle din nou în fotoliu. Numai că ea ridică brusc brațul şi trimite un alt glonț spre tavan, după care am țintit din nou spre ea şi am tras încă o dată. Totul s-a petrecut, cred, în mai puțin de un minut.

— Ce-ați gândit după ce s-au sfârşit împuşcăturile?

— Ce m-am *gândit?* Abia îmi mai trăgeam sufletul. Eram înspăimântat. Fusese cât pe ce să mă omoare.

— Dar la ce v-ați gândit în timpul evenimentelor? Ați strigat la ea, ați încercat s-o calmați?

— La naiba, nu! Totul s-a întâmplat precum v-am spus. Bang, bang, bang, bang. Gloanțe zburând prin pereți. Nu m-am gândit la nimic. Am încercat să-mi salvez pielea.

— Ați prevenit-o?

— Unul dintre gloanțe a trecut aproape razant pe lângă capul meu. Cum s-o previn? „Hei, Ramona, fii atentă că vin, eşti gata sau nu?" Am intrat în panică, mi-am zis că ori ea, ori eu, şi am dat buzna în cameră, trăgând cu arma.

— Dar când s-a terminat totul? Soția dumneavoastră zăcea moartă cu două răni, dintre care una în cap. Ce v-a trecut prin minte?

— În prima clipă mi s-a făcut greață. Cât pe ce să vomit. Era pentru prima oară când împuşcasem un om. Iar ea era plină de sânge. Am aruncat arma, am încercat să controlez dacă are puls, însă, vedeți, eram amețit şi năucit, aşa că am format 911. Atunci am descoperit că forțase dulapul meu cu arme şi am găsit lângă telefon hârtia cu numărul.

— Numărul era scris de mâna soției dumneavoastră?

— La dracu', nu ştiu, crezi că am mai stat să studiez al cui e scrisul? În noaptea aia poliția m-a reținut trei-patru ore. Hârtia au luat-o ei şi de atunci n-am mai văzut-o.

— Dar nu dumneavoastră ați scris-o.

Vail se rezemă de spătarul scaunului, foarte atent la Parver. Făcea o treabă minunată. Problema scrisului de pe

bilet nu-i trecuse prin minte lui Vail – şi, din câte ştia el, nici altcuiva. Shana era stăpânită, calmă, dar tranşantă, foarte directă şi începea să cam zdruncine siguranța de sine a lui Darby. Îşi urmărea scopul cu precizie, o clipă îi aminti lui Vail de Jane Venable, avocata acuzării, predecesoarea lui în funcția de procuror-şef.

— Ce dracu', nu! se răsti Darby. Doar ți-am spus că nu figura în cartea de telefon. Ce, crezi că voiam ca nevastă-mea s-o sune?

— Aveți idee de unde ar fi putut afla numărul?

— Nu.

— Cine-l mai cunoştea?

— De unde naiba să ştiu?

— E posibil să-l fi scris dumneavoastră şi să fi uitat de el, iar soția dumneavoastră să-l descopere? În vreun sertar sau ceva de genul acesta?

— Eu... n-am... scris... blestematul ăla de număr. E clar? Se întoarse către Rainey şi zise pe un ton plângăreț: Aceleaşi întrebări ca data trecută. Doar se cunosc răspunsurile, ce dracu' înseamnă asta? Se răsuci din nou spre Parver. Mi-am omorât nevasta, bine? Ea a tras în mine şi eu am tras în ea. Asta-i tot. Nu mai am nimic de adăugat.

— Are dreptate, întări Rainey. Au fost aceleaşi chestiuni ca şi data trecută.

— Vreau doar să vă atrag atenția, domnule Darby, că avem două motive puternice ca să vă suspectăm de crimă, declară Shana Parver. Le numără pe degete. Banii – o poliță de asigurare în valoare de două sute cincizeci de mii de dolari, dumneavoastră fiind la un pas de faliment — şi infidelitatea conjugală. Sunt motive întemeiate, domnule Darby. Iar scenariul acesta cu împuşcăturile are şi el destule puncte neclare. Din câte am aflat, soția dumneavoastră nu era o femeie violentă. În plus, detesta armele de foc. Nu-i aşa că ați vrut ca ea să învețe să tragă, dar a refuzat să pună mâna pe o armă?

— Da. Poate că de asta nici nu m-a nimerit, zâmbi el batjocoritor.

— Ideea este că, dacă va fi nevoie să discutăm din nou cu dumneavoastră, domnule Darby, o vom face. Vom discuta cu dumneavoastră iar şi iar, până când vom decide fără nici un dubiu dacă acest omor a fost sau nu justificat.

Darby se ridică furios şi se aplecă spre ea, proptindu-se de masă cu amândouă mâinile.

— Lucrurile s-au petrecut exact aşa cum ți-am spus eu. N-am fost acolo decât Ramona şi cu mine, iar ea e moartă. Încearcă să dovedeşti că lucrurile stau altfel sau lasă-mă în pace, domniță.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere, trântind uşa după el. Rămas în picioare, Rainey îşi puse hârtiile în servietă. Se uită la Vail şi clătină din cap.

— Îmi exprim dezacordul față de toată această întrevedere, domnişoară Parver. Chestiunea cu biletul este discutabilă. Hârtia era acolo şi confirmă declarația domnişoarei Palmer, pe care ai audiat-o atât dumneata cât şi poliția. Nu mai încerca să faci din coadă de câine sită de mătase. Ştii bine că lucrurile ar fi putut la fel de bine să ia cu totul altă întorsătură. Jimmy ar putea zăcea sub pământ, iar dumneata ai fi pe urmele Ramonei, pentru asasinat. Clătină din cap. De data asta, luați-vă gândul amândoi.

Părăsi şi el încăperea, pe urmele lui Darby.

— Fir-ar să fie! pufni Parver, trântind creionul pe masă.

— Darby se ține tare, spuse Vail. Nu are de ales.

— Eşti sigur că Rainey chiar îl crede?

— N-am nici un dubiu că-l crede pe Darby nevinovat. Nu i-am oferit nici un motiv să-şi schimbe opinia. Ştie că nu avem suficiente probe.

— Darby a ucis-o cu sânge rece, declară Shana Parver. Ştiu, aşa cum o ştim *toți.*

— Să-ți spun o istorioară, începu Vail, în timp ce se înapoiau la etajul al patrulea. Cu câțiva ani în urmă, un om în vârstă, pe nume Shuman, a fost găsit mort într-un

apartament, cu un glonț în cap. Toate uşile şi ferestrele erau încuiate, totuşi în locuință nu exista nici o armă. Ultima persoană care-l văzuse în viață era un prieten de-al lui, Turk Loudon, un consumator de droguri care făcuse puşcărie pentru jaf şi atac armat. În posesia acestuia s-au găsit inelul victimei, cincizeci şi cinci de dolari şi o cheie de la apartament. Tipul nu avea nici un alibi. A pretins că bătrânul i-ar fi spus că se săturase să trăiască, apoi îi dăduse banii şi inelul ceva mai devreme în cursul aceleiaşi zile. Cheia se găsea la el pentru că nu avea unde să locuiască, iar Shuman îl lăsa să doarmă noaptea pe podea. Individul a fost arestat şi acuzat de crimă cu premeditare. Avocatul lui din oficiu era dispus să negocieze. Problema care se punea era că glonțul din cap fusese tras cu țeava lipită de piele, ceea ce sugera un extraordinar sadism. O problemă şi mai mare s-a dovedit a fi Loudon. Refuza cu încăpățînare să se apere. Susținea că era nevinovat şi gata. Nimeni nu-l credea, mai ales propriul său avocat. După aceea, cam la două săptămâni după arestarea lui Loudon, nişte lucrători s-au dus să zugrăvească apartamentul. Au găsit un pistol calibrul 45, din cele aflate în dotarea armatei, înțepenit după calorifer. Pe toată suprafața armei şi pe gloanțe erau amprentele lui Shuman. Experții în balistică au apreciat că glonțul din capul victimei fusese tras cu acea armă. Shuman se împuşcase şi, în momentul sinuciderii, brațul îi zvâcnise şi arma îi zburase din mână, căzând în spatele caloriferului. Polițiştii n-o descoperiseră atunci când percheziționaseră întreg apartamentul, fiindcă nici nu se gândiseră s-o caute acolo şi pentru că țevile erau fierbinți. Aşadar, s-au uitat numai sub calorifer, nu şi în spatele lui.

— Tu ai fost acuzatorul?

— Nu, eu eram apărătorul. Nu l-am crezut pe clientul meu – şi m-am înşelat. Aproape reuşisem să negociez detenția pe viață la Joliet.

— Cu alte cuvinte, să-i acordam lui Darby prezumția de nevinovăție?

— Vreau să spun că, dacă trebuie să aperi pe cineva, mai ales în cazul unei crime cu premeditare, nu-ți poți permite să te îndoieşti de nevinovăția lui. Paul Rainey crede că Darby este nevinovat pentru că nu are de ales. Dar dacă găsim o fisură în povestea lui Darby? Dacă Paul începe să aibă îndoieli în privința lui? Asta o să-l râcâie până când va afla care este adevărul. Necazul e că nu putem ştirbi cu nimic versiunea lui Darby asupra celor întâmplate.

— Aşa că Darby o ține pe-a lui...

— Iar nouă ni s-a cam dus norocul, răspunse Vail. El are baftă. De regulă, pe amatori ca el îi dau de gol mărunțişurile. Ceva ce le-a scăpat din vedere, un martor neaşteptat, o amprentă apărută tocmai acolo unde se aşteaptă mai puțin. Ne chinuim cu tipul ăsta de o lună şi încă nu avem un caz.

— Dă-mi voie să mă înapoiez la Sandytown, zise ea. Să mai încerc o dată, ca să mă asigur că nu ne-a scăpat nimic.

Vail oftă. Ştia ce înciudată era Shana Parver – şi toți ceilalți – dar văzuse destui ticăloşi achitați din lipsă de dovezi şi trebuia să pună în cumpănă timpul anchetatorilor şi al procurorilor săi cu şansa de a-l da de gol pe Darby. Şansa era de partea acestuia.

— Ştii, poate că s-a întâmplat aşa cum pretinde el, Shana. Poate că tuturor ne e atât de nesuferit tipul, încât vrem să fie vinovat.

— Nu! se răsti ea. El a pus la cale asasinatul şi tot el l-a săvârşit.

— Eşti pregătită să-l înfrunți pe Rainey în tribunal? o întrebă Vail.

— De-abia aştept, răspunse încrezătoare Shana.

— Cu probele pe care le ai?

Ea chibzui câteva clipe la întrebare. Apoi umerii îi căzură.

— Nu, răspunse în cele din urmă. Dar în secunda următoare îi trecu deprimarea. De asta vreau să mă mai duc o dată la fața locului, ca să stau de vorbă iar cu Poppy Palmer înainte de-a clasa dosarul, argumentă ea.

— Bine, oftă Vail. Încă o zi. Ia-l cu tine pe Abel. Dar, dacă până poimâine seară nu vii cu ceva semnificativ, am pierdut partida.

5

Harvey St. Claire era pe cale să descopere ceva.

Vail ghici chiar în secunda în care ieşi din ascensor împreună cu Parver. Bărbatul cel solid şedea pe marginea unui scaun lângă computerul principal, aplecat în față, cu mâinile pe coapse. Îşi legăna piciorul stâng. Acesta era indiciul, agitația piciorului.

Aşezat lângă St. Claire se afla Ben Meyer, înalt şi slab pe cât de scund şi corpolent era St. Claire. Meyer avea un chip prelung şi puternic, încadrat de o coamă de păr negru, şi se îmbrăcase – ca de obicei — într-un costum cu dungulițe, cămaşă albă şi cravată de culoare închisă. St. Claire, după obiceiul său, purta o cămaşă de flanelă albastru cu galben, bretele roşii, blugi soioşi, bocanci grei şi o geacă White Sox.

Meyer, la cei treizeci şi doi de ani ai săi, era expertul în computere al echipei şi proiectase un sistem complex care lega biroul procurorului districtual cu HITS (Homicide Investigation and Tracking System), care făcea legătura între secțiile de poliție din întreaga țară. La cincizeci şi doi de ani, dintre care douăzeci şi opt în slujba legii, St. Claire urmărise contrabandişti din Georgia şi Tennessee, imigranți ilegali la granița mexicană, traficanți de arme din Canada, străini stabiliți ilegal în barrios din Los Angeles şi San Diego, precum şi pe unii dintre cei mai periculoşi escroci căutați de poliție în toată țara, în perioada în care lucrase la secția judiciară.

Meyer era specializat în fraude. El fusese primul care depistase neregulile ce duseseră la căderea a doi consilieri municipali, în urma unor deturnări de fonduri şi luare de comision. Mai târziu, în spectaculoasa sa pledoarie finală,

Meyer câştigase procesul, apărând pătimaş drepturile contribuabililor. St. Claire se ghida după fler, fiind un om cu un simț înnăscut al judecății analogice – asocierea unor fapte aparent disparate şi coroborarea lor într-o singură concluzie. Cei mai mulți anchetatori penali stabileau conexiuni pe hârtie sau în computere, legând între ele informații fragmentare până când începeau să realizeze scheme şi relații. St. Claire efectua operația în minte, ca şi cum ar fi închis ochii şi ar fi văzut întreaga schemă desenată în spatele pleoapelor. De asemenea, avea o memorie fenomenală pentru delictele penale. O dată ce auzea, citea sau vedea ceva legat de un delict, i se întipărea în minte.

Când Meyer şi St. Claire se găseau împreună, era vorba de ceva grav. Vail nu-i acordă nici o atenție lui Naomi, care-i făcea semn să vină în biroul lui, ci se postă în spatele lui Meyer şi St. Claire.

— Uite ce zic eu, tocmai spunea St. Claire. Vreau să confruntăm persoanele date dispărute şi cazurile de crimă nerezolvate, ca să vedem dacă se suprapun unele date. Putem face asta?

— La nivel statal?

— Da, pentru început. Deocamdată, lasă deoparte comitatul nostru.

— N-am nimic împotrivă, răspunse Meyer, mişcându-şi rapid degetele pe tastatura computerului.

— Ce naiba faceți voi acolo? îi întrebă Vail.

— Am o presimțire, îl lămuri St. Claire, cu privirea tot la monitor.

Ochii lui albaştri scânteiară în spatele ochelarilor cu ramă de metal, care-i alunecau mereu spre vârful nasului.

— Toată lumea are presimțiri. Tot drumul până la micul dejun am fost nevoit să ascult presimțirile lui Abel. O presimțire în legătură cu ce?

— Cu chestia asta nouă.

— Care chestie?

St. Claire îşi umflă buza de sus cu un cocoloş de tutun de mestecat. Fără să-şi ia ochii de la monitorul mare al computerului, scuipă delicat într-o ceşcuță de argint, pe care o purta la el în permanență tocmai în acest scop.

— Crimele de la groapa de gunoi, răspunse el. Încercăm să găsim un fir.

— Păi, Eckling are la dispoziție şapte zile, abia pe urmă ne vom implica noi în rezolvarea cazului.

— Până atunci se răcesc urmele.

— Să aşteptăm până aflăm ceva de la Okimoto, propuse Vail.

— Asta ar putea însemna câteva zile, replică St. Claire. Vreau doar să rulez câteva idei prin rețeaua de calculatoare. Nu-i mare scofală.

— Oricum, cine spune că au fost asasinați? interveni Meyer.

— La naiba! exclamă St. Claire, zâmbind şi scuipând în ceşcuță alt cocoloş de tutun. E o chestie prea bună ca să nu fie crimă.

— De câte cazuri te ocupi tu, Ben? întrebă Vail.

— Patru.

— Şi ți-ai găsit să te joci cu calculatorul?

— Eu nu ştiu cum să umblu cu drăcia asta, se plânse St. Claire.

Vail decise să-i facă pe plac.

— Poți să-l ții aici pe copilul-minune până la prânz, spuse el. După aceea Meyer trebuie să se întoarcă la cazurile lui.

— Nu pot face mare lucru în trei ore, gemu St. Claire.

— Atunci ar fi bine să-i dai zor.

În cele din urmă, Naomi străbătu biroul şi-l apucă de braț pe Vail. Apoi arătă spre celălalt capăt al încăperii, în direcția biroului lui Yancey.

— A sunat acum zece minute. I-am spus…

— Nu. Nuu, zise Vail, intrând în biroul său. Se opri imediat după ce ajunse înăuntru. Chiar după uşă, în cuier, se găseau costumul său bleumarin şi smochingul. Ce-i cu astea?

— Am trimis să-ți aducă lucrurile. Mi-am zis că nu vei avea timp să te duci acasă şi să te îmbraci.

— Pentru ce să mă îmbrac? mârâi el.

— Trebuie să-l însoțeşti pe Yancey la dejunul de deschidere a Convenției Statale a Avocaților. El va rosti discursul despre principalele probleme care urmează să fie discutate. Chiar la amiază...

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

— Iar cocteilul de deschidere va avea loc la Marina Convention Center la ora şase.

— Asta-i bună! De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Mai bine să-ți dau veştile proaste toate o dată. Yancey vrea să te vadă în biroul lui. Voia să cobor şi să te aduc la el.

— Să mă iei de la o audiere?

— I-am explicat – încă o dată.

— Spune-i că sunt prins până la ora prânzului.

— Mă îndoiesc că va crede. Raymond Firestone e cu el în birou. A venit neanunțat.

Vail se uită la ea cu o expresie de om bolnav.

— Ai păstrat la urmă ce-i mai rău, nu? Pur şi simplu, ai stat acolo şi m-ai pocnit în moalele capului.

— Nu, nu, pentru asta nu-i cazul să-mi faci tărăboi. Vara trecută ai acceptat şi dejunul, şi cocteilul.

— Şi abia acum îmi aduci aminte?

— Ce-ai fi vrut să fac, Marty, să fac eu zilnic pe ceasornicul? Mai sunt trei zile până la Convenția avocaților, două zile, optsprezece ore. Să te sun acasă şi să te trezesc din somn? Au mai rămas nouă ore!

— Să mă trezeşti? Dar nici n-am fost în *pat!*

— Nu eu te-am luat pe sus la groapa de gunoi. Audierea lui Darby a fost programată de Parver, nu de mine. Şi n-am nimic de-a face cu venirea consilierului Firestone.

Vail privi fioros în celălalt capăt al spațiosului său birou, spre uşa lui Jack Yancey. Încă înainte de a intra în biroul acestuia, ştia la ce să se aştepte. Raymond Firestone sosise în oraş în urmă cu douăzeci de ani, cu o valiză ponosită, optzeci

de dolari în buzunar şi o limbă numai miere. Mergând din casă în casă şi vânzând săracilor asigurări de înmormântare, făcuse această politică de doi bani, punând bazele unui imperiu de asigurări care avea în prezent filiale în tot statul. Mârlan necioplit şi pus pe harță, în cei şapte ani de când era consilier, reuşise să perfecționeze dubioasa artă a perfidiei şi a patronajului. Aşa cum remarcase cândva Abel Stenner: „Firestone e suficient de lipsit de scrupule cât pentru încă un frate geamăn."

Firestone, sprijinit fățiş de Eckling şi de sindicatul poliției, anunțase curând după prima sa alegere că intenționa „să-l pună la punct pe Vail". Nu era o amenințare propriu-zisă, dar rămânea un motiv constant de iritare.

Firestone şedea față în față cu Yancey, cu spatele spre uşa biroului. Când Vail păşi înăuntru, îl privi peste umăr, printre pleoapele întredeschise, sfredelindu-l cu ochii care păreau a se uita cruciş tot timpul. Firestone era un bărbat de statură mijlocie, cu păr şaten şi lipsit de strălucire, pe care şi-l pieptăna pe frunte, ca să ascundă un început de chelie. Avea o gură mică, buze subțiri, care surâdeau arareori, şi un obraz stacojiu şi pătat, de băutor înveterat.

— Noroc, Raymond! salută Vail şi, fără să dea atenție fotoliului de lângă Firestone, se aşează pe un scaun de lângă perete, la câțiva metri de masa de lucru.

Firestone se mărgini să dea din cap.

Yancey şedea la masa sa de lucru. Era un dobitoc rotofei şi onctuos, cu părul alb, ondulat, cu un zâmbet permanent pe buze, care debita cu glas mieros fraze şablon. Candidat obscur la funcția de procuror districtual cu ani în urmă, Yancey se dovedise un birocrat desăvârşit, mizând pe farmecul său unsuros şi pe un talent înnăscut pentru mediere şi compromis; se înconjurase de avocați tineri şi străluciți care făceau munca de jos, fiindcă el nu avea curajul necesar înfruntărilor din tribunal.

— Se pare că avem o mică problemă, începu Yancey. Dar nu văd de ce n-am rezolva-o pe cale amiabilă. Vail nu rosti

nici un cuvânt. Ca şi predecesoarea sa, Jane Venable, Vail nu-l respecta pe Yancey ca om al legii, dar îl simpatiza ca persoană. Abandonat de Venable cu zece ani în urmă, Yancey îl acceptase imediat pe Vail – cel mai înverşunat adversar al său în instanță – pentru funcția de procuror-şef. Înțelegerea lor era simplă. Yancey se ocupa de politică, iar Vail făcea meserie. E vorba de relațiile dintre tine şi Eckling, continuă Yancey.

Vail îl privi bine dispus. „Relațiile" dintre Vail şi Eckling datau dinainte de numirea lui Vail în funcția de procuror.

— E timpul să îngropați dracului securea aia de război, interveni tăios Firestone.

— Zău? În a cui spinare? întrebă calm Vail, ieşind din muțenie.

Firestone îl săgetă cu privirea pe Yancey, care oftă şi zâmbi, apoi se lăsă pe spate în fotoliu, unindu-şi palmele cu degetele întinse şi ridicând ochii în tavan.

— Tocmai asta vrem şi noi să evităm, Martin, zise el.

— Îhî.

— Ceea ce vrem să-ți sugerăm e să-l mai laşi în pace, zise Firestone.

— Adică un compromis?

— Credeam că s-a convenit ca procuratura districtuală să lase cale liberă şefului poliției vreme de şapte zile după comiterea unui delict. Aşa-i înțelegerea, Eckling are la dispoziție o săptămână. Am dreptate? Nu aşa ne-am înțeles?

Cât timp vorbise, Firestone nu-l slăbise din ochi pe Yancey.

— Îhî, răspunse Vail.

Firestone se răsuci spre el şi spuse răstit:

— Atunci de ce nu vă conformați?

— Ne conformăm, răspunse sec Vail.

— Rahat! Tu şi oamenii tăi vă faceți apariția de fiecare dată când un escroc din oraşul ăsta trage un pârț, mârâi Firestone.

— Ei, haide, Raymond, interveni Yancey. Nu-i ceva neobişnuit ca procurorul districtual să meargă acolo unde s-a comis un delict. De regulă, poliția apreciază acest ajutor.

— La dracu', el nu-i procuror districtual.

— Nu, dar e procurorul meu şef. Astfel de treburi țin de jurisdicția lui.

— Aici discutăm despre cooperare, se răsti Firestone, roşu la față de mânie.

— Nu-i mai bine să mă întorc în biroul meu? sugeră, zâmbind, Vail. Amândoi vorbiți ca şi cum nici n-aş fi de față. Mă simt de parcă aş trage cu urechea.

Firestone îl atacă direct.

— Tu să încetezi să-l mai pui pe Eckling în situații penibile, zise el, începând să ridice tonul.

— Nici nu-i nevoie, replică Vail. Reuşeşte şi singur.

— Înțelegi ce vreau să spun! i se adresă Firestone lui Yancey. Cum să-şi facă Eric meseria cu cretinul ăsta care-l înțeapă tot timpul?

— Pe mine vă rog să mă scuzați, spuse calm Vail, ridicându-se.

— Stai aşa, Marty, ia-o şi tu mai uşor, îl rugă Yancey, făcându-i semn să se aşeze din nou.

— Dacă ai ceva cu mine, spune-mi mie, nu lui, se întoarse Vail spre Firestone, cu glasul la fel de calm şi măsurat.

— E şeful tău, de asta-i spun.

— Nu şi în problema asta, replică Vail. Ştia că cea mai bună cale de a-l învinge pe Firestone era să rămână calm. Pe buze îi flutură o umbră de surâs. Să-ți spun drept, Raymond, puțin îmi pasă dacă ție îți convine sau nu. Tu eşti băiat de la oraş. Serviciul meu depinde administrativ de comitat. Tu n-ai aici mai multă autoritate decât portarul, prin urmare de ce nu-ți vezi de treburile tale, fără să-ți mai vâri nasul într-ale noastre?

— Iisuse, Marty... se bâlbâi Yancey.

— Uite ce e, Jack, n-am de gând să ascult insultele acestui gură- spartă.

— La dracu', Jack, ți-am spus că-i pierdere de vreme, zise furios Firestone. Vail nu-i capabil să coopereze cu nimeni.

— Ai spus tu asta, Jack? Ai spus că aş coopera cu ei?

— Ceea ce-am spus eu e că fiecare ar putea să stea la locul lui şi să-şi păstreze calmul. Cu alte cuvinte, să încercăm cumva o colaborare între cele două departamente ale voastre.

— Eu sunt calm, replică Vail. Cât despre colaborare, nu i-aş împrumuta nici ciorapii mei murdari lui Eckling. E incompetent, corupt şi nu şi-ar da seama nici dacă aş încăleca pe propriul lui nas.

— Ascultă...

— Nu, ascultă dumneata, domnule consilier! Sunt un reprezentant al justiției. Port răspunderea aducerii în tribunal a cazurilor care ajung în fața mea, făcând uz de întreaga mea competență. Nu-mi pot desfăşura munca dacă mă bizui pe Eric Eckling. Acum doi ani a fost cât pe ce să renunțe să aducă în fața legii pe cei doi colegi ai dumitale din consiliu. Noi i-am luat cazul şi în prezent amândoi îşi ispăşesc pedeapsa la Rock Island, pentru încălcarea legii. Vail tăcu o clipă, apoi adăugă: Poate că tocmai asta-i problema. Poate că începe să-ți cam fie frică. Raymond Firestone începu să tremure de furie. Obrazul îi devenise roşu ca focul. Vru să vorbească, dar cuvintele îi înțepeniră în gâtlej. Să-ți dau un sfat, continuă Vail. Arde-i un şut un fund lui Eckling şi trimite-l de unde a venit, apoi pune în locul lui un adevărat şef de poliție, nu un peşte, şi n-o să mai ai probleme.

— Lua-te-ar dracu'! urlă Firestone şi ieşi clătinându-se din birou.

Yancey îl urmări cu privirea. Scoase un oftat de uşurare. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare.

— Iisuse, Marty, chiar trebuie să fii aşa de capsoman? zise el.

— Noi doi avem o înțelegere, Jack. Eu fac munca de procuror, iar tu te ocupi de politică. Nu-ți cer ajutorul, nu mi-l cere nici tu pe al meu, e clar?

— Are o mare influență în partid.

Yancey fusese la un pas de lucrul la care jinduise toată viața: o funcție în magistratură. Avea însă nevoie de sprijinul fiecărui democrat din comitat, astfel încât pentru moment principala lui grijă era să trăiască în armonie cu familia. Vail cunoştea scenariul.

— N-ai decât să faci la fel de multe valuri ca şi Firestone. Nu te mai purta ca un nătăfleață, arde-i şi tu un şut în fund.

— N-am vrut ca tu...

— Ba bineînțeles că ai vrut. Doar nu-i pentru prima oară când se întâmplă. Oricum, n-ai nevoie de Firestone, tot districtul lui e format numai din sindicate şi personal necalificat. Ție îți trebuie democrați puri. Ăştia nu vor trece la republicani nici dacă Jimmy Hoffa s-ar scula din morți şi ar trece la republicani.

— Pur şi simplu, nu-mi place să am belele.

— Ştii ceva, Jack, necazul e că tu vrei ca toți să te iubească. Viața nu-i chiar aşa, cum ar zice Huckleberry Finn. Ce dracu', când eşti judecător, poți să-i sictireşti pe toți, iar ei or să-ți zâmbească şi or să-ți mulțumească.

Vail porni către uşă.

— Marty?

— Da?

— Ăă... În ținuta asta ai de gând să mergi la dejun?

— Iisuse Hristoase! exclamă Vail şi ieşi din birou.

St. Claire şi Meyer urmăreau diverse piste, introducând date în computer, căutând conexiuni şi fragmente de informații pe care St. Claire avea sale aşeze într-o anumită ordine. Meyer era absorbit de joc. Ca în jocul Donjoane şi Dragoni, unde jucătorii sunt ademeniți printr-un labirint de enigme care conduce la soluția finală.

Unele dintre omuciderile nerezolvate scoase la iveală de HITS erau interesante, însă nimic nu părea să se lege de crimele de la groapa de gunoi, iar Meyer începea să obosească. El şi St. Claire coroborau informații de trei

ceasuri, şi stomacul îi spunea că se făcuse ora mesei. În birou rămăseseră numai ei doi. Obținuseră o listă cu şaptezeci şi şase de dispăruți şi nouăsprezece crime nerezolvate pe teritoriul întregului stat, dar nici una dintre cifre nu permitea corelații.

— Ce cauți, Harvey? întrebă Meyer. Nici unul dintre aceste cazuri nu poate fi legat de groapa de gunoi.

— Trebuie să existe o legătură între cele trei cadavre. Erau aproape unul lângă altul, aşa încât trebuie să fi fost aruncate o dată, nu eşti de acord?

— Pare logic.

— Păi, ia gândeşte-te puțin. Trei persoane sunt descoperite în zona gropii de gunoi a oraşului. Dacă au fost aruncate o dată, înseamnă că se cunoşteau între ele. Aveau ceva în comun.

— Păi da, toate trei sunt moarte, glumi Meyer.

— În plus, se află acolo de ceva timp. Ceea ce vreau eu să spun, fiule, e că, dacă cei trei se cunoşteau, între ei existând anumite legături, şi toți au dispărut în aceeaşi perioadă, nu crezi că *cineva* ar fi semnalat dispariția? Primul lucru pe care l-am făcut azi-dimineață a fost să sun la evidența persoanelor dispărute şi să le pun o întrebare: „Căutați cumva trei persoane care se cunoşteau între ele şi a căror dispariție a fost semnalată cam în acelaşi timp?" Răspunsul a fost „nu".

— Poate că...

— Prietenii şi rudele dispăruților vin să vadă dacă pot identifica trupurile acestora. Ce dracu', dacă ți-ar dispărea copilul şi ai citi în ziar că trei cadavre neidentificate au fost găsite în groapa de gunoi a oraşului, n-ai fi curios să afli dacă nu cumva unul dintre ele e al lui? Aici avem o mulțime de dispăruți, deşteptule. Şi cel puțin o persoană se interesează de fiecare.

— Ce dracu' tot încerci să-mi spui, Harve?

— Să zicem că nu-i identificăm pe cei trei – cel puțin, o vreme. Atunci nu se naşte ipoteza că poate sunt din altă zonă?

Meyer îşi luă o clipă ochii de la monitor.

— Crezi că nu sunt din oraş?

— Poate turişti. Participanți la convenție. Sau presupune o clipă că au fost uciși în afara oraşului şi aduşi aici.

— Asta-i cam trasă de păr, Harve.

— Fă-mi şi mie un hatâr, fiule. Ştiu că-i o presupunere hazardată. Dar dacă nu sunt localnici? Ia gândeşte-te puțin! Dacă au fost implicați în ceva din afara oraşului? O spargere de bancă, o afacere cu droguri, vreo sectă. Şi presupune că treaba s-a încurcat, iar aceşti necunoscuți au fost lichidați din pricina acelei afaceri şi aruncați la groapa de gunoi. Ce dracu', i-a aruncat cineva, doar n-au picat din cer.

— Umblăm după cai verzi pe pereți.

— Poate, zise bărbatul mai vârstnic, aruncându-şi ceaşca golită de cafea într-un coş de hârtii. Se lăsă pe spătarul scaunului, vârî în gură o nouă priză de tutun şi-şi înlănțui degetele durdulii peste pântece. Îmi amintesc de o întâmplare petrecută acum cinci sau şase ani. Poliția din Seattle a descoperit doi bărbați albi într-o groapă comună, chiar la marginea oraşului. N-au reuşit să identifice victimele. Au trecut şase luni, aproape că clasaseră dosarul, când într-o zi au primit un telefon de la un şef de poliție din Arizona. La o mie şase sute de kilometri depărtare! A reieşit că polițiştii din Arizona arestaseră un tip care folosise o bancnotă de cincizeci de dolari, furată cu şase luni în urmă într-o spargere de bancă. Tipul a cedat şi a mărturisit nu numai isprava cu banca, dar şi faptul că fuseseră implicate trei persoane. Acestea fugiseră cu maşina la Seattle ca să-şi piardă urma, dar începuseră să se certe între ele, aşa că omul nostru îi lichidase, îi îngropase pe amândoi în pădure şi se întorsese la Phoenix. Povestea s-a confirmat. Poliția din Seattle a rezolvat cazul. Poliția din Arizona a soluționat şi ea cazul cu spargerea băncii.

— Şi toată lumea a fost veselă şi fericită, cu excepția făptaşului, comentă Meyer.

— Întocmai. *Ultimul* loc în care s-ar fi aşteptat poliția din Seattle să afle ceva legat de cadavrele necunoscute era Arizona. Aşa că nu se ştie niciodată. Ne uităm ca să vedem dacă ne vine vreo idee, bine?

Meyer era din nou cu ochii la monitorul mare al computerului, privindu-l cum rulează descrieri de cazuri. Deodată îl opri.

— Ce părere ai de satanism, Harve? Îți spune ceva?

— Satanism?

— Iată un orăşel numit Gideon, undeva în colțul sudic al statului, unde în ultimii douăzeci de ani probabil că n-a avut loc nici o infracțiune mai serioasă. Poliția locală crede că un satanist a ucis o localnică.

— Gideon? Un frumos nume biblic, zise St. Claire. Pare puțin probabil ca satanişții să-şi arate mutrele hâde tocmai într-un asemenea loc.

— Şeful poliției a refuzat să dea orice fel de informații despre crimă. N-a chemat nici măcar medicul legist – lucru cerut de lege în astfel de situații. Din prezentare, ar fi o comunitate restrânsă şi cu frica lui Dumnezeu. Oamenii cred că a fost vorba de satanişti şi nu vor nici un fel de publicitate pe tema asta.

Scoase de pe imprimantă foaia cu raportul poliției şi citi cu voce tare:

„OMUCIDERE NERAPORTATĂ, 12/07/93: Crima din Gideon, Illinois. Femeie casnică. Gideon este o comunitate religioasă de mormoni. Populația numără aproximativ două mii de locuitori. Al Braselton, un agent FBI, a aflat despre crimă în timp ce se afla într-o anchetă, pe cu totul altă temă, la Shelby, o aşezare la douăzeci de kilometri nord de Gideon. Şeful poliției din Gideon, Hiram Young, a fost silit să-i înmâneze agentului Braselton câteva fotografii şi un raport sumar asupra asasinatului. Acestea sunt toate informațiile deținute deocamdată de FBI relativ la această crimă. Din

spusele lui Young, locuitorii n-au vrut ca oraşul să fie luat cu asalt de străini..."

— Şi e scris între ghilimele, Harve: „Datorită implicațiilor sataniste." Cazul este încă nerezolvat.

— E un punct de vedere care nu mi-a trecut prin minte, zise St. Claire. Satanism.

Ideea îl făcu să râdă.

— Dumnezeule, priveşte fotografiile! exclamă Meyer.

Pe monitorul computerului apăruseră şase fotografii. Ca toate studiile grafice ale violenței realizate de poliție, şi ele descriau atmosfera crudă a crimei, fără artă şi fără retuşuri. Pornografice ca detaliu, apăreau pe monitorul cu diagonala de un metru douăzeci şi cinci pe două rânduri a câte trei. Cele din rândul de sus erau imagini întregi, bust şi prim-plan ale unei femei cândva frumoase, puțin cam plinuță, între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani. Imaginea de ansamblu imortaliza centrul oribil al scenei crimei. Victima zăcea într-un colț al camerei, cu capul sprijinit de perete, într-un unghi imposibil. Gura rămăsese larg deschisă. Ochii înțepeniseră într-o expresie de teroare. Sângele împroşcase pereții, televizorul, podeaua, tot.

Fotografia luată ceva mai de aproape era şi mai explicită. Sfârcurile sânilor fuseseră tăiate, iar gâtul retezat până la os.

Totuşi, fotografia în prim-plan a capului era cea mai înspăimântătoare.

Sfârcurile sânilor fuseseră îndesate în gura femeii.

— Doamne sfinte! se cutremură scârbit St. Claire.

— Mă bucur că încă n-am fost la masă, zise şi Meyer, cu un nod în gât.

Fotografiile din rândul al doilea erau luate din acelaşi unghi, dar arătau spatele femeii, măcelărit la fel de crunt.

— Acum înțeleg de ce crede şeful poliției că a fost mâna sataniştilor, zise Meyer. Imaginile sunt, pur şi simplu, obscene.

St. Claire se aplecă peste umărul lui Meyer şi amândoi citiră raportul asupra omuciderii, redactat de şeful poliției Hiram Young.

La 27 octombrie, cam pe la ora 8 dimineața, am fost chemat telefonic acasă la George Balfour, rezident în oraş, care fusese sunat la rândul său de o vecină, doamna Miriam Peronne, ce locuieşte în casa de alături. Pe podeaua sufrageriei am descoperit o femeie, pe care am identificat-o personal ca fiind Linda Balfour, în vârstă de 26 de ani, soția lui George. La sosirea noastră, doamna Balfour era moartă. Medicul legist Bert Fields atribuie decesul multiplelor răni cauzate prin înjunghiere. Fiul ei, în vârstă de un an, se găsea la cinci metri de cadavru, teafăr şi nevătămat. La ora producerii crimei, soțul victimei se afla la mai mulți kilometri depărtare de oraş. Nu există suspecți.

Meyer se întoarse către St. Claire.

— Aici nu e mare lucru, spuse el.

Dar St. Claire nu-i răspunse. Se ridică şi se apropie de monitor. Se uita la prim-planul ce reprezenta ceafa femeii.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Care asta?

— Aici, la ceafă.

St. Claire arătă spre ceea ce păreau a fi nişte semne, chiar la rădăcina parului femeii.

— O măresc, zise Meyer. Izolă fotografia, apoi o mări de patra ori, până când începură să se vadă detaliile. Sub părul năclăit de sânge de la ceafa ei se vedea ceva ca un şir de semne, dar fotografia mărită era prea neclară pentru a fi distinse. Poate că sunt nişte simple zgârieturi, îşi dădu cu părerea Meyer.

— Poți detalia una dintre ele? întrebă St. Claire.

Meyer introduse comanda şi mări fotografia de câteva ori. Imaginea clipea şi devenea mai clară de fiecare dată când era apăsată o combinație de taste.

— Mai mult de atât nu pot, declară Meyer.

— Par a fi numere, zise St. Claire, potrivindu-şi ochelarii şi cercetând atent imaginea. Numere şi o literă...

— Arată de parcă ar fi fost scrise cu sângele ei, spuse scârbit Meyer.

O senzație familiară începu să roadă măruntaiele lui St. Claire. N-o putea defini cu precizie, dar nu-i dădea pace.

— Ben, hai să-i telefonam acestui Young. Cu siguranță că ştie mai multe despre caz decât ceea ce se află pe computer.

— Harvey, pe birou mă aşteaptă patru cazuri...

— Mă înghionteşte o presimțire, Ben. Nu sta la discuții cu mine.

— O presimțire? Cum adică te înghionteşte o presimțire?

— Adică, burta îmi îmboldeşte creierul, răspunse bărbatul mai vârstnic.

6

În holul hotelului Ritz, cei mai influenți trei sute de oameni ai oraşului îşi aranjară ținuta, ca nişte cocoşi de luptă, în drum spre sala de mese. Intrară țanțoşi înăuntru, plini de importanță, cu figuri săpate în piatră, studiindu-şi circumspect colegii şi consolidându-şi poziția în structurile puterii prin afişarea unei atitudini condescendente. Dineul corpului de conducere al Asociației Statale a Avocaților era cea mai prestigioasă întrunire anuală din oraş şi – pentru cei mai mulți – o confruntare de atitudini. Fuseseră trimise trei sute de invitații, mai greu de obținut decât biletele la o finală a Cupei Campionilor, fiindcă nu puteau fi cumpărate, vândute sau folosite de altă persoană. Cel mai restrictiv – şi mai snob – „club" al oficialităților din Chicago stabilea cine erau cei mai influenți oameni din oraş. Să figurezi pe lista de invitați însemna să fii acceptat de liderii autoproclamați ai

oraşului. Excluderea de pe listă echivala cu cea mai gravă insultă.

Invitația adresată lui Yancey de a rosti discursul de deschidere semnifica recunoaşterea lui drept unul dintre cei mai prețuiți ştabi ai oraşului. Ani întregi râvnise în taină să fie acceptat în acest club simandicos şi era peste măsură de încântat de atenția ce i se acorda. Vail îl urmă în sala de mese, surâzând neconvins în urma onctuosului procuror districtual, care saluta cu efuziune în dreapta şi în stânga, îndreptându-se către masa de onoare. Pentru Yancey venise ziua cea mare, şi lui Vail îi părea bine pentru el, deşi disprețuia tot acel protocol.

Locul său se afla chiar în fața tribunei vorbitorilor, la o masă unde stăteau alte trei persoane de la tribunalul suprem de stat şi patru dintre cei mai influenți membri ai legislaturii – un grup de vârstnici, austeri şi plicticoşi, plini de propria lor importanță şi interesați mai curând de mâncare şi de băutură decât de o conversație inteligentă. Pentru Vail, tot dineul avea să fie o tortură.

Apariția lui Yancey fu întâmpinată cu aplauze furtunoase. Şi de ce nu? Discursurile erau punctul său forte: îşi crease un renume pentru felul în care îşi presăra alocuțiunile cu glume răsuflate, cerşind aplauze de la grangurii cei mari. Chiar când se făceau prezentările, Yancey simți o durere sâcâitoare în ceafă. Se masă uşor, ca s-o alunge. Dar, când se ridică în picioare să ia cuvântul, durerea se preschimbă într-un junghi ascuțit la baza craniului. Scutură violent din cap, dar junghiul îl săgetă încă o dată, ca şi cum cineva i-ar fi înfipt un ac în cap. Încăperea începu să se vadă ca prin ceață, aplauzele se estompară. Întinse mâna să se sprijine de tribună.

Vail îl văzu pe Yancey clătinându-se pe picioare şi încercând cumva să-şi recapete echilibrul, cu o mână prinsă de tribună. Cu cealaltă mână, procurorul îşi masa baza gâtului, mişcând capul, ca şi cum i-ar fi dat târcoale o albină invizibilă. În clipa următoare Yancey zâmbi, prinzându-se de

marginile tribunei cu amândouă mâinile. Din locul unde se afla, Vail vedea cum îi tremură degetele.

Yancey lăsă aplauzele să se stingă de la sine, în timp ce trăgea adânc aer în piept, ca să-şi revină.

— Înainte de a începe, aş dori să profit de acest prilej spre a vă prezenta... ăă... pe cei din dreapta *şi...* ăă... din stânga... m-m-mea....

Vorbele i se transformară într-o bolboroseală şi începu să se bâlbâie.

Vail se aplecă în față pe scaunul său. *Ce dracu' se întâmplă cu Yancey?* se întrebă el.

— ...unul dintre... marii p-p-procurori... ăă... ai a-a-acestei țări şi o-o-omul care... ăă...

Yancey se opri, privind disperat prin sală şi clipind din ochi. Vail se ridică şi se repezi spre capătul mesei de onoare, dar nu apucă să ajungă acolo, că Yancey strigă:„Ah"! şi căzu peste tribună, fluturându-şi amândouă brațele, apoi se prăbuşi la podea.

Vail urcă în ambulanța care-l transporta pe procurorul districtual, victimă a unui atac cerebral, după ce mai întâi îl sunase pe St. Claire, cu rugămintea de a o aduce pe soția lui Yancey, Beryl. Yancey era cenuşiu la obraz şi abia vorbea. Medicii de pe ambulanță se agitau în jurul lui, dându-şi ordine repezite unul altuia, în timp ce şoferul telefona la spital, ca să anunțe secția de traumatologie şi ca să-l roage pe medicul personal al lui Yancey să vină la secția de urgențe. O dată ajunşi, împinseră în mare grabă targa lui Yancey către sala de operații, iar Vail rămase singur în sala preoperatorie.

După aproape o oră, medicul lui Yancey ieşi din sala de operații. Doctorul Gary Ziegler era un bărbat înalt şi slab, cu o figură colțuroasă şi sumbră, cu ochi încărcați de tristețe. Arăta veşnic nelinişstit şi nu era genul care să insufle speranță celor ce aşteptau veşti despre cineva drag, aflat în stare gravă. Medicul îşi scoase alene mănuşile chirurgicale, calota şi

masca, apoi îşi ciupi, oftând, muchia nasului cu degetul mare şi cel arătător.

— E chiar atât de grav, Gary? întrebă Vail.

Ziegler se uită la el şi clătină din cap.

— Sper că ai în tine destulă energie, Martin.

— Ce dracu' vrea să însemne asta?

— Înseamnă că vei fi un om extrem de ocupat. Va trece mult până când Jack se va putea înapoia la munca sa — dacă asta se va mai întâmpla vreodată.

— Infarct?

— O masivă tromboză cerebrală.

— Mai precis?

— Blocarea unei artere principale a creierului cu un cheag de sânge. Mai concret, creierul mic nu mai primeşte sânge şi oxigen.

— Cu alte cuvinte, un atac cerebral.

— Cu alte cuvinte, un atac puternic. A suferit o hemiplegie gravă – diagnosticul e cert, pentru că reflexele lui sunt nule. Iar eu bănuiesc că are şi o afazie, deşi încă nu mă pot pronunța cât e de gravă.

— Vrei să vorbeşti mai pe înțeles? îi ceru Vail.

Ziegler se duse la chiuvetă şi începu să se spele pe mâini.

— Paralizia jumătății stângi a corpului, datorată unor leziuni ale emisferei cerebrale drepte. Deficiență de vorbire cauzată de leziuni pe emisfera stângă. Cauza ar putea fi o tumoare cerebrală, o ateroscleroză, o hipertensiune, nu pot fi sigur. Deocamdată, l-am adus la linia de plutire, însă starea lui e gravă şi nu şi-a recăpătat cunoştința.

— Dumnezeule!

— Faptul că a supraviețuit primele două ore este încurajator, spuse Ziegler. Dacă mai rezistă o săptămână sau zece zile, perspectiva e mult mai optimistă. Pentru moment însă, nu se pot face pronosticuri de durată.

— Ceea ce vrei, de fapt, să-mi spui e că Jack ar putea rămâne handicapat?

— Eşti prea dur, zise Ziegler, iritat de cuvântul folosit de Vail.

— Asta e realitatea!

— Păi, nu se poate spune nimic încurajator despre un atac atât de grav, dar până nu-i facem electrocardiograma, analiza sângelui, tomografia computerizată, angiografia, nu pot nici măcar să-mi dau cu presupusul, ce naiba!

— Pot să-l văd?

Ziegler arătă spre uşa secţiei de reanimare.

— Mă duc să mă spăl. Dacă vine Beryl înainte să termin, te rog vorbeşte tu cu ea. Nu întârzii mult.

Vail privi pe geamul sălii de reanimare. Yancey zăcea complet nemişcat, cu tuburi şi flacoane de perfuzie ataşate de mâini şi de picioare, cu faţa acoperită de o mască de oxigen, cu diverse aparate emiţând semnale sonore lângă patul său. Era neclintit ca o stâncă şi avea pielea de culoarea păsatului.

Ce ironie, gândi Vail. *Una dintre cele mai importante zile din viaţa lui şi creierul îi face figura.*

Câteva minute mai târziu se deschise uşa ascensorului şi-şi făcu apariţia Beryl Yancey, împreună cu fiica ei în vârstă de treizeci de ani, Joanna, amândouă însoţite de un poliţist. Amândouă păreau ameţite şi năucite. Rămaseră în prag, ţinându-se de mână şi privind în sus şi în jos pe coridor. Dând cu ochii de Vail, Beryl se repezi la el, agăţându-se cu disperare şi scoţând vorbe fără şir. El le strânse la piept, pe ea şi pe Joanna. Beryl Yancey ştia că între Vail şi soţul ei existaseră frecvente neînţelegeri, dar atât ea cât şi Jack îl simpatizau pe necruţătorul procuror, conştienţi că performanţele lui contribuiseră la menţinerea lui Yancey în funcţia de procuror districtual în ultimii zece ani.

— Eram la salonul de cosmetică, bâigui Beryl. Poţi să-ţi închipui? Salonul de cosmetică. Trăieşte, Martin? Oh, Doamne, să nu-mi spui că a murit! Nu pot să cred. N-am să…

— Se luptă, Beryl.

— Oh, mulţumesc lui Dumnezeu. Îţi mulţumesc şi ţie, Marty…

— Eu n-am...

— E conştient? Îl putem vedea? Of, Doamne, cred că părul meu e într-un hal fără hal. Eram în plin...

Glasul i se stinse şi începu să-şi aranjeze coafura neterminată.

— Gary Ziegler e la secția de urgențe. Vine imediat. El îți poate da toate detaliile.

— Au venit şi m-au luat cu o maşină a poliției. Tot salonul a înnebunit când tipul acela drăguț... Cine era bărbatul acela, Martin?

— Îl cheamă Harvey. Harvey St. Claire.

— A spus că te aşteaptă în maşină.

— Bine.

— Nu pleci, nu-i aşa? Nimeni n-a vrut să ne spună nimic, înțelegi? Nici domnul St. Claire n-a vrut să-mi spună nimic! Am crezut... Oh, Doamne, puteam să-mi închipui orice.

— El nu ştie nimic, Beryl. Harvey nu cunoaşte nici el mai multe decât tine.

— Cât de rău îmi stă părul?

— Părul îți stă bine, mamă, o asigură fiica ei, bătând-o uşurel pe braț.

— Nu uita, dacă ai nevoie de ceva, de orice, caută-mă. La birou, acasă...

— Ştiu, Martin. Dar Jack se va face bine. Ştiu că se va face bine. El nu se îmbolnăveşte niciodată. Ştii că nu face nici măcar gripă?

Un minut sau două mai târziu, apăru Ziegler, îmbrăcat cu un halat curat, şi cele două femei din familia Yancey alergară imediat la el. Vail luă ascensorul până la primul etaj dar când coborî, văzu la intrarea principală vreo şase reporteri şi o echipă de televiziune. Se repezi înapoi în lift şi coborî la subsol. Îşi scoase telefonul portabil şi formă numărul din maşină. După primul apel, îi răspunse St. Claire.

— Unde eşti? întrebă acesta.

— La subsol. Intrarea e asediată de reporteri.

— Ştiu. Acum când vorbesc, sunt cu ochii la ei.

— Încă nu sunt pregătit să mă adresez presei.

— Urmăreşte săgeţile până la rampa de încărcare din spatele spi-talului. Vin să te iau de acolo.

— S-a făcut, răspunse Vail, urmând săgeata de-a lungul unui tunel lung şi sinistru.

Pe pereţi se înşirau polițe goale, aşternute cu cearşafuri însângerate. Mai multe becuri din tavan erau arse. Tunelul cel strâmt şi apăsător mirosea a alcool şi a sânge închegat. Ajunse la intrarea de serviciu şi țâşni afară. Alergă până la platforma de încărcare şi sări jos de pe ea chiar în momentul în care St. Claire trăgea maşina lângă el. Urcă în maşină şi St. Claire ieşi pe aleea spitalului, apoi porni în viteză către tribunal.

— Ce a fost, atac de cord? întrebă St. Claire.

— Cerebral. Nu poate merge, nu poate vorbi, trăieşte cu respirație artificială, creierul nu mai primeşte oxigen şi sânge şi e inconştient. Când mi-am exprimat părerea că-şi va duce viața ca un cartof făcut piure, Ziegler şi-a ieşit din fire.

— Nu era un diagnostic prea profesionist, comentă St. Claire, apoi scuipă afară pe geam.

— Nu sunt doctor.

— Nu, chicoti St. Claire. Eşti noul procuror districtual.

— N-am timp să fiu procuror districtual, răspunse cu asprime Vail. O să ți se pară bizar, dar de când s-a întâmplat asta, mă tot gândesc la ziua în care a fost asasinat Kennedy, la imaginea cu Johnson în avion, depunând jurământul pentru funcția de preşedinte.

— Trecerea sceptrului de la unul la altul, Marty.

— Eu nu sunt genul care să strângă mâini în dreapta şi în stânga, iar la întruniri de societate mă port ca un urs. Nu-mi trebuie sceptrul.

— Nu, viteazule, dar fii sigur că-ți aparține.

Şeful de poliție Hiram Young şedea în spatele mesei sale de lucru metalice, de culoare cenuşie, bătând darabana cu

degetele şi privind țintă mesajul telefonic pe care îl avea în față. Rose, secretara lui cu fire impresionabilă, răspundea întotdeauna la apelurile interurbane, îndeosebi la cele din partea secțiilor importante de poliție, ca şi cum fiecare ar fi fost semnalul unui iminent dezastru național. Young o considera meticuloasă şi fără cusur. Sâcâitoare cu scrisul ei după metoda Palmer, dar era sora primarului, aşa încât nu se putea plânge. Colac peste pupăză, obişnuia să sublinieze cuvintele care socotea ea că ar trebui accentuate.

Ați primit un telefon urgent de la procurorul districtual din Chicago(!!) la ora 1.30 p.m. Am încercat să dau de dumneavoastră în mai multe locuri. Trebuie să-l sunați pe domnul Ben Meyer de îndată ce vă înapoiați. Am dus-o pe Charlotte la dentist. Mă întorc la 3. Sunați fără întârziere. I-am promis!!!

Numărul de telefon era scris cu cifre uriaşe în josul paginii de agendă.

Fără chef, formă numărul şi ceru cu domnul Meyer.

— La telefon Ben Meyer, răspunse o voce gravă.

— Aici Hiram Young, ați lăsat vorbă să vă sun, domnule, începu Young.

— Da, domnule! răspunse entuziasmat Meyer. Vă mulțumesc că ați răspuns atât de prompt apelului meu.

— Cu plăcere, zise Young.

Înțepeni receptorul între maxilar şi umăr, răsfoindu-şi corespondența.

— Îmi pare râu că vă deranjez, zise Meyer, dar aici lucrăm la un caz în care ne-ați putea ajuta.

— Sunt bucuros să vă fiu de folos.

— E ceva în legătură cu asasinarea Lindei Balfour.

Se aşternu o tăcere lungă. O tăcere *prelungită.*

Într-un târziu:

— Da…

— Credem că ar putea avea legătură cu un caz de aici.

— Aha.

— Ăă... am putea obține şi alte informații de la secția dumneavoastră, domnule? Avem raportul FBI, dar e cam sumar.

— Şi informațiile noastre sunt cam sumare.

— Ați mai descoperit ceva? Ceva suspecți, date noi...

— Nimic.

— Din câte înțeleg, bănuiți că e posibil ca satanişt ii...

— Era o ipoteză, interveni cu asprime Young.

— Am priceput. Dar a existat ceva neobişnuit...

— Ați văzut fotografiile pe care le-am trimis la FBI?

— Da.

— Vorbesc de la sine, nu?

— Vasăzică, specificul crimei a fost cel care v-a condus la o asemenea concluzie?

— V-am spus că a fost o pură speculație. O parte din conducătorii oraşului şi câțiva preoți de pe aici au lansat ideea.

— Şi nu sunteți de acord cu ei?

— N-am spus asta. În ce constă cazul dumneavoastră?

— Câteva cadavre neidentificate. Există unele similitudini. Doamna Balfour avea duşmani? Vreun...?

— Nici pomeneală. O cunoşteam pe Linda încă de când s-a căsătorit cu George la Carbondale, după care s-a stabilit aici. Acum trei-patru ani. O femeie de treabă. Fără probleme. George e un om bun ca pâinea caldă. Acum îşi creşte copilul singur. A avut destule necazuri.

— Cunoaşteți ceva despre biografia Lindei Balfour... adică... Înainte de-a se muta la...

— N-am socotit necesar să-mi vâr nasul în treburile ei. Aşa cum v-am spus, era o femeie de treabă. Fără probleme.

Meyer tatona terenul, încercând să atingă o coardă sensibilă, ceva care să-l facă pe şeful poliției să-i povestească tot.

— N-au existat suspecți demni de luat în seamă? întrebă el.

— Un instalator a fost văzut în preajma casei în dimineața aceea, dar n-am reuşit să-l identificăm.

— Un instalator? De la ce companie...?

— Vecina de peste drum l-a văzut mergând pe stradă. Adevărul e că n-am stabilit nici până azi pentru cine lucra.

— Acesta a fost *unicul* suspect?

— V-am mai spus, domnule Meyer, Linda nu avea duşmani. Nu s-a furat nimic. După toate probabilitățile, vreun țicnit aflat în trecere prin oraş. Am lucrat la acest caz aproape o lună.

— Ceva amprente?

— Nimic în afară de cele ale familiei şi ale prietenilor.

— Ne interesează starea cadavrului, domnule. Ați putea...?

— Nu e de competența mea să vă vorbesc despre asta, domnule. Puteți discuta cu doctorul Fields de la clinică... dacă acceptă să stea de vorbă cu dumneavoastră. El e şi medic legist.

— Mulțumesc, domnule. Aveți cumva numărul lui de telefon?

Young îi dădu numărul de telefon şi puse receptorul în furcă. Se aşează şi fixă telefonul cu privirea timp de câteva momente, apoi dădu să-l sune pe Fields, dar se răzgândi. Doctorul Fields era un om în toată firea. Îi putea spune acestui Meyer orice poftea. Young îşi îndreptă din nou atenția asupra corespondenței.

Doctorul Fields se uita de-a lungul apăsătorului de limbă la gâtul cel mai umflat şi mai inflamat pe care-l văzuse în ultimii ani. Aruncă beţigaşul de lemn şi-l privi cu asprime pe băieţaşul în vârstă de şase ani.

— Ai fumat cumva, Moses? întrebă el. Copilul făcu ochii mari, iar maică-sa icni de surpriză. Fields izbucni în râs. Glumeam, puştiule. Avem aici nişte amigdale taaare bolnave. Ia să vedem, eşti baptistă, nu-i aşa, Beth?

Mama băiatului încuviință din cap.

— Amigdalele astea trebuie scoase. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Copilul ridică brusc ochii şi buzele începură să-i tremure.

— Oh, e o nimica toată, fiule. În plus, câteva zile poți mânca oricâtă înghețată pofteşti. Ce zici de asta?

Perspectiva unor munți de înghețată păru să mai aline temerile micului Moses.

— Vorbeşte cu Sally şi găseşte o zi care să ne convină amândurora, o îndemnă Fields.

Înainte ca femeia şi fiul ei să se ridice şi să plece, secretara lui Fields vârî capul pe uşă.

— O convorbire interurbană, domnule doctor, anunță ea. De la Chicago.

— Ce vorbeşti? se miră Fields. Te pomeneşti că facultatea de medicină are nevoie de sfatul meu. Ridică receptorul. Aici doctorul Bert Fields. Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el posac.

— Domnule doctor, mă numesc Ben Meyer. Sunt avocat al acuzării la procuratura districtuală. Poate mă ajutați într-o problemă.

— Vă doare ceva? întrebă sarcastic Fields.

Meyer pufni în râs.

— Nu, domnule doctor. Cercetăm un caz care ar putea avea o legătură cu crima comisă în oraşul dumneavoastră.

— Asasinarea Lindei Balfour?

— Cum ați ghicit?

— E singurul caz de omucidere de care am auzit în ultimii doisprezece ani. De fapt, cel mai urât din câte am întâlnit în viața mea, şi sunt medic din '61.

— Înțeleg că sunteți şi legist.

— Legist, doctor de familie, chirurg şi tot ce vreți.

— Ați efectuat o autopsie?

— Bineînțeles.

— Vă amintiți unele detalii?

— Domnule, îmi amintesc fiecare centimetru pătrat din cadavrul acelei tinere. Aşa ceva nu se uită.

— Ar fi posibil să ne trimiteți o copie a raportului dumneavoastră? Fields şovăi. Cu titlu confidențial, vă asigur, se grăbi să adauge Meyer. S-ar putea să avem de-a face cu un caz asemănător. Dacă e vorba de un criminal în serie, ne va fi de mare ajutor să prindem făcătorul înainte de a comite un nou asasinat.

— Făcătorul?

— Adică, făptaşul.

— Ah, făcătorul. Râse. Va trebui să-mi însuşesc termenul. O să-l bage în boală pe Hiram.

— Da, domnule doctor. Voiam să vă întreb, aveți cumva un fax?

Fields râse din nou cu poftă.

— Abia mi-am cumpărat un robot telefonic anul trecut, răspunse el. Nu văd nici un motiv pentru care să achiziționez un fax.

Pe Meyer păru să-l întristeze vestea.

— Mie mi-ar fi de mare ajutor acum, zise el.

— Ce-ar fi să caut raportul şi să vi-l citesc la telefon? Nu-i foarte lung.

— Grozav! se bucură Meyer. Întinse mâna spre casetofonul conectat la telefon şi apăsă butonul de înregistrare. Aveți ceva împotrivă să-l înregistrez?

— Acum, pe loc?

— Da, domnule, acum, pe loc. Aici trăim pe picior mare.

Râseră amândoi.

Fields plecă un minut de la telefon, iar Meyer auzi zgomotul unui sertar metalic care fuse deschis şi închis la loc.

— Iată conținutul exact al raportului meu, domnule Meyer. Sunteți gata?

— Da.

„Victima, Linda Balfour, sex feminin, rasă albă, vârsta 26 ani. Trupul măsoară un metru cincizeci şi cântăreşte şaizeci şi şapte de kilograme. Ochi albaştri, păr castaniu-deschis. Găsită moartă la locuința ei din Strada Plopilor, în oraşul

nostru. Victima a fost înjunghiată, tăiată şi incizată de cincizeci şi şase de ori. Există indicii de spasm cadaveric, traume şi aeroembolie. A avut loc o sângerare masivă, datorată rănilor prin înjunghiere. Rana de la gât, care aproape a decapitat victima, a cauzat aeroembolia, aceasta ducând de regulă la moarte instantanee. Rănile de la mâini şi de pe braţe demonstrează că victima s-a luptat înainte de a fi ucisă. De asemenea, am constatat urme de mutilare. Ambele mameloane ale victimei, cât şi clitorisul, au fost retezate şi plasate în gura acesteia. Se pare că rănile au fost provocate de una sau mai multe persoane având anumite cunoştinţe de chirurgie. De asemenea, pe craniul victimei a fost scris cu sânge C13.489, la 4,6 centimetri mai sus de baza craniului, la rădăcina părului. S-a stabilit că arma crimei a fost un cuţit obişnuit de bucătărie, cu lama de douăzeci de centimetri, descoperit în locuinţă şi aparţinând victimei. La autopsia de rutină nu s-au pus în evidenţă urme de alcool, droguri sau otrăvuri în sânge. Victima era însărcinată în nouă săptămâni. Semnat: Edward Fields, doctor în medicină. Data: 10.06.93."

— Ei, vă ajută la ceva? întrebă Fields.

— Da, domnule doctor, răspunse Meyer, simţind cum îi zvâcnesc tâmplele. Puteţi repeta inscripţia de pe ceafa victimei, ca să verific daca am reţinut-o corect?

— C13.489. Ştiţi cumva ce reprezintă?

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse Meyer. Dar, dacă aflăm, vă vom da de ştire.

— Sper că v-am fost cât de cât util, domnule Meyer.

— Vă mulţumesc, domnule doctor. Vă mulţumesc din suflet. Dacă veniţi vreodată la Chicago, sunaţi-mă. Vă invit la dejun.

— Iată genul de om care-mi place.

Meyer puse receptorul in furcă şi rămase multă vreme cu ochii ţintă la bucata de hârtie din faţa lui.

C13.489. Ce *naiba* putea să însemne?

Poate va şti „ăl bătrân".

7

Vail îşi luă inima în dinți şi deschise uşa salonului principal, ştiind exact la ce trebuia să se aştepte. Îl izbi un val de gălăgie şi căldură. Se găsea în fața a o mie de avocați cu soțiile lor, vorbind toți deodată, în timp ce undeva în celălalt capăt al încăperii o orchestră se lupta să se facă auzită. În decorul enormei săli de bal, în care existau opt mese încărcate cu mâncare, fiecare cu uriaşul ei morman de gheață, şi mai mult de douăsprezece baruri, aveai drept parteneri de discuție numai jurişti, oameni influenți, politicieni – dar nici un loc unde să te poți aşeza. Cel mai mare cocteil din lume. Vail, care disprețuia astfel de petreceri, se simțea ca în pragul infernului.

Vail era cel mai temut om din sala de bal, întrucât reprezenta un pericol potențial pentru fiecare avocat prezent la petrecere: un acuzator bun de gură, imprevizibil, imposibil de mituit, invincibil, care petrecuse nouă ani de aceeaşi parte a barei, după care trecuse de partea cealaltă, devenind cel mai cumplit coşmar al lor — un procuror care cunoştea toate tertipurile, fiind un jucător mai priceput decât ei. În zece ani reuşise să aducă în fața instanței doi consilieri municipali, un viceprimar şi un senator, sub diverse acuzații, de la luare de mită, la infracțiune în timpul serviciului, şi desființase o bancă pentru spălare de bani murdari. În timp ce Vail trecea prin sală, manifestau față de el o atitudine cordială, dar de la distanță, dându-i subtil a înțelege că nu făcea parte dintre ei. Era singura parte a supliciului care-i făcea plăcere, fiindcă îl încânta rolul de om neimplicat şi intangibil.

Altfel, disprețuia dansul ritual de fiecare an al jucătorilor puterii legislative din stat şi al asociaților acestora, puşi pe linguşeli. Partenerii din cadrul corporațiilor se foloseau de aceste ocazii pentru a-i studia pe tinerii sicofanți şi pe soțiile

lor şi pentru a-şi confirma opțiunile. Cum se comportau ei în această arenă socială? Deținеau manierele sociale adecvate? Soțiile lor se îmbrăcau cum trebuie? Avocații tineri beau prea mult? Exprimau vederi politice inacceptabile? Susțineau opinii personale când discutau cu colegii lor într-o societate? Şi poate cel mai important lucru dintre toate, discutau deseori despre afacerile companiei? Ca persoane promițătoare dintr-o confrerie, tinerii lingăi îşi făceau numărul în fața şefilor, perfect conştienți că reprezentațiile lor vor fi discutate mai târziu în sălile regilor şi disecate până în cele mai mici detalii. După asemenea ieşiri în lume se ajunsese şi la divorț.

Beau prea mult şi se lăudau prea mult, dar era o afacere. În stil mare. Discutau despre susținerea unei reforme sau a alteia; la ce sistem de comunicații din Pacific contribuiseră fiindcă îşi „făcuseră treaba"; care congresmeni şi legiuitori erau „escroci", ale cui opinii puteau fi influențate cu o masă gratis la un restaurant de patru stele sau cu o expediție de vânătoare pe vreun domeniu privat din Wisconsin ori Minnesota; care erau „slugarnici", conştiințe ce puteau fi cumpărate cu o sticlă de scotch bun şi tare şi o cutie de trabucuri; care erau „puii de găină sortiți uliilor", neofiți ce puteau fi ademeniți în țarc prin linguşeli şi atenții. Îi disprețuiau pe aşa-zişii NC (necooperanți), ale căror voturi nu puteau fi cumpărate cu nici un preț, şi-i ocoleau în mod subtil până când „se rodau" şi învățau prima regulă a jocului: compromisul. Aceste conversații nu aveau drept temă dreptul, ci afacerile şi politica, antreprize care se dispensau uşor de lege, etică sau integritate.

Când intră în sală, Vail trecu pe lângă un grup de cinci jurişti, care se agitau în jurul unui potentat înalt, cu părul alb şi pielea trandafirie, vizibil încântat de reprezentație.

— Va fi anexat la proiectul de lege numărul 2641 al Camerei Reprezentanților, zise unul dintre ei. De asta se va ocupa Furley: deja a început demersurile. Proiectul va fi adoptat fără dificultate.

— Cum rămâne cu Perdue şi şmecherul ăla nou, cum îl cheamă? Eagle? întrebă un altul.

— Harold Eagle, răspunse un al treilea. Un „pui de găină", nimeni nu-i acordă nici o atenție.

— Iar Perdue e un slugarnic, vorbi un al patrulea. Trimite-i o sticlă de Chivas şi ai rezolvat cu el.

— Chestia e ca şi făcută. Nimeni nu-l va înfrunta pe Tom Furley, afară de necooperanții obişnuiți, iar aceştia vor fi luați peste picior până când vor fi siliți să abandoneze Camera, decretă bărbatul cel impunător, punând capăt discuției.

Vail oftă şi trecu mai departe, ştiind că va rătăci fără un scop anume de la un grup la altul, salutând din cap, zâmbind şi umblând de colo-colo prin încăpere, până când avea să ajungă suficient de aproape de o ieşire laterală, ca să se strecoare afară şi să scape de întrunire.

Dar în această seară situația se dovedi cu totul alta. De cum intră în sală, toți îl asaltară cu strângeri de mână, zâmbete, bătăi prieteneşti pe spate. Copleşit de atâta bunăvoință, avu nevoie de vreo câteva minute ca să se acomodeze şi să înțeleagă ce se întâmplă.

Din celălalt capăt al încăperii, cineva îl urmărea cum îşi croieşte drum prin furnicarul de invitați. Jane Venable îl observa, zâmbind. Înaltă, intangibilă, rafinată, arogantă, sigură pe ea –aceasta era Jane Venable. Din vârful nasului lung şi drept până la gâtul înalt şi delicat, răspândea un mister care făcea parte din alura ei mândră. Avea aproape un metru optzeci înălțime şi în zilele obişnuite de lucru îşi ascundea silueta desăvârşită sub pulovere groase şi jachete largi. Dar în sala de tribunal, ambianța perfectă pentru inteligența, frumusețea şi elanul ei, se simțea ca peştele în apă. Acolo îşi punea la bătaie toate aceste însuşiri, îmbrăcată în taioare sfidător de scumpe, croite astfel încât să-i pună în valoare perfecțiunea trupului. De la umerii largi la fesele tari, cu părul strâns la spate într-un coc sever, cu lentilele de contact colorate care îi accentuau verdele strălucitor al ochilor, era un rechin necruțător. Cu înfățişarea ei imaculată,

era un animal de pradă ce aştepta clipa atacului ucigaş: o perfectă maestră a saltului la jugulară. Cine se lupta cu ea nu avea voie să greşească.

La fel ca Vail, şi ea avea un singur principiu: să nu ia prizonieri.

În această seară, Venable renunțase la principii. Sfida tot ce se afla în jurul ei. Arăta uluitor, îmbrăcată într-o rochie verde, strâmtă şi fără bretele, cu paiete care-i puneau în evidență atât silueta perfectă cât şi părul de culoarea flăcării, revărsat pe umeri. Purta pantofi verzi cu tocuri înalte, depăşind astfel un metru optzeci. În atmosfera altfel sufocantă a salonului, ea exercita o senzualitate magnetică, fiind cu un cap mai înaltă decât majoritatea bărbaților de acolo. Nu aveai cum s-o treci cu vederea, nu puteai să nu observi această strălucitoare amazoană. Jane Venable ştia exact ce butoane să apese ca să fie atracția serii şi le acționa pe toate.

Cu o zi în urmă, Venable finalizase cu succes una dintre cele mai spectaculoase cumpărări de acțiuni realizate de o corporație în ultimii ani. Nu mai era pentru nimeni un secret că vreme de şase luni Venable studiase cultura japoneză, învățând şi limba, după care plecase la Tokio, unde dirijase din umbră cumpărarea companiei Midland Dynamics de către Mitsushi. Strategia ei lăsase cu buzele umflate alte patru firme juridice, una dintre ele fiind un grup din Washington, despre care toți presupuneau că avea cele mai mari şanse. Afacerea îi adusese un câştig de două sute cincizeci de mii de dolari, plasându-i numele pe poziția a treia în antetul corporației.

Îl observa pe Vail încă din clipa în care acesta intrase în uriaşa sală, văzuse cum invitații se dădeau deoparte din fața lui, ca apa, felicitându-l, bătându-l pe spate, apoi întorcându-se să-şi continue discuția de îndată ce el trecea mai departe. În clipa aceea, Jane se gândea, nu la ultima ei ispravă juridică, ci la o anume zi, în urmă cu zece ani, când suferise una dintre cele mai cumplite înfrângeri din viața ei.

Deşi ocazional schimbau câte o privire în foaierul unui teatru sau într-un restaurant, trecuseră zece ani de când Vail şi Venable nici măcar nu se mai salutaseră. Fusese ultimul ei caz ca procuror, înainte de a deveni asociată cu drepturi depline în cadrul uneia dintre firmele juridice de mâna întâi – şi totodată unul dintre cele mai senzaționale cazuri din istoria oraşului. Un băiețandru din Appalachi, pe nume Aaron Stampler, fusese acuzat că ar fi înjunghiat cu sălbăticie pe unul dintre cei mai respectați cetățeni ai oraşului Chicago, arhiepiscopul Richard Rushman. Cazul fusese clar din capul locului – numai că avocat al apărării fusese numit Vail.

Într-un proces ca o luptă pe viață şi pe moarte, prezidat de cel mai conservator şi mai plin de prejudecăți dintre judecători, Harry Shoat – Harry-Călăul, cum i se mai spunea – duelul dintre Vail şi Venable fusese o mină de aur pentru presă. Atunci, Vail îi întinsese o capcană. Stampler suferea de dedublarea personalității, amănunt pe care Vail nu-l menționase printre probe şi nici nu-l dăduse publicității. O atrăsese în cursă pe Venable, făcând-o să scoată la iveala alter-ego-ul lui Stampler chiar în timpul audierii, aşa că, în loc de scaunul electric, se văzuse nevoită să se mulțumească cu mult mai puțin. Stampler fusese trimis la un sanatoriu psihiatric până „la vindecare", iar ea părăsise postul în calitate de învinsă, cel puțin în propriii săi ochi.

Cazul îl obsedase mult pe Vail. După victoria înregistrată în tribunal, Vail analizase la rece situația. Rezultatul procesului îl tulburase. Printr-o stranie întorsătură a soiții, Vail – cel mai periculos avocat al apărării — luase locul lui Venable ca prim-procuror. Dar nici aşa nu se împăca mai bine cu judecătorul Shoat. Continuaseră să se înfrunte în sala de judecată, până când Harry-Călăul fusese mutat la tribunalul suprem al starului. Lui Venable îi venea greu să ierte, dar ranchiuna durase suficient de mult. Vail o atrăsese întotdeauna, deşi abia după mulți ani recunoscuse în sinea ei acest fapt. La fel ca Jane, Vail era şi el un animal de pradă care ataca instinctiv jugulara. La tribunal se arăta ingenios,

schimbând tonul şi tactica după inspirația momentului, uluind juriul şi derutându-şi adversarul. De asemenea, o atrăgea şi frumusețea lui întunecată, tipic irlandeză, precum şi ochii cenuşii, care păreau să-i citească până în suflet. Acum ajunsese nu numai cel mai periculos procuror al statului, dar şi procuror districtual, bucurându-se de respectul cuvenit. Decise pe loc să pună capăt vrajbei.

Îşi făcu loc hotărâtă prin mulțime, plănuind să-i taie calea şi, totodată, să rămână la mică distanță în urma lui, astfel încât el să n-o ob-serve. Chiar atunci un braț se întinse prin mulțime. Nişte degete puternice se strânseră pe cotul lui Vail, trăgându-l la marginea sălii de bal, unde se găsea o mică anticameră.

Cel care-l revendica acum pe Vail era Shaughnessey, bătrânul avocat care făcuse carieră avansând de la consilier municipal la procuror districtual, apoi la senator, şi care în treizeci de ani pierduse o singură cursă politică. Cu doi ani în urmă, candidase la funcția de guvernator, fiind însă respins în primul tur de scrutin. Incidentul nu-i ştirbise cu nimic autoritatea. Shaughnessey era cel mai înalt prelat din stat, care cu o simplă înclinare a capului putea abate dezastrul asupra oricui ar fi periclitat puterea politică a conducerii statului. În comparație cu el, aproape toți ceilalți politicieni păreau nişte circari. Era limpede că bărbatul cel posac şi mătăhălos, îmbrăcat într-un smoching de mătase de o mie cinci sute de dolari, având în buzunarul de la piept o batistă de mătase colorată cu emblema casei de modă, cu obrazul cărnos şi foarte bronzat, sub o coamă de păr alb şi des, cu buzele pline răsfrânte într-un rictus disprețuitor pe care un neavizat l-ar fi putut lua drept zâmbet, îl curta pe noul procuror districtual.

Devenind curioasă, decise să aştepte.

Ajunşi în mica anticameră lipsită de mobilier, Shaughnessey îşi aținti asupra lui Vail ochii sfredelitori, umbriți de pleoape grele şi-l bătu zdravăn pe braț.

— Cum e ca procuror districtual? întrebă el.

— Ți-am mai spus cu ani în urmă, Roy, nu vreau să fiu procuror districtual. Atunci voiam să fiu prim-procuror, adică exact ce sunt acum.

— Nu mai eşti, amice. Eşti procuror districtual în exercițiu şi e nevoie să te comporți ca atare.

Vail avu brusc senzația că mai trăise această scenă. Cu zece ani în urmă. O după-amiază cu ninsoare, pe bancheta din spate a limuzinei lui Shaughnessey, sorbind coniac vechi de treizeci de ani. Momentul când începuse totul.

— Eşti cel mai bun avocat din statul ăsta. Nimeni n-ar dori să-ți pună bete in roate.

— Asta e un fel de ofertă?

— Să zicem că face parte din educarea ta. Trebuie să te mai cizelezi puțin.

Vail râse.

— Adică, să mă iau după cei din breasla mea?

— Exact. Tunde-te, calcă-ți pantalonii şi nu-i mai muşca pe toți de fund.

— De ce atâta osteneală? Pe mine mă amuză.

— Pentru că vrei să te muți în cealaltă parte a oraşului. Vrei ceea ce vor toți, adică să ți se facă temenele, să-şi scoată lumea pălăria în fața ta, să ți se spună „domnule" şi să meriți acest apelativ. Doar nu vrei să pledezi pentru borfaşi tot restul vieții. Yancey are nevoie de tine, fiule. Venable l-a părăsit. Şi-a pierdut toți trăgătorii. E prins cu uşa. Ce dracu', niciodată n-a avut stofă pentru slujba asta. E un politician pus într-o funcție în care e necesar un om cu sânge rece. Ceea ce doreşte el e să pregătească un judecător – opt-nouă ani de acum încolo – şi să trăiască fără grijă până la sfârşitul zilelor. Pentru aceasta trebuie să-şi refacă reputația, pentru că tu l-ai făcut să apară în ochii lumii ca micuța Annie cea orfană. De două ori în acelaşi an, în procese care ocupau pagina întâi a ziarelor, plus că i-ai desființat pe doi dintre cei mai buni acuzatori. Silverman încă

nu şi-a revenit după cazul Pinero, iar Venable e *pe cale să se mute în Cetatea ei de Platină. Are nevoie de tine, fiule.*

— De asta mi-ați pus în cârcă cazul Rushman?

— Ah, îți trebuie puțină modestie, Martin. În plus, cei de sus vor ca procesul să facă senzație, iar tu le vei oferi exact ce-şi doresc.

— Deci la asta se rezumă totul, un proces-spectacol şi lecția modestiei pentru mine?

Shaughnessey se mulțumi să zâmbească.

Acum, după zece ani, nimic nu părea să se fi schimbat.

— Ce dracu' vrei să spui, cum adică să mă comport ca atare? ri-postă Vail.

— Chestia asta dintre tine şi Eric...

— E un incompetent şi un linge-blide.

— E şeful poliției. Tu şi cu el trebuie să lucrați împreună.

— Ascultă, Roy, în primele mele nouă luni de slujbă am pierdut mai multe procese decât în nouă ani de când profesez dreptul. Şi ştii de ce? Din pricina lui Eric Eckling.

— Tu conlucrează cu el, în loc să-ți dai silința să-l faci să apară ca un dobitoc.

— Polițiştii lui Eckling sunt oglinda incompetenței şefului lor. Rătăcesc probele, mint, se pierd cu firea la bara martorilor, fabrică dosare fictive, încalcă drepturile civile...

— Poate pentru că i l-ai luat pe cel mai bun.

— L-am prins în drum spre uşă. Nici el nu-l mai putea suporta pe Eckling. Singurul lucru la care se pricep tipii ăştia e s-o facă de oaie. În prezent, desfăşurăm propriile noastre anchete. Şi nu mai pierdem procese.

— De ce nu adopți o oarecare discreție? Te-ar deranja cumva?

— Dar tu cine eşti, domnul Drege-Tot, simpaticul negociator?

— Fricțiunile astea nu servesc nimănui.

— Hei, vârsta te-a făcut mai tolerant. Cândva, dădeai dispoziții, nu rugai.

— Tuturor celorlalți le dau dispoziții. Pe tine te rog. Ce dracu', nu fac decât să încerc să păstrez puțină pace în familie, ai ceva împotrivă?

— În familie! Eu nu fac parte din nici o afurisită de familie. Ce s-a întâmplat? Ai stat de vorbă cu Firestone?

— S-a plâns unui prieten comun, chestiunea a ajuns şi la urechile mele, am primit vreo două telefoane. Zău că l-ai scos din țâțâni, să ştii. Ce i-ai făcut, i-ai spus să te pupe în fund?

— Nu, i-am spus că nu mă găseam acolo ca să-l pup eu pe el.

— E vicepreşedinte al consiliului municipal, pentru numele lui Dumnezeu. Chiar trebuie să *nu* vă înțelegeți? Aşa cum s-a întâmplat între tine şi Yancey.

— Yancey şi cu mine ne înțelegem foarte bine. Am făcut un târg. Singurele ocazii când avem probleme sunt atunci când el uită acest fapt.

— Firestone e în relații foarte bune cu poliția şi pompierii. Şi nu-i un mare şmecher din grădinița aia a ta.

— E în grupa mare.

— Bine, bine... da, voiam doar sa spun că...

— Îmi repeți mereu acelaşi lucru, Roy. Fă-l pe Firestone să creadă că-l simpatizez. Fii în relații bune cu Eckling. Chestia cu Eckling e o rană deschisă. Nu se va vindeca niciodată. Spune-i lui Firestone să nu-şi mai vâre nasul. Nu-i treaba lui. Eu nu lucrez pentru oraş, reprezint întreg comitatul.

— Iisuse! exclamă Shaughnessey, clătinând din cap. Tot mai dai din coate ca să-i vâri în puşcărie pe toți mahării oraşului?

— Unde ai auzit asta?

— Ei, haide, răspunse Shaughnessey, dezlipind foița unui trabuc de mărimea unui dirijabil.

— Poate că mâine-poimâine vei fi şi tu printre ei. Te-am prevenit acum zece ani, când m-ai convins să accept acest

post.

— Nici o şansă, râse Shaughnessey. Nu mai fac parte dintre voi. Numai procurorul general ar avea autoritate... Se aplecă în față şi adăugă încetişor: Dar eu l-am pus acolo unde este. Şi el e de o mie de ori mai recunoscător decât tine.

Când Vail şi Shaughnessey reveniră în salon, Venable stătea cu spatele spre uşa anticamerei. Îi urmări cum îşi strâng mâna, apoi Vail porni din nou prin mulțime, îndreptându-se către ieşirea laterală. Se duse pe urmele lui. Vail se opri brusc să dea mâna cu cineva şi atunci o văzu. Se priviră o clipă în ochi, verdele îngemănat cu cenuşiul, dar, de astă-dată, nici unul din ei nu-şi mai coborî privirea. *Ce mama dracului!* gândi Jane în cele din urmă şi ridică paharul de şampanie, închinându-l în cinstea lui. Vail zâmbi şi-şi croi drum prin mulțime către ea.

— Cum o mai duci, Janie? o întrebă.

— Cred că amândoi o ducem foarte bine, răspunse Venable, oferindu-i să guste din şampania ei.

Vail îşi muie buzele, apoi făcu semn unuia dintre chelnerii care circulau prin salon şi luă două pahare pline. Se duseră într-un colț mai ferit al încăperii, departe de ceilalți invitați şi de orchestră.

— Tocmai am citit despre lovitura ta internațională, zise Vail. Felicitări.

— Mulțumesc, domnule procuror districtual.

— Să nu anticipăm, replică Vail.

— Oh, Martin, deja deții puterea. Nu-ți dai seama? arătă ea cu brațul spre mulțimea invitaților.

— Mâine va fi o zi ca toate celelalte.

— Nu, nu va mai fi niciodată la fel. De acum tu eşti omul cu care vor avea de-a face. Şi toată lumea ştie că puțin îți pasă de politică.

— Eşti o femeie foarte isteață, Janie. Făcu un pas înapoi, contemplând-o pentru câteva secunde. Şi mai frumoasă decât acum zece ani, dacă aşa ceva e cu putință.

Ea îşi ținu respirația o secundă, dar reuşi să nu se trădeze.

— Cum aşa, Martin? se miră ea. Nu credeam că ai observat.

— Doar nu-s mort. În tribunal, pur si simplu, n-am acordat atenție faptului.

— Asta cu siguranță.

— Să înțeleg că încheiem un armistițiu? Lăsăm totul în urma noastră? Redevenim amabili unul cu celălalt?

— Noi n-am fost niciodată amabili unul cu celălalt, râse ea.

— Păi... ridică el din umeri, am putea încerca.

Ochii ei verzi se îngustară puțin. *Oare coace ceva?* se întrebă, încă nevenindu-i să creadă în armistițiu.

Se întreabă ce urmăresc, se gândi Vail. Se grăbi s-o liniştească.

— Probabil că nu ne vom mai înfrunta niciodată într-o sală de tribunal, zise el.

— Păcat.

Vail ştia precis ce voise ea să spună. Ar fi fost captivant să-şi măsoare iarăşi puterile în fața unui juriu. Jucară din nou jocul privirilor timp de câteva momente, apoi ea schimbă brusc subiectul.

— Care-i pronosticul real?

Vail ridică din umeri.

— Ştii cum sunt doctorii. Are şase specialişti care roiesc în jurul lui, dar nici unul nu ne dă un răspuns direct. Un lucru e sigur, îl aşteaptă vremuri grele.

— Întotdeauna mi-a plăcut Jack, spuse ea, întorcându-se în timp cu un deceniu şi gândindu-se la escrocul cel îndatoritor şi dulce la vorbă, cu părul lui alb şi veşnicu-i surâs pe buze.

Cum să nu-i fi plăcut? Yancey nu era şi nu fusese niciodată un om al confruntărilor. Era adeptul vorbelor, nu un luptător, ci un birocrat desăvârşit, care se înconjurase de jurişti tineri şi isteți, dispuşi să facă munca de jos în locul lui.

— Yancey e cel mai mare pupincurist, dar nu s-a sfiit niciodată s-o recunoască, zise Vail.

— Da, încuviință Venable. Ar pupa orice, numai să se bucure de simpatie. Sorbi o înghițitură bună de şampanie. Nu l-am dezamăgit decât de două ori, ştii bine. Şi, de fiecare dată, cauza ai fost tu.

— Ce dracu', asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă. A curs multă apă pe gârlă, cum spunea un prieten al meu.

— Rahat, erai un monstru, Martin. La naiba, cred că mai eşti şi acum. Cât timp ai fost procuror, zece ani?

El încuviință din cap.

— Luna viitoare se împlinesc zece ani.

— Lungă aşteptare. Aşa a fost promisiunea, nu? Jack urma să ajungă judecător, iar tu trebuia să-i iei locul.

— Nu mi s-a promis altceva decât mână liberă ca să pot conduce secția de procuratură după cum cred de cuviință. Pe lângă toate astea, în politică promisiunile nu valorează doi bani. Ştii cum recunoşti un politician care minte? După faptul că-şi mişcă buzele.

Venable râse răguşit.

— Okay, zise ea. Ştii cum s-ar numi dacă toți juriştii din această încăpere s-ar găsi pe fundul unui lac?

— Nu, spune-mi tu.

— Un început bun, zise Venable şi râse din nou. Oricum, dacă s-a întâmplat chiar aşa, atunci a fost o idee strălucită. Te-au scos din joc şi te-au plasat de partea lor. Pun prinsoare că însuşi Jack a pus totul la cale.

— Nu. Şi el aştepta să prindă trenul.

— Atunci cine? Doar nu Shaughnessey!

— Shaughnessey a servit mingea.

— Glumeşti! Ăsta zic şi eu secret de stat.

— N-a fost nici un secret. Shaughnessey a servit mingea, iar lui Jack i-au curs balele aprobând. Ce dracu', tu urma să pleci şi el nu mai avea nici un procuror bun.

— Dar de ce ai acceptat? Cât câştigai? Un milion pe an, mai mult? Ai renunțat la toate astea pentru o sută cincizeci

de mii?

Remarca ei îi aminti din nou de cazul Stampler şi de altele avute de-a lungul anilor – traficanți de droguri şi gangsteri, hoți şi borfaşi pe care-i scăpase de proverbiala spânzurătoare.

— Banii n-au fost niciodată un argument, zise el simplu.

— Atunci de ce? Doar pentru că ai obosit să tot aperi drojdia societății? La vremea ta ai redat străzii o mulțime de ticăloşi, domnule Vail. Justiția compromisurilor ferite de ochii lumii.

— Justiție? Un lucru am învățat şi eu după douăzeci de ani în meseria asta: dacă vrei să te ia dracu', du-te la tribunal. L-am parafrazat pe Thomas Jefferson.

— O atitudine foarte cinică pentru un slujbaş al legii.

— Toți suntem cinici. E singura cale de supraviețuire.

— Deci, ce mai urmează? Termini mandatul de procuror districtual al lui Jack şi apoi candidezi la altul, ca să vezi cam ce electorat ai? Pe urmă guvernator?

— Vorbeşti ca un director de campanie electorală.

Ea îl privi şi ochii verzi i se umplură de căldură.

— La asta merită să mă gândesc, spuse încet.

El decise să-şi încerce norocul.

— Ce-ar fi să cinăm împreună diseară? Să facem schimb de secrete.

— Deja îmi cunoşti toate secretele, Marty, spuse aproape îndurerată, dar în clipa următoare îşi reveni. Însă nu diseară. Sună-mă. E o propunere interesantă.

— Dacă te răzgândeşti, mă găseşti în capul străzii, cinez la „Avanti!". Vru să plece, dar se întoarse şi, venind foarte aproape de ea, îi spuse la ureche: De unul singur.

O sărută pe obraz şi plecă.

Ea se întoarse în sala aglomerată, la căldura, gălăgia, jurişti şi ritmul de calypso de acolo şi umerii îi căzură.

Ah, ce mama dracului, îşi zise. *Ia mai dă-o încolo de mândrie.*

8

Frumos, vesel, gazdă perfectă şi stăpân la „Avanti!" – cel mai bun restaurant italienesc din întreg statul – Guido Signatelli nu avea decât un singur defect: un gust artistic de o bizarerie şocantă. Struguri de plastic şi sticle prăfuite de Chianti atârnau din bolta de viță falsă înlănțuită pe tot tavanul, iar separeurile existente de jur-împrejurul restaurantului aveau forma unor gigantice poloboace de vin. Dar Guido şi "Avanti!" supraviețuiseră datorită unei puternice personalități, discreției şi bucătăriei excelente. Aflat la trei cvartale de primăria oraşului, Guido –obişnuiții casei nu se refereau niciodată la local folosindu-i numele — devenise la ora prânzului reşedință districtuală, imitația de peisaj fiind dominată de breasla juridică. În viziunea lui Guido, ordinea plasării clienților era la fel de strictă ca un arbore genealogic. La baza piramidei se aflau traficanții de influență, cu gurile uscate şi cu palmele umede de efortul de a se da bine pe lângă toată lumea. După ei urmau juriştii tineri, dornici să se facă remarcați la trecerea lor prin local şi sperând la o strângere de mână; veneau la rând procurorii adjuncți, înghesuiți pe la mese mai ferite şi discutând în şoaptă fel şi fel de strategii; în sfârşit, făuritorii de regi, politicienii care ungeau rotițele oraşului în spatele uşilor închise, în cadrul a ceea ce era numit în glumă „sesiune executivă" – pentru a evita legile bine ştiute ale statului. Multe decizii executive tenebroase fuseseră luate în liniştea separeurilor de la Guido. În vârful ierarhiei se găseau judecătorii, monarhii justiției, fiecare avându-şi propria masă rezervată şi propriii sicofanți cu glas mieros, fiecare ridicat în slăvi de tot localul.

Guido, un omuleț îndesat, cu o coamă de păr argintiu şi veşnic cu zâmbetul pe buze, îl conduse pe Vail la masa din colț. Cât timp fusese cel mai temut avocat al apărării din întreg statul, Vail obținuse ca separeul să-i fie rezervat. Acolo putea mânca, citi, discuta despre afaceri într-o relativă

izolare. Câțiva clienți statornici ai barului sprijineau tejgheaua lungă din stejar şi marmură, iar vreo şase mese erau deja ocupate. Conversația se auzea abia ca un murmur.

Vail ceru un pahar de vin roşu şi se aşeză să citească ce scria *Tribune* despre Yancey şi cadavrele din groapa de gunoi, ambele ştiri fiind prezente pe prima pagină. N-o observă pe Jane Venable decât în clipa în care aceasta apăru lângă el, la masă. Rămase sincer surprins când înălță privirea, dând cu ochii de ea, şi nu reacționă decât după câteva secunde. Se ridică, aruncând deoparte ziarul.

— Nu ştiu ce caut aici. Cred că mi-am pierdut mințile! Probabil că m-am plictisit de adunătura aceea de escroci la fel de mult ca tine şi…

Bâigui ceva, ca să-şi ascundă stânjeneala, regretând vizibil că venise după bărbatul pe care îl ignorase – şi care la rândul său o ignorase – timp de un deceniu. Vail îi ținu scaunul ca să ia loc.

— Nu trebuie să te scuzi față de mine pentru nimic, zise el liniştit. Niciodată.

— Nu mă scuz. Eu doar…

— Te bucuri că eşti aici? sugeră el.

Ea îl fulgeră o clipă cu privirea, apoi consternarea i se transformă într-un surâs sfios. Se aşeză în fața lui.

— Au trecut zece ani, spuse ea prosteşte.

— Ei, am fost ocupați, replică el dezinvolt. Ce bei?

— Un pahar de şampanie. Dacă schimb băutura, mă amețesc.

— Eddie, îl chemă Vail pe chelnerul cel mai apropiat. Şampanie pentru doamna. La fel şi pentru mine. Ce-ar fi să ne aduci o sticlă? Taittinger '73 ar fi grozavă.

Rămaseră tăcuți vreo jumătate de minut, după aceea începură să vorbească amândoi deodată şi apoi se opriră, izbucnind în râs.

— Ce dracu', Janie, e vremea să începem să ne comportăm ca nişte oameni în toată firea. De ce nu? Tu eşti

divorțată de când, de doi ani? Eu sunt liber ca pasărea cerului.

Venable păru surprinsă că el cunoştea câte ceva despre viața ei particulară.

— M-ai urmărit tot timpul, nu-i aşa, domnule avocat Vail? întrebă ea.

El nu răspunse. O țintuia cu privirea peste masă. Se uitară fix unul în ochii celuilalt câteva secunde şi, în cele din urmă, ea îşi plecă privirea.

— Cea care a fugit, aşa-i, zise ea, luându-şi o țigară.

— Dacă m-aş gândi la toate cele care au fugit, n-aş mai avea timp de altceva.

Ea râse.

— Bănuiesc că ne-am purtat ca doi liceeni, nu-i aşa?

— Poate că e tocmai momentul potrivit şi locul potrivit, Janie.

— Ți-am mai spus, Martin, nimeni nu-mi spune Janie.

— În afară de mine, o provocă el. Şi ce-ai să-mi faci? Ai să pui să mă aresteze? Eu sunt temutul procuror districtual.

— Cumva împotriva voinței tale, din câte cred eu, adăugă ea.

— Vrei o slujbă?

— De ce, îți dai demisia?

El fluieră uşor printre dinți.

— Înțeleg că nu ți-ai pierdut prezența de spirit. Atunci de ce crezi că stăm aici, Janie?

Ea ridică din umeri.

— Amândoi avem patruzeci de ani...? sugeră ea.

— Peste, adăugă el întristat.

— Amândoi detestăm cocteilurile?

— Amândoi detestăm juriştii?

— Corect, aprecie ea. Sau poate că amândoi suntem singuri cuc.

— Eu nu pot vorbi decât în numele meu, spuse el. Mi-a fost dor de tine. Mie şi tuturor bărbaților care te-au văzut vreodată într-o sală de tribunal. Zău că aprindeai pe toată

lumea. Erai absolut spectaculoasă – diamantul Speranța din tribunalul districtului Cook. Ție nu-ți lipsesc toate astea? Larma tribunalului, mirosul mulțimii?

— Şi acum am zile când merg la tribunal.

— Nu ca altădată. Să aperi în procese civile persoane acuzate de poluare nu-i deloc acelaşi lucru.

— Ei haide, Vail, m-am descurcat foarte bine.

— Şi ai câştigat, din păcate.

— Hei... Începu ea, cu un început de mânie în glas.

— Iartă-mă, se grăbi el să spună. Am terminat cu discursurile.

Ea ridică din umeri.

— Poate că sunt puțin prea susceptibilă la acest subiect. Întotdeauna am fost curioasă în legătură cu un lucru pe care l-am auzit. Chiar ți s-a retras tot sprijinul în momentul în care ai demarat acțiunea?

— Oh, da, răspunse el. M-au bătut la fund bine de tot. Camera de Comerț a înşelat pe toată lumea din oraş, presa a mințit, grangurii au mituit judecătorii. Au adus cei mai grei şi mai agresivi avocați pe care i-au găsit în capitală şi au transformat un paradis într-un teren de exterminare. Singurul lucru cu care m-am ales a fost o lecție utilă.

— Şi anume?

— E riscant să te laşi orbit de idealism. Când hienele descoperă că eşti un om integru, îşi trimit asasinii în costume de mătase.

— Nu te-ai descurcat rău. Ai desființat una dintre cele mai respectate bănci din oraş pentru că spăla bani murdari, ai închis două companii chimice, ai suspendat jumătate din consiliul municipal fiindcă luau mită. Eu aş zice că eşti chit.

— E un început, zise el şi schimbă subiectul, aducând discuția înapoi la ei doi. Ceea ce-mi lipseşte sunt ciorovăielile noastre de altădată, chiar şi după zece ani.

— Ar fi câte ceva de spus despre competiția de modă veche, pe viață şi pe moarte.

— Tu ar trebui să ştii.

— Uite cine vorbeşte.

Ea îşi ridică paharul şi închină în cinstea competiției pe viață şi pe moarte. Din nou se uitară unul în ochii celuilalt, dar, de data asta, ea nu-şi mai plecă privirea.

— Janie, întrebă el, de fapt cât îți e de foame?

Venable se lăsă comod pe spate în separeu, se uită în tavan, închise ochii şi clătină din cap foarte încet, apoi oftă şi privi în jos, spre el, de-a lungul nasului.

— Cocteilurile îmi strică întotdeauna pofta de mâncare, zise ea.

Remarca o fațetă a lui Vail pe care acesta nu şi-o dezvăluise niciodată: vulnerabilitate, simț romantic. Adusese acasă sticla de Taittinger la gheață, după ce-l anunțase pe Guido că se răzgândiseră în privința cinei. Jane fusese întotdeauna atrasă de Vail, chiar şi cu ani în urmă, însă niciodată nu voise s-o admită, defulându-şi sentimentele sub forma unui amestec de admirație şi teamă față de talentul lui. Acum, stând în sufrageria lui Vail şi urmărindu-l cum aprinde focul, îşi dădu seama cât de mult îl dorea şi începu să se întrebe dacă nu făcuse o greşeală. Nu cumva se pripise să intre într-o combinație? O aventură de o noapte? Avea să fie una dintre acele greşeli penibile, când te trezeşti a doua zi de dimineață cu o mahmureală sexuală? Dar când el se ridică şi se întoarse către ea, temerile i se topiră într-un nou val de dorință. El îi scoase haina, o aruncă pe canapea şi se duse în bucătărie să aducă pahare de vin.

Jane îşi roti privirea prin apartament. Avea două camere, destul de sus ca să-i ofere o panoramă a oraşului, frumoasă, dar nu ostentativă. Unul din dormitoare fusese transformat în birou, o încăpere plină de cartonaşe care marcau locul hârtiilor, dosare clădite teancuri prin colțuri, vrafuri de reviste, cele mai multe cu ambalajul de plastic încă nedesfăcut, însemnări făcute în grabă şi decupaje din ziare.

Din baie răzbătea o rază de lumină albăstruie, şi Jane aruncă o privire înăuntru.

Fusese transformată într-o mică seră. Un jgheab căptuşit cu zinc şi lung de aproape doi metri se întindea de-a lungul peretelui, cu robinete şi tuburi legate la cadă. În cadă se vedeau ghivece de flori. Un şir de lumini de creştere cu dozaj automat creau iluzia luminii de zi timp de douăsprezece ore zilnic. Sub aceste lumini se găseau mănunchiuri de flori mici, delicate şi albastre, înconjurate de frunze ca de ferigă. În cealaltă parte a aglomeratei încăperi se vedea un mic paravan cu acoperiş de plastic, cu pereții broboniți de rouă artificială. Prin pereții opaci văzu petele de culoare ale altor flori.

Privi de jur-împrejur prin mica încăpere.

— Ca să vezi, un horticultor de apartament, zise ea aproape cu voce tare.

— Se numesc campanule, auzi glasul lui Vail în spatele ei.

Ea se întoarse, surprinsă, şi-şi ținu răsuflarea

— Iartă-mă. Trăgeam cu ochiul.

El îi întinse o cupă cu şampanie înspumată.

— Frumoase ca nişte femei tinere şi atrăgătoare. Sunt flori de iarnă. Cresc sălbatice de-a lungul malurilor râului unde am copilărit. Odinioară le culegeam şi le duceam acasă mamei, care le punea pe pian, şi uneori o auzeam vorbindu-le. „Acesta e Chopin", spunea ea, apoi cânta pentru ele.

— Pare să fi fost o femeie extraordinară.

— Chiar a fost. A murit când eram în clasa a opta.

— Îmi pare rău.

— A trecut mult de atunci.

Treptat, crisparea ei se schimba din nou în dorință. Buzele i se uscară, aşa că mai luă o înghițitură de şampanie. În mod ciudat, în cameră exista doar o singură fotografie: imaginea întunecată, sumbră şi prevestitoare de rău a unui grup murdar de uzine, ascunse în parte după o perdea de aburi şi fum murdar creată de mâna omului. Păreau o masă compactă, lungă şi cenuşie, cu coşuri care scuipau un fum negru, înălțat ca o tumoare amenințătoare de nori joşi şi

poluați plutind deasupra întregii scene. În fundal, un râu înspumat, cu malurile învăluite în aburi şi care reflecta cumva deprimantul tablou.

— Bun venit în Cartierul Curcubeului. Mă crezi sau nu, dar când eram copil înotam în râul acela.

— Deci acolo au pus mâna pe tine, spuse ea.

— Da. Ce ironie, nu-i aşa? Camera de Comerț numeşte aşa ceva un parc industrial. Cândva, credeam că un parc e un loc vesel, unde se joacă cei mici. Oportuniştii mi-au distrus această iluzie.

— Dar de ce păstrezi fotografia?

— Ca să nu devin niciodată îngăduitor.

— Nu mi te pot imagina îngăduitor cu nimeni şi nimic. Îşi scoase pantofii şi se întoarseră împreună în sufragerie. Sper că nu te superi, mă dor cumplit picioarele.

— Ia loc. Mă pricep foarte bine şi la picioare.

— La picioare?

— Fac cel mai bun masaj de dincoace de Sweden. Ea se aşeză pe canapea şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de pernele joase şi moi. El îi luă un picior în amândouă mâinile, masându-l la început încet, apoi mai tare, cu degetele în podul tălpii. Masajul era ca un curent electric care urca între picioarele ei, de-a lungul firelor de mătase ale ciorapilor. Închise ochii. Răsufla din ce în ce mai iute şi pulsul devenea tot mai grăbit. De rest se ocupa şampania.

— Foarte bun masaj, murmură ea.

El îşi strecură încet o mână de-a lungul piciorului învelit în mătase, urcând pe gambă, apoi mai sus de genunchi. Brusc, Jane se ridică în picioare, dându-şi seama că abia mai respira.

— Am nevoie să mă ridic un minut, zise ea. Se sculă şi se duse la şemineu. El o urmă. Marty... vru ea să spună, dar Vail o răsuci cu fața către el.

Îi prinse obrazul cu amândouă mâine şi o sărută. Ea îi cedă, răspunzându-i lacomă, cu gura lipită de a lui, buzele şi limbile lor căutându-se cu disperare, iar trupurile

strângându-se unul în celălalt. Seducția pe care o exercitau unul asupra celuilalt era hipnotică. Mâinile lui alunecau pe şoldurile şi pe spatele ei, mângâindu-i fesele tari, coborând şovăielnic pe picioare, strivind-o de Crupul lui. O mână se strecură în interiorul coapsei, apoi antebrațul lui îşi făcu loc între picioarele ei, urcând mai mult, până la marginea mătăsoasă a ciorapului, abia atingând-o cu degetele. Ea gemu încetişor, venind în întâmpinarea degetelor bărbatului, se lipi de mâna lui, iar el începu s-o mângâie. O sărută pe urechi, pe adâncitura de la baza gâtului, iar ea îi răspunse punându-şi uşor palma pe ceafa lui şi aplecându-i capul către sânii ei. Dorința ținută în frâu se dezlănțui. Începură să se dezbrace febril unul pe celălalt, fără a pierde ritmul seducției reciproce, mâna lui mişcându-se în cercuri încete şi umede, explorând fiecare por al femeii. Simți cum i se taie respirația în clipa în care ea îşi puse mâna pe degetele lui, călăuzindu-le. Întinse cealaltă mână şi-i trase fermoarul rochiei. Jane se lipi de el, provocându-l, nelăsând rochia să cadă, apoi îşi puse palma pe pântecele lui, plimbând-o pe muşchii tari şi desenând cercuri cu degetul mare în jurul ombilicului. Îşi strecură mâna sub cureaua lui, apoi mai jos, până când îl simți înălțându-se ca s-o întâmpine.

Ea se lăsă pe spate. Rochia lunecă încet în jos, rămânând o clipă agățată pe sfârcuri, apoi se prelinse pe sâni şi pe şolduri. Continuară să se sărute cu ochii închişi, în timp ce mâinile îşi urmau căutarea. Cu buzele lipite de ale lui, Jane îi apăsă mâna cu a ei, plimbând-o uşor pe pântece şi îndemnând-o să coboare până când îi ajunse între picioare, apoi, silind-o să rămână acolo, începu s-o plimbe în sus şi în jos. După aceea întoarse palma şi, atingându-i mâna cu a ei, începură să se mângâie unul pe altul într-un ritm perfect. Îl simți crescând şi-şi trecu palma liberă pe spatele lui, mângâindu-i fesele. Sfârcurile li se atinseră şi ea se lipi şi mai mult de el, simțindu-l cum se întăreşte în atingere cu trupul ei, mişcându-şi trupul sub degetele lui şi mângâindu-i abia simțit sexul în erecție.

Îşi lăsă capul pe umărul lui, tremurând din toți muşchii, în timp ce el continua s-o mângâie din ce în ce mai repede, apoi îşi arcui uşor spatele şi câteva clipe rămaseră înlănțuiți, mişcându-se uşor în ritmul gemetelor ei.

— Dumnezeule, şopti Vail cu buzele lipite de ale ei. Mai încet.

— Nu pot, răspunse ea tot în şoaptă. Nu *pot!*

Începu să se frece de mâna lui, să-l mângâie mai repede, iar el începu să se mişte o dată cu mâna ei. Ea tremura. Îşi ține respirația şi se ridică pe vârfuri, iar el o simți întărindu-se şi umezindu-se înăuntru la atingerea degetelor lui. Deodată ea țipă, venind în întâmpinarea degetelor lui, cu picioarele tremurând de spasme.

Vail o lungi pe podea şi se întinse alături. Ea îşi lăsă brațele în lături. Bărbatul se culcă peste ea, aplecându-se deasupra ei cu ochii închişi, cu muşchii brațelor zvâcnind, iar ea îl călăuzi înăuntrul ei. El trase aer în piept, îşi ține respirația, apoi începu să se mişte în ea. Ea ridică amândouă brațele, îi înlănțui gâtul şi-l rostogoli în aşa fel, încât să vină deasupra lui. Îşi frecă sfârcurile tari de pieptul lui, se aşează călare peste el, apoi, ridicându-se puțin, îl conduse din nou în trupul ei şi, aplecându-se, îi înăbuşi gemetele cu buzele ei. Ca vrăjiți, făcură dragoste, se opriră, se abținură, tremurând, până când nu mai putură să reziste, până când tensiunea ajunse de nesuportat. El îi simți muşchii umezi strângându-se în jurul lui. Îşi coborî mâna între trupurile lor, simțind cum pântecele ei se întărea sub mângâierile lui. Ea se crispă, îşi ține respirația câteva secunde, apoi se lăsă în jos peste el, țipă şi începu să tremure. Răspunsul ei fu atât de puternic, încât toate simțurile lui scăpară de sub control. Simți şi el un spasm, apoi un altul şi un altul, după care urmă explozia.

Ea se simți electrizată, pierdută în timp şi spațiu, apoi valurile începură din nou să crească.

— Oh, Doamne! exclamă Jane şi se prăbuşi peste el, întinzându-şi picioarele lungi şi strângându-le astfel, încât să-l țină prizonier în trupul ei. Continuară să se sărute până

când, în cele din urmă, Jane se eliberă din nou. Ooh, murmură ea încet de câteva ori.

El rămase sub trupul ei, înlănțuind-o cu brațele, mângâindu-i uşor spatele, în timp ce respirația le revenea la normal. Deodată, cuprins brusc de nebunie, bărbatul lunecă din nou adânc înăuntrul ei, apoi se retrase şi se împinse în ea. Muşchii femeii începură din nou să se întărească. Părul i se revărsă peste obrazul lui, în timp ce-şi legăna capul dintr-o parte în alta. Amândoi gemeau la unison, dorința lor crescând tot mai mult şi mai mult, până când ea țipă, îndreptându-şi spatele şi mişcându-se în sus şi în jos, după care se prăbuşi pe pieptul lui.

Rămaseră tăcuți un timp, în timp ce muşchii ei se dilatau şi se strângeau sub contracțiile lui. Ea îşi lipise buzele de urechea lui, iar el o asculta cum îşi recapătă treptat suflul. În final, îşi întinse un picior, apoi pe celălalt, până când ajunse să-şi culce trupul peste al lui.

Îşi înălță capul până când vârfurile nasurilor aproape li se atinseră şi îşi trecu vârful limbii peste buza lui de sus.

— Doamne, murmură ea încă răsuflând greu. De ce a trebuit să aşteptăm atâta timp?

Se lăsă să alunece deoparte, continuând să-şi țină un picior peste al lui. El îi înconjură umerii cu brațul şi rămaseră aşa câteva minute, uitându-se la foc.

— Ce s-a întâmplat cu femeia aceea superbă care lucra pentru tine? întrebă ea, rupând tăcerea.

— Naomi Chance?

— Aşa o chema? Ce nume superb!

— Tot pentru mine lucrează. Văd că te-ai rupt de toți şi de toate.

— Lumea vorbea despre voi doi. Se rostogoli pe spate, ridică un picior şi se mişcă încet, oferindu-i o privelişte tentantă a trupului ei gol. Ați avut o aventură? întrebă ea. El ridică un deget. O dată? Numai o *singură* dată?

El încuviință din cap.

— Într-o noapte, cu multă vreme în urmă. Ea a spus că nu voia să continuăm, pentru că asta ar fi deteriorat relația noastră profesională.

Jane se aplecă şi-l muşcă uşor de degetul mare de la picior.

— Nu era în toate mințile, zise ea.

— Ți s-a făcut foame? întrebă el.

Ea îi şterse saliva de pe degetul mare cu palma şi cu degetele.

— Aş mânca ceva.

— Ce zici de şampanie şi brânză?

— Ca aperitiv. Ai lumânări?

— Dacă nu s-a ales praful de ele până acum.

— Lumânări, vin şi brânză. Câtă eleganță!

— Ți-a revenit pofta de mâncare, nu?

— Oh, da, răspunse ea încetişor.

Îl urmări cu privirea cum se duce la bucătărie. Avea un trup musculos, tare şi mai curând slab. Ei îi plăcea. Nici un gram de grăsime, şi era un amant atent, care ştia ce butoane să apese şi ce porți să deschidă. Nici nu se aşteptase la altceva. Vail făcea totul cu pasiune.

El se întoarse după un minut sau două, ținând între degete pahare curate, o cutie de biscuiți uscați şi o felie de brânză de Brie într-o mână, iar în cealaltă două lumânări. Luă mucurile de țigări din scrumiera mare, aprinse o lumânare şi turnă puțină ceară fierbinte în scrumieră. Ea îl privi cu atenție cum pune lumânarea în soclul de ceară, ținând-o până când acesta se întăreşte la bază. Deschise pachetul de Brie şi cu degetul mic desprinse o bucățică de sub crusta tare şi i-o întinse ei. Ea prinse tot degetul în gură şi supse brânza.

Atunci sună telefonul.

— Oh, Iisuse! gemu el. Încercă să nu-i dea nici o atenție, dar după cinci apeluri înțelese că Stenner nu se va da bătut. Omul ştia că Vail era acasă şi cunoştea şi motivul. Rahat,

rahat, rahat, mârâi el, înşfăcând, în cele din urmă, receptorul. Domnule maior, la ora asta nu sunt acasă. Dacă laşi un...

— John Farrell Delaney.

Tăcere.

— Ce-i cu el?

— Zace în mijlocul unui apartament de pe aleea Lake View, găurit de două gloanțe calibrul 38. Atât şi nimic mai mult. Fiecare din cele două împuşcături îi putea fi fatală.

— Ah, afurisitule!

— Zece minute? Sau ai nevoie şi de un duş?

Lui Vail i se păru că detectase o urmă de ironie în vocea lui Stenner. Nu luă în seamă remarca.

— Ai fost deja acolo?

— Mi-a telefonat Shock. Nu ştiu mai mult decât ți-am spus adineauri.

— Zece minute, capitulă Vail.

— Sunt în fața uşii de la intrare.

— Ar fi trebuit să-mi închipui.

Închise telefonul. Ea îl privi fix, continuând să-i admire trupul gol, în timp ce el începea să se îmbrace.

— Nu trebuie să te duci acasă, toarse ea. De ce nu petreci noaptea aici?

— Foarte nostim, mormăi el. E vorba de o crimă.

— Nu-i prea măgulitor.

— Ce?

— Să faci amor cu mine până îmi pierd mințile şi pe urmă să mă părăseşti pentru un cadavru.

El îşi puse pantalonii, trăgând nervos de fermoar.

— Incursiuni nocturne în jungla omenească.

— Din câte îmi amintesc, anul trecut au fost cam două mii de omucideri. Te-ai sculat din pat pentru toate?

— N-au fost toate noaptea, răspunse el, căutându-şi un pantof.

Ea se ridică în capul oaselor şi bâjbâi după o țigară.

— Să te aştept? îl întrebă, clipind des spre el, ca o vampă din vremea filmului mut.

— Ție nu ți s-a întâmplat niciodată aşa ceva cât timp ai fost procuror? se interesă el.

Ea clătină din cap foarte încet.

— Nu aveam decât un singur telefon şi îl scoteam din priză.

— Dacă ar fi fost vorba de ceva important? insistă el, punându-şi ciorapii şi pantofii.

Ea scoase alene un rotocol de fum. În glas i se ghicea o undă de interes.

— Cât de important?

— Foaaarte, foaaarte important.

— Unde te duci? întrebă ea bănuitoare.

El făcu un semn de lehamite.

— A fost o întrebare retorică, Janie.

— Nu, nu, n-ai să scapi numai cu atât, Vail. Ce s-a întâmplat? Unde te duci la ora... – se uită la ceas — unsprezece şi jumătate noaptea?

— Te interesează John Farrell Delaney?

Auzind numele, ea îşi îndreptă spatele, făcând ochii mari de surpriză.

— Ce-i cu el? El o privi, zâmbi şi-şi duse un deget la buze. A făcut ceva! A făcut... Nu! Cineva i-a făcut lui ceva.

O imagine fugară din trecut fulgeră prin mintea lui Vail. *El şi Judecătorul, față în față la masa de lucru masivă, cu degetele pe dolarii de argint, în timp ce jucau jocuri ale minții.*

— Deocamdată e secret, Jane. Ştii că nu pot...

— Mai slăbeşte-mă cu tâmpeniile, Martin Vail. Ai auzit vreodată de întâlnire soldată cu viol? Vorbeşte sau încep să țip.

— N-ai să îndrăzneşti.

— E mort, nu-i aşa? Se aplecă până când ajunse la câțiva centimetri depărtare de obrazul lui. E mort, Marty?

Vail încuviință din cap.

— Cineva i-a vârât două gloanțe în inima aia bătrână şi urâtă.

— Auuuu! zise ea încet. Cineva l-a ucis pe *Delaney?* Atunci chiar că ai dat de necaz, domnule procuror districtual. S-ar putea ca noi doi să fim singurii din oraş care nu au avut un motiv întemeiat ca să-l lichideze pe nemernic. Tu n-ai nici un motiv, aşa-i?

— Nu, întotdeauna mă împiedic de codoşul ăla al lui, Firestone, răspunse Vail. Se ridică, îşi puse smochingul şi paltonul, renunțând la cravată. Niciodată n-am avut de-a face cu domnul Delaney.

— Ai avut noroc. Ei bine, te iert că mă părăseşti, dar numai dacă îmi promiți că la înapoiere îmi dai toate detaliile grozăviei. Mâine vestea va fi pe buzele tuturor.

El se aplecă şi o sărută pe buze.

— Dacă nu mă întorc până pleci tu, încuie uşa.

— Nu face din seara asta una de duzină, şopti ea, zâmbind, şi-i răspunse la sărut.

9

— Delaney era singur când l-au găsit? întrebă Vail în timp ce urcă în maşină. Vreau să spun, există vreun suspect?

— Ți-am spus tot ce ştiu, răspunse Stenner.

Trecu cu maşina de cele câteva cvartale care despărțeau reşedința lui Vail din Dearborn Park de Loft Apartments şi opri în dreptul unui uriaş bloc turn cu pereți de sticlă. În spatele lui, la o sută de metri distanță, dincolo de Hilton, lacul scânteia în lumina clarului de lună. În dreptul intrării, toată strada era ocupată de maşini parcate: patru de poliție, o ambulanță şi omniprezentul microbuz al lui Okimoto. Un grup de oameni sfidau frigul, adunați în jurul panglicilor care delimitau locul crimei şi aşteptând să se întâmple ceva important. Vail şi Stenner luară ascensorul până la etajul al treizecilea.

Uşa liftului se deschise pe un coridor îngust cu numai două uşi. Una era dată de perete şi proptită cu un scaun, iar lângă ea stătea de pază un poliţist în uniformă, care privea peste umăr la activităţile desfăşurate înăuntru.

Când intrară în apartament, îl văzură pe Shock Johnson în capătul unui coridor lung, aşternut cu un covor alb şi luminat discret cu o lumină indirectă. Poliţistul cel solid zâmbi, apoi veni la ei cu paşi mari şi le întinse o mână de dimensiunile unei mănuşi de base-ball.

— Noroc, băieţi, îi salută el, conducându-i pe coridor spre sufragerie. Ne-am văzut destul de des zilele astea.

— Da, o să creadă lumea că suntem logodiţi, comentă Vail.

— Nu eşti genul meu, zise Shock. Mie îmi plac blondele.

— Îmi pun perucă.

— Nu-i acelaşi lucru.

Ajunseră la capătul coridorului şi priviră în interiorul unei sufragerii spaţioase, cu ferestre pictate, care dădeau spre lac. Când intrară, un laborant care stătea în patru labe, curăţând covorul cu un mic aspirator de mână, se ridică şi ieşi. Un altul ştergea de praf lămpi, mese, scaune şi toate obiectele din cameră pe care ar fi putut rămâne amprente. Un pahar granulat, de modă veche, stătea pe masă, încă păstrând urmele pudrei folosite la amprentare.

Cu excepţia vederii panoramice asupra lacului, încăperea era rece şi neprimitoare. Mobilierul ultramodern, de culoare neagră, contrasta puternic cu pereţii şi covoarele albe. Cele trei tablouri mari agăţate pe unul dintre pereţi erau picturi abstracte, în diverse configuraţii de negru şi alb. Locul părea de o curăţenie impecabilă. Cu excepţia preşedintelui consiliului municipal, Delaney, care zăcea pe spate, gol puşcă, cu ochii larg deschişi aţintiţi în tavan. Avea o rană în piept şi o alta deasupra ochiului drept. Sub cadavru se adunase o baltă de sânge, care se închegase într-o pată mare şi maronie pe covor.

— Unde-i Okie? întrebă Vail.

— În camera de alături. El presupune că crima a fost comisă între şapte şi opt şi jumătate.

— Cine l-a descoperit? întrebă Stenner.

— Delaney era principalul vorbitor la banchetul de astă-seară. Văzând că nu apare şi nici nu dă telefon până la sfârşitul dineului, cineva a sunat la birou. A răspuns paznicul, care le-a spus că nu-l văzuse pe Delaney plecând. A verificat în parcare, să vadă dacă maşina lui Delaney mai era acolo – poți ieşi în parcare fără să mai treci prin hol. Ei bine, era. S-au îndrugat verzi şi uscate până s-a terminat întâlnirea. Câțiva demnitari au venit aici, directorul din tura de noapte le-a dat o cheie şi au intrat. Delaney plecase pe lumea cealaltă.

— La ce oră se întâmpla asta? întrebă Stenner.

— Unsprezece şi cinci.

Stenner veni ceva mai aproape, se aplecă şi privi la cadavru. Partea dreaptă a feței lui Delaney era arsă, iar sprânceana dreaptă era pârlită. Rămânând aplecat, privi peste umăr la Vail şi la Shock.

— Aş zice că s-a tras cu țeava aproape lipită de piele, remarcă el.

Shock încuviință din cap.

— I-a ars sprinceana şi i-a prăjit aproape jumătate din față. Cel mult câțiva centimetri. Probabil că nici n-ar fi fost necesar. Oricare din gloanțe i-ar fi fost fatal.

— Se întâmpla ceva în dormitor? întrebă Stenner.

Shock ridică din umeri.

— Du-te şi aruncă o privire.

— Delaney nu pare foarte surprins, spuse Vail în timp ce Stenner se duse în cealaltă cameră.

— Poate clipea atunci când s-a tras, zise Shock.

— Probabil îl cunoştea pe cel care l-a lichidat, nu crezi?

— Aş zice că nu-i o presupunere prea hazardată. Adică, ce dracu' făcea în sufragerie cu socoteala la vedere?

— Poate că a fost nevastă-sa.

— Sau amanta?

— Sau amantul.

— Şi asta.

— Am o prietenă şi ea zice că e singura persoană din oraş care nu avea motive să-l ucidă.

— Tu ai avut vreo neînțelegere cu el, Marty?

— Nu. Întotdeauna îl trimitea pe Firestone să-i rezolve treburile murdare.

— Alt nemernic.

— Poate reuşim să-i punem în cârcă crima.

Shock râse.

— Îmi place ideea asta.

— Eckling are mulți băieți care lucrează la acest caz?

— Jumătate din efectiv.

— Nu mă îndoiesc, zise Vail. Deja simte cum îi arde pământul sub tălpi. Chestia asta o să dea crampe fiecărui politician din oraş.

— La gândul că unul dintre ei ar putea fi următorul? întrebă Shock, pufnind ironic.

— Conştiința vinovăției, răspunse Vail şi amândoi începură să râdă.

— Voi doi nu prea aveți respect pentru cei morți. La urma urmei, Delaney a *fost* preşedinte al consiliului municipal, şef al comitetului de finanțe, lider al filialei orăşeneşti a Partidului Democratic...

Dinspre dormitor îşi făcu apariția un japonez scund şi distins, cu părul negru tuns scurt şi ochelari cu ramă de baga. Oichi Okimoto, echipat cu un halat chirurgical din hârtie, cizme de plastic şi mănuşi, intră cu paşi mari în sufragerie.

— Ce mai faci, Martin? întrebă legistul, trecând pe lângă ei.

— În ultima vreme nu prea am parte de somn, răspunse Vail.

— Măcar aici e mai plăcut decât la groapa de gunoi.

Okimoto, care la vârsta de treizeci şi şase de ani era unul dintre cei mai bum medici legişti, străbătu încăperea, duse cu

grijă un scaun cu spătar drept până în colțul camerei şi se aşează călare pe el, cu brațele încrucişate pe spătar şi bărbia sprijinită pe ele. Studie încăperea fără să scoată un cuvânt. Vail îşi scoase pachetul de țigări, dar Okimoto spuse, fără a întoarce capul:

— Te rog n-o aprinde.

— Iei mostre de aer, Okie? întrebă Vail.

— Mă enervează. Vail puse deoparte țigările şi toată lumea rămase pe loc, aşteptând ca Okimoto să termine cu gânditul. Trecură trei minute. Într-un târziu, Okie se ridică şi duse scaunul la locul de unde îl luase. Am isprăvit, aşa că ai putea să pleci acasă, i se adresă el lui Vail. Cu excepția mizeriei de colo, apartamentul e imaculat. Asta-i tot ce pot să-ți spun. Nici un semn că uşa ar fi fost forțată. Prosoape umede pe pardoseala băii. Smochingul întins pe pat. Purta un Rolex de aur, antiacvatic –nu imitație, ci valorând vreo zece mii – apoi portofelul, cărți de credit şi altele, plus trei sute optsprezece dolari bani gheață pe comodă. Se uită din nou la cadavru. Cred... – doar *cred,* ați reținut? – că cineva cunoscut, cineva care avea o cheie, a pătruns în apartament, în timp ce el se afla sub duş. Delaney termină baia, lasă prosoapele, vine aici să-şi ia ceva de băut din barul din colț. Crezându-se singur, nu se oboseşte să-şi mai pună ceva pe el – dacă ar fi deschis el însuşi uşa sau ar fi auzit pe cineva intrând, ar fi îmbrăcat un halat sau altceva. Îşi ia băutura, se răsuceşte în loc şi dă cu ochii de oaspetele misterios stând în pragul sufrageriei. Începe o conversație cu această persoană –sau poate îşi dă seama că se află în primejdie şi imploră să i se cruțe viața – oricum, pune băutura pe masă şi când se întoarce din nou, musafirul necunoscut îl găureşte de două ori. Sunt aproape convins că primul glonț a fost cel din piept. Am găsit un cartuş folosit, uite, chiar aici. După aceea, necunoscutul s-a apropiat, probabil a păşit peste el, s-a aplecat şi l-a împuşcat în frunte. Am mai găsit un cartuş lângă capul victimei. E limpede că mobilul n-a fost jaful. Eu cred că criminalul a fost o femeie.

— De ce? întrebă Vail.

— Amprentele de pe covor. Tocuri înalte, nu cuie de pantof. Avem o mulțime de fotografii şi un mulaj în ceară al urmelor lăsate de tocurile cui. Nu cred că autopsia va aduce alte surprize. Poate nişte urme de droguri în sânge, dar mă îndoiesc: nicăieri în apartament nu s-a găsit vreun indiciu că ar exista substanțe interzise de lege. Stomacul e probabil şi el gol: Delaney se pregătea să ia cina.

— Oricine ar fi cel care l-a împuşcat, a venit aici exact în acest scop, zise Stenner.

— Ce te face să crezi? întrebă Okimoto.

— Pentru că Delaney era în pielea goală, aşa-i? sugeră Shock. Dacă ar fi avut loc vreo conversație, Delaney s-ar fi dus în dormitor şi ar fi pus ceva pe el.

— Bine gândit, zise Okimoto.

— Dacă lucrurile s-ar fi petrecut aşa cum presupui tu, Okie, interveni Vail, înseamnă că femeia trebuie să-l fi urât cumplit. Abel are dreptate, a venit aici anume ca să-l omoare.

— Autopsia ne va spune totul, vorbi Okimoto. Apropo, nu voi avea nici un fel de date asupra cazului de la groapa de gunoi până mâine sau chiar poimâine. Cadavrele sunt într-un hal fără hal.

Porni pe coridor în direcția bucătăriei.

— La dracu', Shock, spuse Vail. Tot ce ai de făcut e să găseşti pe cineva care-l detesta. În opinia prietenei mele, ar putea fi oricine din district.

— Am o idee, interveni Shock, uitându-se din nou la cadavru. Delaney candida la alegerile din toamnă. Poate are nişte fotografii luate în timpul campaniei.

— Ai dreptate, aşa e, îl aprobă Vail. Ce naiba, era cunoscut drept taur comunal. Probabil, voia să obțină voturile femeilor.

Amândoi începură să râdă.

— Dar cei care împăiază animale? Probabil că ar fi obținut şi voturile lor.

— Da, abia izbuti să încuviințeze Vail, printre hohote de râs. Ar putea să şi-o împăieze şi să-i dea numele lui.

— Aşa e. Marea Sculă.

În timp ce râdeau cu lacrimi, în apartament îşi făcu apariția Eckling. Parcurse coridorul cu paşi mari şi intră în camera unde fusese comis asasinatul.

— Ce dracu' o fi atât de caraghios? se răsti el. Unul dintre mai marii oraşului zace mort pe podea şi voi doi găsiți că e de râs? Nu mă aşteptam din partea dumitale, domnule căpitan.

— Oh, haide, Eric, lasă-l în pace. Ştii cum e când te afli la locul crimei. Te apucă un râs nervos.

— Cunosc deja părerea ta despre consilierii noştri, declară cu emfază Eckling. Trebuie să-ți reamintesc că ei reprezintă poporul. Merită să fie respectați.

— De ce nu lăsăm deoparte prostiile, Eric? rosti dezgustat Vail. E vorba de anchetarea unei crime. Anchetează.

— Te dai mare cu noua ta funcție, Vail? mârâi Eckling.

— Când am s-o fac, vei afla şi tu. Nici măcar nu vei avea nevoie să întrebi.

Atenția lui Eckling se îndreptă spre Stenner, care ieşise din dormitor. Văzându-l pe Eckling, Stenner se opri şi rămase în prag, cu brațele încrucişate. Nu-şi adresară nici un cuvânt.

— Sunteți pe terminate aici, căpitane? întrebă Eckling.

— Mai trebuie să-şi strângă lucrurile băieții de la laborator, răspunse Shock.

— Am oameni la treabă în tot cartierul, îi spuse Eckling. Mâine la prima oră ne ocupăm de cei de la primărie şi de la firma lui. Voi conduce eu însumi ancheta, căpitane Johnson. Dumneata vei fi mâna mea dreaptă.

— Bine, domnule.

— Soția lui trebuie să sosească, urmă Eckling. N-o să vă vină să credeți, dar nu ştia că el avea acest apartament. Un apartament pentru întâlniri amoroase, iar nevastă-sa habar n-are de existența lui. Când i-am spus unde se afla soțul ei, şi-a închipuit că venise în vizită la cineva.

— Ştie că e mort, nu? întrebă Shock.

— Da, i-am spus că a avut loc un accident. Cred că cel care s-a dus să-i dea de ştire a fost consilierul Firestone. Erau prieteni foarte apropiaţi.

În spatele lor, uşile ascensorului se deschiseră cu un hârşâit. Shock întoarse capul şi-l văzu pe Raymond Firestone, care păşi pe hol, apoi se dădu un pas înapoi, lăsând-o pe Ada Delaney să intre în apartament. Era o femeie înaltă, trecută de cincizeci de ani, cu o figură severă, sprâncene arcuite şi ochi nedumeriţi. Obrazul fără riduri, graţie chirurgiei estetice, încă păstra urmele tristeţii de femeie rămasă prizoniera unei vieţi lipsite de satisfacţii. Purta o rochie neagră, lungă până la genunchi, şi era nefardată. Se opri în uşă, privind de jur-împrejur, apoi porni pe coridor către sufragerie.

— Iisuse! exclamă Shock. Să aducă cineva un cearşaf. Acoperiţi mortul.

— Nu! se împotrivi Ada Delaney, rămânând în uşa sufrageriei şi privind în celălalt capăt al încăperii, la cel care fusese John Farrell Delaney. Lăsaţi-l aşa cum e.

Shock se uită la Eckling, iar acesta încuviinţă din cap. Femeia intră încet în cameră şi se opri la vreo doi metri de cadavru.

— Aşa l-aţi găsit? întrebă Ada Delaney.

— Da, doamnă, răspunse Shock.

Ea zâmbi către cadavru, cu un aer aproape disprețuitor.

— Tipic, spuse ea. Cei de faţă schimbară câteva priviri. Nimeni nu rosti un cuvânt. Nici măcar nu ştiam de acest apartament, zise ea, privind ţintă afară pe fereastră. Părea hipnotizată de scena morţii. Glasul îi deveni ascuţit – nu mai puternic, ci mai subţire – şi începu să vorbească grăbit, de parcă ar fi memorat un monolog şi s-ar fi temut să nu uite vreun cuvânt. Vail se gândi că poate femeia se afla încă în stare de şoc, după trauma cauzată de vederea cadavrului soţului ei. E încântător. Puţin cam sobru, dar încântător. Destul de bun pentru un om care a făcut avere ocupându-se de abatoare. Se uită atent la unul dintre tablouri. Niciodată nu mi-a plăcut gustul lui artistic. Arta abstractă mă lasă rece.

Se răsuci cu fața către Firestone. Nu mi se pare prea cinstit, aşa-i, Raymond? Să ai un loc frumos ca acesta şi să nu-l împărți cu femeia pe care se presupune că o iubeşti, care ți-a născut copii şi cu care ai împărțit patul? Tăcu o clipă, apoi adăugă cu nonşalanță: Care ți-a tolerat toate minciunile! Veni mai aproape de cadavru, până când ajunse să-l privească aproape de sus în jos. M-am căsătorit cu el de îndată ce am terminat colegiul. Acum treizeci şi unu de ani. N-am cunoscut un alt bărbat – vreau să spun, din punct de vedere intim. Întotdeauna a fost Farrell. Farrell, Farrell, Farrell. Era un curtezan atât de atent... şi îl iubeam atât de mult... acum treizeci şi unu de ani. Mi-a cumpărat o orhidee cu ocazia primei noastre seri dansante la colegiu. Nu ştiu de unde făcuse rost de bani. La fiecare aniversare îmi oferea cinci orhidee. Până în urmă cu câțiva ani. Îşi acoperi gura cu palma. Oh, Doamne, cât aş vrea să plâng. Dar nu pot face nici măcar asta, pur şi simplu nu am lacrimi. Ştii cum mă simt, Raymond? Uşurată. Uşurată că s-a terminat. Se uită din nou la soțul ei mort. Începusem să te urăsc cu adevărat, Farrell. Şi când te gândeşti că n-a trebuit să fac nimic. Nici să divorțez de tine, nici să mă las în continuare umilită. Cineva m-a eliberat. Ce... surpriză frumoasă... şi neaşteptată! Întorcându-se cu spatele către soțul ei mort, ieşi cu paşi rari din încăpere. Acum mă poți conduce acasă, Raymond, zise ea.

Urmărind-o cu privirea în timp ce se se îndepărta, Vail se gândi la Beryl Yancey şi la panica ce o cuprinsese creându-şi soțul mort sau pe moarte, în contrast cu Ada Delaney, care nu putea să verse nici măcar o lacrimă pentru bărbatul ei.

— Phii! exclamă el când uşa ascensorului se închise în urma ei.

— Categoric, un suspect, răspunse Stenner.

— Da, da, întări şi Shock Johnson. S-ar putea să fie un caz simplu, Marty.

— Nu există cazuri simple.

Când Vail ajunse acasă, găsi un şervețel de hârtie pe podea, în spatele uşii. Pe el era o urmă de ruj, iar dedesubt numărul secret de telefon al lui Jane Venable.

Nici un alt mesaj.

10

Reşedința familiei Delaney se găsea în Rogers Park, pe Greenleaf, chiar lângă Ridge Avenue – o casă veche, în stil italian, cu coloane, ferestre înalte şi streşini proeminente, care în exterior aducea cu o construcție din secolul al XIX-lea. Eckling îşi lăsă subalternul în maşină. Menajera îl conduse printr-o locuință cu tavanul refăcut, restructu-rată în camere mari şi înalte, decorate în frumoase culori pastel, către o verandă luminoasă, situată în spatele casei, cu ferestre cât peretele, care dădeau într-o grădină mare, împrejmuită cu gard viu. Afară, o gaiță flutură din aripi şi se repezi într-un bazin cu apă special pentru păsări.

Ada Delaney, îmbrăcată în negru, după cum cerea împrejurarea, şedea pe o sofa înflorată, pe un fond verde strălucitor, alături de un bărbat înalt şi zvelt, cu păr uşor încărunțit şi lucios, cu pielea smeadă şi cu trăsături aspre, acviline. Bărbatul era îmbrăcat în bleumarin. Tulburarea din noaptea precedentă făcuse loc unei expresii calme, reci şi stăpânite. Cu o expresie adecvată îl salută şi pe Eckling. Atmosfera era uşor încărcată.

— Eric, salută ea cu o scurtă înclinare a capului. Îl cunoşti pe Gary Angelo?

— Ne-am întâlnit, răspunse Eckling, strângându-i mâna.

— Domnul Angelo este avocatul familiei, zise ea. El se va ocupa de caz în locul meu. Sunt convinsă că nu te deranjează dacă rămâne cu noi.

— Câtuşi de puțin, răspunse şeful poliției, ca şi cum ar fi avut de ales.

— Vrei nişte cafea? întrebă ea, arătând în direcția unui serviciu din argint cu ornamente. Sau poate ceva de băut?

— Nimic, mulțumesc. Sper că n-am venit într-un moment nepotrivit.

— Câtuşi de puțin, răspunse ea cu un surâs sumbru. Tocmai vorbeam despre situația excelentă în care ne-a lăsat Farrell pe mine şi pe copii. A făcut şi el ceva cu cap.

— Îmi pare rău, Ada...

— Lasă compătimirile de circumstanță, îl întrerupse ea cu bruschețe. Adevărul este că te numărai printre prietenii lui, Eric. Ştiai ce se întâmplă.

— Păi, nu era treaba mea să...

— Să ce? Raymond Firestone mi-a povestit tot. Petreceri, partide de pocher, *evadări* de week-end – cum le numea Farrell între amici. Tu ai făcut parte dintre ei. Iar acum vii aici, vrând să-mi dai a înțelege...

— Nu vreau să-ți dau nimic a înțelege, spuse cu tristețe Eckling. Nu-mi fac decât datoria. Sunt lucruri care se cer spuse.

— Ei, măcar ai venit tu însuți, în loc să trimiți pe unul dintre idioții tăi.

— Te rog, zise Eckling, vizibil stânjenit. Vreau ca această întrevedere să fie cât mai agreabilă cu putință.

— Nu mă îndoiesc. Ce doreşti să ştii?

— Cunoşti pe cineva care ar fi avut motiv să-l lichideze pe John?

Auzind întrebarea, ea surâse disprețuitor.

— Nu pune întrebări stupide, Eric. Era foarte uşor să-l urăşti pe Farrell Delaney.

— Totuşi... ăă... Începu Eckling, dar îşi lăsă fraza neterminată.

— Femeile? Întotdeauna eşti atât de diplomat când interoghezi suspecți?

— Te rog, Ada.

— Nu mă lua pe mine cu *te rog*. De asta ai venit, o ştim amândoi. Sunt convinsă că remarcile mele de azi-noapte m-

au plasat în fruntea listei de suspecți.

— Deocamdată nu există nici o listă.

— Atunci de ce nu iei cartea de telefon, ca s-o deschizi la litera A? zise ea, zâmbind sarcastic.

Eckling se uită neajutorat la Angelo, care nu-i acordă nici o atenție. Avocatul se aşează picior peste picior, cercetându-şi unghiile proaspăt manichiurate.

— Deci nu-mi poți oferi nici un indiciu?

— Ai putea începe cu partenerii lui de afaceri. Era faimos pentru felul în care-şi escroca prietenii. Poate că *infam* ar fi cuvântul potrivit. Sincer vorbind, nici nu-mi pasă cine l-a împuşcat. Sper că cel care a făcut omenirii un astfel de serviciu nu va avea prea mult de suferit pentru fapta sa.

— Iisuse, Ada!

— Oh, termină. Nu fi atât de ipocrit, întreabă-mă ceea ce ai vrut să afli venind aici.

— Da, interveni Angelo, studiindu-l pe Eckling cu o privire rece. De ce nu lăsăm deoparte vorbele frumoase, ca să discutăm ce avem de discutat. Sunt sigur că fiecare dintre noi are şi altceva mai bun de făcut.

— Foarte bine. Unde erai aseară între şapte şi jumătate şi opt? întrebă direct Eckling.

— Luam cina la Les Chambres, împreună cu fiica şi ginerele meu, răspunse ea cu un zâmbet satisfăcut. Au venit să mă ia de acasă pe la şapte şi jumătate. Mă întorsesem de vreo treizeci de minute, când m-a sunat Raymond Firestone.

Eckling calculă în gând cât i-ar fi luat ca să ajungă de la locuința familiei Delaney din Rogers Park la restaurantul din Gold Coast. Cel puțin jumătate de oră. Les Chambres se afla la zece-cincisprezece minute de apartamentul privat al lui Delaney. Cinci sau zece minute ar fi fost de ajuns...

— Am sosit la restaurant la ora opt, spuse ea. Am rămas acolo până aproape de zece şi jumătate. Am întâlnit mai multe persoane cunoscute.

— Poți fi liniştit, şefule, zise Angelo. Are un alibi beton.

— Văd.

— Mai e şi altceva? întrebă cu răceală Ada Delaney.

— Cred... Nu, dacă ție nu-ți vine în minte...

— Nu pot, Eric. Şi nici nu cred că vreau. Te rog să nu mai vii aici.

Se ridică şi părăsi încăperea.

— Doamne! se întoarse Eckling către avocat. Trebuie s-o *întrebăm.* Ar fi cazul să-şi dea seama că suntem nevoiți să-i punem întrebări, înțelegi? Ca să eliminăm cât mai curând orice suspiciuni.

— Are un alibi, replică scurt avocatul. Verifică-l. Eu o voi sfătui să coopereze cât vrei dumneata – *după* ce te convingi că nu-i implicată.

— Mulțumesc, răspunse Eckling.

În cealaltă parte a oraşului, Gaşca de Nebuni se adunase la o şedință convocată de Shana Parver. Parver şi Stenner se aflau în biroul cu glasvand al celei dintâi şi vorbeau la telefon, în timp ce restul se adunaseră în biroul lui Vail, unde îi aşteptau gogoşi şi cafea: Meyer, Stenner, Naomi, Hazel Fleishman, fiica unui sergent bețiv şi violent, care la treizeci şi patru de ani ajunsese specialistă în cazuri de viol şi de abuzuri sexuale şi fizice, fiind o combatantă feroce; Dermott Flaherty, un negru de origine irlandeză, cunoscător al străzii, fost găinar, dotat cu un umor macabru. Flaherty scăpase de un început sumbru în est, absolvind apoi *cum laude* Universitatea din Chicago, unde câştigase o bursă pe patru ani la un institut de drept.

Lipseau Bobby Hartford, fiul unui avocat negru de la ACLU, care petrecuse primii zece ani ca jurist apărător al drepturilor civile în statul Mississippi, fiind la treizeci şi şapte de ani cel mai vârstnic din Gaşca de Nebuni; apoi Bucky Winslow, strălucit negociator, al cărui tată îşi pierduse ambele picioare în Vietnam, murind într-un spital de veterani. Şi St. Claire.

— Unde sunt Hartford şi Winslow? o întrebă Vail pe Naomi.

— În dimineața asta amândoi sunt la tribunal.

— St. Claire? se interesă Vail, uitându-se la Ben Meyer.

— Verifică ceva la arhive, răspunse Meyer.

— În legătură cu presimțirea lui? insistă Vail. A descoperit ceva?

— Păi, deocamdată nimic, răspunse Meyer, nevrând să comenteze în absența lui St. Claire.

Conversația lunecă imediat către atacul cerebral suferit de Yancey şi asasinarea lui Delaney, crima de la groapa de gunoi trecând pe planul al doilea, în urma celor două evenimente de ultimă oră. Vail îi puse la curent cu cazul Delaney, asigurându-i că nu avea de gând să piardă prea mult timp făcând pe procurorul districtual.

— Aici e miezul acțiunii, iar eu aici am intenția să rămân, repetă el când Stenner şi Parver, care terminaseră convorbirea telefonică, intrară în birou.

Fata zâmbea cu gura până la urechi.

— Okay, Shana, o întâmpină Vail. De ce eşti aşa încântată?

— Cred că am pus mâna pe Darby, răspunse Parver plină de mândrie. Îi putem face țăndări depoziția.

— Zău? exclamă Vail. Ocoli masa de scris şi se aşeză. Lăsându-se pe spate în fotoliu, rulă o țigară între două degete. Hai să ascultăm de la început, i se adresă el.

Cunoşteau cu toții detaliile crimei, dar aceasta era regula: fiecare caz să fie relatat de la început, astfel încât restul echipei să poată avea o privire de ansamblu asupra evoluției lui.

Parver făcu un scurt rezumat al faptelor: Darby avea neînțelegeri acasă cu soția sa, Ramona, ultimii trei ani fuseseră nefavorabili pentru fermă, pierduse un contract de subvenționare de către guvern, cheltuise toți banii familiei, precum şi moştenirea de cincizeci de mii de dolari primită de Ramona cu un an în urmă; la toate acestea se adăuga şi

faptul că întreținea o legătură cu o dansatoare de striptease pe nume Poppy Palmer, care lucra la un club denumit Skin Game. Mai exista şi o poliță de asigurare.

— Darby a declarat că vara trecută a avut un accident cu o secerătoare, povesti ea. Maşina a alunecat înapoi şi a fost cât pe ce să-l omoare, aşa că a încheiat o poliță de asigurare în valoare de două sute cincizeci de mii de dolari pentru el – şi alta pentru Ramona. Acum suntem în 3 ianuarie, ora şase după-amiaza. Darby vânează din zorii zilei împreună cu trei amici. În drum spre casă, se opresc la o bere. Parver se ridică în picioare, mimând incidentul pe care-l relata şi folosindu-se de o riglă de metal pe post de puşcă. Era o actriță. Îi plăcea impactul vizual. Se sprijini cu spatele de un perete imaginar, cu rigla de oțel lipită de piept. Ajunge la fermă şi intră în casă, continuă ea. Tocmai începuse buletinul de ştiri la CBS. Soția lui, Ramona, stă în sufragerie. Înainte ca Darby s-o salute, ea îndreaptă spre el pistolul lui calibrul 38 şi începe să tragă. El sare din pragul uşii după un perete al holului care duce la bucă-tărie. Ea trage un alt glonț, care se izbeşte de zid, trecând la câțiva centimetri de el. Darby se pierde cu firea. Vără două gloanțe pe țeavă şi țâşneşte de după colț. Se răsuci pe călcâie şi ținti în direcția lui Hazel Fleishman. Şi o împuşcă, continuă Parver. Glonțul o nimereşte în coastă. Mâna în care ea ține arma zvâcneşte în sus şi un alt glonț loveşte tavanul, în timp ce el se năpusteşte asupra ei. Parver se repezi la Hazel Fleishman şi apropie rigla de oțel la doi centimetri de fruntea ei. *Buum!* O împuşcă exact aici, deasupra ochiului drept. Aruncă arma, străbate încăperea până la telefon şi telefonează la 911. Lângă telefon vede o bucată de hârtie cu numărul lui Poppy Palmer, neînscris în cartea de telefon. Mai târziu susține că nu l-a scris el şi că nu ştie de unde a apărut acolo. După aceea iese din casă şi rămâne pe treptele verandei până la sosirea poliției. Asta-i versiunea lui. Nici un martor, nimeni care să-i infirme spusele.

Fleishman: O luptă la O.K. Corral, da?

Parver: Aşa e. Mai târziu Darby pretinde că a sunat-o pe Poppy Palmer, ca să-i spună ce se întâmplase şi să afle de unde avea Ramona numărul trecut la secret. Palmer îi răspunde că Ramona o sunase pe la cinci şi era furioasă, şi îi amenințase pe amândoi.

Vail: Amândoi însemnând...?

Parver: Palmer şi Darby.

Vail: Continuă.

Parver: Date fiind motivele şi caracterul individului, îmi închipui că nici unul dintre noi nu crede că lucrurile s-au întâmplat astfel, însă nu avem nimic cu care să-l aducem în fața juriului. Compania de asigurări e pe punctul de a plăti polița. Martin şi cu mine l-am interogat ieri pe Darby, care ne-a făcut marț. Aşa că Abel şi cu mine ne-am întors la Sandytown. Am hotărât să mai vorbim o dată cu localnicii care ar putea şti ceva, *orice.* Există o bătrână în vârstă de şaptezeci şi şase de ani care locuieşte vizavi de Darby, la vreo optzeci de metri — mai precis optzeci şi trei – de ferma lui. Între casele lor se află un câmp unde vara creşte grâu, precum şi câțiva copaci care mărginesc drumul de țară până la locuința lui Darby, dar, de fapt, între cele două case e loc deschis. Bătrâna se numeşte Shunderson, Mabel Shunderson, şi e văduvă. Locu-ieşte acolo de peste treizeci de ani, cunoaşte familia Darby de când s-a mutat peste drum de ea, adică... – îşi consultă însemnările — de doisprezece ani. Doamna Shunderson l-a văzut pe Darby venind acasă în camioneta lui. Era în bucătărie şi privea pe fereastra care dă spre ferma Darby. Ținea fereastra deschisă, fiindcă arsese ceva pe aragaz şi lăsase să iasă fumul. L-a văzut pe Darby venind acasă şi coborând din camionetă cu puşca în mână, apoi intrând în casă. Un minut mai târziu a auzit împuşcăturile. Asta ne-a mai spus şi înainte, că auzise împuşcăturile, însă n-am discutat niciodată despre *ordinea* lor.

Vail: Zici că-i trecută de şaptezeci de ani?

Parver: Da, şefule. Oricum, spune că a auzit împuşcăturile foarte clar. Era o noapte senină şi foarte rece.

Fleishman: E sigură că era el?

Parver: Absolut.

Meyer: E sigură de oră?

Parver: Zice că de-abia începuseră ştirile la televizor, ceea ce confirmă versiunea lui Darby şi telefonul la 911, care a fost dat la şase şi şase minute.

Vail: Okay, continuă.

Parver: Ei bine, noi am făcut doar ceea ce se cheamă o vizită de curtoazie, ca să ne asigurăm că nu ne-a scăpat nici un amănunt, aşa că am întrebat-o dacă auzise toate cele şase focuri? Ea ne-a răspuns că da. Se pricepe la arme, fiindcă Gus, soţul ei, care a murit acum şase ani, vâna mult. Aşadar, bătrâna şi-a dat seama că era vorba de două arme. După aceea a spus... Se opri o clipă şi citi cu mare atenţie din însemnări ...a spus aşa: „Ştiu să deosebesc o puşcă de un pistol, Gus al meu şi-a petrecut jumătate din viaţă vânând sau făcând exerciţii de tir, aşa că atunci când am auzit puşca, apoi toate focurile alea de pistol, am înţeles că acolo se întâmpla ceva şi m-am gândit că poate intrase un hoţ în casă." Parver se uită la Vail, apoi rând pe rând la ceilalţi. Pe urmă repetă fraza. „Am auzit puşca, apoi toate focurile alea de pistol." Sunt exact cuvintele ei. Vail o fixă cu privirea, iar ea continuă: Atunci eu am întrebat-o: „Cu alte cuvinte, aţi auzit pistolul şi pe urmă puşca?", iar ea mi-a răspuns: „Domnişoară, ştiu să deosebesc o puşcă de un pistol. Am auzit puşca, pe urmă patru focuri de pistol, după care din nou puşca."

Vail: Vrea să spună că Darby a tras primul foc?

Parver: Întocmai.

Flaherty: Are şaptezeci şi cinci de ani?

Parver: Şi şase. Şaptezeci şi şase.

Flaherty: Iar casa se află la optzeci de metri de ferma Darby?

Parver: Optzeci şi trei, însă bătrâna ştie ce a auzit. Nu cred că există dubiu în privința asta. Totuşi, ca să fim siguri, Abel şi cu mine am făcut un test.

Vail: Un test?

Se uită la Stenner.

Stenner: Am instalat un magnetofon în bucătăria ei, lângă fereastra deschisă. Eu m-am dus la ferma Darby, am intrat în hambar şi am tras două rânduri de împuşcături în nişte saci cu cereale.

Vail: Unde era Darby?

Stenner: Era plecat de acasă.

Vail: Aha. Încălcarea proprietății.

Mâzgăli câteva însemnări pe un blocnotes.

Stenner: Ne putem întoarce să repetăm testul în deplină legalitate. Eu am vrut doar să mă asigur că nu se înşală.

Vail: Ştiu.

Stenner: Mai întâi, am procedat aşa cum declară Darby că s-au petrecut lucrurile. Am tras trei focuri de pistol, unul de puşcă, încă unul de pistol şi ultimul de puşcă. După aceea am făcut aşa cum spune doamna Shunderson că le-a auzit: întâi, focul de puşcă, apoi cele patru de pistol şi iarăşi unul de puşcă. Shana stătea lângă doamna Shunderson, exact acolo unde stătuse bătrâna când avusese loc omorul, şi a înregistrat ambele succesiuni de împuşcături.

Parver: A fost categorică. Zice că a auzit BUM, bang, bang, bang, bang... BUM. Nu Bang, bang, bang, BUM, bang, BUM. Iată banda.

Puse pe birou un mic magnetofon şi apăsă pe butonul de pornire. Câteva clipe nu se auzi nimic altceva decât zgomotul de fond al camerei. Apoi răsunară împuşcăturile, care se auzeau foarte clar în aerul nopții.

Bang, bang, bang...BUM...bang...BUM.

— Nu, nu. N-a fost deloc aşa, se auzi un glas de femeie în vârstă, foarte ferm şi categoric. După cum v-am spus...

Vocea Shanei o întrerupse.

— Un moment, spuse ea. Ascultați.

BUM... bang, bang, bang, bang...BUM.

— Da! Aşa a fost. Numai că a fost un timp ceva mai lung între ultimul foc de pistol şi cel de puşcă.

— Sunteți absolut sigură? o întrebă Parver.

— Ți-am mai spus, fetițo, că pot deosebi o puşcă de un pistol.

— Şi sunteți sigură de succesiunea împuşcăturilor?

— Puşca a fost prima. Iar după ultimul foc de pistol a urmat o scurtă pauză, apoi iarăşi puşca.

Parver opri magnetofonul.

— Phii! exclamă Hazel Fleishman.

Ceilalți membri ai echipei începură să vorbească toți deodată. Vail ciocăni în tăblia mesei cu încheieturile degetelor, ca să-i domolească.

— E o martoră de bază, Abel? întrebă Vail.

— O bătrână care ştie ce vrea, încuviință, zâmbind, Stenner. Cred că va face față.

— O femeie de vârsta ei... Începu Meyer.

— E categorică în privința celor auzite. Şi n-are nici un fel de probleme cu auzul, îl asigură Stenner.

— Credeți că-l puteți acuza pe Darby pe baza acestei mărturii cu „bum" şi „bang"? întrebă Flaherty.

— Femeia ştie ce-a auzit, insistă Stenner.

— Asta cred eu că s-a întâmplat, spuse Parver. Îşi interpretă din nou teoria, păşind în mijlocul biroului, cu brațul în care avea rigla ținut pe lângă corp. Darby vine acasă, având puşca încărcată, şi intră. Nevastă-sa se află în sufragerie... Parver se apropie de Flaherty. Ajunsă la jumătate de metru de el, înălță brusc brațul, ațintindu-şi puşca imaginară înspre fruntea lui. BUM! Se duce direct la ea şi o împuşcă în cap, uite aşa. Pe urmă ia pistolul calibrul 38 – încă are mănuşile pe mâini – îl pune în mâna ei şi *bang, bang, bang, bang*— trage două focuri în hol, unul în perete şi unul în tavan. După aceea face câțiva paşi înapoi şi descarcă puşca în ea a doua oară. Vreau să spun că s-a gândit la toate. Urme

de arsură pe mâna ei, focul pe care pretinde că l-a tras după ce ea a tras în el. A avut în vedere totul, *cu excepția* sunetului.

— Nu-i vorba doar de ordinea împuşcăturilor, zise Stenner în felul lui rezervat şi liniştit. Ci şi de intervalul dintre ele. Sau lipsa acestui interval. Doamna Shunderson spune că n-a fost nici un fel de pauză între cele patru focuri de pistol. Zice că a auzit BUM... bang, bang, bang, bang... BUM. Ramona Darby era moartă atunci când el i-a pus arma în mână şi a tras cu pistolul.

Vail se lăsă pe spătarul scaunului, privind fix în tavan o clipă, după care chicoti.

— Bună treabă ați făcut voi doi, zise el.

— Problema e să dovedim premeditarea, vorbi Flaherty. Va trebui să pomenim de Shunderson în prezentarea faptelor, aşa că ei vor afla probele de care dispunem. Darby îşi va schimba depoziția.

— N-o să țină, spuse Stenner. Nici un juriu nu va crede că s-a năpustit asupra soției în timp ce ea trăgea în direcția lui şi că a ajuns destul de aproape, încât s-o împuşte chiar în cap, fără să se aleagă nici măcar cu un singur glonț. Tocmai glonțul acela tras drept în frunte va fi cel care-i va da de furcă.

— Ar putea pretinde că a acționat sub impulsul momentului, sugeră Dermott Flaherty. A intrat. Ea avea arma în mână. L-a amenințat, iar el a împuşcat-o. După aceea a intrat în panică şi a inventat restul poveştii, temându-se că nu putea dovedi legitima apărare.

— Prin urmare, cum îl încolțim? întrebă Vail. În birou se aşternu tăcerea. Dacă nu avem probe doveditoare, Darby ne va râde în nas. Iar Paul Rainey va veni cu cel mai tare scenariu pe care-l vor concepe împreună şi-l va susține până în pânzele albe.

— Fapt care probabil va confirma presupunerea lui Dermott, spuse Hazel Fleishman.

Vail încuviință din cap.

— Anume, că Darby a intrat, că nevastă-sa avea arma, iar el s-a speriat şi a împuşcat-o, dar n-a omorât-o... şi aşa mai departe.

— Nu ține, zise Parver. Nu poate ocoli un lucru: ca versiunea lui să fie credibilă, primul glonț tras de el trebuia s-o lovească în coastă. Acel glonț în frunte a fost tras de la treizeci de centimetri, poate mai puțin. A fost un foc tras cu sânge rece. Glonțul acela a ucis-o pe loc.

— Impulsul momentului? îşi dădu cu părerea Fleishman. Femeia îl atacă, iar el, cuprins de panică, trage…

— Şi aleargă cinci metri, traversează încăperea şi abia apoi trage iarăşi? întrebă Stenner. Nici un juriu n-o să înghită asta. Dacă mărturia bătrânei de la fermă rămâne valabilă — dacă Rainey n-o face arşice la proces – Darby intră la apă din pricina ordinii împuşcăturilor, aşa că va fi nevoit să-şi schimbe depoziția.

— E speriat. E istovit. A fost la vânătoare timp de cinci ore. Flaherty înclină capul, imitându-l pe Darby: „Eram înfrigurat şi obosit. Am intrat şi, deodată, nebuna aia a început să tragă în mine. M-am adăpostit după peretele holului. Ea continua să tragă. În cele din urmă, m-am năpustit în cameră şi am tras. Totul s-a întâmplat extrem de repede. Nu-mi amintesc când am tras ultimul foc. Tot ce țin minte e zgomotul şi fumul, unul din gloanțe a trecut atât de aproape de obrazul meu, încât i-am simțit căldura. S-a terminat în câteva secunde.

Flaherty pocni din degete.

— Foarte bine, Dermott, spuse Vail. Ar trebui să-i fii apărător.

Toți izbucniră în râs, afară de Shana Parver, care îl fulgeră cu pri-virea pe Flaherty. El îi zâmbi şi ridică din umeri.

— Mi-am făcut doar datoria, şefule, se scuză el. Cred că găsirea acestui martor a fost o lovitură de maestru.

— Fără îndoială, întări Vail. Problemele asupra cărora trebuie să decidem sunt următoarele: unu, îl arestăm? Şi doi, îl acuzăm sau nu de crimă cu premeditare?

— E un omor cu sânge rece, spuse Parver. Putem dovedi premeditarea. A comis crima chiar în momentul în care a intrat pe uşă.

— Prin urmare, îl arestăm? întrebă Stenner.

Umbra unui surâs îi arcui colțurile buzelor. Îl urmări pe Vail cum se duce la cafetieră şi-şi toarnă altă ceaşcă de cafea. Bătrânul maestru cântărea în minte toate variantele.

Vail se apropie de Shana şi, jucându-se cu rigla, întrebă:

— Cum rămâne cu Betty Boop? Ai discutat cu ea despre convorbirea telefonică?

Parver zâmbi.

— Pasărea a fugit din cuib.

— Ce-a făcut?

— Ne-am dus la club, la şeful ei, care ne-a spus că a plecat din oraş ieri după-amiază, răspunse Stenner. Lui i-a povestit că sora ei din Texarkana trage să moară, fiind bolnavă de cancer. Am verificat azi-dimineață, asta făceam la telefon. Sora ei locuieşte la San Diego. Şi e bine mersi. Ultima oară când a primit veşti de la Poppy Palmer a fost acum cinci ani.

— Ca să vezi, i se adresă Vail lui Parver. Se prea poate ca expediția voastră să fi dat rezultate. E posibil s-o fi speriat întrebările pe care i le-ați pus lui Darby cu privire la numărul ei de telefon.

— Ceva a speriat-o, comentă Stenner.

— Vrei să-l pui sub acuzare? o întrebă Vail pe Parver.

Ea dădu din cap în semn de confirmare.

— Fleishman? întrebă Vail.

— Da, îl băgăm la zdup. Asta va suspenda plata poliței de asigurare, ceea ce-l va scutura nițel. Poate şi pe Rainey.

— Bine gândit. Meyer? Îl punem sub acuzare?

— Cam riscant. Tot cazul nostru se bazează pe mărturia doamnei Shunderson. Poate că e nevoie de mai mult.

— Există o mulțime de probe circumstanțiale solide, legate de această mărturie, contracară Parver.

— Abel?

— Dacă se ajunge până acolo.

Vail zâmbi. Tinerii avocați se priviră unul pe altul.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Parver.

Vail se ridică şi ocoli masa de lucru cu paşi rari. În cele în urmă, îşi aprinse o țigară, apoi se întoarse în holul unde se afla ventilatorul şi suflă fumul înspre el.

— Ceea ce dorim noi e să facem dreptate, nu? Iată un om care şi-a ucis cu sânge rece soția, din lăcomie şi din pricina altei femei. A plănuit tot, s-a gândit chiar şi să pună arma în mâna moartei, folosind mânuşi ca să tragă, astfel încât ea să aibă urmă de praf de puşcă pe degete. Asta se cheamă premeditare. N-ai ce-i face. Dacă dăm crezare mărturiei doamnei Shunderson, nici măcar n-ar fi avut vreme să se gândească la aşa ceva. În clipa în care a intrat în casă ştia exact ce avea de gând să facă. Iată de ce trebuie să aducem dovezi în sprijinul acuzației de crimă cu premeditare. Flaherty are dreptate, tot cazul depinde de juriu, dacă o va crede sau nu pe doamna Shunderson *şi,* implicit, elementul timp. Dacă nu, atunci până la apusul soarelui individul va putea pleca nestingherit, împreună cu prietena lui cea rea de muscă, başca două sute cincizeci de mii de dolari. Prin urmare, îl strângem cu uşa pe tip? Sau încercăm o driblare?

— Vrei să spui *un târg?* întrebă neîncrezătoare Parver.

— Nu un târg, răspunse Vail, ci *târgul*.

— Asta ce mai e? întrebă ea, începând să se înfurie.

— Douăzeci de ani, fără eliberare condiționată.

— O parte a argumentației noastre susține ideea că Darby şi-a premeditat fapta, spuse Parver, pledând pentru crimă de gradul întâi. Douăzeci de ani este sentința pentru crimă de gradul doi.

— *Nu,* este o sentință clementă pentru gradul întâi. Gândeşte-te, Shana. Dacă ajungem în fața instanței şi obținem condamnarea, dar juriul declară crimă de gradul doi, nu unu, ar primi douăzeci de ani şi ar putea fi pus în libertate după numai opt.

— Crezi că-l poți convinge pe Rainey să accepte douăzeci de ani, fără eliberare condiționată? întrebă Flaherty.

— Dacă reuşim să-i zdruncinăm încrederea în Darby. Deocamdată, crede orbeşte în clientul său. Vezi, pe cei mai mulți avocați ai apărării nu-i interesează nici cât negru sub unghie dacă clientul lor e vinovat sau nu. Problema este să poată aduce argumente, iar juriul să se lase convins de ele.

Rainey e puțin mai altfel. Dacă îşi dă seama că a fost mințit, atunci totul depinde dacă el crede că noi putem aduce probe. Nu-i vorba de vinovăție sau nevinovăție, ci de cine câştigă procesul. Dacă ajunge la concluzia că-l avem în buzunar, atunci va încheia târgul cel mai avantajos pentru clientul său.

— Crezi că banda va reuşi să-l convingă?

— Nu ştiu, răspunse Vail. Dar nu ştiu nici dacă putem câştiga un proces cu probele pe care le avem. Dacă nemernicul primeşte o sentință de douăzeci de ani, până va ajunge să iasă pe poarta închisorii va avea cincizeci şi şase de ani şi va fi falit.

Timp de câteva momente în încăpere se aşternu tăcerea. Vail îşi puse picioarele pe marginea biroului şi se lăsă pe spate în fotoliu. Stenner parcă auzea cum îi lucrează creierul.

— Shana, zise Vail în cele din urmă, obține un mandat de arestare pe numele lui James Wayne Darby. Crimă cu premeditare. Anunță-i pe cei de la secția juridică de faptul că vom trimite noi citația. Naomi, aranjează-mi un dejun cu Rainey cât de curând posibil. Flaherty, vorbeşte cu amicii tăi de la secția audio şi vezi dacă se poate mări puțin volumul de la înregistrare.

— Ah, arta de-a negocia... murmură Stenner, zâmbind.

11

Zona cunoscută sub numele de Back of the Yards se întindea cale de douăsprezece blocuri pătrate, situate chiar lângă depozite, din economie de spațiu. Clădirile, majoritatea vechi de un secol, erau structuri pătrate şi solide din beton, cărămidă şi cherestea, cu fațade din cărămidă aparentă. Magaziile şi vechile uzine fuseseră cândva sediul unora dintre cele mai mari puteri industriale: Goodyear şi Montgomery Ward, Swift şi Libby. Constructorii moderni le făcuseră din nou funcționale, renovându-le şi transformând zona odinioară

împânzită de canale, linii ferate şi ocoluri de vite într-una de birouri cu valoare istorică şi afectivă.

Firma Delaney avea şase etaje şi ocupa un sfert dintr-un bloc de lângă Ashland. Plăcuța de alamă de la marginea aleii de acces purta inscripția simplă: ÎNTREPRINDERILE DELANEY, INC., FONDATE ÎN 1961.

Birourile conducerii se aflau la ultimul etaj şi aminteau de cele existente acolo cu o sută de ani în urmă. Când ieşi din ascensor, Shock Johnson se găsi în fața unui vast spațiu deschis, împărțit în cuburi din sticlă şi mahon. În afară de biroul lui Delaney şi cele trei alăturate, aparținând vicepreşedinților şi ocupând o întreagă latură a uriaşului dreptunghi, toate celelalte birouri erau lipsite atât de intimitate cât şi de personalitate. Johnson se gândi o clipă la Dickens: aproape că vedea umbra lui Uriah Heep stând, pe un scaun înalt, într-un colț şi supraveghind încăperea, ca să se asigure că toată lumea muncea. Secretara executivă, Edith Stoddard, era îmbrăcată în doliu, cu o rochie neagră şi austeră, lungă până la jumătatea gambei. Se machiase foarte discret şi purta părul tuns scurt, după moda anilor treizeci, şi înspicat. Avea o înfățişare agreabilă, deşi severă. Era trasă la față şi părea istovită.

— Am aranjat să folosiți trei birouri pentru VIP, spuse ea, făcându-le semn cu mâna. Aveți lista salariaților?

— Da, doamnă, mulțumesc, răspunse Johnson.

— Am convocat în grabă o şedință a comitetului de conducere, continuă ea. Voi fi ocupată timp de o oră-două.

— Faceți parte din comitet? întrebă Johnson.

— Sunt secretară, explică ea.

Trei echipe de polițişti fuseseră repartizate în birourile VIP. Cele patruzeci şi două de secretare, directori de vânzări şi alți şefi figurau pe trei liste. Fiecare dintre echipele care desfăşurau interogatoriul avea propria ei listă de paisprezece persoane. Johnson şi partenerul lui pe ziua aceea, un detectiv de la omucideri, acru şi mizantrop, pe nume Si Irving, se instalară în biroul din mijloc. Irving era un bărbat îndesat, cu

cincisprezece centimetri mai scund decât şeful său, cu şuviţe de păr negru petrecute peste creştetul pleşuv. Era un detectiv excelent, dar făcea parte din vechea şcoală. Aşa cum îi spusese cândva lui Johnson, „Deviza mea e: prinde-i, scoate-le maţele şi frige-i."

Suportară prezenţa a şase persoane plicticoase, bărbaţi şi femei, dintre care nici unul nu găsise o vorbă bună pentru „domnul D" şi nici unul nu ştia nimic. Shock Johnson şedea rezemat de spătarul unui scaun rotativ, cu picioarele proptite pe un sertar deschis al mesei de lucru, când în încăpere intră Miranda Stewart. Era o femeie uimitoare, blondă şi atrăgătoare, îmbrăcată într-un taior de serviciu, de culoare roşie şi cu croială elegantă, la care asortase o bluză neagră de mătase. Purta părul legat la ceafă cu o panglică albă. Johnson se trezi din somnolenţă. Irving o studie cu o privire nostalgică.

— Domnişoara Miranda Stewart? întrebă Johnson, coborându-şi picioarele pe podea şi stând drept în spatele mesei de lucru.

— Da, răspunse ea.

— Vă rog să luaţi loc. Sunt căpitanul Johnson de la poliţia din Chicago, iar dumnealui este Simon Irving, de la secţia de omucideri.

Ea zâmbi şi se aşeză. Era o femeie calmă, de vreo treizeci şi cinci de ani, părând sigură pe ea şi foarte dezinvoltă. Fără să ezite, îşi puse picior peste picior, trăgându-şi fusta în jos. Aproape că-i acoperea genunchii.

— Doresc să vă atrag atenţia că este vorba de o discuţie neoficială, spuse Johnson. Asta înseamnă că nu veţi depune mărturie sub prestare de jurământ şi că întrevederea nu va fi stenografiată, deşi noi ne vom face unele însemnări. Totuşi, dacă la un moment dat în cursul conversaţiei, vom considera de cuviinţă să vă citim drepturile, vă vom oferi şi posibilitatea de a lua legătura cu un avocat. Aceasta este procedura obişnuită într-o astfel de situaţie şi, înainte de a începe, spunem tuturor acelaşi lucru, prin urmare nu vrem să aveţi

impresia că, dacă am pomenit de drepturi, trebuie să vă simțiți suspectată. Okay?

— Okay, răspunse ea cu un aer senzual.

Părea dornică să încerce această nouă experiență sau poate să i se acorde atenție.

— Care este numele dumneavoastră întreg?

— Miranda Duff Stewart.

— Unde locuiți?

— Wabash 3212, apartament 3A.

— Sunteți căsătorită?

— Nu. Divorțată, din 1990.

— De cât timp locuiți la această adresă?

— Din 1990. De trei ani.

— Şi de cât timp lucrați la firma Delaney?

— De un an şi jumătate.

— Cu ce v-ați ocupat înainte de a veni aici?

— Am fost secretara lui Don Weber, vicepreşedintele de la Trumbell & Sloan.

— Agenția de publicitate?

— Da, cu sediul în Riverfront.

— Care este postul dumneavoastră aici, la firma Delaney?

— De curând am fost numită noua secretară executivă a domnului Delaney. Edith Stoddard – care ocupă în prezent acest post – se pregăteşte să iasă la pensie.

— Deci încă nu ați început lucrul?

— Am avut câteva întrevederi cu domnul Delaney. Adică mi-a spus ce aşteaptă de la mine, care îmi sunt îndatoririle şi altele asemenea. Ştiu ce voi avea de făcut.

— Ați lucrat cu doamna... parcă doamna Stoddard?

— Da, e căsătorită şi are o fată la Universitatea din Chicago.

— Cu ce se ocupă soțul ei?

— Din câte ştiu eu, e infirm.

— Dar dumneavoastră ați lucrat cu doamna Stoddard în această perioadă?

— Nu. Domnul Delaney mi-a zis că dorea să încep cu forțe proprii. Surâse. Spunea că nu voia să iau nici unul din obiceiurile ei proaste, dar eu cred că glumea pe seama lui Edith. Toată lumea ştie cât e de eficientă. Socotesc că domnul Delaney a avut dreptate. Înțelegeți, dorea o schimbare.

— Ştiți de cât timp ocupa doamna Stoddard acest post?

— Nu prea. E aici dintotdeauna. Poate cincisprezece ani?

— Ceea ce căutăm noi, doamnă Stewart, e să aflăm dacă au existat neînțelegeri între Delaney şi oamenii aflați în slujba sa sau poate partenerii săi de afaceri. Înțelegeți ce vreau să spun? Vocea lui Irving ajunsese un mârâit răguşit. Certuri, neînțelegeri, amenințări... porniri de ură.

— Păi, eu nu cunosc nimic despre partenerii lui de afaceri, despre asta va trebui s-o întrebați pe Edith. Delaney părea să se înțeleagă bine cu cei de la birou... desigur...

Se opri şi-şi lăsă fraza să plutească în aer.

— Desigur ce? întrebă Irving.

— Păi, nu cred că Edith a fost chiar încântată de schimbare.

— Adică de faptul că a fost pusă pe liber, asta vreți să spuneți? in-sistă Irving.

— Urma... ăă... urma să plece de la companie.

— Şi-a dat demisia?

— El spunea..., adică domnul Delaney spunea că urma să iasă la pensie mai devreme, dar mie mi-a făcut impresia că era mai curând ori-ori...

— Ori-ori? întrebă Johnson.

— Ori ieşea la pensie, ori ...înțelegeți... primea un şut în...

Făcu un semn cu degetul mare peste umăr.

— Prin urmare, doamna Stoddard n-a fost încântată de schimbare?

— Mie aşa mi-a făcut impresia.

— Delaney a discutat cu dumneavoastră acest aspect? interveni Johnson.

— Nu, erau doar bârfe de birou, ştiți şi dumneavoastră cum vorbeşte lumea. Vedeți, încă nu se anunțase oficial că

urma să primesc postul.

— Cu alte cuvinte, dumneavoastră erați singura care ştia oficial?

— Din câte ştiu eu, da.

— Soția lui era la curent?

— N-am cunoscut-o pe soția lui. Nu venea niciodată aici. I-am văzut fotografia în paginile mondene, la întruniri de caritate şi altele asemenea, dar nu ne-am întâlnit niciodată față în față.

— Nu asta v-am întrebat, zise tăios Irving. Glasul lui era dur şi oficial în comparație cu al lui Johnson, care se arăta mai apropiat, în-cercând să-i facă pe oameni să se simtă în largul lor.

— Oh, iertați-mă. Vreți să-mi repetați întrebarea?

— Soția lui ştia că-i luați locul doamnei Stoddard? Asta v-am întrebat, spuse Johnson.

— Oh, nu am idee, ridică ea din umeri.

— Când v-a abordat prima oară în legătură cu preluarea postului lui Edith Stoddard? întrebă Irving.

— Cu vreo două luni în urmă.

— S-a vorbit despre aşa ceva atunci când ați venit pentru prima oară să lucrați aici? Adică, era ceva de perspectivă? întrebă Irving.

— Mi s-a spus că, dacă mă comportam după cum arătau referințele mele, puteam avansa rapid.

— Mai precis, să deveniți secretara executivă a lui Delaney?

— Mi-a spus şi asta. Totuşi, n-a insistat prea mult asupra acestui fapt.

— Vasăzică, asta era un fel de morcov pe ață pentru dumneavoastră, adevărat? Vă purtați bine, obțineți postul cel mai înalt? Asta este poziția cea mai avansată pentru o femeie aici la firmă, nu?

— Mai sunt câteva femei la vânzări, dar ştiți cum se întâmplă, să lucrezi atât de aproape de şef e ceva foarte

personal. Un post foarte bun. Pentru cineva cu pregătirea mea era una dintre cele mai bune slujbe din oraş.

— Aşadar, acum două luni Delaney v-a oferit postul, corect? întrebă Irving.

— Da.

— Daţi-mi voie să vă întreb ceva, doamnă Stewart, zise Johnson. Aveţi impresia că doamna Stoddard a fost tulburată de veste?

— N-am discutat niciodată cu ea despre acest subiect. Eu lucram la etajul întâi, iar ea aici la al şaselea.

— Dar mai devreme, când vorbeaţi despre plecarea doamnei Stoddard, aţi spus... aţi dat a înţelege că era ori-ori, zise Johnson, consultându-şi însemnările.

— Aşa s-a exprimat domnul Delaney.

— Am să pun altfel problema, interveni Irving. Aţi constatat ceva în atitudinea doamnei Stoddard, din care să deduceţi că era supărată pe *dumneavoastră* din pricina acestei schimbări?

— V-am mai spus, mă străduiam din răsputeri să nu dau ochii cu ea, răspunse femeia.

În glasul ei începea să se ghicească iritarea.

— A cui a fost ideea?

— Poftim?

— A cui a fost ideea să nu daţi ochii cu ea, a dumneavoastră sau a lui Delaney?

— A lui. A lui Joh... adică a domnului Delaney.

— Îl tutuiaţi, aşa-i? întrebă Irving.

— Aşa face... făcea... şi Edith. El mi-a cerut să-i spun pe nume. Oftă. Aş putea fuma? Mulţumesc. Când am discutat prima oară despre pensionarea lui Edith? El m-a invitat la dejun, fiindcă nu voia ca cei de la birou să ştie ce avea de gând. Nu-l vedeam prea des la birou. Uneori trecea pe la etajul întâi, atâta tot.

— Şi v-a ales pe dumneavoastră. Vreau să spun, sunt o mulţime de femei care lucrează aici de mai multă vreme...

Irving lăsă fraza în suspensie înainte ca ea să devină o întrebare.

— Sunt cumva suspectată sau ceva de genul ăsta? întrebă ea, încreţindu-şi fruntea, neliniştită.

— Câtuşi de puţin, doamnă Stewart, răspunse prompt Johnson. A avut loc o crimă şi încercăm doar să ne facem o idee despre victimă, apelând la oamenii care lucrau alături de el.

— Printre altele, sunt specialistă în computere, domnule căpitan, spuse ea. Am urmat nişte cursuri cu doi ani în urmă. Ştiam că mai curând sau mai târziu va trebui să devin expertă în electronică, pentru a-mi făuri o carieră. Acesta este unul dintre lucrurile care l-a atras la mine. Vorbesc despre referinţele pe care i le-am prezentat. Mă pricep la publicitate. Şi asta i-a plăcut.

— Okay, să recapitulăm, interveni Irving. Aţi lucrat ca secretară la Trumbell şi Sloan şi aţi urmat cursuri de computere... de computerizare...

— De specializare pe computer, sugeră Johnson.

— De specializare pe computer, da. Delaney a remarcat acest lucru şi v-a oferit o slujbă, precizând că s-ar putea elibera postul cel mai înalt. Apoi, dumneavoastră şi Delaney aţi plecat în taină să luaţi dejunul împreună, iar el v-a oferit slujba, dându-vă a înţelege că pentru Edith Stoddard era ori-ori, ceea ce presupun că înseamnă ori ieşea la pensie, ori o dădea afară. În linii mari, aşa a fost?

— Da.

— De unde a avut referinţe despre dumneavoastră? întrebă Johnson.

— Ce-i asta? se răsti ea dintr-o dată. Sângele îi năvăli în obraji, care se făcură roşii ca focul. De ce-mi puneţi toate aceste întrebări personale? Nu am nici un amestec în ce s-a întâmplat. Am pierdut un post al dracului de bun atunci când... când domnul Delaney a fost... a fost...

— Nimeni nu vă acuză de nimic, o linişti Johnson. Nu încercăm decât să ne familiarizăm cu politica de birou şi cu

modul în care acționa Delaney. De pildă, ați fost vreodată în apartamentul privat al lui Delaney de pe Gold Coast?

— Nu chiar...

— Nu chiar? repetă Irving. Cum aşa? Ori ați fost, ori n-ați fost. Asta nu-i o întrebare la care să răspundeți cu „nu chiar".

— Nu vreau ca cineva să-şi facă o impresie greşită.

— Azi nu ne facem impresii, doar ascultăm, replică Irving.

— Lămuriți-ne şi pe noi, spuse cu blândețe Johnson, arborând un zâmbet larg şi prietenos, menit să inspire încredere.

— Nu! răspunse ea, de parcă ar fi fost insultată. Edith e singura despre care ştiu că avea o cheie.

— Edith Stoddard avea o cheie? De unde ştiți?

— La ora prânzului, am luat un taxi până acolo. El avea în dormitor o masă de scris acoperită cu husă. A spus că lucra mult acolo, pentru că niciodată nu reuşea să-şi termine treburile la birou. A comandat câteva sandvişuri şi am discutat despre slujba respectivă. Tot arunci mi-a spus că Edith avea o cheie, adăugând că intenționa să schimbe broasca după plecarea ei. Oricum, nu-i ceva neobişnuit, nu? Să schimbi broasca atunci când pleacă cineva.

— V-a spus de ce avea Edith cheie? întrebă Johnson.

— Mi-a spus că uneori ar putea fi nevoie să vin acolo ca să iau ceva sau să asist la întruniri din afara firmei. De asemenea, mi-a pus în vedere să nu pomenesc nimănui despre acel apartament. Era pentru el un refugiu şi aşa trebuia să rămână.

— Aveți o armă, doamnă Stewart? întrebă brusc Irving.

— Nu! răspunse ea surprinsă. Detest astfel de obiecte.

— Ştiți cumva dacă doamna Stoddard posedă o armă?

— N-am idee.

— A avut Delaney probleme cu Edith Soddard de curând? Mă refer la situația despre care am vorbit, zise Johnson.

— Nu ştiu.

— Când l-ați văzut ultima dată? întrebă Johnson.

— Păi, azi e joi? Luni. Luni sau marți. Mă întorceam de la masa de prânz, iar el tocmai pleca de la birou. Ne-am salutat în treacăt. V-am mai spus, nu-l întâlneam prea des.

— Şi când urma să plece Edith Stoddard?

— Azi era ultima ei zi de lucru.

Când terminară cu Miranda Stewart, Irving înşfăcă receptorul, apăsă vreo douăsprezece butoane şi formă un număr. Johnson îşi revedea însemnările.

— Cine-i la aparat? întrebă Irving. Hei, Cabrilla, aici Irving. Nu, Si Irving, nu Irving şi mai cum. Da, de la omucideri. Am nevoie să verific vânzarea unei arme. Cât de frecvent vi se raportează? Okay, dacă-i vorba de săptămâna trecută, atunci m-am dus dracului. Numele persoanei este Edith Stoddard. S-t-o-d-d-a-r-d. Nu-i cunosc adresa, da' câte Edith Stoddard ar putea fi? Da. Acoperi receptorul cu palma. Vânzările de arme li se raportează săptămânal. Zice că, de când cu noua lege, nu mai pridides cu înregistratul pe computer... Da? Oh, aşteaptă o clipă. Îşi deschise pixul, notă în grabă alt număr şi începu să noteze câteva cuvinte. Atât? Mulțumesc, Cabrilla, îți rămân dator. Închise telefonul, apoi formă un alt număr, vorbi două-trei minute şi puse receptorul în furcă. Doamna Stoddard a cumpărat un Smith & Wesson special de poliție, cu țeavă de zece centimetri, la data de 22 ianuarie, din magazinul Sergeant York, pe Wabash. Am sunat la magazin şi am vorbit cu directorul. Şi-o aminteşte, zice că ea l-a întrebat cine ar putea-o învăța să tragă, iar el i-a recomandat clubul de tir. Poligonul acoperit din Canaryville, la vreun kilometru şi jumătate pe drumul spre Pershing. Vrei să faci o pauză de lucru? Pornim într-acolo?

Clubul de tir ocupa clădirea din colț a unei zone comerciale situate la vreun kilometru şi jumătate de biroul lui Delaney. În interior se găseau vitrine cu cele mai recente

realizări în materie de arme de foc: pistoale, arme automate, puşti, arme de asalt, ochelari ruseşti pentru vedere pe timp de noapte, vizoare cu laser, lentile adaptabile. Însemne militare americane şi străine decorau partea de sus a peretelui. În spate, o uşă de oțel dădea spre poligon. Prin sticla colorată se vedeau trei-zeci de despărțituri, unde tot atâția trăgători aveau posibilitatea să facă praf şi pulbere ținte în formă de siluetă omenească. Poligonul era izolat fonic. În sala de expoziție erau trei-patru clienți, iar dincolo de peretele de sticlă trăgeau la țintă şase persoane.

Proprietarul poligonului era un bărbat cu ținută impecabilă, trecut de patruzeci de ani, cu pielea pigmentată, îmbrăcat în tunică şi pantaloni negri de camuflaj şi încălțat cu bocanci grei, de la Forțele Speciale, cu tălpi groase şi zimțate. Purta bereta neagră trasă pe ochi. Johnson îşi scoase insigna. Omul în negru se prezentă, spunând că se numea Roy Bennett.

— Sper că n-am nici o problemă, zise el cu o voce aspră pe care se străduia s-o facă prietenoasă.

— Ne interesează să stăm de vorbă cu instructorul poligonului.

— Aici lucrăm cu rândul, răspunse Bennett. Toți oamenii noştri sunt foşti militari şi experți bine pregătiți.

— Verificăm o femeie, care probabil a venit aici fie în pauza de prânz, fie după orele de program, spuse Irving. Numele de Edith Stoddard vă spune ceva?

— O doamnă mai în vârstă? La vreo cincizeci, cincizeci şi cinci de ani, cam atât de înaltă? întrebă el, ducându-şi mâna la umăr.

— Da, răspunse Irving. A cumpărat de la magazinul Sergeant York un Smith & Wesson calibrul 38. Cei de acolo au trimis-o la dumnea-voastră ca să învețe cum să-l folosească.

— Ea e, zise Bennett şi vârî mâna sub birou, de unde scoase un registru de programări, dând înapoi câteva pagini. Da, poftiți. A început să vină din ziua de 22 a lunii trecute...

Frunzări paginile, urmărind cu degetul lista de nume din fiecare zi. N-a mai trecut pe aici de lunea trecută. Cincisprezece zile la rând. Acum mi-o amintesc foarte bine. Nu era prea vorbăreață. Se vedea că nu se simte în largul ei cu arma. Eu i-aş fi vîndut una calibrul 25 sau nimic mai greu decât un 32. Pistolul 38 era prea mare pentru ea.

— Cum s-a descurcat? întrebă Johnson.

— În două săptămâni pot învăța şi o camionetă Dodge să tragă drept la țintă, zise Bennett zâmbind.

— Adică, a făcut treabă bună, asta vreți să spuneți? întrebă Irving.

— O interesa în mod deosebit să poată trage bine în ținte apropiate. Douăzeci şi cinci de metri. Da, de la douăzeci şi cinci de metri nimerea drept în inima țintei. I s-a întâmplat ceva?

— Nu ei, răspunse Irving. Dar vreau să vă spun un singur lucru: să ştiți că ați învățat-o bine.

Johnson şi Irving urcară în maşina de poliție şi porniră înapoi spre Back of the Yards.

— Vrei s-o luăm când dur, când cu binişorul, Shock?

— Iisuse, aici nu-i vorba despre Roger Touhy, Irving, ci de o femeie de cincizeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu.

Irving ridică din umeri.

— Ce mi-e una, ce mi-e alta, zise el.

— Deci deține un pistol calibrul 38 şi a luat lecții de tragere. Ai idee câte femei din oraşul nostru se încadrează în acest tipar? O mulțime de femei cărora le este frică.

— În oraşul ăsta tuturor le este frică. Dar nu toți au cheia de la apartamentul lui Delaney şi nu toți au primit un şut în fund ca să-i facă loc micuței Annie Fannie. Mie mi se pare că se leagă perfect, căpitane.

— Vom sta de vorbă cu ea, Si.

— Ce mi-e una, ce…

— Da, da, da.

— Îi citim drepturile?

— Fii serios, Si, deocamdată nu facem decât să discutăm.

— Okay, okay. Numai că n-am chef să mă trezesc pe cap cu pisălogul ăla de Vail. Dacă tot ne băgăm în bătaia puştii, eu zic să-i citim şi drepturile.

— Lasă-mă pe mine, să-mi fac griji cu Vail.

Ceea ce Johnson luase în prima clipă drept oboseală întipărită pe chipul lui Edith Stoddard căpătă alte semnificații în momentul în care femeia se aşează la masa de lucru, față în față cu cei doi polițişti. Ochii îi erau trişti şi inexpresivi. Trăsăturile feței purtau amprenta înfrângerii. Era chipul unei femei pe care viața nu o menajase; o femeie legată de un soț infirm, dar luptând să-şi țină fiica la colegiu, şi care dintr-o dată se trezise fără o slujbă de excepție, absolut necesară întreținerii familiei. Ceea ce Shock Johnson citea pe chipul lui Edith Stoddard era un amestec de umilință, trădare, nelinişte, frustrare – orice în afară de mânie. Furia ei – dacă existase cumva — fusese calmată, dacă nu de ea însăşi, atunci de altcineva.

Irving îi ghici vinovăția.

Bătea nervos cu stiloul în masă, aşteptând să treacă de formalități şi să pornească la atac. Fără să-l privească, Johnson se aplecă şi-şi puse încet mâna pe stilou. Doamna Stoddard şedea țeapănă la masa de lucru, cu mâinile încrucişate în poală. Johnson îi repetă aceleaşi preci-zări pe care le făcuse şi celorlalte persoane audiate până atunci.

— Înțelegeți, spuse el, dacă într-un anume punct al acestui interviu... ştiți... s-ar putea să ne oprim şi să vă citim drepturile, doamnă, nu trebuie să vi se pară o amenințare. Vreau să spun că, în momentul de față, nu avem această intenție, însă tuturor le spunem acelaşi lucru la începutul audierii. Prin urmare, nu vreau să credeți că, dacă am menționat această posibilitate, vom ajunge şi să o punem în aplicare. Bine?

Ea încuviință din cap.

— Vă rog să vă spuneți numele.

— Edith Stoddard.

— Vârsta?

— Cincizeci şi trei în mai.

— Sunteți căsătorită?

— Da.

— Unde lucrează soțul dumneavoastră?

— E infirm. Are o mică pensie.

— Ce fel de infirmitate? întrebă Johnson.

— E cvadriplegic. Paralizat de la gât în jos.

— Îmi pare rău, spuse Johnson.

— Lui Charley îi plăcea să trebăluiască pe lângă casă. În timp ce punea câteva țigle pe acoperiş, a alunecat şi a căzut cu spatele pe podeaua de beton. Şi-a rupt coloana în două locuri.

— Când s-a întâmplat asta?

— În 1982.

— Şi de atunci e imobilizat la pat?

Ea dădu din cap în semn de confirmare.

— Aveți o fiică?

— Angelica. În vârstă de douăzeci şi unu de ani, studentă în anul trei la Universitatea din Chicago. Studiază fizica.

— Doamnă Stoddard, de cât timp lucrați pentru Delaney? La firma Delaney?

— De şaptesprezece ani.

— Cât timp ați fost secretara executivă a lui Delaney?

— Nouă ani.

— Ați fost mulțumită de această slujbă?

La început, ea păru puțin încurcată de întrebare. Apoi, într-un târziu, răspunse:

— Da. A fost un post excelent. Domnul Delaney a fost foarte înțelegător şi s-a dovedit de mare ajutor când s-a întâmplat accidentul.

— Ați spus „a fost", doamnă Stoddard, interveni Irving. Pentru că Delaney e... mort?

— Am fost... Da.

— Voiați să spuneți...?

— Nimic.

— E adevărat că vă pregăteați să ieşiți la pensie, doamnă Stoddard? Că astăzi urma să fie ultima dumneavoastră zi de serviciu?

Ea şovăi o clipă.

— Da.

— Vasăzică, atunci când spuneți „a fost", de fapt înseamnă că nu mai lucrați aici, corect?

— Nu văd de ce... Adică...

— Cred că ceea ce vrea să spună domnul Irving este că urma să plecați de la firmă, zise cu blândețe Johnson.

— Da, e adevărat.

— Şi erați mulțumită? Mă refer la pensionare.

Ea nu răspunse. Se juca cu degetele, iar buzele îi tremurau. Irving o văzu că era pe cale să cedeze şi atacă direct.

— Doamnă Stoddard, aveați cheia de la apartamentul lui Delaney de pe Astor, adevărat?

— Da.

— Vă duceați des acolo, da?

— Făcea parte din atribuțiile mele. Domnului Delaney nu-i plăcea să lucreze aici, la birou. Era întrerupt de prea multe ori.

— Prin urmare, cunoşteați locul, adică apartamentul?

— Da, desigur.

— Şi, în general, puteați veni şi pleca ori de câte ori doreați, corect?

— Mă duceam numai când mi se spunea.

— Aha. Ideea, doamnă, este că aveați acces liber, aşa-i?

— Păi, cred că ați putea spune şi aşa.

— Câte alte persoane cunoaşteți care aveau cheia şi acces liber în apartament?

— Nu cunosc, n-am de unde să ştiu.

— Deci, ceea ce vreți dumneavoastră să ne spuneți e că nimeni altcineva nu avea acces în apartament? Din câte ştiți? insistă Irving.

— Din câte ştiu.

— Doamna Delaney avea o cheie, din câte ştiți?

— N-am de unde să ştiu... adică... presupun... ăăă...

— Doamnă Stoddard, nu-i aşa că ştiați că soția lui nu avea cheia şi nu era la curent cu existența acestui apartament? Adevărat?

— Nu era treaba mea.

— Aha. Atunci, e adevărat că vi s-a cerat să nu vorbiți despre acest apartament? Care era un fel de refugiu pentru el?

— Domnule, eu am avut acces la multe informații cu titlu confidențial. Domnul Delaney nu s-a referit niciodată la doamna Delaney în mod special.

— Dar era un loc oarecum confidențial, nu?

— Da.

— Bun, v-ați dus vreodată în apartamentul domnului Delaney fără a fi chemată în mod expres?

— Bineînțeles că nu!

— N-ați intrat niciodată să umblați prin fişe, prin dosare şi aşa mai departe, când domnul Delaney nu vă aştepta?

— Nu. Nu înțeleg unde vreți să ajungeți, zise ea, adoptând o atitudine vag defensivă.

— Ne scuzați pentru o clipă, vă rog? zise Irving, făcându-i semn lui Johnson să iasă afară din birou. Se aplecă spre căpitan şi-i şopti: Ne apropiem de punctul nevralgic, căpitane. Cred că-i timpul să-i citim drepturile.

— Încă nu, îi şopti la rândul său Johnson. Îşi va lua avocat şi o să avem de pătimit. Trebuie să aflăm cât mai multe înainte de a declanşa procedurile.

— Da, dacă începe să nu răspundă la întrebările incomode, vom avea probleme. Mă neliniştește numai că avansăm prea mult cu interogatoriul fără să-i citim drepturile.

Pândesc momentul potrivit şi o întreb de armă. Atunci vom şti precis.

— *Te anunț eu când cred de cuviință că a sosit momentul să-i citim drepturile,* declară Johnson cu glas iritat şi aspru.

— Nu vreau să dăm totul peste cap tocmai acum.

— Îți spun eu când, Si.

— Bine, şefule.

Se înapoiară în birou.

Edith Stoddard stătea prăbuşită în fotoliu, cu mâinile în poală şi privirea ațintită în perete. *Femeia asta e la un pas de a face un şoc,* se gândi Johnson. Luă loc împreună cu Irving.

— Ei bine, doamnă Stoddard, începu Johnson, adineauri discutam despre accesul dumneavoastră în apartament. V-ați dus vreodată acolo noaptea?

— Uneori, răspunse ea fără vlagă. Când îmi cerea el.

— Prin urmare, pentru dumneavoastră era un fel de loc de muncă, aşa-i?

Ea încuviință din cap. Continua să privească fix peste capul lor, la perete.

— Şi era normal pentru dumneavoastră să petreceți mult timp acolo?

— Cred că se poate spune aşa.

— Să mergem mai departe, interveni Irving. Doamnă Stoddard, aveți o armă?

Ea îl privi intens, ca şi cum întrebarea ar fi trezit-o brusc din apatie.

— O armă?

— Da, o armă. Îşi dădu la o parte haina, arătându-i-o pe a lui. O armă.

— Eu…

Johnson preluă întrebările.

— Doamnă Stoddard, ştim că ați cumpărat un pistol calibrul 38 de la magazinul Sergeant York la 22 ianuarie anul curent. Unde este arma acum?

— Oh, da, arma.

— Ce-i cu ea? reveni Irving.

— Mi-a fost furată.

— *Furată?* repetă Irving, întorcându-se spre Johnson şi ridicând din sprâncene.

— Din poşetă.

— O purtați în poşetă? întrebă Irving.

— Au avut loc tot felul de crime, ştiți, jafuri şi altele asemenea, aşa că eu…

— Ştiți cum să folosiți un pistol, doamnă Stoddard? întrebă Johnson.

— Credeam… credeam că asta îi va speria.

— Pe cine?

— Pe cei care fură de la alții.

— Vasăzică, nu ştiați nimic despre această armă, ci doar o purtați ca să inspirați frică? Asta vreți să spuneți?

— Da. Sau nu. Vreau să spun că nu mă pricep la arme, asta vreau să spun.

Johnson îşi privi o clipă degetele, apoi se uită drept în ochii ei şi spuse:

— Doamnă Stoddard, în acest moment sunt nevoit să întrerup audierea şi să vă atrag atenția că aveți dreptul să nu mai declarați nimic. Orice veți mai spune poate fi, şi chiar va fi, folosit împotriva dumneavoastră în instanță. Aveți dreptul la un avocat. Dacă nu aveți unul sau…

— Eu l-am ucis, îl întrerupse ea fără emoție şi fără să-şi modifice expresia.

Johnson şi Irving amuțiră auzind mărturisirea.

— Poftim? întrebă Johnson după câteva secunde.

— Eu l-am ucis, repetă ea la fel de indiferentă.

— Iisuse! murmură Irving.

— Doamnă Stoddard, spuse blând, dar ferm Shock Johnson. Înțelegeți, desigur, că acum aveți dreptul să nu mai vorbiți decât în prezența unui avocat?

Femeia se uită la ei o clipă, apoi îşi feri privirea.

— Nu mai înțeleg nimic, spuse ea pe un ton jalnic.

12

Istoria crimelor şi delictelor din district era stocată în rafturi întregi de documente păstrate într-un enorm depozit care ocupa una dintre clădirile din apropierea tribunalului. Şir cu şir şi raft cu raft, transcrierile dactilografiate ale proceselor, legate în coperți identice, de culoare cafenie, umpleau uriaşul depozit cu dosare uitate sau pe cale de a fi date uitării. Un număr şi mai mare de dosare fuseseră pierdute, rătăcite, distruse sau greşit înregistrate; prin simpla plasare a unui număr eronat la index, un dosar putea fi condamnat la uitare. Probele din instanță erau şi mai greu de obținut. Restituite posesorilor, pierdute sau distruse, aproape că nu merita efortul de a le depista.

St. Claire se semnă şi găsi rapid numărul de înregistrare al transcrierii procesului: „Cazul numărul 83-45976432, Statul contra Aaron Stampler. Crimă cu premeditare. Martin Vail –apărare, Jane Venable – acuzare." Fu îndrumat prin spațiile înguste dintre rafturi. Praful părea să plutească în săgețile de lumină care pătrundeau prin oberlihturi. Îi trebui cincisprezece minute până când găsi o cutie de carton cu inscripția STAMPLER, A. 83- 45976432 notată pe una din laturi, cu cariocă fosforescentă. Cără cutia cu cele trei volume ale transcrierii procesului până la o masă de oțel din centrul depozitului, apoi se aşează să studieze cel mai renumit dintre toate cazurile lui Vail.

Ceva declanşase fenomenala memorie a lui St. Claire, dar el încă nu reuşea să precizeze ce anume îl frământa: era o amintire abstractă, pe care nu izbutea s-o identifice. Pe de altă parte, St. Claire era convins că în această cutie va găsi ceea ce căuta, tot aşa cum ştia că acest ceva nu avea nimic de-a face cu cadavrele de la groapa de gunoi.

Începu să spicuiască din volumul întâi, dar curând îşi dădu seama că trebuia să clasifice materialul într-un fel. Frunzări capitolul referitor la selecția juraților şi la chestiunea

prozaică a pregătirii curții în vederea procesului; citi cu mare atenție, căutând cuvinte-cheie, asociind diverse fragmente din depozițiile martorilor; se duse în repetate rânduri la aparatul xerox. Apoi demară propria sa versiune de analiză asociativă, clasificând informațiile şi parcurgând desfăşurarea procesului mai curând în ordine logică decât cronologică.

Dar pe St. Claire îl interesa şi modul în care Vail condusese o apărare considerată aproape în unanimitate fără şanse de izbândă. De asemenea, interogatoriul încrucişat al lui Stenner, detectiv la secția de omucideri şi însărcinat cu anchetarea cazului. Focurile de artificii izbucniseră încă din primele minute ale procesului.

JUDECĂTORUL SHOAT: Domnule Vail, la acuzația de crimă cu premeditare ați răspuns pledând nevinovăția. Doriți cumva să vă schimbați pledoaria?

VAIL: Da, domnule judecător.

JUDECĂTORUL SHOAT: Şi ce propuneți în apărarea acuzatului?

VAIL: Vinovat, dar iresponsabil.

JUDECĂTORUL SHOAT: Domnule Vail, fără îndoială, sunteți la curent cu faptul că trei experți psihiatri l-au declarat pe clientul dumneavoastră în depline facultăți mintale.

VAIL: S-au înşelat.

Replica declanşase ceea ce St. Claire înțelegea că fusese în ultimă instanță o bătălie între titani – Venable contra Vail – doi jurişti de elită, fini strategi şi artişti convinşi ai saltului la beregată. Prima pledoarie a lui Vail în fața juraților era scurtă, la obiect şi sigură de sine până la aroganță. Evident, considera cazul ca şi câştigat.

VENABLE: Doamnelor şi domnilor juraţi, voi fi foarte concisă. Pe parcursul acestui proces, veți vedea nişte fotografii care vă vor şoca. Veți avea *sub ochi probe vizuale copleşitoare. Veți auzi mărturiile unor experți care vor declara că Aaron*

Stampler — şi numai Aaron Stampler – putea comite această crimă oribilă şi de o brutalitate inumană, căreia i-a căzut victimă unul dintre conducătorii respectaţi ai comunităţii. Aaron Stampler este acuzat de a fi ucis premeditat, cu sânge rece, pe arhiepiscopul Richard Rushman. În cele din urmă, nu mă îndoiesc că veţi cădea de acord că orice pedeapsă mai blândă decât cea capitală ar fi o încălcare a *ideii de justiţie, la fel de gravă ca şi crima în sine.*

În contrast absolut, Vail îşi bazase apărarea pe o pledoarie complexă şi vizibil menită să impresioneze juraţii.

VAIL: Doamnelor şi domnilor juraţi, numele meu este Martin Vail. Am fost desemnat de curte să-l reprezint pe acuzatul Aaron Stampler. Ne găsim aici pentru a stabili dacă acuzatul din faţa dumneavoastră este vinovat de uciderea violentă şi premeditată a unuia dintre cei mai respectaţi şi admiraţi cetăţeni ai oraşului, arhiepiscopul Richard Rushman. În dreptul penal există două tipuri de infracţiuni. Cea mai gravă este cunoscută sub denumirea de malum in se, *însemnând însăşi natura răului, a infracţiunii. Crimă, viol, lezare corporală gravă, leziuni cauzatoare de infir-mitate — dacă vreţi, infracţiuni puse la cale, intenţionate, premeditate la adresa unei persoane fizice. Aici avem de a face tocmai cu un astfel de delict. Asasinarea episcopului Rushman este, fără îndoială, un caz de* malum in se. *Acuzatul nu neagă acest lucru. Veţi vedea fotografii ale acestei crime care vă vor cutremura. Şi vi se va cere să credeţi că un om* cu mintea întreagă a *comis această faptă. Va trebui să vă daţi verdictul asupra a ceea ce se numeşte* mens rea, *cu alte cuvinte, dacă acuzatul a intenţionat să provoace leziuni corporale — mai precis dacă Aaron Stampler l-a asasinat premeditat pe arhiepiscopul Rushman. Ceea ce neagă Aaron Stampler este tocmai acuzaţia de* mens rea *în acest caz de omucidere... Circumstanţele atenuante în procesul intentat de stat lui Aaron Stampler sunt de o factură neobişnuită, întrucât implică tulburări menta-le. Prin urmare, pe*

parcursul acestui proces vi se vor aduce la cunoştinţă un mare număr de informaţii de ordin psihologic. Sunteţi rugaţi doar să le acordaţi atenţia cuvenită, astfel încât să puteţi da un verdict corect asupra implicaţiei mens rea, *deoarece pentru a da un verdict corect va trebui să judecaţi comportamentul acestui om. A suferit Aaron Stampler o tulburare mentală? A acţionat dintr-un impuls irezistibil?... Aceste întrebări şi multe altele se vor axa pe starea de sănătate mentală a lui Aaron Stampler în momentul în care a comis asasinatul. În timp ce veţi face toate aceste aprecieri, vă voi ruga să aveţi în permanenţă în minte încă un lucru: dacă Aaron Stampler era în deplinătatea facultăţilor sale mentale în momentul crimei, atunci de ce a comis-o? Care a fost motivaţia sa pentru o faptă atât de cumplită şi de disperată? Iar dacă a comis-o, atunci era în acea clipă responsabil? În analiza finală, s-ar putea ca aceasta să fie cea mai importantă întrebare dintre toate. Astfel, domnilor şi doamnelor, sarcina dumneavoastră va fi să decideţi asupra credibilităţii probelor pe care vi le vom prezenta acuzarea şi cu mine. Pe cine veţi crede? Ce anume veţi crede? Şi, în primul rând, veţi accepta probele ca fiind „un adevăr mai presus de orice dubiu"?... În final, după ce veţi cunoaşte toate probele, sunt convins că decizia dumneavoastră va fi în favoarea clientului meu, Aaron Stampler.*

St. Claire petrecuse ceasuri întregi copiind fragmente din depoziţiile martorilor şi stabilindu-şi propria cronologie a procesului. Metoda avea să-l conducă în cele din urmă la indiciile confuze care-l obsedau. Primele scântei ţâşniră curând, încă de la primul interogatoriu încrucişat condus de Vail. Martorul era unul dintre experţii în psihiatrie ai statului, doctorul Harcourt D. Bascott.

VAIL: Cunoaşteţi oraşul de baştină al lui Aaron Stampler: Crikside, Kentucky?

BASCOTT: Mi-a fost descris, domnule.

VAIL: N-aţi fost acolo?

BASCOTT: Nu, n-am fost.

VAIL: Din câte înțeleg, domnule doctor, este posibil ca factorii de mediu din Crikside să fi contribuit la schizofrenie?

VENABLE: Obiectez, domnule judecător. Care este relevanța acestui fapt?

VAIL: Domnule judecător, aici analizăm o crimă care ar putea fi rezultatul unei tulburări mentale specifice. Pur şi simplu încerc să stabilesc bazele pe care se va purta discuția.

VENABLE: Vom audia oare şi un curs de psihiatrie?

VAIL: Obiectați, cumva?

VENABLE: Dacă doriți.

JUDECĂTORUL SHOAT: Iertați-mi. Vreți să luăm o pauză, ca să vă puteți continua discuția particulară sau acceptați totuşi să vă adresați Curții?

Deci, tonul şi ritmul confruntării fuseseră stabilite încă de la prima audiere. St. Claire află de la mai mulți martori că Stampler era un băiețandru de douăzeci de ani, din Appalachi, victimă a unor abuzuri fizice, lipsit de orientare religioasă, dar cu un coeficient de inteligență genial, deşi provenea din părinți analfabeți. Se sufocase într-un sătuc de munte din Kentucky, fiind silit să coboare în mina de cărbuni, unde viitorul se prezenta sub forma unei morți lente, datorată înnegririi plămânilor, sau instantanee, cauzată de explozii şi gaze toxice. Lucrul de care se temea cel mai mult era o gaură neagră, un puț adânc de mină care, din spusele lui, era „mai cumplit decât orice coşmar. N-am crezut că o gaură putea fi atât de adâncă. În subteran, galeria avea numai un metru douăzeci înălțime. Trebuia să lucrăm stând în genunchi. Bezna ne în-ghițea luminile."

Forțat încă de când împlinise nouă ani să înceapă lucrul în mină, în cele din urmă, la optsprezece ani, evadase din Crikside, Kentucky, la îndemnul domnişoarei Rebecca, învățătoarea şcolii locale cu o singură sală de curs. Ea fusese cea care-i alimentase setea de cunoaştere încă din prima zi de şcoală. La Chicago, Aaron fusese ajutat de arhiepiscopul

Rushman, fondatorul unui azil pentru copiii fugiți de acasă, denumit „Casa Mântuitorului". Acesta fusese căminul lui Stampler până când el şi prietena lui hotărâseră să locuiască împreună. Ideea se dovedise a fi dezastruoasă. Ea îl părăsise şi se înapoiase la locuința din Ohio. Stampler ajunsese într-un azil sordid şi întunecos pentru cei lipsiți de adăpost, numit Caverna.

VAIL: Aaron, l-ai socotit vinovat pe episcopul Rushman pentru că trebuia să trăieşti în locul acela îngrozitor?

STAMPLER: El n-a comentat niciodată faptul, nici în bine, nici în rău.

VAIL: Aaron, ai avut vreo neînțelegere serioasă, cu arhiepiscopul Rushman?

STAMPLER: Nu, domnule, n-am avut nici un fel de neînțelegeri cu arhiepiscopul. Stăteam mult de vorbă, îndeosebi despre lucruri pe care eu le citeam în cărți, tot felul de idei şi aşa mai departe. Dar întotdeauna am fost prieteni.

VAIL: Aşadar, episcopul nu te-a dat afară din „Casa Mântuitorului" şi ați rămas prieteni chiar şi după plecarea ta?

STAMPLER: Da, domnule.

St. Claire studie apoi mărturia referitoare la crima în sine. Existau două versiuni asupra celor întâmplate: cea a lui Aaron, care nu oferea nici un fel de amănunte, şi cea a medicului legist, William Danielson, aproape pornografică prin abundența detaliilor.

VAIL: Acum aş dori să discutăm despre noaptea în care a fost asasinat episcopul Rushman. Avea programată o întâlnire cu ministranții, aşa *este?*

STAMPLER: Da, aşa e.

VAIL: Şi-a făcut apariția vreunul dintre ei?

STAMPLER: Nu.

VAIL: Nimeni altcineva?

STAMPLER: Nu, domnule.

VAIL: Episcopul s-a supărat?

STAMPLER: Nu. A spus că, oricum, era obosit şi că se puteau întâlni cu altă ocazie.

VAIL: Ce-ai făcut după ce ai plecat?

STAMPLER: Am hotărât să mă duc în biroul episcopului şi să împrumut o carte de citit. Când am ajuns acolo, am auzit zgomot – un fel de strigăte, venind din dormitorul episcopului, aşa că m-am dus să văd dacă totul era în regulă. În capătul de sus al scărilor, mi-am scos pantofii şi i-am vârât în buzunarele hainei. Episcopul se afla în dormitor şi abia atunci mi-am dat seama că, de fapt, îl auzisem pe el cântând. După aceea, am avut senzația că acolo mai era încă cineva, chiar lângă episcop, şi în clipa următoare mi-a scăpat timpul.

VAIL: Ai avut o stare de amnezie?

STAMPLER: Da, domnule.

VAIL: Chiar n-ai văzut pe nimeni altcineva?

STAMPLER: Nu, domnule.

VAIL: Pe arhiepiscop l-ai văzut?

STAMPLER: Nu, domnule. Dar l-am auzit. Cânta în baie.

VAIL: Ai simțit numai că mai era şi altcineva în cameră?

STAMPLER: Da, domnule.

VAIL: Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

STAMPLER: Tot ce-mi amintesc e că mă găseam afară, la picioarele scării care ducea la bucătărie, şi că am văzut o maşină de poliție... şi... lumini clipind de jur-împrejur... pe urmă am privit în jos şi... oh, era sânge peste tot... pe mâinile mele... şi pe cuțit... Şi... şi atunci am luat-o la fugă... nici eu nu ştiu de ce, pur şi simplu am fugit până la biserică şi cum o altă maşină de poliție tocmai trăgea la intrare, m-am ascuns în confesional.

VAIL: Aaron, aveai vreun motiv să-l ucizi pe episcopul Rushman?

STAMPLER: Nu, domnule.

VAIL: Ai pus la cale asasinarea lui?

STAMPLER: Nu, domnule.

VAIL: După ştiința ta, l-ai ucis pe episcopul Rushman?

STAMPLER: Nu, domnule.

Încă de la începutul procesului, Vail adusese probe şi mărturii care să susțină ideea că Stampler nu era singur în cameră în momentul crimei. Avocatul apărării susținea că clientul său suferise o amnezie şi nu ştia cine fusese oaspetele misterios, fapt dificil de probat, dar şi mai dificil de neacceptat. Sub îndrumarea lui Jane Venable, William Daniel-son – medicul legist – completase spațiile goale din propria-i versiune asupra asasinatului.

VENABLE: Domnule doctor Danielson, bazându-vă pe probele materiale găsite la locul crimei, care este părerea dumneavoastră despre acest asasinat?

DANIELSON: În opinia mea, Stampler a intrat prin bucătărie, şi-a scos pantofii, a luat de pe tavă cuțitul de bucătărie cu lama de douăzeci de centimetri, lăsând acolo fibre de pe mănuşi, apoi a mers pe coridor până în dormitor şi l-a atacat pe episcop. Rushman s-a luptat să-şi salveze viața, după cum atestă rănile de pe mâinile lui. A fost înjunghiat, tăiat, înțepat şi crestat de şaptezeci şi şapte de ori. În urma atacului, avea în corp mai puțin de jumătate de litru de sânge, adică a douăsprezecea parte din cantitatea normală prezentă în organism.

Prima mare confruntare avusese loc atunci când Vail încercase să elimine din rândul probelor fotografiile luate la locul crimei, sub motiv că aduceau prejudicii clientului său. Obiecția îi fusese respinsă. Din păcate, fotografiile originale făceau parte din probele materiale rătăcite sau pierdute cu ani în urmă, iar copiile lor, anexate împreună cu alte documente la sfârşitul transcrierii, erau de proastă calitate şi nu-i spuneau lui St. Claire mai nimic. În boxa martorilor, Danielson intrase în toate detaliile oribile ale crimei, bazându-se pe o combinație de fotografii, probe materiale, mostre de țesături, amprente de degete pătate de sânge, numărul şi poziția rănilor cauzate prin înjunghiere, consecința anumitor

răni, diferența între înjunghiere, înțepare şi incizie, şi aşa mai departe. Venable picta o frescă a ororii.

VENABLE: Aşadar, domnule doctor Danielson, ați tras concluzia că moartea poate fi atribuită mai multor cauze diferite?

DANIELSON: Da. Traumatism corporal, aeroembolie, spasm cadaveric, câteva dintre rănile provocate prin înjunghiere, hemoragie – adică pierdere de sânge. Fiecare dintre acestea ar fi putut cauza moartea.

VENABLE: Puteți specifica, în opinia dumneavoastră, care a fost cauza primară?

DANIELSON: Cred că rana de la gât

VENABLE: De ce?

DANIELSON: Fiindcă a determinat aeroembolia, adică ieşirea bruscă a aerului din plămâni. Acest tip de rană este întotdeauna fatală. De fapt, de regulă decesul survine instantaneu. Or această rană era profundă. Un alt factor a fost hemoragia.

VENABLE: Pierderea de sânge?

DANIELSON: Da.

Citind descrierea, St. Claire se duse cu gândul la descrierea făcută de medicul legist care examinase cadavrul Lindei Balfour.

„...victima era înjunghiată, tăiată şi incizată de cincizeci şi şase de ori... indicii de spasm cadaveric, traumă şi aeroembolie... hemoragie semnificativă, cauzată de rănile produse prin înjunghiere... rana de la gât a provocat aeroembolia... prezența mutilării... comisă de una sau mai multe persoane având cunoştințe de chirurgie..."

St. Claire avu sentimentul că se apropia de ceea ce căuta, mai ales după precizarea lui Vail.

VAIL: Cuțitul a pătruns pe aici, chiar sub urechea dreaptă, a crestat până sub urechea stângă, apoi până la coloana

vertebrală, secționând jugulara, toate arterele şi venele gâtului, traheea, toți muşchii şi toate țesuturile.

În continuare, Vail ataca afirmația lui Danielson că rana de la gât fusese cea care cauzase moartea lui Rushman. Apărarea menționa din nou posibilitatea ca pe lângă Stampler în cameră să se fi aflat o a doua persoană în momentul asasinării episcopului.

VAIL: Deci... dacă două dintre rănile fatale din piept puteau fi provocate de o persoană şi restul de o alta, este la fel de posibil ca unul din făptaşi să fi cauzat rana fatală, iar celălalt să-l fi înjunghiat şi tăiat pe episcop abia după ce acesta murise, adevărat?

DANIELSON: Presupun... da, e adevărat... dar puțin probabil.

St. Claire se întrerupea adesea din lectură, ca să-şi ia notițe. De pildă, scrise: „Exista încă o persoană în cameră? Să-l întreb pe Vail? Pe Stenner?" Şi de ce aborda Vail acest aspect, dacă Stampler se recunoştea vinovat? Să fi fost cumva argumentul alienării mintale un truc? St. Claire continuă să parcurgă documentele de dimensiuni enciclopedice ale procesului, sărind peste unele schimburi de replici ocazionale.

VAIL: Aaron, cunoşti termenul „refugiu" sau „stare de refugiu"?

STAMPLER: Da, domnule.

VAIL: La ce se referă el?

STAMPLER: Înseamnă să uiți lucruri o vreme.

VAIL: Ai un cuvânt cu care să-l denumeşti?

STAMPLER: Da, domnule. Eu spun că mi-a scăpat timpul.

VAIL: Şi ți s-a întâmplat vreodată să-ți scape timpul?

STAMPLER: Da, domnule.

VAIL: De multe ori?

STAMPLER: Da, domnule.

VAIL: Când anume?

STAMPLER: Păi, nu sunt prea sigur. La început, nu-ți dai seama ce se întâmplă. După o anumită perioadă, ştii când îți scapă timpul.

VAIL: Cum ştii?

STAMPLER: Păi, acum stau aici cu dumneavoastră, pe urmă – cât ai clipi din ochi – mă trezesc că sunt în altă parte sau că mă plimb pe afară. Odată eram la cinema cu o fată şi în clipa următoare ne plimbam pe stradă. Nu ştiu când s-a terminat filmul. Îmi amintesc doar că eram pe stradă.

VAIL: Ai vorbit vreodată cu cineva despre asta?

STAMPLER: Nu, domnule.

VAIL: De ce?

STAMPLER: Sunt sigur că nu m-ar fi crezut. Ar fi zis că-mi bat joc de el sau, poate, m-ar fi dus la balamuc.

Tocmai problema amneziei lui Stampler şi a evadării din timp declanşase cel mai interesant interogatoriu încrucişat din cadrul procesului, avându-i ca protagonişti – culmea ironiei! – tocmai pe Vail şi Stenner, pe atunci polițist în brigada municipală, însărcinat cu investigarea cazului.

VAIL: Cunoaşteți termenul de „stare de refugiu" sau amnezie isterică?

STENNER: Da, l-am discutat cu doctorul Bascott.

VAIL: De fapt, nu credeți în teoria evadării din timp, nu-i aşa, *domnule locotenent?*

STENNER: Nu mi-am format o opinie.

VAIL: Este un fapt ştiințific, domnule locotenent.

STENNER: După cum v-am spus, încă nu mi-am format o părere.

VAILL: Credeți că doi şi cu doi fac patru?

STENNER: Bineînțeles.

VAIL: Credeți că Pământul se *învârteşte în jurul Soarelui?*

STENNER: Da.

VAIL: Sunteți credincios, domnule locotenent?

STENNER: Da.

VAIL: Credeți în Învierea Domnului?

Iar mai târziu...

STENNER: Da.

VAIL: Este Învierea un fapt sau o teorie?

VENABLE: Obiectez, domnule judecător. Părerile religioase ale locotenentului Stenner nu au nimic de-a face cu cazul.

VAIL: Dimpotrivă, domnule judecător. Dacă îmi îngăduiți să continuu, cred că vă pot demonstra legătura.

JUDECĂTORUL SHOAT: Se respinge. Citiți, vă rog, ultima întrebare, domnule Blanchard.

BLANCHARD: „Este Învierea un fapt sau o teorie?"

VAIL: Domnule locotenent?

STENNER: E o chestiune care ține de credință, domnule.

VAR.: Vasăzică, credeți într-un fapt ştiințific şi credeți într-un fapt religios, dar puneți la îndoială realitatea ştiințifică a unei boli psihice recunoscute de orice psiholog şi inclusă în DSM3, manualul standard de identificare a tuturor *tulburărilor psihice. Adevărat, domnule?*

STENNER: Tulburarea poate fi simulată. Nu poți simula faptul că doi şi cu doi fac patru, dar, cu siguranță, poți simula o stare de refugiu.

VAIL: Înțeleg. Şi despre câte persoane puteți afirma cu certitudine că au simulat o stare de refugiu?

STENNER: Despre nici una.

VAIL: Ați citit despre multe cazuri de simulare a acestei stări?

STENNER: Nu.

VAIL: Prin urmare, e doar o presupunere, adevărat?

STENNER: E logic. Dacă există o asemenea stare, cu siguranță că poate fi simulată.

VAIL: Ați întrebat vreun psihiatru dacă aşa ceva e cu putință?

STENNER: Nu.

VAIL: Deci, pur şi simplu, presupuneți, da sau nu, domnule locotenent?

STENNER: Da.

VAIL: Aha, deci dacă vă îndoiți de afirmația lui Aaron Stampler, e fiindcă presupuneți că se preface — sau că minte, aşa-i?

STENNER: Corect.

VAIL: Aşadar, ați presupus că Aaron a mințit şi că l-a ucis pe episcopul Rushman, nu?

STENNER: Era o presupunere foarte logică.

VAIL: Aici nu discutăm despre logica presupunerilor dumneavoastră, ci despre existența ei. Ați presupus că Stampler este vinovat, aşa e?

STENNER: Da.

VAIL: Domnule locotenent, în care moment, pe baza probelor, ați fost convins că Aaron Stampler a acționat singur?

Iarăşi, îşi spuse St. Claire. Iisuse, oare mai fusese cineva în cameră?

STENNER: În primul moment.

VAIL: ...Aaron Stampler declară că în clipa în care a păşit în camera episcopului n-a mai ştiut de el, corect?

STENNER: Da.

VAIL: Cum ați procedat pentru a-i infirma declarația? Cu alte cuvinte, domnule, ce probe sau ce martori puteți aduce, care să confirme bănuiala dumneavoastră că Aaron se afla singur în cameră şi că a acționat singur?

STENNER: Probele rezultate din autopsie, probe concrete, simpla logică...

VAIL: Am mari probleme cu o parte din presupunerile logice făcute pe parcursul acestui proces. Înțelegeți de ce?

STENNER: În linii mari, da...

VAIL: Domnule locotenent, aici e în joc viața clientului meu. „În linii mari" nu-mi spune nimic. În ce priveşte logica şi

numărul mare de probe, doctorul Danielson declară că nu poate afirma cu certitudine că Aaron ar fi fost singur în cameră sau că episcopul ar fi fost înjunghiat de o singură persoană, şi nici nu poate dovedi cu probe că Aaron a pătruns pe uşa din spate sau că a adus cuțitul la locul crimei. Cu toate acestea, dumneavoastră presupuneți că Aaron v-a mințit, numai pentru că aşa era logic, nu?

STENNER: (Nici un răspuns).

VAIL: Realitatea este, domnule locotenent, că dumneavoastră sunteți gata să acceptați, în baza credinței, că Hristos a murit crucificat, că a înviat din morți şi s-a suit la ceruri. Dar nu puteți crede că o persoană aflată sub stare de şoc sau stres foarte puternic poate deveni amnezică sau poate intra într-un fel de limbo, descris ştiințific şi denumit „stare de refugiu". Prin urmare, de fapt nu ați încercat niciodată să dovediți că Aaron a mințit, adevărat?

STENNER: Nu eu trebuie să dovedesc că acuzatul e nevinovat, ci dumneavoastră.

VAIL: Dimpotrivă, domnule locotenent, dumneavoastră trebuie să dovediți că este vinovat

În continuare, St. Claire citi depoziția referitoare la simboluri. Aici gândul care-l frământa deveni realitate.

VAIL: Domnule doctor, aş vrea să ne întoarcem puțin la simboluri. Vreți să explicați juriului, într-un limbaj simplu, semnificația lor? De pildă, ce reprezintă ele?

BASCOTT: Limbajul simbolic înseamnă folosirea desenelor, a simbolurilor, ăă, adică semne recognoscibile, în vederea comunicării. De exemplu, crucea este simbolul creştinătății, în timp ce numărul 666 este simbolul universal al diavolului. Ca să dau un exemplu şi mai concret, simbolul interdicției este cercul roşu tăiat de o linie. El este utilizat atât la noi cât şi în Europa. De pildă, ca indicator de circulație.

VAIL: Un simbol ar putea fi exprimat şi prin cuvinte? Să zicem, un mesaj?

BASCOTT: E posibil. Da.

VAIL: Prin urmare, simbolurile pot avea mai multe forme, nu numai desene sau imagini?

BASCOTT: Este adevărat.

VAIL: Ei bine, domnule doctor, ați declarat că ați văzut fotografiile victimei, în cazul de față episcopul Rushman.

BASCOTT: Da, le-am văzut.

VAIL: Le-ați studiat cu atenție?

BASCOTT: Da.

VAIL: Existau simboluri pe cadavru?

BASCOTT: Păi...

VAIL: Să fiu mai precis. Credeți că ucigaşul a lăsat un mesaj sub formă de simbol pe cadavrul victimei?

BASCOTT: Nu pot fi sigur. Se pare că ucigaşul a vrut să indice ceva, dar nu am reuşit să aflăm ce anume, iar Stampler nu ne-a dat nici un fel de indicii.

VAIL: Domnule doctor, discutăm despre litera şi cifrele de pe ceafa victimei, nu?

BASCOTT: Mi-am închipuit că la asta vă referiți. Da.

VAIL: Vă amintiți ordinea lor?

BASCOTT: Parcă „B32.146".

VAIL: De fapt, „B32.156".

BASCOTT: Iertați-mă. Rectific, 156.

VAIL: Credeți că acesta a fost un simbol lăsat de ucigaş?

BASCOTT: Păi... Ei bine, da. Cred că aşa am presupus cu toții.

„Da!" zise cu voce tare St. Claire. Asta era. Poate că cei din Gideon nu se aflau prea departe de adevăr. Aceeaşi combinație formată dintr-o literă şi câteva numere ca şi cea lăsată de asasin pe ceafa Lindei Balfour. St. Claire continuă captivat lectura. *Dar ce înseamnă?* se întrebă el. *Oare au descoperit?*

VAIL: Dar nu ați mers mai departe de atât, adevărat?

BASCOTT: Uneori poate dura şi ani întregi până pătrunzi, până descifrezi asemenea enigme.

VAIL: Cu alte cuvinte, nu aţi avut răgazul să cercetaţi, sub toate aspectele, problemele domnului Stampler, nu-i aşa?

VENABLE: Mă opun, domnule judecător. Apărarea încearcă să denatureze realitatea. Doctorul a declarat că ar putea dura şi ani întregi până să descifreze acest simbol, cum îl numeşte apărarea. Asemenea întrebări sunt total irelevante. Numerele ar putea însemna orice — chiar şi un banal număr de telefon.

VAIL: Atunci să-l lăsăm pe doctor să facă această afirmaţie.

JUDECĂTORUL SHOAT: Reformulaţi întrebarea, domnule avocat.

VAIL: Domnule doctor, credeţi că acest simbol este relevant?

BASCOTT: Totul e posibil.

Dar St. Claire găsi răspunsul la întrebarea sa într-o altă confruntare dintre Stenner şi Vail.

VAIL: ...Mai am o singură întrebare, domnule locotenent Stenner. Acum câteva minute aţi declarat că această crimă a fost premeditată. Aţi spus-o fără echivoc, ca şi cum ar fi fost un fapt demonstrat. Nu cumva e tot una dintre presupunerile dumneavoastră nefondate?

STENNER: Nu, domnule, nu este.

VAIL: Atunci, vreţi să fiţi amabil şi să spuneţi curţii pe ce probe vă întemeiaţi această presupunere?

STENNER: Pe mai mulţi factori.

VAIL: De pildă?

STENNER: Simbolurile de pe ceafa episcopului.

VAIL: Ce-i cu ele, domnule locotenent?

STENNER: Se referă la un citat dintr-o carte aflată în biblioteca episcopului. Pasajul era marcat în carte. Găsim însemnări similare într-o altă carte, recuperată de la Cavernă, unde locuia Stampler. S-a folosit aceeaşi cariocă fosforescentă,

iar scrisul din ambele cărți a fost identificat ca fiind al lui Stampler.

VAIL: Domnule locotenent, de ce credeți că aceste semne de pe ceafa episcopului dovedesc premeditarea?

STENNER: Pentru că ucigaşul a pus la cale fapta. A scris cu sânge pe ceafa victimei simbolul B32.156. B32.156 este cota cărții, aşa sunt catalogate cărțile din biblioteca episcopului.

VAIL: Şi ce reprezintă?

STENNER: E un citat din romanul Litera stacojie de *Nathaniel Hawthome. „Nici un om nu poate purta prea multă vreme două fețe, una pentru el, alta pentru ceilalți, fără a-şi pierde până la urmă identitatea."*

VAIL: Care este semnificația citatului?

STENNER: Convingerea mea e că Stampler s-a simțit trădat de episcopul Rushman, care l-a dat afară din Casa Mântuitorului. Prietena îl părăsise, el locuia într-o hrubă. Aaron a simțit că episcopul era un om cu două fețe. Prin urmare, a scris cu sânge simbolul pe ceafa victimei, adăugând insulta la crimă.

VAIL: Cred că exagerați, domnule locotenent..

STENNER: Am dovedit-o cu prisosință. Pe mine explicația această mă satisface.

VAIL: Ei bine, cred că ar trebui să-i mulțumim lui Dumnezeu că nu faceți parte dintre jurați, domnule...

St. Claire făcu o scurtă pauză. Îşi notă pe blocnotes: „Ce s-a întâmplat cu cărțile episcopului?" Continuă să citească până când ajunse la surprinzătoarea concluzie a procesului.

VENABLE: Aveți o memorie remarcabilă pentru citate şi fraze care vă atrag atenția, nu-i aşa, domnule Stampler?

STAMPLER: Adevărat, am memorie bună, doamnă.

VENABLE: Cunoaşteți cartea lui Nathaniel Hawthorne Litera stacojie?

STAMPLER: Da, doamnă, cunosc cartea.

VENABLE: Vă spune ceva secvența "B32.156"?

STAMPLER: (Nici un răspuns).

JUDECĂTORUL SHOAT: Domnule Stampler, înțelegeți întrebarea?

STAMPLER: Cred că acelea sunt numerele de pe ceafa episcopului, aşa cum se văd în fotografii.

VENABLE: Atunci le-ați văzut pentru prima oară?

STAMPLER: Cred că da.

VENABLE: Şi nu ştiți ce reprezintă numerele?

STAMPLER: Nu sunt sigur.

VENABLE: Obişnuiți să însemnați pasajele care vă plac, adevărat?

STAMPLER: Uneori.

VENABLE: Ați însemnat pasaje în cărțile din biblioteca episcopului, nu-i aşa?

STAMPLER: Câteodată.

VENABLE: Domnule judecător, aş dori ca această carte cu pasaje însemnate să fie consemnată drept proba numărul treizeci şi doi.

Proba treizeci şi doi era un exemplar din Litera stacojie *de Nathaniel Hawthome, aparținând bibliotecii episcopului Rushman şi cuprinzând astfel de însemnări.*

VAIL: Nici o obiecție.

VENABLE: Recunoaşteți cartea, domnule Stampler?

STAMPLER: Cred că face parte din biblioteca episcopului.

VENABLE: Domnule Stampler, răspundeți, ați însemnat sau nu un pasaj la pagina 156 a acestui exemplar din Litera stacojie, *având cota B32?*

STAMPLER: Ăă...

VENABLE: Voi fi ceva mai precisă, domnule Stampler. Cunoaşteți următorul citat din Litera stacojie *de Nathaniel Hawthome: „Nici un om nu poate purta prea multă vreme două fețe, una pentru el, alta pentru ceilalți, fără a-şi pierde până la urmă identitatea"? Recunoaşteți citatul, domnule Stampler?*

STAMPLER: Ăă...

VENABLE: Îl recunoaşteți? B32.156. Nu vă spune nimic, domnule Stampler?

STAMPLER: Nu-l recunosc.

VENABLE: Domnule Stampler, ați memorat pasajul şi ați scris aceste numere pe ceafa episcopului atunci când l-ați ucis?

VAIL: Mă opun.

Pe neaşteptate, acuzatul Stampler a scos un urlet şi a sărit peste bara care-l despărțea de avocata care-i punea întrebările, năpustindu-se asupra ei.

STAMPLER: Ah, cățea mincinoasă! Vrei să mă omori.

În acest moment acuzatul a trebuit să fie imobilizat de către paznici şi aprod. În sala tribunalului s-a creat o mare învălmăşeală.

JUDECĂTORUL SHOAT: Ordine! Ordine în sală!

Aşadar, simbolul de pe ceafa episcopului fusese elementul care declanşase reacția lui Stampler, făcându-l să sară peste bara martorilor. Era limpede că procesul fusese tranşat în biroul judecătorului. La reluarea procedurilor, Shoat anunțase că statul căzuse la înțelegere cu Vail. Aaron Stampler urma să fie trimis la sanatoriul psihiatric de la Daisyland „până când statul va decide că bolnavul a devenit capabil să se reintegreze în societate".

Ce anume se stabilise în biroul judecătorului şi din ce motiv? se întrebă St, Claire, începând să-şi adune însemnările. Fire meticuloasă, le aşează în ordine, aruncându-şi privirea peste fiecare pagină înainte de-a o pune într-un dosar. În clipa următoare încremeni, privind țintă un fragment de la începutul audierilor. Brusc, simți cum i se usucă gura.

Dumnezeule, gândi el, *cum am putut să scap* asta?

Şi unde dracu' se află Aaron Stampler în prezent?

De la fereastra biroului ei, situat la etajul al treizecilea al unui zgârie-nori din sticlă şi oțel, Jane Venable privea fix către miazăzi, în direcția tribunalului, şi se gândea la Martin Vail. De multă vreme nu trăise o astfel de pasiune şi nu se simțise atât de bine în compania unui bărbat. Pe tot parcursul zilei îi veniseră în minte frânturi de imagini din seara precedentă, scene fugare care îi îndepărtau orice alt gând timp de câteva secunde. Acum, privind spre tribunal prin ceața înserării, se întreba dacă şi Vail îşi petrecuse ziua în acelaşi fel.

Doamne, mă port ca o şcolăriță, îşi spuse ea, luptându-se să-şi a-lunge gândul.

Avea de pus la dosar o dare de seamă şi decise să rezolve ea însăşi problema, în loc să-şi cheme secretara. După aceea va trece pe la Vail. De ce nu? Îi veni brusc în minte după-amiaza din urmă cu zece ani, când Vail îşi făcuse apariția pe neaşteptate în acelaşi birou, care pe atunci era al ei; îşi aminti cum, în timp ce stăteau de vorbă, ea îşi dăduse seama că respira ceva mai iute şi că era mai atentă la persoana lui decât la ceea ce-i spunea. Zece ani şi încă îşi amintea acea scurtă întrevedere, în cursul căreia descoperise că se simțea atrasă de acel asasin al curții, neglijent, neconformist, cu părul în dezordine.

Între timp Martin se mai cizelase puțin: purta părul ceva mai scurt, iar costumele nu mai cădeau lălâi pe el, însă firea-i năbădăioasă rămăsese aceeaşi, abia ascunsă sub aparențe. Chiar ca procuror, miza totul pe o carte, spre deosebire de majoritatea avocaților cunoscuți de ea, preocupați în primul rând de apropierea biroului lor de clădirea tribunalului şi de tipul de maşină pe care urma să şi-l cumpere.

Ce dracu', amândoi am început ceva, afurisită să fiu dacă o să las să se ducă de râpă.

Apoi râse în sinea ei.

Să se ducă de râpă! Nici măcar nu a început Ce s-a întâmplat cu tine?

Ah, lua-te-ar naiba! se înjură ea în gând.

Vârî darea de seamă în servieta-diplomat şi porni spre uşă.

La etajul al patrulea al secției penale, Abel Stenner ieşi în grabă din biroul său şi se duse în fugă la masa de lucru a lui Naomi.

— Doamne, Abel, ce te-a apucat? întrebă ea.

— E ocupat? se interesă Stenner, fără să ia în seamă întrebarea.

— Vorbeşte la telefon cu...

— N-am timp să aştept, o întrerupse Stenner şi intră în birou, cu Naomi pe urmele lui.

Vail şedea în fotoliul său, cu spatele la uşă, suflând fumul în ven-tilatorul din fereastră. La intrarea lui Stenner, îşi învârti fotoliul şi, dintr-o privire aruncată principalului său anchetator, înțelese că se întâmplase ceva.

— Te sun eu, vorbi el în receptor şi închise telefonul.

— Au descoperit făptaşul în cazul Delaney, anunță Stenner.

— Deja? Cine? întrebă surprinsă Naomi.

— Secretara lui executivă. Cincizeci şi trei de ani, un soț infirm şi o fiică la colegiu.

— Iisuse! Cum de-au prins-o atât de repede? se miră Naomi.

— Probabil că Shock a făcut ancheta, răspunse Vail.

— Ai dreptate. M-a sunat din maşină. I-au citit drepturile, iar ea a mărturisit tot. A repetat de două ori: „Eu l-am ucis." O vor pune sub acuzație. Crimă cu premeditare.

Vail fluieră încet printre dinți.

— De ce a făcut-o? întrebă Naomi.

— Nici eu nu ştiu mai mult. Poate ar trebui să pornim spre biroul de evidență.

Ieşiră val-vârtej din biroul lui Vail. Trecură pe lângă peretele de sticlă unde Shana Parver era cufundată în lectura

unui tratat de drept. Fata tresari când Vail ciocăni în peretele de sticlă.

— Hai, o chemă Martin.

— Unde?

— La parter.

Edith Stoddard îşi gârbovi umerii, lăsându-se condusă de Shock Johnson şi Si Irving prin mulțimea ziariştilor care se năpustiseră spre ea încă de când coborâse din maşină. O duseră în biroul de evidență chiar în clipa în care Stenner, Vail şi Parver coborau din liftul aflat exact la celălalt capăt al coridorului. Trei echipe de televiziune, mai mulți fotografi, reporteri de la radio şi ziarişti se înghesuiră în prag de îndată ce fuse adusă Edith Stoddard. Femeia avea mâinile legate la spate şi părea terorizată de presă, de poliție şi de locul sumbru unde se afla. Privirea îi fugea de la unul la altul. Polițiştii se înghesuiră în spatele barei care despărțea biroul de coridor, să vadă cine era faimoasa ucigaşă. Reporterii îi vârau microfoanele sub nas, strigându-i întrebări şi luptându-se unii cu alții, iar camerele de televiziune scăldau întreaga scenă în lumini orbitoare.

Shock Johnson o însoți pe femeia năucită şi înspăimântată la masa unde se făceau înscrierile în registru. Ea privea în jur derutată, chircindu-se de fiecare dată când fulgera un blitz şi ferindu-se de luminile ucigătoare ale reflectoarelor de televiziune, în timp ce toți reporterii țipau spre ea. În acel moment, dintr-o încăpere laterală îşi făcu apariția Eckling. Şeful poliției luă loc lângă femeia firavă care tremura din toate încheieturile, expunând-o ca pe trofeul unei palpitante partide de vânătoare. Vail privi dezgustat scena.

— Ce se întâmplă cu prezumția de nevinovăție? întrebă Shana Parver.

— Nemernicul ăsta transformă toată treaba într-un circ, zise Vail, intrând în încăpere ca o vijelie, cu Stenner şi Parver în urma lui.

În colțul cel mai îndepărtat al încăperii ticsite de lume, Jane Venable îşi croi drum prin mulțimea vânătorilor de ştiri. Privi scârbită scena, apoi îl văzu pe Vail făcându-şi loc printre cei prezenți şi apucându-l de braț pe Shock Johnson.

— Ce mama dracului face tipul? întrebă cu asprime Vail.

— Eu n-am nimic de-a face cu panarama asta, răspunse Johnson. Se vedea limpede că şi el era scârbit. E o femeie tare cumsecade, Marty. Noi i-am citit drepturile. Ea ne-a întrerupt şi a spus: „Eu l-am ucis. Eu l-am ucis."

— Eşti convins că declarația reprezintă adevărul, Shock?

— A declarat că a intrat şi că el era sub duş. Ea a rămas în holul de la intrare, iar el a venit în pielea goală şi şi-a turnat ceva de băut. Atunci a văzut-o. Când a dat cu ochii de pistol, a pus paharul jos, iar ea a tras primul glonț. După aceea s-a apropiat şi i-a dat lovitura de grație.

— Ce altceva v-a mai spus?

— Asta-i tot. Adică, ceea ce ți-am povestit şi ție. Are cincizeci şi trei de ani, Marty. S-a pensionat devreme. Astăzi era ultima ei zi de lucru. Are un soț infirm, o fiică la colegiu, iar Delaney i-a dat papucii pentru o blondină trăsnet de treizeci de ani. Aşa că acum trei săptămâni şi-a cumpărat un pistol calibrul 38 şi s-a dus două săptămâni la poligon ca să învețe cum să-l folosească. Când a tras, a stat exact acolo unde a spus Okie. Şi a mărturisit totul de îndată i-am citit drepturile. Ce dracu' mai vrei?

— Ştii ce-ar face un procuror bun cu tot ce se întâmplă acum? Mă refer la faptul că este expusă astfel, că a fost interogată în absența unui avocat? Nici vorbă de proces! Vail îşi croi drum până la Eckling. Încetează chiar în clipa asta, mârâi el în urechea lui Eckling. Periclitezi procesul cu toată comedia asta idioată.

— Ce dracu', îi şopti Eckling, dar nu apucă să-şi ducă fraza la bun sfârşit, deoarece Vail o prinse cu blândețe de braț pe Edith Stoddard, şi o conduse înapoi în zona neautorizată, în timp ce presa continua să-i strige întrebări.

Uşa se închise, amuțind hărmălaia.

— Oh, suspină ea şi-şi închise ochii.

De cealaltă parte a uşii, în timp ce reporterii începeau să se risipească, Venable porni spre birourile de înregistrare şi de luare a amprentelor. *O cunosc pe femeia asta,* gândi ea.

Cu patru ani în urmă, Venable rezolvase un caz de prejudiciu pentru firma Delaney. Edith Stoddard era secretara particulară a lui Dela-ney. Venable îşi amintea că o compătimise mult pe această femeie. Avea un soț paralizat de la gât în jos şi o fiică extrem de isteață, care pe atunci se pregătea pentru colegiu. Edith părea depăşită de propriul ei univers, parcă încercând să nu iasă în evidență. Pe vremea aceea, i se citea pe chip suferința. Acum era şi mai rău.

Venable aproape că simțea spaima şi umilința lui Edith Stoddard.

O mulțime de persoane din acest oraş vor considera că a făcut un serviciu întregii omeniri, îşi spuse ea, mergând spre camera de pază.

Ajuns în această zonă de calm, Vail spuse:

— Îmi pare rău, doamnă Stoddard, n-am prevăzut incidentul.

Femeia ridică spre el o privire fixă şi frica din ochi i se transformă treptat în stoicism.

— Sunteți noul procuror districtual, zise ea.

— Da. Iar dumneaei este domnişoara Shana Parver, una dintre asociatele mele. Aş dori ca Shana să vă explice ce drepturi aveți.

— Mi-au citit drepturile.

— Da, dar cred că ar trebui să înțelegeți ce înseamnă toate acestea.

În acel moment, Eckling dădu buzna în cameră.

— Ce mama dracului îți închipui că...

Vail îl înşfăcă de braț şi-l împinse în biroul de interogatorii, unde nu era nimeni, trântind uşa după ei.

— Ascultă, Eckling, aici nu-i vorba de o nenorocită de captură de droguri. Femeia asta va avea parte de cel mai bun avocat din oficiu pe care-l va găsi judecătorul şi *orice* avocat al

apărării, fie el şi de doi bani, nu va scăpa prilejul să facă tapaj pe seama circului pe care tu l-ai organizat adineauri.

— Dar a mărturisit, pentru numele lui Dumnezeu!

— Şi ce-i cu asta? Îți spune ceva numele de Menendez? Dacă frații aceia pot să meargă, atunci şi femeia asta poate pleca de aici într-o caleaşcă de aur – pe care ai s-o tragi chiar tu. Vail împunse aerul cu degetul. Femeia asta rămâne nevinovată până când un juriu o va declara vinovată sau până când un judecător îi va accepta pledoaria. Asta dacă nu se răzgândeşte, ceea ce probabil se va şi întâmpla când un avocat bun o va sfătui ce trebuie să facă. Vru să plece, dar se întoarse brusc spre şeful poliției. Fiindcă veni vorba, Eckling, acum nu ți se mai adresează primul procuror, ci procurorul districtual. Aşa că bagă-ți mințile în cap.

Vail părăsi încăperea. Shana Parver se apropie de el, în timp ce doi paznici o duceau pe doamna Stoddard să i se ia amprentele şi să fie înregistrată.

— N-a vrut să mă asculte. Insistă că ea a comis crima şi că nu vrea proces.

— Ştie că va lua puşcărie pe viață, fără eliberare condiționată?

— Nu cred că-i pasă, Martin.

În spatele lor se deschise uşa şi în camera de pază intră Jane Venable. Ochii îi străluceau. Era Jane Venable de altădată, arzând de nerăbdare să intre în luptă.

— Ce dracu' a fost toată tărăşenia asta? întrebă ea. Eckling, pur şi simplu, a țintuit-o pe femeia asta la stâlpul infamiei!

— Ştiu, ştiu, se apără Vail. Numai ce i-am frecat ridichea pe chestia asta. O cunoşti pe Shana Parver? Shana, ți-o prezint pe Jane Venable.

— Bună, spuse Parver. Am senzația că te cunosc deja. Am citit de mai multe ori transcrierea procesului Stampler.

— Am avut parte şi de zile mai bune! replică Venable, fulgerându-l cu privirea pe Vail.

— Ce-i cu tine aici? întrebă Vail, apoi se grăbi să adauge: Adică, îmi pare bine că ai venit, dar recunosc că sunt surprins.

— Am venit să înregistrez o dare de seamă şi am fost martora scenei cu mulțimea. Mi-am închipuit că l-au arestat pe primar sau ceva asemănător.

— Ascultă, Janie, trebuie să faci ceva pentru femeia asta, zise Vail.

— Cum adică?

— E decisă să declare că ea l-a ucis pe Delaney. Nu are avocat. Probabil că judecătorul Pryor îi va desemna unul mâine dimineață. Între timp, Eckling o s-o pună pe jăratic de îndată ce se încheie formalitățile. Dacă face vreo mărturisire cât timp e înăuntru, nu voi mai avea cum s-o ajut. Voi fi silit s-o desființez.

— Marty, dar nu pot...

— Poți să te duci înăuntru şi să stai de vorbă cu ea. Explică-i ce opțiuni are.

Venable se încruntă la Vail.

— S-a întâmplat să trec şi eu pe aici, iar tu ai şi pus mâna pe mine...

— Eşti cea mai bună şi eşti femeie. Poate că față de tine îşi va deschide sufletul.

— Pe dracu'! Răsuflă adânc, măsurând încăperea în lung şi în lat. Cunoşti ceva amănunte?

— Faptul e discutabil. Îi trebuie cineva care s-o țină de mână până când va avea un avocat al ei. Ajut-o măcar cu atât.

— Iisuse, Marty, vorbeşti ca un avocat al apărării.

— Janie, tocmai şi-a pierdut slujba. Soțul ei zace în pat, inert de la gât în jos. Fiică-sa e la colegiu şi probabil că femeia nu-şi permite s-o ți-nă acolo. Toată lumea se prăbuşeşte în jurul ei.

Dacă o dă în bară, va lua detenție pe viață, fără eliberare condiționată. Asta vom cere şi asta vom obține.

— Ciudat procuror mai eşti tu, Marty, remarcă Venable.

— Vreau să obțin toate detaliile înainte de a hotărî ce facem cu ea. Dacă îl lăsăm pe Eckling să se apropie de ea, în vecii vecilor nu mi se mai oferă acest prilej. Stai de vorbă cu Stoddard, Janie. Îi zâmbi. Apoi, te invit la cină.

— La dracu'! replică Venable şi porni pe coridor spre biroul în care se luau amprentele.

Parver se uită la Vail cu un surâs viclean pe buze.

— Credeam că voi doi nu vă puteți suferi.

— Ne străduim să trecem peste asta, răspunse Vail.

Harvey St. Claire dăduse nenumărate telefoane: la catedrala catolică, la custode, la doi preoți şi, în cele din urmă, unei maici pe nume sora Mary Alice, care îi oferi, în sfârşit, răspunsul la întrebare.

— Soră, zise St. Claire, pe un ton în care se ghicea dezamăgirea. Încerc să aflu ce s-a întâmplat cu toate cărțile din biblioteca episcopului Rushman. Se pare că nimeni nu ştie.

— Cine ați spus că sunteți? întrebă ea.

— Numele meu este Harvey St. Claire. Lucrez la procuratura districtuală.

— Lucrați pentru domnul Vail?

— Exact, e şeful meu. Îl cunoaşteți?

— L-am cunoscut acum doi ani, răspunse ea. Ştiu că nu e treaba mea, dar întrebarea dumneavoastră are cumva vreo legătură cu Aaron Stampler?

— Sunteți foarte perspicace, soră. Cum de-ați ghicit?

— Păi, lucrați pentru domnul Vail, iar dânsul l-a apărat pe Aaron. O carte din biblioteca episcopului a fost o probă importantă la proces.

— Vă amintiți şi asta?

— Îmi amintesc numai că a avut legătură cu crima. S-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

— Deci, ştiți unde se află acum cărțile?

— Cunoaşteți biblioteca Newberry, pe strada Walton?

Biblioteca Newberry era o clădire impozantă şi solidă, cu cinci niveluri şi o intrare cu arcadă triplă, ocupând un întreg cvartal pe West Walton. Tocmai sărbătorise cea de-a suta aniversare de existență, iar impresionanta sa structură păstra un aer de vechime şi conservatorism. Fusese înzestrată de omul de afaceri William Loomis Newberry, în ideea de a reprezenta „o colecție neobişnuită de colecții neobişnuite", ceea ce şi era.

O femeie amabilă, care se prezentă cu numele de domnişoara Pritchard – bibliotecara adjunctă – îl conduse pe St. Claire, conversând volubilă, pe coridoare, printre şiruri de rafturi cu cărți, hărți şi documente.

— Ştiați că aceasta a fost prima clădire electrificată din oraş? întrebă ea, arătând spre tavanul din hol. Din acest motiv, becurile candelabrului sunt îndreptate în jos, astfel încât oamenii să ştie. Bineînțeles că lămpile cu gaz nu funcționează cu susul în jos.

— Întotdeauna e aşa de frig aici?

— Avem climatizor pentru treizeci de kilometri de cărți şi manuscrise, domnule St. Claire, îl informă ea cu mândrie. În o sută de ani n-am pierdut nici măcar o singură carte.

— O mare performanță în zilele noastre. Unii ar fura orice.

— Sper că cei ce vin la noi sunt deasupra unor astfel de lucruri, răspunse ea pe un ton neutru.

Colecția Rushman se găsea într-una dintre încăperile din fund. Era o cămăruță fără ferestre şi, cu excepția uşii, toți patru pereții erau îmbrăcați cu cărțile episcopului Rushman. Pe o masă de stejar erau trei veioze din alamă, aşezate la distanțe egale şi prevăzute cu abajururi verzi. Masa se afla în centrul încăperii, înconjurată de scaune greoaie şi netapițate. Locul era tăcut, ca un mausoleu.

Colecția se dovedi surprinzător de diversă. Romane de Dostoievski şi Dante stăteau alături de operele lui Rousseau,

Hobbes şi Darwin. Coduri de legi legate în piele conviețuiau cu Faulkner, Hammett şi Chandler.

St. Claire trase grăbit o carte din raft şi-i controlă cotorul. Îşi plecă umerii, dezamăgit. Metoda personală a lui Rushman de catalogare a cărților fusese înlocuită cu sistemul zecimal al lui Dewey. Privi de jur-împrejurul încăperii, la sutele de cărți existente acolo, şi înțelese că nu avea nici o posibilitate de a identifica volumul cu cota C13 printre toate celelalte. Privi biblioteca timp de câteva minute, încercând să-şi dea seama dacă exista vreo corelație între cotele Dewey şi vechile cote ale lui Rushman. Brusc se răsuci pe călcâie şi se înapoie ta biroul bibliotecarei.

— Domnişoară Pritchard, văd că au fost schimbate cotele cărților din colecția Rushman.

— Oh, da, am fost nevoiți să recurgem la sistemul zecimal Dewey. Vedeți, toate cărțile trebuie să se conformeze aceluiaşi sistem. Ce haos ar fi dacă am face vreo excepție! Dar schimbarea s-a făcut fără a deteriora cărților. La noi nu s-a deteriorat niciodată vreo carte.

— Nu, nu m-ați înțeles. Se întâmplă cumva ca biblioteca Newberry să păstreze şi o evidență a vechiului sistem de cote al episcopului?

— Vai-vai, sunteți un tipicar, nu-i aşa, domnule St. Claire? Păi, haideți să mergem la fişiere.

Deschise un sertar îngust de stejar şi degetele ei agile începură să danseze pe deasupra fişelor de indexare. Trase afară una, o privi câteva momente, apoi i-o întinse zâmbind. Titlul cărții era „Huckleberry Finn". În colțul fişei scria: cotă Rushman: J03.

— Dumnezeu să vă dea sănătate, îi mulțumi St. Claire cu un zâmbet fericit. Acum nu-mi mai rămâne decât să parcurg toate aceste fişe, s-o găsesc pe cea cu cota C13, să dau la pagina 489 şi... sper din tot sufletul să ştiu şi ce caut.

— Îmi aduc aminte de dumneavoastră, i se adresă Edith Stoddard lui Jane Venable. V-ați ocupat de cazul Robertson, cel cu prejudiciile. Asta se întâmpla în 1990, dacă țin bine minte.

Îşi revenise după calvarul din biroul de evidențe şi părea aproape relaxată. Şedea la o masă de bridge cu postavul zdrențuit, într-o mică celulă de lângă biroul în care se luau amprentele şi se făceau şi înregistrările. I se luaseră amprentele şi i se dăduse uniforma portocalie a penitenciarelor de stat, având pe spate inscripția DEȚINUTĂ. Fusese nevoită să-şi suflece mânecile de mai multe ori. Stoddard urma să fie reținută aici până la întrunirea de dimineață a tribunalului. Pe Venable o fulgeră o amintire de o clipă: acelaşi loc văzut cu zece ani în urmă. Nimic nu părea să se fi schimbat. Aceeaşi zugrăveală albastră-cenuşie pe pereți, aceeaşi fereastră cu zăbrele într-un colț.

— Aşa e, răspunse Jane Venable.

— Erați o persoană tare cumsecade, dar un avocat feroce, zise simplu şi direct Stoddard.

— Pentru asta sunt plătită: să fiu un avocat feroce, nu o persoană tare cumsecade. Mulțumesc pentru compliment.

— Nu am nevoie de avocat, domnişoară Venable, spuse cu fermitate arestata.

— Ba da, ai. Niciodată n-ai avut mai multă nevoie decât în clipa asta, replică Venable.

— Sunt vinovată, domnişoară Venable.

— Te rog să-mi spui Jane.

— Jane. Vreau să mă declar vinovată şi să termin odată.

— Lucrurile sunt ceva mai complicate, spuse Venable.

— Nu chiar.

— Ascultă-mă cu atenție, te rog. Trebuie... pot să-ți spun Edith? Bine. Trebuie să înțelegi că şi în cazul în care l-ai ucis dumneata...

— Eu l-am ucis!

— Okay. Cu toate acestea, trebuie să-i acorzi avocatului dumitale tot sprijinul, ca să-ți poată obține o sentință corectă.

Chiar dacă nu mergi la proces, trebuie să laşi pe cel numit de judecător să-ți câştige cât mai mult timp cu putință.

— Nu vreau proces, ți-am mai spus o dată, declară Stoddard cu toată fermitatea.

— Nu va fi proces, va fi o negociere. Între avocatul dumitale şi cel al acuzării.

— Domnul Vail?

— El sau unul dintre procurorii săi.

— Negocierea va fi făcută publică?

— Nu.

— Nu ştiu. Eu doar... Vreau să se termine odată. Şi aşa viața mea e distrusă.

— Edith, cine se va îngriji de soțul dumitale? Ce se va întâmpla cu fata?

— Oricum, voi lipsi ani întregi. Ce mai contează?

— Dacă reuşim să reducem acuzația, mai întâi să zicem la crimă de gradul doi, sentința ar putea fi de... ăă... zece ani. Ai putea fi pusă în libertate după numai patru sau cinci. Asta le-ar da speranțe soțului şi fiicei dumitale. Nu-i acelaşi lucra ca atunci când ai pleca de lângă ei pentru totdeauna.

Stoddard se ridică în picioare şi se duse la fereastră. Rămase cu privirea ațintită asupra autostrăzii cu lumini strălucitoare din fața tribunalului, urmări o remorcă huruind pe asfalt, apoi ascultă lătratul unui câine undeva departe în noapte. Oftă din adâncul sufletului, părând să se prăbuşească în sine însăşi.

— Vrei să faci asta pentru mine? întrebă ea, întorcându-se spre Venable.

— Ce anume?

— Să te ocupi de cazul meu?

— Mâine am să te conduc în sala de tribunal. Pe urmă...

— Nu. Să te ocupi până la capăt.

— Eu am...

— Nu trebuie decât să discuți cu domnul Vail şi să ajungeți la o înțelegere, aşa-i? Asta durează chiar atât de mult?

— Nu-i vorba de timp, ci de... N-am mai făcut aşa ceva de ani de zile. Mă tem că mi-am cam pierdut obişnuința. La tribunal există avocați mai competenți decât mine.

— Atunci lasă-mă să-mi văd de drumul meu şi să spun poliției tot ce vrea să ştie.

Venable oftă. O privi o clipă pe femeia cea mărunțică.

— Vrei să vorbim deschis? întrebă ea. Spune-mi tot ce am nevoie să ştiu ca să închei înțelegerea cea mai favorabilă pentru dumneata.

— Depinde.

— De ce?

— De ceea ce vrei să ştii.

„Corchran" era o cârciumioară dărăpănată din alamă şi lemn de mahon, unde duhnea a bere şi fum de țigară. Se găsea la un cvartal distanță de râu, lângă redacția ziarului *Sun-Times* şi fusese ani la rând refugiul favorit al lui Vail. Doi dansatori plinuți şi obosiți valsau unul în brațele celuilalt pe ecranul mare al televizorului din colț, iar lângă in-trarea în local se desfăşura o partidă furtunoasă de țintar. Când Vail şi Venable îşi făcură apariția în tavernă, vreo doisprezece obişnuiți ai localului şedeau la bar, urmărind ultima rundă a jocului sau țipând în di-recția ecranului.

— Dar ştiu că-ți alegi bine locurile, Vail, zise ea, rotindu-şi privirea prin localul afumat şi gălăgios.

— Are cea mai bună friptură din oraş, răspunse Vail. Vino încoace, e linişte acolo, în spate.

Găsiră un separeu în cămăruța din spate, unde nu răzbătea hăr-mălaia. Deasupra arcadei de la intrare se vedea o tăbliță cu inscripția TOALETĂ FEMEI. Încăperea era decorată cu copii ale unor vechi reclame de bere şi țigări.

— Acum înțeleg de ce nu-i nimeni aici, pufni Venable. O femeie care se respectă nu s-ar lăsa târâtă aici nici moartă. Ar trebui să fie cinstiți şi să boteze locul Hruba Şovinilor.

Mătură cu palma firimiturile de pâine de pe scaun, apoi se aşează.

— Nu mi-ai spus că ai devenit o snoabă, glumi Vail.

— Îmi place un bar irlandez de bună calitate la fel de mult ca oricui, răspunse ea. Dar locul acesta n-a mai văzut o mătură de săptămâni întregi. Inspectorul sanitar o fi auzit de el?

— Nici n-ar îndrăzni să intre aici, răspunse Vail. L-ar arunca în râu. Ce vrei să bei?

— Ce mâncăm?

— Friptură. Cartofi franțuzeşti, salată, cornuri tari.

— Alka-Seltzer.

Vail izbucni în râs.

— Cu ce ai s-o dai pe gât?

— Un Black-Jack ca pe vremuri.

Chelnerul avea o ureche clăpăugă, încheieturi cât nişte bile de popice şi un ochi de sticlă. Zâmbetul îi dezvelea trei dinți lipsă.

— Hei, Mart, ce mai faci, flăcăule? Ce mai faci, flăcăule? sâsâi el, plantând pe masă o sticlă de coniac cu o lumânare înfiptă în ea, pe care o aprinse cu un chibrit de bucătărie. Pentru atmozferă, adăugă el.

— Tăvalugule, ți-o prezint pe domnişoara Venable. Dacă te porți cu dânsa aşa cum se cuvine, s-ar putea să-ți devină clientă permanentă.

— Zău? zâmbi cu gura la urechi Tăvălugul. Azta o ză aducă niscaiva luztru şi la zpelunca mea.

— Oh, mulțumesc, spuse Venable, adresându-i un surâs aproape sincer. Asta nu înseamnă că ar avea neapărată nevoie.

— Tăvălugul a fost cândva campion al Canadei la categoria grea, îi explică Vail.

— Ce frumos! răspunse ea.

— Da, eram în plină azcenziune când un dobitoc m-a lovit şi mi-a zcos ochiul. Pe urmă ticălozul l-a călcat în picioare, adică l-a ztrivit zub călcâi, poți ză crezi una ca azta?

— Ce poveste captivantă! exclamă Venable. Te-ai gândit vreodată să-ți scrii memoriile?

Tăvălugul rămase o clipă cu privirea pironită într-un colț, căzut pe gânduri, apoi zise:

— Ăă... nu mi le mai amintesc. Apoi ridică din umeri. Ei, asta e! Bushmill rămâne în picioare, ura pentru campion! Dar dumneavoastră, domnişoară... cum zpuneați că vă numiți... Vennie... Vinnie...

— Venable, răspunse ea îndatoritoare. Dar de ce nu-mi spui Jane? Aş dori un Black-Jack de modă veche.

— Z-a făcut, răspunse el, trimițându-i zâmbetul său ruinat. Îmi plac femeile care ştie ce ză bea.

Se îndepărtă, ştergându-şi mâinile de un prosop vârât la centură.

— Data viitoare te duc la ceainăria „Tanti Clara", zise Venable. Toate chelneriţele au nouăzeci de ani şi vorbesc engleza veche.

— Sandvişuri cu castraveți şi limonadă?

— Întocmai.

— Perfect, povesteşte-mi despre Edith Stoddard.

— Nu pot face aşa ceva. Îmi eşti adversar.

— Oh, Doamne! Iar o luăm de la capăt? exclamă el.

— O voi reprezenta, Marty.

— Cum! Eu n-am vrut decât să-i dai unele sfaturi până când judecătorul avea să-i repartizeze un...

Se opri, şovăind.

— Un avocat *adevărat,* asta voiai să spui?

— Nu, nu. Ştii tu, unul dintre tipii influenți din tribunal. Acum nu mai e jocul tău.

— Ba este, iar vina este doar a ta. Tu m-ai trimis la ea.

— Numai ca s-o ajuți să depăşească nişte momente grele.

— Aha. Ei bine, află că n-a mers.

— Ce dracu' s-a întâmplat?

— Ori o apăram eu, ori avea de gând să-i pună în brațe lui Eckling toată povestea, răspunse Venable.

Tăvălugul aduse băuturile şi le trânti pe masă. Câțiva stropi de coniac se revărsară peste marginea paharului şi el plecă, lingându-şi degetele.

Venable se aplecă peste masă şi zise cu glas coborât:

— Ceva nu-i în regulă în chestia asta.

— Cum aşa?

— E ferm decisă să *nu* ajungă la proces. Înainte de a fi adusă în instanță, are de gând să spună tot.

— De ce?

— Lămureşte-mă tu.

— Eu nu ştiu decât ce mi-a spus Shock Johnson. Ție nu ți-a spus *nimic?*

— Dacă mi-ar fi spus, nu ți-aş fi destăinuit ție. Numai că astă-seară nu a vrut să vorbească. I-am cerut lui Eckling să o lase în pace până mâine dimineață. Am intenția să fac ceva valuri în legătură cu circul pus la cale de el, de asta poți fi sigur, domnule procuror districtual.

— Ahh, n-ai lipsit decât o oră din Cetatea ta de Platină şi iată că vorbeşti la fel ca Jane de odinioară.

— Am de gând să-ți fac cât mai multe zile fripte, declară ea.

— Vorbeşte cu Shana Parver. E cazul ei.

— Ce s-a întâmplat, ți-e frică de mine?

— Experiența vă va prinde bine amândurora.

— Cât e de bună?

— Un avocat strălucit. Puțin cam bătăioasă. Voi două ar trebui să vă înțelegeți de minune.

— Ei bine, mulțumesc.

Tăvălugul se apropie din nou de masa lor.

— Comandați ceva sau în zeara azta vreți numai ză beți?

— Cum îți place friptura? o întrebă Vail.

— Potrivită.

— Fă-i-o în sânge, i se adresă Vail Tăvălugului. N-o să-i convină s-o omoare, ca s-o poată mânca.

— Ai cartofi la cuptor? întrebă ea.

— Dezigur! Dumneavoaztră ce credeați?

— Şi salată cu sosul casei.

Tăvălugul se uită la Vail şi pe frunte îi apărură nişte cute.

— Zozul cazei? repetă el.

— Adică italian. La fel şi pentru mine.

— Am priceput.

Şi dispăru din nou.

— Uite ce e, spuse Venable. Nu am apucat să văd nici raportul asupra crimei. Tot ce ştiu e de prin ziare. Iar tu nu mi-ai prea dat amănunte, aşa cum mi-ai promis.

— Ai plecat devreme.

— Mi-am închipuit că ai să fii obosit când ajungi acasă.

— Eram obosit când am plecat, răspunse el, zâmbind, apoi, la fel de brusc, redeveni serios. Uite, din câte zice Shock, femeia asta merge direct pe scaunul electric. În ianuarie a cumpărat un pistol calibrul 38 şi timp de două săptămâni s-a dus la un poligon din Canaryville seară de seară, ca să învețe să-l folosească. E limpede că nu poate pretinde că se afla în legitimă apărare: Delaney era în costumul lui Adam când a pățit-o. În plus, l-a găurit de două ori: o dată aici (arătă către inimă) şi o dată aici (îşi duse degetul deasupra ochiului drept). Cea de a doua împuşcătură a fost ca un gând întârziat. Delaney era deja pe lumea cealaltă când l-a împuşcat în cap. Îşi desfăcu brațele în lături. Acum ştii şi tu la fel de mult ca mine.

— De ce să rişte închisoare pe viață fără eliberare condiționată, în loc să accepte un proces? gândi cu voce tare Venable.

— Poate nu are încredere în avocata ei.

— Drăguț.

— Nu ştiu, răspunse Vail. Spune-mi tu.

Venable ridică din umeri.

— Moartea în locul dezonoarei?

— Nu-l poate dezonora pe Delaney, de asta s-a îngrijit el singur cu multă vreme în urmă.

— Nu mă refeream la el.

Vail chibzui o clipă, apoi spuse:

— Soțul ei? Crezi că a avut vreo legătură cu Delaney? Nu, nu se poate. El umbla după trupuri, nu după inteligență. Edith e o femeie cumsecade, dar cu greu ar putea fi socotită o frumusețe răpitoare.

— Poate că el se ținea după oricine. Am mai cunoscut bărbați de soiul ăsta.

El se gândi ceva mai mult, apoi clătină din cap.

— Nu cred. În fond, ce-i cu asta? Eu nu voi înghiți argumentul femeii părăsite.

— A ținut şi altă dată.

— Nu la mine.

— Dar la Parver?

— E prea nesățioasă ca să-l accepte. Şi prea isteață. Va trebui să încerci mai mult de atât în cazul Stoddard, ca s-o scoți de sub acuzația de crimă cu premeditare.

— Vorbeşti altfel decât acum două ceasuri.

— Am spus că voi fi corect, nu că o las în pace.

— Mărturisirea nu va rămâne în picioare. Era stresată, se afla sub constrângere...

— Hei, Janie, chiar ai de gând s-o iei în serios?

— Am preluat cazul, nu?

14

Bărbatul se aplecă peste masa de lucru, concentrându-se asupra îndeletnicirii sale: suda o sârmă subțire ca un fir de păianjen la un cip mai mic decât o unghie. Era un tip voinic. Mânecile cămăşii erau suflecate, dezvelindu-i bicepşii de culturist. Pe nas avea o pereche de ochelari cu lupă.

— Hei, Raymond, vii la masă? îl strigă Terry.

— Nu pot să mă întrerup, răspunse el, fără să-şi ia ochii de la lucru.

— Vrei să-ți aduc eu ceva?

— Da. Biscuiți cu brânză şi o Coca.

— S-a făcut.

Raymond auzi uşa închizându-se cu zgomot. Termină operaţiunea de sudură şi puse letconul pe o tavă mică din material ignifug, apoi îşi scoase ochelarii şi se lăsă pe spătarul scaunului. Îşi aţinti privirea pe fereastră la biroul de peste drum, urmărind secretarele care umblau de colo-colo, pregătindu-se să plece la masă. *Creaturi ale obişnuinţei,* gândi el. Îşi putea potrivi ceasul după programul lor. Cinci zile pe săptămână, la ora prânzului, plecau de la birou. Continuă să le urmărească cu privirea până ieşiră din birou, apoi traversă micul atelier de reparaţii, ticsit de aparate video, televizoare şi computere. Luă un video şi se înapoie cu el la masa de lucru. Desfăcu partea de deasupra a carcasei şi scoase dinăuntru un minicomputer şi o cutie neagră şi pătrată, cu latura de vreo cinci centimetri. Conectă cutia la minicomputer cu o bucată scurtă de fir de telefon, apoi deschise computerul. Tastă cuvântul MODEM şi în clipa următoare pe monitor apăru un meniu. Mută cursorul pe RECEIVE şi tastă ENTER. O secundă mai târziu, în colţul ecranului clipiră cuvintele ON LINE. Aşteptă, cu ochii la biroul pustiu de peste drum. După cinci minute pe ecran fulgerară cuvintele INCOMING CALL şi imediat după aceea mesajul:

EŞTI ACOLO, VULPE?
AICI HIDRA. EŞTI GATA?
ÎNTOTDEAUNA, VULPE.
AI VĂZUT SUBIECTUL?
DA, VULPE, ACUM TREI ZILE.
ŞI INDICAŢIILE?
LE AM ÎN CAP.
EXCELENT. PLECI LA NOAPTE.
OH, MULŢUMESC, VULPE. AŞTEPT DE ATÂTA TIMP.
MOMENTUL E PERFECT ALES.
MULŢUMESC, MULŢUMESC. E UN PLAN EXCELENT.
FII CU BĂGARE DE SEAMĂ.
ÎNTOTDEAUNA.

PESTE DOUĂ ZILE, LA ACEEAŞI ORĂ.
DOUĂ ZILE.

15

Lex era cătrănit la culme. Ultimul drum din ziua aceea şi trebuia să meargă cu maşina mai bine de cincizeci de kilometri până la Hilltown, ca să livreze un nenorocit de pachet. Cincizeci de kilometri blestemați, iar în noaptea aceea îl aşteptau două femei. Nu-i rămânea decât să aleagă. Râse şi plesni cu palma în volanul microbuzului. Poate reu-şea să le convingă pe amândouă. Drace, ce noapte ar mai fi!

Dar, mai întâi, trebuia să-şi rezolve comisionul. Cincizeci de kilo-metri până la Hilltown. Şi nu se putea grăbi.

Am pierdut două taloane, încă unul şi am încurcat-o! Nu-şi permitea să-şi piardă permisul, avea o slujbă mult prea bună, cu excepția situațiilor când îi puneau în cârcă un comision întârziat şi era nevoit să conducă maşina cincizeci de kilometri dus şi cincizeci întors. Ca să livreze un colet nenorocit. O sută de kilometri. Zece minute predarea. Două ore, nu mai mult. Va fi înapoi în oraş înainte de ora opt. După aceea va lua o decizie.

Toni? Sau Jessie? Ce dilemă! Bruneta sau roşcata?

Era atât de absorbit de propriile-i gânduri, încât puțin lipsi să nu treacă de intersecție. Ieşi cu microbuzul de pe autostradă, pornind să parcurgă ultimii trei kilometri de şosea asfaltată, cu două benzi de circulație.

Iisuse, cine dracu' ar vrea să locuiască în pustietatea asta uitată de Dumnezeu? În lumina farurilor îi apăru periferia oraşului.

Ce glumă! Periferia oraşului? Care oraş? O mie două sute de locuitori? Tot oraşul ăsta amărât abia dacă ar umple Teatrul Paramount din St. Louis. Aprinse girofarul şi scoase foaia de livrare.

Calvin Spiers. Zona poştală 2.
Rahat! Tot locul ăsta era o singură zonă poştală.

Întoarse foaia pe partea cealaltă. Cineva mâzgălise pe verso câteva instrucțiuni. Încetini şi îşi încordă privirea la lumina palidă a girofarului.

"Prima la stânga, după biblioteca publică. Doi kilometri până la o cutie poştală roşu-aprins, imediat după supermarketul Elmo."

Păi, ar trebuie să-mi fie destul de uşor.

Zece minute mai târziu se găsea pe un drum de țară, în celălalt capăt al oraşului Hilltown. Magazinul general Elmo se vedea în dreapta, o clădire joasă şi stridentă din beton, cu o firmă sclipitoare pe acoperiş. Trecu pe lângă ea şi, în lumina farurilor, îi apăru cutia poştală de culoare roşie.

— O nimica toată, zise el cu voce tare.

Înaintă pe drumul nepietruit, scrutând întunericul în căutarea unui semn de viață. În cele din urmă, văzu casa, departe în stânga, printre copaci. Era o vilişoară ascunsă în pădure şi împrejmuită cu o grădină bine întreținută.

Pe verandă ardea o lumină, dar Lex desluşi o alta şi în spatele perdelelor, unde presupunea că ar fi sufrageria. Coti pe drumeagul plin de hârtoape şi claxonă de două ori, apoi coborî, ocoli microbuzul şi trase deoparte uşa glisantă. Coletul era un cub cu latura de vreo treizeci de centimetri şi cântărea foarte puțin, jumătate sau cel mult un kilogram. Verifică numele, îşi luă carnetul de livrări şi se duse la uşa din față.

Probabil că nu m-a auzit, îşi zise el, urcând treptele verandei. În clipa aceea văzu biletul. Era vârât în uşa cu jaluzele. Puse jos coletul şi trase afară biletul.

"Pentru băiatul de la mesagerie. A trebuit să dau o fugă până la magazin. Uşa e deschisă. Te rog pune pachetul pe masa din salonaş, a doua uşă pe stânga. Mulțumesc."

Încercă clanța şi uşa se dădu în lături, lăsând să se vadă un hol întunecat, care ducea către o uşă deschisă. Lumina din sufragerie se revărsa pe coridor, unde o înghițea întunericul.

La naiba, ar trebui să-l las aici. Drept cine mă-sa mă ia?

— E cineva acasă? Nici un răspuns. Domnule Spier? Totuşi, luă coletul şi porni pe coridor. Văzu un comutator şi-l răsuci, dar lampa de deasupra capului nu avea bec. *Grozav. Putea măcar să-mi fi lăsat o lanternă.* E cineva acasă? Mesageria! anunță el, apropiindu-se de uşa salonaşului.

Aruncă o privire în încăperea cufundată în întuneric, mijind ochii în căutarea unei lumini sau a unei lămpi. Puse cutia jos şi, cu fața la perete, îşi plimbă palma pe zidul neted, bâjbâind după comutator. Nu auzi silueta ivită în spatele lui din beznă, care se apropie pe nesimțite, cu brațul ridicat. Lumina din sufragerie luci ca un fulger. Lex vru să se întoarcă, dar simți o durere sfâşietoare străpungându-i adânc spinarea şi pieptul.

Urlă şi făcu câțiva paşi împleticiți înainte, simțind cum lama îi iese din spate în clipa în care se prinse de cadrul uşii. Apoi o simți din nou, de astă-dată înfigându-i-se în umăr. Se prăbuşi în genunchi, întinzând mâna pe întuneric. Dând de spătarul unui scaun, se agăță de el.

— Oh, Doamne! țipă el. Eu nu-s decât omul cu coletul. Mesageria... Te rog!

Cuțitul îl lovi din nou. Apoi iar. Şi iar. Îi străpunse spatele, coasta, brațul care opunea o rezistență şovăielnică, încercând să se apere de lama ucigaşă. Simți cum viața i se scurge din trup. Începu să tremure violent. Încăperea deveni o cameră de rezonanță în care el părea să trezească ecouri. Îi veni pe limbă un gust sărat. Sudoarea îi şiroia pe față.

Atunci simți la ureche o răsuflare fierbinte şi un glas îi şuieră:

— Billy... Peter...

— Iisuse... Hristoase... murmură fără vlagă Lex.

Ultimul lucru pe care-l mai simți fu lama aducătoare de moarte care-i tăie beregata, sfâşiind muşchii şi țesuturile. Aerul țâşni afară prin rana căscată şi ieşi şuierând din plămâni, împroşcând sânge de jur-împrejur. Cu o bucurie demonică, asasinul continuă să lovească iar şi iar în întunericul încăperii.

Când îşi isprăvi lucrarea criminală, călăul muie un deget în băltoaca de sânge care se lățea văzând cu ochii şi, ridicând părul de la ceafa victimei, scrise: „R41.102."

16

Razele roşietice ale zorilor se strecurară printre jaluzelele de lemn, aruncând umbre lungi şi nemiloase pe podeaua de lemn. Vail rămase culcat pe spate, cu ochii pironiți la tavanul auriu, ca de catedrală, pe care, în lumina dimineții, pardoseala reflecta nuanțe sângerii. Martin întoarse capul. Jane dormea pe o parte, cu fruntea rezemată de brațul lui. Trase plapuma de puf peste umerii ei goi şi se dădu jos încet din pat, adunându-şi pantofii şi hainele împrăştiate pe podea.

„Phii!" îşi zise el, amintindu-şi cum ajunseseră acolo.

Conacul Tudor era unul dintre cele câteva construite pe la mijlocul anilor '20, în stilul caselor Tudor din Anglia. În exterior păreau să contrasteze bizar cu arhitectura mai apropiată de Vestul Mijlociu din Rogers Park. Fiecare clădire (erau patru la număr, cunoscute sub numele de Domeniile Tudor) avea frontoane mari şi proeminente, împodobite cu gargui şi creneluri, precum şi acoperiş de ardezie, hornuri ornamentale şi uriaşe ferestre batante.

Venable îşi transformase apartamentul din interiorul acestui conac într-un cămin frumos şi vesel. Pereții erau zugrăviți în culori blânde, lemnăria şi dulapurile erau din stejar alb. Avea o sufragerie spațioasă, cu ferestre batante, care dădeau spre parcul Indian Bounty, la cincizeci de metri

mai departe. Peretele din spate dădea către o curte împrejmuită cu gard viu şi, în mijlocul lui, era tăiat un atrium oval din cupru şi sticlă givrată, care domina dormitorul de la etaj. Doi ficuşi înalți ocupau centrul încăperii, iar panourile de sticlă erau împodobite cu plante agățătoare. Begonii, narcise şi altele formau o armonie de culori între cei doi arbuşti şi de jur-împrejurul lor. Apartamentul mai avea un dormitor pentru oaspeți, o sufragerie de ocazie şi o bucătărie care arăta ca în visele unui maestru bucătar.

Vail găsi filtrele şi o jumătate de kilogram de cafea în frigider. Puse de cafea, după care se duse în baia pentru oaspeți. După o jumătate de ora, îmbrăcat cu costumul şi cămaşa şifonată din noaptea trecută, turnă două ceşti de cafea şi duse una sus, în dormitor.

Puse ceaşca ei pe noptieră, se aplecă deasupra patului şi o sărută pe obraz. Ea se mişcă câteva clipe, întinzând mâna pe locul de alături. Brațul nu descoperi decât aşternutul gol. Jane deschise un ochi şi-l privi printre pleoapele grele de somn.

— Peste trei ore trebuie să fii la tribunal, îi spuse Vail. Pryor nu va fi prea încântat dacă ai să întârzii. Dacă te grăbeşti, putem lua masa împreună la „Butterfly".

Ea se rostogoli pe spate.

— În următoarele trei ore voi fi ocupată, zise cu glas somnoros.

— Ai cumva vreun gând ascuns, doamnă avocat Venable?

Ea trase încet plapuma în jos, până când ajunse la cinci centimetri sub buric, apoi ridică brațele către tavan şi le agită uşor.

— Nu am mâneci, zise ea.

— Ai să răceşti.

— Întotdeauna mă trezesc aşa, explică ea. E prea frig ca să mai adorm. Şi n-aş îndrăzni să pun piciorul la „Butterfly" atât de devreme. E fieful tău. Probabil că m-ar linşa.

— Credeam că nu mai discutăm despre toate astea.

— După cazul Stoddard.

— De el răspunde Shana.

— Vom vedea cum stăm, după discutarea cauțiunii.

Vail se aplecă deasupra ei, sprijinindu-se în amândouă mâinile, şi o sărută pe gură.

— Grozav, zise el.

— Ne vedem la tribunal.

În drum spre uşă, ridică receptorul telefonului de la parter şi formă numărul de la maşina lui Stenner.

Acesta răspunse de la primul apel.

— Unde eşti? Am parcat maşina la intrare. Te sun de un sfert de oră.

— Vino să mă iei de la Estes-Rockwell, colț cu parcul Indian Bounty, spuse Vail.

— Ce cauți acolo?

— Fac jogging. Abia îmi mai trag sufletul.

— La dracu', cum adică, stai la un colț de stradă ziua în...

Vail închise telefonul. Cunoştea lecția. Porni spre capătul opus al parcului, se opri o singură dată şi privi în urmă. La una din ferestrele dormitorului jaluzelele erau ridicate şi Jane îl urmărea cu privirea, înfăşurată numai în plapumă. Nu-i făcu semn cu mâna. Se mărgini să se uite. Vail îi zâmbi şi pomi prin parc.

Grija lui Stenner pentru Vail data de patru ani, imediat după ce Flaherty se alăturase Găştii de Nebuni. Vail îşi dădea toată silința să fie imparțial, dar, în adâncul sufletului, cei doi favoriți ai săi erau Shana Parver şi Dermott Flaherty, probabil pentru că descoperea la ei acelaşi spirit rebel ca al său. Parver se răzvrătise împotriva unor părinți bogați, Flaherty, împotriva străzii unde crescuse.

Flaherty fusese un copil pus pe rele: mereu la ananghie, trăise pe străzi, intrase în încăierări, şterpelise din magazine, fusese hoț de bu-zunare şi căutase necazul cu lumânarea. Avusese o singură calitate compensatoare: iubise şcoala, singurul loc unde se putuse ridica deasupra vieții lui sordide. Când fusese arestat, fiindcă vârâse mâna în buzunarul unui fan al Red Sox, căruia îi şterpelise din portofel două bilete, un

judecător mai cumsecade – care-l ştia şi era impresionat de cunoştinţele lui –îl trimisese pe orfan la o casă de delincvenţi minori, unde îl ţinuseră numai în şuturi şi bătăi cu cureaua, chipurile ca să scoată răul din el. Puştiul nu vărsase nici măcar o lacrimă.

Într-o noapte rece, stând în celula goală şi neîncălzită de la izolare, avusese o revelaţie: unica lui avere era creierul. Inteligenţa era singura cale de-a scăpa de strada sumbră, care nu-l ducea la nimic bun. Repus în libertate, se căznise să se întreţină singur, câştigase bani de buzunar făcând strigări în speluncile unde se organizau lupte cu pumnii şi-şi canalizase energia în direcţia cărţilor. Devenise un elev sârguincios, cu o motivaţie bine determinata şi cu nota zece pe linie. Primul din clasă.

O dată pe lună călătorea patru sute cincizeci de kilometri până la Ossining, să petreacă jumătate de oră cu omul care era răspunzător de existenţa lui mizeră.

— Am să devin avocat, îi spunea tânărul. Am să te scot de aici.

— Dă-i în mă-sa de avocaţi, răspundea bătrânul. Din cauza lor sunt unde sunt.

Îşi schimbase numele din Flavin în Flaherty, trăise din hamburgeri şi batoane de ciocolată, ca să-şi menţină forţele, şi evitase să-şi facă prieteni, de teamă că aceştia vor descoperi cine era. Când absolvise colegiul, hotărâse să plece cât mai departe de Rochester şi pornise spre vest, până când, rămas fără bani, se oprise la Chicago. Solicitase o bursă, petrecuse ceasuri întregi la biblioteca publică, studiind pentru examenele de atestare. Rezultatele obţinute fuseseră extraordinare. Pentru un tânăr de douăzeci şi trei de ani, părea să aibă mai mult decât noţiuni curente de ştiinţa dreptului. Nimeni nu ştia cum, nimeni nu-l întrebase, dar impresionase comisia îndeajuns cât să câştige o bursă integrală de un an, viitorul lui urmând să depindă de ceea ce dovedea în primele patru trimestre. Îşi luase o slujbă ca portar la unul dintre zgâ-rie-norii din oraş şi dormea pe o

saltea de paie în camera de serviciu. Când nu învăța, era în sala de tribunal, luând notițe, urmărindu-i pe marii avocați în exercițiul funcțiunii, ținând întotdeauna partea acuzatului şi nutrind o ură adâncă împotriva procurorilor, până când îl văzuse în acțiune pe Vail şi citise despre tinerii care formau Gaşca lui de Nebuni. După un an, descoperise – fără prea mare încântare — că procurorul adjunct devenise idolul său. La sfârşitul primului an, obținuse calificative foarte bune. După alți doi ani de bursă, îşi luase diploma în drept, pe a cărei copertă legată în piele figura mențiunea summa cum laude.

Între timp împlinise douăzeci şi şapte de ani. Cunoştea strada. Era trecut prin ciur şi prin dârmon. Era antisocial. Era sclipitor. Primise oferte, dar alesese să lucreze pentru un veteran scăpătat al tribunalelor, Sid Bernstein, cândva o stea de primă mărime în lumea magistraturii, care se apucase să-şi caute uitarea în băutură şi în droguri. Timp de un an, Flaherty îşi perfecționase cunoştințele, studiind cazurile lui Bernstein şi citind tratate de drept. Îl căra pe bătrânul bețiv jos din pat, îl aşeza sub duşul rece, îi turna pe gât cafea din cea mai tare, îl îmbrăca şi-l ducea la tribunal, ajutându-l la fiecare caz cu notițe mâzgălite pe blocnotesuri şi cu cărți de drept în care punea tot felul de semne. Într-o dimineață, când Bernstein nu apărase la birou, se dusese în apartamentul bătrânului, unde aflase că şeful lui era la spital. Făcuse pneumonie. Nu mai trăise decât cinci zile. După înmormântare, se aşezase în biroul sărăcăcios al lui Bernstein, privind la cărțile de drept ferfenițite şi la dosarele cu coperți uzate de carton. La un moment dat, ridicase ochii şi văzuse în prag o negresă frumoasă.

— Dermott Flaherty?

— Da.

— Îmi pare rău pentru Bernstein.

Băiatul nu prea ştiuse ce să-i răspundă. Bernstein fusese o cruce pe care el o purtase timp de un an şi jumătate. Compătimirea lui față de acest om era mai mult de suprafață.

— Mulțumesc, răspunse tânărul. Cu ce vă pot fi de folos?

— Intenționezi să-i preiei munca?

— N-am ce să preiau. Pur şi simplu, mă gândesc ce să fac cu toate lucrurile lui. Oh, e cumva ceva...?

— Ce-ai zice de o slujbă?

— Ca să fac ce?

— Drept, ce altceva?

— Pentru cine?

— Ai auzit vreodată de Martin Vail?

Se prezentase la interviul cu Vail îmbrăcat într-un pulover negru cu guler rulat, o jachetă de tweed cumpărată de la prăvălia de amanet de pe strada Division, pe şase dolari, şi pantofi de tenis. Nu-şi făcuse nici o iluzie.

— Te-am urmărit la tribunal, îi spusese Vail. L-ai tras după tine pe bătrânul Sid Bernstein vreme de un an şi jumătate.

— Era slujba mea.

— Ai referințe remarcabile, domnule Flaherty. Ai fi putut să capeți un post bun la una dintre cele mai renumite firme de avocatură din oraş. De ce l-ai ales pe Sid?

— Mi-am închipuit că de la el puteam să învăț mai mult.

— De fapt, dumneata i-ai susținut în tribunal cele mai multe cazuri, continuă Vail, răsfoind foile unui dosar.

— M-ați verificat? întrebase tânărul pe un ton bătăios.

— Nu-ți prea convine, aşa-i? Flaherty ridicase din umeri. Eşti originar din Rochester, New York?

Flaherty şovăise, cu ochii țintă la dosar. Apoi într-un târziu:

— Cam aşa ceva.

— Cam aşa ceva? Adică, nu ştii de unde eşti? întrebase Vail, râzând.

— M-am despărțit de trecut.

— De ce? Te-ai descurcat destul de bine pentru un copil lipsit de părinți şi adăpost. De când eşti orfan? Când ți-ai

pierdut părinții?

Flaherty se ridicase brusc, cu pumnii strânşi, roşu la față de furie. Reacția lui îl surprinsese pe Vail.

— Lăsați-o baltă, spusese Flaherty, pornind către uşă.

— Ce te supără, fiule? Ai stofă de mare avocat, în schimb porți pe umeri o povară cât muntele Rushmore.

— N-o să țină, spusese Flaherty.

— Ce anume n-o să țină? Stai jos şi hai să discutăm. Nu vrei să vorbeşti despre Rochester, foarte bine, n-o să vorbim despre Rochester.

Flaherty se aşezase.

— Îmi dați voie să fumez? întrebase el.

Vail îşi răsucise scaunul rotativ către ventilator şi-l pusese în func-țiune, apoi îşi aprinsese şi el o țigară.

— Mai curând sau mai târziu tot veți afla.

— Ce să aflu, fiule? Ce fel de povară porți în suflet?

— Mama a murit când aveam nouă ani.

— Okay.

Flaherty se uitase la Vail şi tristețea îşi pusese amprenta pe trăsăturile lui tinere şi asprite.

— De fapt... de fapt, domnule, n-a murit. Ceea ce s-a întâmplat în realitate... Vedeți... ceea ce s-a întâmplat... Apoi îşi descărcase sufletul de tot ce ținea ferecat în el de atâția ani. De fapt, tata a omorât-o. A bătut-o cu pumnii până a omorât-o. Acum îşi aşteaptă execuția la Sing Sing. E acolo de... douăzeci de ani. Cândva mă gândeam... mă gândeam că am să mă fac avocat şi... am să-l eliberez... am să-l scot de acolo şi pe urmă...

— Şi pe urmă ce? întrebase cu blândețe Vail.

— Şi pe urmă am să-l bat, aşa cum a bătut-o el pe mama. Să-l lovesc iar şi iar până când...

Tânărul tăcuse şi rămăsese pe locul lui, trăgând din țigară.

— Când l-ai văzut ultima oară? întrebase Vail.

— Acum patru ani, înainte de a veni aici. Obişnuiam să mă duc la el o dată pe lună. După ce am plecat, nici măcar

nu i-am mai scris.

— Dermott?

— Da.

— Tatăl dumitale a murit acum doi ani. A făcut infarct.

— Ştiaţi despre toate astea?

— Naomi... Naomi Chance, doamna care a venit să te vadă la moartea lui Sid. Naomi ştie tot, Dermott. Eşti un avocat tânăr şi dat dracului. Chestia cu tatăl dumitale? Ai dat uitării trecutul. Oricum, n-a fost vina dumitale. Problema e că echipa noastră are de lucru până peste cap. E vorba de cei pe care presa îi numeşte Gaşca de Nebuni. Se ajută mult unul pe altul. Vor aştepta acelaşi lucru şi de la tine. Ceea ce vreau să spun e că porţi o povară foarte grea. Poate, dacă o împărţi cu alţii, dacă laşi totul în urmă pentru totdeauna, vei reuşi să uiţi. Vrei o slujbă?

Stenner fusese sceptic în privinţa tânărului recrut posomorât şi interiorizat, care se îmbrăca în negru ca un antreprenor de pompe funebre, deşi în esenţă – după cum se exprima Stenner – „era un punkist de stradă". Cazul Shoulders adusese însă o schimbare radicală, punându-l pe Vail pentru prima oară în viaţa lui într-o situaţie riscantă.

Jake Shoulders, căruia din pricina cazierului i se interzisese să aibă în proprietate magazine de băuturi, arme, restaurante şi baruri, ducea o viaţă destul de cuminte, rămânând totuşi un nume cunoscut în biroul procurorului districtual. Ocupaţiile lui erau şantajul şi extorcarea de bani, iar obiectivul – primăria. Personalul, şefii de secţii, consilierii, oricine avea ceva de ascuns apărea până la urmă pe lista lui Shoulders. Ulterior se lansase în afaceri cu restaurante, obţinând autorizaţii de comercializare a băuturilor la adăpostul unor nume false, ba chiar şi o parte din activitatea aeroportului. Era limpede că mituia pe *cineva* din oraş, cineva sus-pus, cineva care lua şpagă, lăsând poliţia şi inspecţia sanitară să-şi primească partea, prin emiterea unor autorizaţii cu acoperire, aprobate fără probleme.

Vail şi echipa lui ştiau cu ce se îndeletniceşte Shoulders, dar nu reuşeau să-i descopere legătura de la primărie. În lipsa ei, nu ar fi fost vorba decât de o razie banală. Însă o dată stabilită relația cu mafia de la primărie, ar fi fost o cruntă lovitură pentru persoanele corupte care conduceau oraşul de mult prea multă vreme. Vail avea nevoie de ceva de care să se agațe, o dovadă sau un martor care să pună în evidență legătura dintre Shoulders şi primărie. Breşa se produsese atunci când un anume Bobby Bollinger, de trei ori recidivist, fusese arestat pentru atac cu armă mortală. Riscând detenția pe viață, fără eliberare condiționată, Bollinger – care avea numai treizeci şi trei de ani – hotărâse să-şi dezlege limba, cu condiția să i se asigure protecția şi să fie lăsat să plece din oraş. Îl sunase pe Stenner, care-l arestase pentru a treia oară. Stenner îl luase de pe stradă şi îl priponise într-un hotel dărăpănat de pe Erie Street. Din acel moment, Bollinger începuse să le facă necazuri.

— Bollinger se tot codeşte, îi spusese Stenner lui Vail într-o dimineață.

— Ce tot vrea?

— Bani.

— I-am dat bani.

— Suferă de sindromul „insuficient".

— Ce altceva?

— Să i se asigure protecția în calitate de martor până când se va afla în afara granițelor statului. O slujbă plătită cu o sută de mii pe an. Schimbarea numelui şi lichidarea cazierului. O maşină nouă. Zice că celorlalți nu le va fi greu să dea de urma automobilului său Corvette.

Vail chicotise.

— Cum, nu vrea şi un iaht?

— Spune că asta înseamnă mai puțin decât câştigă acum în port.

— Nu spune şi că s-a făcut vinovat de încălcarea legii? Sau că este de trei ori recidivist? De data asta, îi putrezesc oasele în puşcărie.

— Cred că a uitat amănuntul.

— Adu-i aminte.

— Până unde eşti dispus să mergi?

— Sunt de acord cu protecția martorului, care implică şi schimbarea de nume. Probabil, vom reuşi să-i aranjăm ceva în afara statului. Cazierul e pe numele vechi, aşa că s-a rezolvat şi asta. Dar să-şi ia gândul de la suta de mii. Îl vom ajuta financiar trei luni, cât timp se va recalifica. Pe urmă va trebui să se descurce singur. Şi poate să meargă cu bicicleta.

— Dar dacă refuză?

— Eu şi judecătorul îl mâncăm cu fulgi cu tot. E la a treia recidivă.

— El a venit la noi, Marty.

— A venit pentru că, dacă se mai învârte mult pe aici, e un om mort. Caută o cale de a părăsi oraşul, şi încă una gratuită.

— Cică ne poate furniza legătura pe care o căutam.

— Asta zice el. Uite ce e, n-am de gând să cumpăr o mărturie la prețul de o sută de mii pe an. Demonstrează-mi că nu am dreptate, Abel.

— Nu ştiu. Dacă ne luăm după el, îi înhățăm pe derbedeii de la primărie şi, totodată, ne descotorosim de Bollinger. Să mai dea de furcă şi altui stat. Vail se oprise şi-şi aprinsese o țigară. Începuse să se plimbe în cerc timp de câteva minute. Va depune şi mărturie, adăugase Stenner. Face parte din înțelegere.

— Iisuse, niciodată nu mi-am închipuit că eşti dispus la astfel de lucruri, Abel. Vail se sprijinise de perete şi suflase fumul în podea. Nu-mi place Bollinger. Nu-mi surâde ideea de a face afaceri cu el. Indiferent unde ajunge, întotdeauna va fi pus pe rele. Nu ştie cum să mai revină la calea cea dreaptă. Şi încă am îndoieli că ne-ar putea oferi legătura pentru cazul nostru. Dar... okay, comunică-i, mai întâi, propunerea mea. Sperie-l cu alternativa. Dacă nu ai încotro, dă-i douăzeci şi cinci de mii pe şase luni. Însă fără maşină, asta nici nu intră

în discuție. Zi-i să-şi vîndâ maşina Corvette şi să folosească suma drept acont.

— Poate reuşesc să-l conving cu atât.

— Atunci, dă-i bătaie. Ca să nu scăpăm frâiele din mână, vom trimite un tip cumsecade şi unul rău. Pe tine te ştie deja ca negociator, aşa că vei face în continuare pe eroul. Ia-l pe Flaherty pe post de dur.

— Flaherty?

— Cred că te va surprinde, Abel. Dă-i voie să procedeze aşa cum ştie el. Când va prelua discuția, stai deoparte, lasă-l pe el să continue.

Flaherty avea o figură suficient de dură pentru a juca rolul polițaiului rău. Era aproape frumos, cu păr negru ca pana corbului şi ochi de un castaniu-închis, dar trăsăturile sale irlandeze, aspre şi posomorâte, erau oarecum deformate de nasul uşor lățit şi de cicatricea de sub ochi.

În hotelul cel ieftin, Stenner începuse să trateze cu Bollinger, un roşcovan nespălat, cu dinți cariați şi apucături din cele mai proaste. Flaherty se aşezase într-un colț al camerei, urmărind discuția, cu un pistol calibrul 38 la subsuoară.

— Rahat! se răstise Bollinger. Eu renunț la tot, omule. Prieteni, casă, maşină, absolut tot, iar el face nazuri la o sută de mii pe an şi la o maşină în locul vechii mele Corvette!

— Să-ți spun eu la ce nu renunți, spusese Stenner.

— Zău, şi cam ce-ar fi asta?

— La tot restul vieții tale, Bobby. Fără eliberare condiționată. Când vom aduce cazul în instanță, vei fi acuzat şi de complicitate. Ai să vezi lumina soarelui abia când fiu-meu va candida la funcția de preşedinte, şi el încă nu s-a născut.

— Asta-i bună, omule, zău că-i tare. Eu vin la voi cu o propunere rezonabilă...

— O sută de mii pe an şi o nouă maşină de agrement nu-s deloc o propunere cumsecade. Vinde-ți maşina. Cu banii gheață ia-ți ceva pe placul tău.

— Da' cine eşti tu, consilierul meu de afaceri?

— Ai putea spune şi aşa, replicase Stenner.

— Dacă accept, toată viața va trebui să trăiesc doar din furtişaguri.

— Atunci, la Joliet cu tine. O să te lichideze acolo, dacă nu cumva mai înainte. În momentul de față te ascunzi. Dacă te învoieşti, îți facem rezervările şi-ți achităm nota de plată.

— Păi, înțeleg că totul depinde de cât de mult aveți nevoie de informația mea, nu?

— Nu, totul depinde de cât de mult vrei tu să rămâi în viață. Vrei să te vâri în rahat pentru o nenorocită de maşină?

Bollinger îşi simțise buzele uscate. Şi le linsese nelinişt*it. Javra aia de procuror districtual îmi forțează mâna.*

— Cât timp va dura? întrebase el.

— Atâta cât durează. Poate chiar şi un an, până când ajungem să strângem piese la dosar şi să deschidem proces.

— Un an! Un an în nenorocitul ăsta de cavou!

— Doamne, de ce nu-i găsim un locşor călduț undeva la țară? mârâi Flaherty.

Bollinger se uitase la Dermott, care-şi tăia unghiile. *Cine dracu' mai* e şi *ăsta?* se întrebase el. Apoi se întorsese din nou spre Stenner.

— Nici o puicuță timp de un an? scâncise el.

— Puicuță?

— Ei, ştii... hât-hât... explicase Bollinger cu un zâmbet libidinos. Merit şi eu atâta lucru.

Brusc, Flaherty explodase. Aruncându-şi forfecuța tocmai în celălalt capăt al camerei, se repezise la Bollinger cu atâta furie, încât îl luase prin surprindere până şi pe Stenner. Dându-şi deoparte colegul, irlandezul se aplecase deasupra lui Bollinger.

— Nu meriți un rahat! mârâise el. Îşi trăsese cu piciorul un scaun, se aşezase în fața lui Bollinger, apropiindu-şi obrazul la numai câțiva centimetri de cel al derbedeului, şi începuse să-i vorbească pe un ton egal şi coborât, care nu prevestea nimic bun. Cunosc toate şmecheriile, Bobby. Ştii de

ce? Pentru că şi eu am fost ca tine. Ştiu la ce te gândeşti în clipa asta. Ştiu ce ai de gând să spui înainte să deschizi gura. Pe mine nu mă duci, Bobby. Înțelegi? Bollinger holbase ochii, nevenindu-i să creadă. Domnul maior se străduieşte să te trateze ca pe o ființă cumsecade, şi ce obține? O escrocherie de duzină. Ne tot învârți pe degete de două zile. Află că până aici ți-a fost. Ia-ți gândul de la blestemata aia de Corvette şi de la slujba de o sută de mii. Ia-ți adio de la şpagă. Pricepi? Îți intră chestia asta în căpățâna ta cea seacă?

— M-am dus...

— Te-ai dus la pierzanie, acolo te-ai dus. Acum, fii atent ce facem. Dai din tine tot. Nume, date, locuri, activități, tot. Încearcă numai să ne tragi pe sfoară şi te-ai ars. Bollinger se întorsese către Stenner, cerându-i parcă ajutorul. Bărbatul cel tăcut nu-i acorda nici o atenție. Iar după ce facem arestatele, vei veni la tribunal şi-i vei cânta pe tipii ăia ca un canar ce eşti...

— Dracu' să te ia, am făcut un târg... voise să-l întrerupă Bollinger.

— Ai făcut pe dracu'. Dacă nu cooperezi, ştii ce-o să facem? Re-nunțăm la acuzații şi-ți dăm drumul înapoi pe stradă, dar înainte de asta – chiar înainte de a ți se deschide porțile libertății – vom împânzi oraşul că ai ciripit. Ai să fii un om mort. Or să te înhațe înainte să dai colțul.

Stenner stătea deoparte şi urmărea admirativ spectacolul lui Flaherty. Ştia că irlandezul fusese un copil al străzii, dar niciodată nu-l văzuse în plină acțiune, cel puțin nu în acest fel.

Flaherty trase concluziile, punctându-şi ideile cu degetul arătător.

— Prin urmare, o luăm de la început: în momentul de față, consi-derăm că n-ai obținut nimic. Ai spus câte ceva, noi, la rândul nostru, am spus câte ceva, dar *nimeni* n-a zis „da" şi *nimeni* n-a zis „nu". Nimeni n-a zis *tâmpenii.* Şi-acum ce facem, Bobby? Dau drumul la magnetofon sau te duci la morgă?

Bollinger se uitase rugător la Stenner.

— Are dreptate, spusese cu indiferență Stenner.

— Să auzim ce ai de zis, continuase Flaherty. Acum.

Bollinger îşi privise pe rând temnicerii, apoi spusese:

— Eu am fost curierul.

— În slujba cui?

— A lui Shoulders.

— Şi a mai cui?

Bollinger ezitase o clipă, apoi răspunsese:

— Roznick.

— Vic Roznick? De la administrație? întrebase uimit Stenner.

— Câți de Roznick cunoaşteți?

— Cum făceai livrarea?

— Primeam un telefon. Mă duceam la Shamrock Club pe West Erie. Biroul lui Shoulders era la etajul al doilea. El îmi dădea o servietă plină cu bancnote de douăzeci şi de cincizeci. Eu o duceam într-o parcare pe Illinois, lângă redacția ziarului *Tribune.* Camionul nu era încuiat. Puneam servieta înăuntru şi asta era tot.

— De unde ştiai ce era în servietă? întrebase Stenner.

— Iisuse, Jake îi număra în fața mea. Îmi spunea că, dacă lipseşte un dolar, s-a zis cu mine.

— Maşina era a lui Roznick?

— Uneori. De vreo douăsprezece ori am stat în maşina mea şi l-am văzut ieşind, deschizând portiera camionului şi cărăbănindu-se cu servieta. Alteori, venea Glen Scott sau Eddie Malone, sau Pete Yancovitch.

— Toți de la primărie?

— Da. Ei veneau în alte locuri. Shoulders îi ținea pe toți în şah. Pe diverse chestii, comise cu ani în urmă. Videocasete, casete audio, fotografii. Îi strângea cu uşa, după care ajungeau la o înțelegere. Ei cooperau, el îi plătea şi-i lăsa în pace.

— O dată intrați în joc, nu mai ieşeau, comentase Stenner.

— Eu însumi am făcut câteva fotografii.

— De ce? întrebase Stenner.

— Ca să-mi apăr pielea, ştiți, pentru orice eventualitate.

— Adică să-i şantajezi nițel pe cont propriu, nu? sugerase Flaherty. Bollinger ridicase din umeri, fără să răspundă. Ai făcut fotografii cu camioanele acelea? întrebase Flaherty.

— Da. Ar valora şi ele ceva.

— Fac parte din înțelegere, se răstise Flaherty.

— Păi... ăă... mai am ceva, care poate valora cât o Corvette nouă.

— Sper să fie aşa, îl amenințase Flaherty.

— Cineva a plătit ca şefu' vostru să fie lichidat.

Stenner se ridicase, măsurându-l printre pleoapele îngustate.

— Despre cine vorbeşti, despre Yancey?

— Nu, omule. Despre piranha.

— Piranha? repetase Flaherty.

— Vail. Le e frică de el ca de dracu'. Nu poate fi cumpărat. Niciodată nu ştii unde urmează să dea lovitura.

— Vrei să spui că există un contract pentru moartea lui Martin Vail? întrebase fioros Flaherty. Cine?

— Batem palma cu maşina? întrebase, zâmbind, Bollinger.

Mârâind, Flaherty scosese pistolul din teaca de la umăr şi-l vârâse sub nasul lui Bollinger.

— Nu face pe nebunul cu noi. Cine a făcut contractul şi cine urmează să facă treaba? Ori ne spui acum, pe loc, ori jur pe Dumnezeul meu că te arunc dracului pe fereastră.

— Hei, hei... protestase Bollinger, albindu-se la față.

Stenner întinsese brațul şi pusese palma pe pistol.

— Răspunde imediat la cele două întrebări, Bobby, rostise el cu asprime.

— Shoulders. Două sute de mii.

— Shoulders a ordonat asasinatul?

— Da, dar cred că sunt amestecați toți. Ştiți, toată gaşca a contribuit cu bani.

— Cine-i asasinul? întrebase Flaherty.

Vocea i se stinsese.

— Asta n-ar mai trebui să mă întrebați.

— *Cine dracu'* e *asasinul?*

Bollinger oftase. Începeau să-l treacă năduşelile.

— Un polițist, care ascultă de ordinele lui Shoulders.

— Un polițist? întrebase Stenner. Care polițist?

— Uitați.... eu... eu... se bâlbâise Bollinger.

— Care polițist? întrebase Flaherty.

— Îl cheamă Heintz, bâiguise Bollinger.

— Lou Heintz? Sergentul? insistă Stenner.

— El.

— Îl cunoaşteți, domnule maior? întrebase Flaherty.

— Sigur că da, Lou Heintz. Nu mă miră câtuşi de puțin. Când ar trebui să aibă loc atentatul?

Bollinger ridicase din umeri.

— În orice clipă. Banii au fost deja dați.

— Dumnezeule! exclamase Stenner şi se repezise la telefon.

— Ar fi mai bine să fie McCoy, spusese Flaherty.

— Tu cine naiba *eşti,* de fapt? scâncise Bollinger.

Flaherty zâmbise pentru prima oară.

— Cel care va face din tine cel mai mare cântăreț şi dansator de la Fred Astaire încoace, răspunsese el.

Aşa se şi întâmplase. Durase optsprezece luni, dar Flaherty reuşise să-l dea în judecată pe Shoulders, împreună cu încă doi oameni din solda sa, trei şefi de direcții, şeful secției administrative şi un consilier juridic adjunct de la primărie, favorizând aducerea în instanță a două cazuri instrumentate de Meyer împotriva celor doi consilieri municipali. Toți aceştia se aflau şi acum în închisoare.

Bollinger plecase în Oregon, cu interdicția fermă de a mai pune piciorul la est de fluviul Mississippi.

Lou Heintz, polițistul pe motocicletă, angajat ca asasin plătit dispăruse. Iar Stenner devenise imediat garda de corp a lui Vail. Venea să-l ia cu maşina în fiecare dimineață, îl ducea

la şedinţe, veghea în permanenţă asupra lui şi, de regulă, îl conducea noaptea acasă.

După vreun an, Heintz fusese găsit mort la Pittsburgh, într-o maşină părăsită, cu patru gloanţe calibrul 22 în ceafă. Se vedea limpede că era mâna unei bande. Nimeni nu avea să ştie vreodată dacă motivul crimei era sau nu legat de atentatul asupra lui Martin Vail.

Totuşi, Stenner nu renunţase la supraveghere. De atunci fusese însoţitorul fidel al lui Vail, cu excepţia ocaziilor când acesta reuşea să mai scape de vigilenţa lui. Ca în noaptea precedentă.

Gândul lui Vail încă hoinărea printre amintiri când Stenner trase maşina lângă el. Se uită supărat la şeful său şi clătină din cap.

— În câmp deschis, zise el, în timp ce Vail urca în maşină. Singur. Ţintă perfectă.

— Te rog, Abel. S-a terminat. Heintz e mort. Shoulders are de ispăşit zece ani de puşcărie.

— Cine s-a fript cu ciorbă...

— Okay. Ştii bine că apreciez grija pe care mi-o porţi. Numai că, din când în când, am şi eu nevoie de puţină intimitate. Aşa cum te ascundeai şi tu când erai copil.

— Eu nu m-am ascuns când am fost copil.

— Eram convins, Abel.

Stenner se uită la costumul şifonat şi la cravata strâmbă a lui Vail.

— Vrei să mergi acasă şi să te schimbi? întrebă el.

— Pe dracu', răspunse Vail.

— În dimineaţa asta trebuie să fii la tribunal, iar Naomi spune că iei dejunul cu Paul Rainey.

— Du-mă la „Butterfly", domnule maior. Vreau un mic dejun. Oricum, nu-i cazul meu, ci al lui Parver. Eu n-am să fac altceva decât să stau în ultimul rând şi să asist.

— Dar prânzul cu Rainey?

— Fac eu cinste. În acest fel, n-o să-i mai pese cum sunt îmbrăcat.

17

Când Vail şi Stenner ajunseră la "Butterfly", Naomi Chance şi Dermott Flaherty erau deja acolo, cufundaţi în lectura ziarelor de dimineaţă. Naomi îl privi dezaprobator pe Vail, care luă loc.

— Nu te-ai prea apropiat de aparatul de ras azi-dimineaţă, comentă ea.

Lui nu-i veni în minte nici un răspuns potrivit, aşa că nu spuse nimic. În schimb se răsuci spre Butterfly, care se aplecase deasupra mesei, privind în jos spre el.

— Două ochiuri, cârnaţi şi pâine albă prăjită, ceru Vail.

— Ochiuri, mârâi Butterfly şi se îndepărtă cu paşi greoi.

— Cât despre costumul tău... Începu Naomi.

— Nu vreau să aud un singur cuvânt despre costumul meu, nici despre bărbierit, nici despre nimic altceva, replică Vail.

— Te poţi bărbieri repede în sala ta de baie, propuse Naomi.

— Dă-o în mă-sa de sală de baie. Aia nu-i sală de baie, ci doar un simulacru. Au instalat o chiuvetă şi un duş într-o debara şi i-au zis sală de baie.

— E foarte convenabilă.

— E cât un rezervor de avion.

— Într-unul dintre fişete ai o cămaşă şi o cravată, iar costumul cu dungi te aşteaptă în dulap. Nu-ţi ia mai mult de un sfert de oră să te îmbraci înainte de a pleca la tribunal, zise Naomi, urmărind cu atenţie prima pagină a ziarului *USA Today*.

— Ce aveţi cu toţii astăzi? mormăi Vail. Doar nu pozez pentru Cartierul General. De ce nu te legi de Flaherty? El

poartă acelaşi costum negru în fiecare zi.

— Am patru costume negre, protestă Flaherty, fără să-şi ridice ochii din ziar. Nu port zilnic unul şi acelaşi.

— Nu ți se pare nițel bizar că se îmbracă *zi de zi* la fel ca Johnny Cash? întrebă Vail. De ce nu te legi de el?

— Cred că n-ar strica puțină variație, zise Stenner.

— Eu mă simt bine în negru, declară Flaherty, punând punct conversației.

Orice alte discuții fură curmate de apariția lui Okie Okimoto, care se apropie de masa lor, elegant şi cu un aer plin de importanță. În mână îşi ducea servieta-diplomat.

Butterfly se încruntă la el.

— Aici nu servim sushi, mârâi ea.

— Nici nu doresc să mănânc aici, doamnă Butterfly. Din fericire, pot supraviețui unei cafele.

— Deşteptule! mormăi ea, târşâindu-şi picioarele către bucătărie.

Okimoto se aşează la masa rotundă, îşi deschise servieta şi scoase un dosar.

— Am aici raportul asupra faimoasei gropi de gunoi, începu el cu un zâmbet aproape batjocoritor. Sau, mai bine-zis, deloc faimoasa groapă de gunoi.

— Ce-i aşa de nostim? întrebă Stenner.

— Toată tevatura care s-a făcut, răspunse japonezul. Unde-i Harvey? Vreau să audă chiar din gura mea.

— Probabil că l-a furat somnul, răspunse Naomi.

— Hm. Poate că ar trebui să aştept.

— Nu cred, interveni Vail. Dacă tot ai ajuns aici, atunci termină ce ai de zis.

— Bine. Am să trec peste detaliile anatomice şi nesfârşiții termeni medicali şi am să vă redau numai esența, spuse Okimoto, deschizând dosarul. Apropo, Eckling încă n-a primit raportul. Presupun că veți fi discreți în privința informațiilor cel puțin o oră de acum încolo.

— Bineînțeles. Numai dă-i drumul odată, răspunse Vail.

— Decesul a survenit prin îngheț, declară, zâmbind, Okimoto.

— Cum! exclamă Flaherty, ridicând, în sfârşit, ochii din ziar.

În jurul mesei se aşternu o tăcere mormântală. Stenner, Vail, Flaherty şi Naomi îl priveau țintă pe Okimoto, aşteptând detalii despre uluitoarea veste pe care le-o dăduse.

— Ei bine, cei doi bărbați au murit înghețați, iar femeia sufocată, se adresă Okimoto grupului amuțit de uimire.

— Înghețați? repetă Stenner.

— Vrei părerea mea ca specialist? îl întrebă Okimoto. Cred că s-a întâmplat în felul următor: s-au ascuns în vreo maşină de gunoi, probabil s-au vârât sub toate resturile, ca să se încălzească – asta s-a petrecut în urmă cu vreo câteva săptămâni, în prima jumătate a lui ianuarie, când au fost două săptămâni de ger cumplit, imediat după Anul Nou, dacă țineți minte – şi până dimineața doi dintre ei au murit, iar femeia s-a simțit prea slăbită ca să se mai mişte. Autogunoiera a fost dusă la groapa de gunoi şi descărcată. Femeia s-a sufocat în gunoi, probabil după ce a fost lăsată acolo.

— Dumnezeule! murmură Flaherty.

— Aşadar, nu avem de a face cu un asasinat, ci cu drama unor vagabonzi? întrebă Vail.

— Da, răspunse Okimoto, chicotind ironic. S-a zis cu teoria lui Harvey despre crimă. Se sprijini cu coatele pe masă. Ştiți ce cred eu? Cred că astfel de incidente se întâmplă foarte frecvent. Probabil că acolo se află şi alte cadavre, dar nu am de gând să împărtăşesc şi altora părerea mea. S-ar apuca să scurme toată groapa aia blestemată.

— Au murit înghețați, zise aproape cu glas tare Stenner, clătinând din cap. Harvey va fi cumplit de dezamăgit.

— Am auzit că a intrat în rețeaua de computere, încercând să dea de urma persoanelor dispărute de pe întreg teritoriul statului, spuse Okimoto, începând să râdă. Îşi

termină cafeaua şi adăugă: Auziți, spuneți-i lui Harvey că arma crimei a fost un frigider.

Plecă, continuând să chicotească încetişor.

— În sfârşit, a dat-o în bară şi Harvey, zise Flaherty, aplecându-se din nou peste ziar. El şi presimțirile lui.

— De regulă, are dreptate, spuse Naomi. Să-i dăm cezarului ce-i al cezarului.

— Da, dar e cam insistent, nu credeți? urmă Flaherty. Ați remarcat cu toții că ne face capul calendar fiindcă nu ne amintim cine ştie ce amănunt, de pildă ziua când a fost ucis John Dillinger şi altele asemenea. Ce dracu', John Dillinger a fost asasinat cu treizeci de ani înainte de a mă naşte eu.

— Douăzeci şi doi iulie, 1934, spuse Naomi. În fața vechiului teatru Biograph. De fapt, nu prea departe de aici. Zâmbi, văzând privirea surprinsă a lui Flaherty, apoi adăugă, făcându-i cu ochiul: E un episod de istorie locală, dragul meu, nu ai de ce să te simți complexat.

Când ajunseră la birou, Parver era deja acolo şi se plimba de colo-colo în capătul cel mai îndepărtat al uriaşei încăperi, bându-şi cafeaua şi făcându-şi curaj pentru ce avea să urmeze.

— Gata de bătălie? i se adresă Vail, intrând în birou şi scoțându-şi haina şi cravata.

Ea încuviință din cap, continuând să se plimbe.

— Ce intenționezi?

— Fără cauțiune. Să ajungă în fața juraților cât mai curând posibil.

— Te va combate, spuse Vail.

— Ei bine, atunci va trebui să recurgem la mijloace tari, răspunse Parver, fără să se oprească din mers.

Vail zâmbi.

— Aşa te vreau, zise el.

Naomi scoase dintr-un sertar o cămaşă curată şi i-o întinse lui Vail, împreună cu costumul.

— Înăuntru nu-i loc şi pentru mine, şi pentru haine, se plânse Vail, închizând uşa după el.

— Douăzeci de minute, îi strigă Naomi, după care se duse la biroul ei.

Un sfert de oră mai târziu, Parver şi Vail dădură nas în nas cu St. Claire, care tocmai cobora din lift. Părea fie obosit, fie cufundat în gânduri.

— Ne-ai lipsit la micul dejun, Harve, îi spuse Vail.

— Pot să-ți vorbesc câteva minute? întrebă St. Claire, pe un ton mai grav decât de obicei.

— Trebuie să merg cu Shana la audierea pentru fixarea cauțiunii în cazul Stoddard. Pe urmă iau masa cu Rainey. Nu poți aştepta până după-amiază?

— Ba da, sigur.

— Apropo, azi-dimineață Okie a venit la "Butterfly" şi s-a dat mare. Cadavrele din groapa de gunoi? Trei vagabonzi s-au ascuns într-o autogunoieră şi au murit înghețați. De fapt, una dintre victime s-a sufocat. Oricum, poți să laşi deoparte calculatorul şi să te întorci la treaba ta.

Porni împreună cu Parver către ascensoare.

— Ooohh, nu prea cred, răspunse tărăgănat St. Claire, urmărindu-i cum se îndepărtau.

Doi paznici o conduseră pe Edith Stoddard pe un coridor lung şi sumbru, către scara de serviciu care ducea la etajul al doilea, unde se găsea sala de judecată numărul trei. Arestata avea mâinile prinse la spate cu cătuşe, dar Venable îi convinsese pe paznici să nu-i pună lanțuri şi la picioare, ca să nu se facă ei înşişi de râs.

— E o femeie de cincizeci şi trei de ani, le spusese ea. Credeți că o s-o ia la picior şi o să treacă granița?

În apropiere de uşa dinspre scară, o echipă de televiziune de la Canalul 7 dădu buzna pe intrarea de serviciu, cu reflectoarele aprinse şi microfoanele pregătite. Edith Stoddard scoase un țipăt şi-şi lăsă capul în jos, speriată.

— Dracu' să-i ia! răbufni Venable, fulgerându-i cu privirea pe cei doi paznici.

Era un vechi truc al ziariştilor să strecoare paznicilor câte zece dolari, aflând, în schimb, când şi unde puteau lua un instantaneu cu acuzatul. Venable o împinse pe Stoddard pe coridor, dar echipa de televiziune le ajunse din urmă chiar la uşă. Venable o deschise şi o îndemnă pe Stoddard să intre, urmată de paznici, apoi se propti în cadrul uşii. Imediat, cei de la televiziune o asaltară cu un potop de întrebări.

— Când ați preluat cazul?

— Edith Stoddard v-a chemat?

— Veți cere o cauțiune mică?

— E adevărat că a făcut deja mărturisiri?

Şi aşa mai departe. În cele din urmă, Venable ridică o mină şi, cum ei tot nu se potoleau, ridică şi glasul.

— Ascultați! le strigă ea. Aşteptă până când se făcu linişte. Nu voi răspunde la nici o întrebare. E vorba de o audiere pentru fixarea cauțiunii. Dacă vreți să ştiți ce se întâmplă, mergeți în sala de judecată, la fel ca toată lumea. În afară de ce se va discuta acolo, nu fac nici un comentariu. Nici acum, nici după audiere. E limpede?

Ieşi pe scară şi le trânti uşa în nas. Scara mirosea a Lysol, un miros care-i făcea greață. *Cum se face că cele mai antipatice instituții publice miros toate a Lysol? Sau poate am eu o reacție psihosomatică.*

— Te rog... Te rog... Îngăimă Edith Stoddard.

Avea ochii plini de lacrimi.

— Nu va dura decât cinci minute, o linişti Venable. Aşteaptă aici şi ai încredere în mine.

Îşi păstră suflul până când ajunseră în camera de pază, situată în capul scărilor.

Parver se afla deja la masa acuzării. În fața ei se găseau un dosar subțire, un caiet de drept mare şi galben şi o mână de creioane proaspăt ascuțite. Urmări cu privirea cum paznicii le conduceau pe Edith Stoddard şi Jane Venable la masa apărării. Amândouă se aşezară şi Venable se aplecă spre clienta ei, începând să-i vorbească în şoaptă. Nu o salută pe Shana.

În fundul sălii, Vail se sprijini de spătarul scaunului, gata să asiste la prima confruntare între cele două avocate. Obiectivul lui Venable era să obțină o cauțiune cât mai mică – poate chiar eliberarea clientei sale pe cuvânt de onoare – fără a dezvălui nimic din piesele la dosar. Obiectivul lui Parver: nici o cauțiune, punct.

Vail se uită la Edith Stoddard. O singură zi reuşise s-o îngenuncheze. Îşi ținea umerii gârboviți şi capul plecat. Se gândi o clipă la ironia celor două cazuri: Darby şi Delaney. În ambele crime, rana de la cap fusese fatală. În cazul lui Darby, aceasta fusese prima, ceea ce dovedea premeditare. În cazul Delaney, glonțul din cap fusese cel de al doilea, dovedind intenție criminală.

Judecătoarea Ione Pryor – o femeie la vreo patruzeci de ani, înaltă, cu chip vulturesc, cu aerul unei persoane care nu înghite vorbe goale şi cu o privire de gheață în spatele ochelarilor cu rame de aur – intră în sala de judecată şi se instala în jilțul ei din spatele barei.

— Dosarul numărul unu, i se adresă ea aprodului.

— Statul contra Edith Stoddard. Audiere pentru fixarea cauțiunii. Acuzata a fost arestată ieri, sub acuzația de crimă cu premeditare.

— Cine reprezintă statul? întrebă judecătoarea Pryor.

Parver se ridică în picioare.

— Eu, doamnă judecător. Sunt Shana Parver, procuror adjunct la procuratura districtuală.

Judecătoarea Pryor se uită pe deasupra ochelarilor spre masa acuzatei şi-şi aținti privirea asupra lui Venable.

— Dumneavoastră reprezentați acuzata? întrebă ea, surprinsă.

— Da, doamnă judecător. Apărarea este susținută de Jane Venable.

— Nu v-am văzut de mult într-o sală de tribunal, spuse judecătoarea.

— Aşa e, doamnă judecător.

— Domnişoară Parver?

— Doamnă judecător, începu tânăra, ridicându-se de la masa ei. Statul deține suficiente probe pentru ca jurații să pronunțe verdictul de crimă cu premeditare în cazul doamnei Stoddard, acuzată de uciderea lui John Farrell Delaney. Cerem ca doamna Stoddard să rămână în stare de arest, fără cauțiune, până la proces. Este vorba de un omor premeditat, doamnă judecător.

Venable se ridică.

— Mă opun, doamnă judecător, zise ea. Probele la care se referă acuzarea constau într-o declarație făcută de clienta mea în fața a doi polițişti care o anchetau în legătură cu moartea şefului ei, John Delaney. Doamna Stoddard nu s-a referit niciodată în mod expres la Delaney. A spus doar: „Eu l-am ucis." Atât şi nimic mai mult.

— Dacă îmi permiteți, nu se lăsă Parver, toată ancheta se referea la relația doamnei Stoddard cu victima John Delaney. Este limpede că acel „l-am" din declarația acuzatei se referea la John Delaney. Mă îndoiesc că vorbea despre John Kennedy sau Abe Lincoln.

Pryor se încruntă la Parver pe deasupra ochelarilor, chibzuind o clipă dacă era cazul să o dojenească, dar se răzgândi. Tânăra procuror avea un argument puternic. Judecătoarea îşi întoarse privirea către Venable.

— Sunt nevoită să mă declar de acord, doamnă Venable.

— Oricum, faptul rămâne discutabil, doamnă judecător. Declarația făcută de clienta mea nu este valabilă. În acele momente, doamna Stoddard se afla în stare de stres. Era cumplit de speriată. Nu beneficia de prezența nici unui avocat...

— Când i s-au citit drepturile, i s-a oferit posibilitatea de a apela la un avocat, interveni judecătoarea.

— Nu cred că, în acele momente, putea judeca lucid. Există un mare număr de circumstanțe atenuante în această privință, doamnă judecător. În ce priveşte cauțiunea, doamna Stoddard are un soț cvadriplegic. Clienta mea, în vârstă de cincizeci şi trei de ani, se ocupă de îngrijirea lui. Nu cred că

prezintă un pericol sau o amenințare pentru societate şi vă pot garanta că nu va pleca nicăieri.

— Iertați-mă, doamnă judecător, contraatacă Parver. Dacă apărarea sugerează ca doamna Stoddard să fie eliberată pe cuvânt de onoare, statul se opune. Repet, vorbim de o crimă cu premeditare. În ce-l priveşte pe soțul doamnei Stoddard, acuzata are şi o fiică de douăzeci şi unu de ani, care va trebui să preia această responsabilitate. Cât despre vârsta doamnei Stoddard, argumentul nu este relevant.

Judecătoarea se uită câteva momente la Stoddard, apoi îşi scoase ochelarii şi se bătu uşor cu ei peste bărbie.

— Unde se află fiica acuzatei? întrebă judecătoarea. Este prezentă aici, în sală?

— Nu, răspunse Venable.

Parver se grăbi să curme alte comentarii asupra elementelor specifice cazului.

— Doamnă judecător, acuzarea supune curții o moțiune. Propun ca apărarea să aştepte procesul pentru a-şi susține pledoaria.

Paf, drept peste bot, gândi Venable. *Vail i-a învățat bine pe tinerii lui jurişti.*

Judecătoarea îşi ascunse un zâmbet.

— Vă rog să citiți moțiunea, i se adresă ea grefierei, care căută printre stenograme pe cea semnată de Parver şi începu:

— „Cerem ca doamna Stoddard să fie reținută în stare de arest, fără cauțiune, până la proces."

Judecătoarea se lăsă pe spătarul scaunului.

— Când intenționați să aduceți cazul în fața marelui juriu, domnişoară Parver?

— Cât de curând posibil. Sper ca în cursul acestei săptămâni.

— Bine. De data asta, resping cauțiunea. Sunt de acord cu domnişoara Parver, doamnă Venable. Este un omor premeditat. Cât despre mărturisire, de asta se va ocupa judecătorul de la proces, dacă şi când se va ajunge acolo.

— Încă ceva, dacă îmi permiteți, insistă Venable. Apărarea cere ca, până la verdictul juraților, doamna Stoddard să fie reținută în celula de aici, de la secția doi, în loc să fie mutată la penitenciar în acest stadiu al cercetărilor.

Pryor se uită la Parver. Shana se gândi o clipă şi spuse:

— Statul nu se opune.

— Bun, deci ne-am înțeles.

Pryor bătu cu ciocănelul în masă şi chemă cazul următor.

Venable se duse la masa acuzării.

— Bine lucrat, i se adresă ea lui Parver. Se pare că ai câştigat runda întâi.

— Mulțumesc, răspunse Parver.

— Ne vedem la următoarea înfățişare.

Venable se întoarse lângă Edith Stoddard. Paznicii tocmai se pregăteau să-i pună cătuşele şi s-o scoată din sală.

— Vreți să-i legați mâinile în față? întrebă Venable. N-o să vă facă să alergați după ea.

Cei doi paznici schimbară o privire şi unul din ei ridică din umeri.

— Sigur, doamnă Venable, zise el.

— De ce-ai făcut asta? o întrebă Stoddard, în timp ce era scoasă din sala de judecată. Pentru prima oară glasul îi tremura de emoție, un amestec de mânie şi sentiment al trădării. Ți-am spus că vreau să mă declar vinovată. Nu suport să țipe la mine fotografii şi reporterii. Fotografiile…

— Edith, te rog să ai încredere în mine. Lasă-mă să fac aşa cum ştiu eu, răspunse Jane Venable. Aproape cu siguranță te vor condamna pentru crimă cu premeditare. Atunci voi încerca să anulez mărturisirea. Acuzarea nu deține arma crimei, aşa încât nu poate dovedi că e vorba de pistolul tău. Asta îmi va conferi un mare avantaj când voi merge la Vail în vederea unei înțelegeri.

— Nu vreau decât să se termine odată, zise jalnic Stoddard.

— Se va termina curând, îi răspunse compătimitoare Venable, în timp ce Edith Stoddard era scoasă din sală.

Parver îşi croi drum printre reporteri, care, de data aceasta, se năpustiseră asupra ei. Vail se strecură afară din sală şi se duse în celălalt al holului, ca s-o aştepte.

Parver se opri chiar în dreptul intrării în sala de judecată.

— Vom încerca să obținem ca doamna Stoddard să fie pusă cât mai curând posibil sub acuzația de crimă cu premeditare, poate chiar înainte de sfârşitul săptămânii. Deocamdată e tot ce vă pot spune.

— Veți cere pedeapsa cu moartea? întrebă o reporteră de la televiziune.

Parver o privi fix câteva secunde. Impactul întrebării o descumpănise.

— Nu voi judeca acest caz în mass-media, răspunse ea. Pentru moment, v-am spus tot ce era de spus. Mulțumesc.

Se îndepărtă. Mulțimea de reporteri porni pe coridor, în căutarea lui Jane Venable. Vail veni lângă Parver şi amândoi îşi croiră drum pe coridorul înțesat.

— Nu înțeleg de ce e Edith Stoddard atât de hotărâtă să-şi recunoască vina, zise Parver.

— Dintr-o mie de motive, răspunse Vail. E speriată, deprimată, se ştie vinovată. Nu vrea să-şi chinuie familia mai mult decât e cazul. După părerea mea, încearcă să-şi apere soțul şi fiica. E o experiență umilitoare şi foarte traumatizantă.

— Cred că încă nu-şi dă seama că l-a lichidat pe individ cu sânge rece şi că va primi o pedeapsă grea, spuse Parver. O aşteaptă detenția pe viață.

— Sunt convins că Jane îşi dă silința s-o facă să înțeleagă, dar mă îndoiesc că în acest moment îşi percepe fapta în întreaga ei semnificație.

— Îmi pare oarecum rău pentru ea, recunoscu Parver, cu jumătate de gură.

— Nu-ți poți permite acest lux, replică Vail, apoi adăugă: Mai e ceva...

— Trebuie găsită arma, zise Parver.

— Mi-ai luat vorba din gură.

— De asta se ocupă Abel, îl informă fata. Când o pot interoga pe doamna Stoddard?

— Să aşteptăm verdictul juriului mai întâi, răspunse Vail. O dată pusă sub acuzație, poate că va începe să se trezească la realitate şi să cedeze câte puțin.

— Nu prea cred, replică Parver. Cred că e decisă să-şi recunoască vinovăția.

— Iar Venable e decisă să n-o lase. Să aşteptăm şi să vedem cum acționează ea. Eşti pregătită să-l iei în primire pe Paul Rainey?

— Da, şefule.

— Ai hârtia?

— Uite-o aici.

Scoase mandatul de arestare şi i-l dădu lui Vail, care-l puse în buzunarul interior al costumului.

— Hai să-l zgâlțâim puțin, zise Vail.

18

Se găseau la „Sundance", o construcție cu două etaje şi acoperiş de sticlă, care-ți dădea iluzia că te aflai sub cerul liber chiar şi atunci când vremea nu era prea favorabilă sau al naibii de friguroasă, ca în această zi de februarie cu viscol. Plăcile de sticlă ale acoperişului puteau fi trase la o parte prin simpla apăsare a unui buton din biroul directorului, dacă vremea o permitea. La ora prânzului, localul era extrem de căutat de cei care lucrau în centrul oaşului, pentru că aici se serveau cei mai buni hot dogs la est de Mississippi şi porții uriaşe de salată pentru vegetarieni. Restaurantul era amplasat în spatele uneia dintre marile librării, aşa că la amiază mesele sale demodate din fier forjat erau de regulă ocupate de cititori avizi, care cumpărau cărți sau ziare şi veneau să le citească în timpul mesei, în localul scăldat de razele soarelui.

— Zău că ştii să-ți onorezi invitații, Marty, zise Paul Rainey, dregându-şi cei doi hot dogs cu varză murată, mirodenii, muştar, ketchup şi ceapă. Se uită la Parver. Întotdeauna e aşa de generos, Shana?

— E tot ce-mi pot permite din leafa mea de procuror districtual, răspunse Vail.

— Pe cine vrei să duci de nas? replică Rainey. Înainte să-ți iei în primire noua slujbă, ai câştigat destul cât să trăieşti regeşte până la sfârşitul zilelor. Pun prinsoare că ai pus deoparte tot, de la primii zece cenți pe care i-ai câştigat. Ce dracu', n-ai maşină şi te îmbraci ca un cerşetor. Ştiai că Clubul Juriştilor se gândea să facă o chetă, ca să-ți cumpere un costum nou?

— Acesta *este* un costum nou, răspunse Vail pe un ton destul de categoric.

— Lână şi bumbac. Haine la kilogram. Două sute de parai. Ştii cât a costat al meu? Două mii. De la „Barney's".

Vail muşcă din crenvurşt şi mestecă în tăcere câteva minute, apoi zise cu indiferență:

— E mai mult decât vei putea scoate de la James Darby.

Rainey ridică fruntea şi privi la tavan.

— Oh, ce dracu', nu poți să aştepți măcar până întind garnitura asta complicată? Oftă. Okay, domnule avocat şi domnişoară avocată, ce căutăm aici, de fapt?

— Tu şi cu mine ne cunoaştem de aproape douăzeci de ani, nu-i aşa, Paul?

— N-am ținut niciodată socoteala.

— Am studiat problema sub amândouă aspectele.

— Lasă gargara şi zi ce ai de zis, îl întrerupse Rainey.

— Flăcăul tău, Darby, e vinovat ca păcatul.

— Aha! Aşa ai să declari şi în fața juraților? Că Darby e vinovat ca păcatul? Nu prea îmi vine a crede. Ori asta este tot ce ai. Uite ce e, nici eu nu-l simpatizez mai mult decât tine, dar asta nu înseamnă că şi-a ucis nevasta. Prin urmare, e doar o jigodie. La fel ca jumătate din omenire.

— Paul, îți spun că individul a pus totul la cale cu meticulozitate şi şi-a omorât soția cu sânge rece. Asta din două motive: banii şi o dansatoare de striptease, cu funduleț drăguț şi sutien numărul doi.

— Ei, haide, Marty, dacă i-ai aresta pe toți care-şi înşală nevestele, ar mai rămâne vreo zece bărbați pe planeta asta.

— În cazul nostru, juriul va da verdictul într-o oră.

— Ce-ai pățit, nu poți aştepta procesul? întrebă, râzând, Rainey. Vrei să-l judeci aici, la masa de prânz? Poate ar trebui să chemăm un chelner pe post de judecător.

— Mă aflu aici în interesul justiției şi ca să economisesc banii contribuabililor, răspunse calm Vail.

— Bineînțeles.

— Ascultă o clipă. Până în acest punct al anchetei, Darby a declarat că, atunci când a intrat în casă, nevastă-sa a tras asupra lui trei focuri de pistol, apoi el a împuşcat-o cu arma de vânătoare, ultimul ei glonț ricoşând în tavan, după care el i-a mai tras un glonț în cap. Nu aşa sună versiunea lui Darby?

— Chiar aşa s-a întâmplat.

— Păi, ia gândeşte-te puțin. Trei focuri dintr-un pistol calibrul 38, unul de puşcă, alt foc de pistol şi încă unul de puşcă. Vail deschise servieta-diplomat şi scoase un minicasetofon. Banda conținea înregistrarea îmbunătățită tehnic a succesiunii focurilor de armă trase de Stenner, aşa cum spunea doamna Shunderson că le auzise, primul fiind cel de puşcă. Conectă casca la aparat şi i-o întinse lui Rainey. Ascultă asta, îl îndemnă Vail.

Aşteptă până când Rainey îşi potrivi casca, apoi apăsă pe butonul de pornire. Împreună cu Shana, îl urmări pe Rainey cum ascultă. Acesta îşi scoase casca şi i-o înapoie lui Vail.

— Şi ce-i cu asta? Cineva trage cu puşca.

— E limpede că prima împuşcătură a provenit din arma de vânătoare, zise Vail.

— Despre asta era vorba? E o bandă trucată. Ce şmecherii încerci cu mine, Martin?

— Îți spun imediat, Paul. Am un martor infailibil, care va declara că banda e autentică, răspunse Vail.

— Da, şi? replică Rainey, vizibil iritat.

— Aşadar, clientul tău te-a mințit, lucru lesne de înțeles, din moment ce şi-a ucis nevasta cu sânge rece. Problema e că n-a fost cinstit cu tine. În clipa de față, zbori prin ceață şi tipul te va pilota direct în coasta unui munte.

— Unde vrei să ajungi, Martin?

— Îți propun un târg, Paul. Să-l încadrăm la crimă de gradul doi. Va lua douăzeci de ani fără eliberare condiționată. Îți ofer douăzeci de ani, după care va ieşi din puşcărie. Va avea vreo cincizeci de ani şi va fi falit, dar va fi liber. Cred că societatea se va arăta încântată de o astfel de rezolvare.

— Dar ştii că eşti nebun de legat?

— Te cunosc, Paul. Ştiu că îl crezi pe Darby nevinovat şi că lucruri-le s-au petrecut aşa cum ți-a relatat el. Dar nu-mi place să te văd tras pe sfoară de propriul tău client. Ascultă încă o dată banda.

— Nu-i nevoie s-o mai ascult. Am auzit-o. Nu dovedeşte absolut nimic.

— Dovedeşte că Darby a intrat în casă, s-a dus lângă nevastă-sa, care se uita la televizor, şi a împuşcat-o în cap. După aceea i-a pus în mână pistolul calibrul 38 şi a tras patru focuri — unul în tavan – după care s-a dat câțiva paşi mai încolo şi a împuşcat-o în coastă cu arma de vânătoare. De asemenea, dovedeşte premeditarea. Crimă cu premeditare. Tot tacâmul.

— Dacă ai fi atât de sigur că l-ai dibuit, nu mi-ai propune un târg. Te cunosc. M-ai strânge cu uşa.

— Uite ce e, nu am nici oamenii, nici timpul necesar pentru audieri, găsirea unor martori, preliminarii, proces, recurs şi aşa mai departe. Pe masa mea de lucru aşteaptă zeci de cazuri, iar acum mi-a venit pe cap şi chestia cu Jack. Dacă noi doi ajungem la o înțelegere, eu economisesc câteva sute de mii de dolari din banii contribuabililor, îmi scutesc mie o groază de bătaie de cap, tu îți salvezi obrazul, iar clientul tău

scapă cu viață. Vail se întoarse către Parver şi întinse mâna. Ea luă mandatul şi i-l dădu. Vail îl puse pe masă, împingându-l către Paul Rainey. Ți-l fac cadou, dacă-l accepți. Poți să-l aduci, să zicem, diseară pe la opt?

Rainey despături mandatul completat pe numele lui Darby, cu acuzația de crimă cu premeditare. Ridică surprins privirea către Vail, apoi se uită din nou la mandat. Începu să-şi joace muşchii maxilarelor, semn al mâniei crescânde care-l cuprindea.

— Nu-mi vine să cred că-mi faci o astfel de figură, zise el în cele din urmă.

— Încă ceva, adăugă Vail. Darby e falit. Aseară am discutat cu Tom Smoot de la New York Life. Au sistat asigurarea până la soluționarea cazului.

— Nimic nu-ți scapă, adevărat? întrebă Rainey, cu glasul marcat de supărare. Ştii ce cred eu? Cred că mi-ai dezvăluit o mulțime de informații, asta cred.

— Există mult mai multe, replică încet Parver.

— Zău?

— De pildă, hârtia cu numărul de telefon. Noi suntem de părere că numărul găsit lângă telefon a fost scris de Darby, ca să se creadă că nevastă-sa a sunat-o pe Palmer. Mă îndoiesc că Poppy Palmer a stat vreodată de vorbă cu Ramona Darby.

— Ai discutat de mai multe ori cu Palmer, spuse Rainey. Nu poți dovedi nimic din toate aceste afirmații. Sunt simple supoziții. Vrei să discuți din nou cu ea? Dă-i drumul, nu am nimic împotrivă.

— Am vrea, Paul, dacă am reuşi să dăm de ea, zise sec Shana Parver.

— Ce dracu' tot spuneți acolo?

— Poppy Palmer şi-a luat zborul, răspunse Vail.

Rainey se uita când la Vail, când la Parver.

— Ieri şi-a sunat şeful, la vreo două ore după ce Shana l-a audiat pe Darby în legătură cu hârtia cu numărul de telefon. Tipa a anunțat că sora ei din Texarkana e pe moarte şi că trebuie să plece imediat. Soră-sa trăieşte în California şi e

bine mersi. De cinci ani, n-a mai primit nici o veste de la Poppy Palmer. Rainey, un avocat foarte iute la minte, se sprijini pe spătarul scaunului şi-l studie atent pe Vail, după care se uită la Parver. Îşi îngustă pleoapele, dar rămase tăcut. În acest punct al discuției, ştia că va afla mai multe dacă îşi ținea gura. Vom emite o citație pe numele lui Palmer, iar eu mă gândesc foarte serios şi la un mandat de arestare pentru sperjur, zise Vail. A declarat sub jurământ că a fost sunată de Ramona Darby. Noi susținem că minte... nu a existat nici o convorbire telefonică. După aceea intenționez să merg la FBI şi să obțin un mandat sub acuzația de fugă de justiție. Rainey părea cufundat în gânduri. Bătea darabana cu degetele pe masă, dar continua să tacă. Eşti deja amestecat, Paul. Vrei să mergi mai departe, din oficiu, apărând un criminal într-un proces pe care nu-l poți câştiga? Îți eşti dator ție însuți şi liniştii tale sufleteşti să scoți de la el adevărul. Explică-i ce opțiuni are. Ori ia douăzeci de ani fără eliberare condiționată, ori merge în celula morții şi se prăjeşte pe scaunul electric – dacă nu cumva îşi va petrece restul vieții uitându-se pe coridor la scaun şi aşteptându-şi rândul.

— Vrei să-mi vând clientul pentru că nu poate să-mi plătească? întrebă nervos Rainey.

— Câtuşi de puțin. Ceea ce vreau eu să spun, Paul, e că trebuie să ai cugetul împăcat. Studiază toate posibilitățile şi fă ce e mai bine pentru tine şi pentru clientul tău. Ori se recunoaşte vinovat de crimă de gradul doi, ori îl acuzăm de crimă cu premeditare. De tine depinde. Totul e în mâinile tale. Un singur lucru: dacă vrea s-o şteargă, nici nu va apuca să ajungă la granița statului.

Rainey se lăsă greoi pe spătarul scaunului. Se uită țintă la Vail, apoi la mandat şi iar la Vail.

— Va declara că şi-a pierdut controlul, zise Rainey. Că a intrat, că ea ținea arma îndreptată asupra lui şi că în acel moment a tras el primul...

— E vorba de împuşcătura în cap, îl întrerupse Parver. Asta îi va veni de hac în cele din urmă. Chiar îți închipui că

juriul va crede că Ramona a continuat să tragă în Darby deşi avea în coastă o gaură cât Insula Rhode? Glonțul din cap trebuie să fi fost primul. Ascultă banda.

— Dă-o dracului de bandă. Banda nu dovedeşte nimic şi voi ştiți asta foarte bine!

— Ai o mare experiență în aflarea adevărului, Paul, spuse Vail. Dacă o ține morțiş pe a lui, continuă el, bătând uşor cu degetele în casetofon, atunci înseamnă că te minte.

Rainey sorbi o înghițitură de apă, îşi şterse buzele cu şervețelul şi-l aruncă pe masă. Se juca cu mandatul, mutându-l încoace şi încolo pe masă cu vârfurile degetelor.

— Suntem cinstiți cu tine, Paul, spuse Vail. Aş fi putut ordona şerifului să-l aresteze încă de azi-noapte şi la ora asta ar fi fost la răcoare.

Rainey vârî mandatul în buzunar şi se ridică.

— Ținem legătura, zise el. Apoi se aplecă peste masă şi şopti, zâmbind, la urechea lui Vail: Am cu zece ani mai mult în meseria asta decât tine şi totuşi e pentru prima oară când un procuror districtual îmi propune o înțelegere înainte de a-mi aresta clientul.

— Astea-s vremurile, răspunse Vail. În zilele noastre toată lumea e grăbită.

— Ceva totuşi e în neregulă, adăugă Rainey, încruntându-se.

— Da, clientul tău, replică Parver.

— Până în acest moment, avusesem o zi destul de bună. Voi doi sunteți chiar grozavi: mai întâi, invitați omul la masă şi pe urmă faceți tot posibilul să-i stricați pofta de mâncare.

Rainey plecă de la masă. Parver nu scotea un cuvânt. Privea fața de masă, plimbându-şi paharul de apă de colo-colo.

— Okay, ce te frământă? întrebă Vail.

— Nimic.

— Ehe! Hai, dă-i drumul!

— De ce să-l lăsăm pe Darby să ne scape? Adică, de ce să-i propunem o înțelegere? Îl putem umfla pe tipul ăsta, Martin.

Putem merge până la capăt, ştiu bine că putem.

— Singurul tău martor e o bătrână care a auzit nişte focuri de armă. Paul Rainey o s-o înghită cu fulgi cu tot. Nu ne putem baza pe doamna Shunderson, iar Poppy Palmer ne-a tras clapa şi habar nu avem unde se află. Presupune că ai un juriu mai clement. Darby ar putea scăpa. Sau ar putea primi verdictul de omucidere voluntară, situație în care ar fi eliberat după trei-patru ani. În varianta cealaltă, dacă Rainey muşcă din momeală, îl scoatem pe Darby cu douăzeci de ani.

— Eu tot cred că putem câştiga acest proces.

— Tu ai câştigat, Shana. O sentință de douăzeci de ani, fără eliberare condiționată, e cel mai bun rezultat pe care îl putem pretinde. Uite, abia ai terminat un caz şi acum ai de lucru la dosarul Stoddard. Până mâine, probabil vor mai apărea vreo două la tine pe birou. Lasă-l pe Darby, pe el l-am rezolvat. Să sperăm că Rainey reuşeşte să-şi dea seama ce fel de om e clientul lui.

— N-am făcut decât să-i punem în brațe lui Rainey întregul caz! spuse ea. De ce nu l-am lăsat pe şerif să-l aresteze pe nemernic?

— Nu i-am destăinuit nimic ce n-ar putea afla din prima clipă. Iar faptul că i-am oferit posibilitatea de a-şi aduce el însuşi clientul arată că suntem de bună-credință.

— Crezi că banii vor avea vreun efect asupra lui?

— E o nadă aruncată la întâmplare. Rainey l-a crezut pe Darby pe cuvânt, lucru cât se poate de firesc, oricare avocat acordă clientului său prezumția de nevinovăție. Acum iată că se confruntă cu eventualitatea ca Darby să-l fi înşelat încă de la bun început. Lui Paul Rainey nu-i place să se ştie tras pe sfoară de un client pe care nici măcar nu-l simpatizează. Dacă se convinge că Darby l-a mințit, atunci are de ales între a apăra gratis un om pe care îl ştie vinovat şi a încheia târgul cel mai avantajos.

— Nu cred că va marşa, spuse ea.

— Poate. Ceea ce l-a sensibilizat şi i-a reținut atenția a fost faptul că Poppy Palmer a fugit. Asta, şi mandatul. După

părerea mea, va veni cu o contrapropunere.

— Şi...?

— Noi i-am făcut cea mai bună ofertă. Dacă Rainey nu acceptă, atunci Darby e al tău.

— Bun! zise neînduplecată Parver. Sper ca Rainey să ne dea cu tifla. Merită o lecție.

— În acest caz, ar fi bine s-o găsim pe Poppy Palmer, spuse Vail. Ea îi va da lovitura de grație.

19

Transcrieri de procese, rapoarte de autopsie, fotografii, vechi rapoarte ale poliției şi copii ale unor pagini de carte, toate zăceau împrăştiate pe masa cea mare a lui Martin Vail. Naomi, Flaherty şi Harvey St. Claire stăteau în fața mesei de lucru masive, studiind ceea ce St. Claire denumea „probele sale". Naomi şi Flaherty le priveau fără un cuvânt, ridicând câte un raport sau câte o fotografie, pe care le cercetau şi le puneau la loc, vizibil impresionați de ceea ce le prezenta St. Claire.

— Ai întocmit un dosar bun, Harve. Ar trebui să te faci avocat, zise Flaherty.

— Nu fac impresie prea bună în sala de tribunal. Numai la bara martorilor. Îmi susțin foarte bine punctul de vedere sub jurământ.

— Ce părere are Abel? întrebă Naomi.

— Îl interesează, răspunse St. Claire.

— Pentru cineva ca Abel, e ca şi cum ar intra în panică, chicoti Flaherty.

— Mă înşel cumva? întrebă St. Claire. Sunt oare paranoic?

— Paranoic! Mă îndoiesc, răspunse Naomi. De ce dracu' n-am aflat despre toate astea mai demult?

— Pentru că cei din Gideon n-au vrut să se afle, răspunse St. Cla-ire. Din câte îmi dau seama, orăşelul e condus de nişte habotnici. Îmi imaginez că toți arată ca Avraam sau Moise sau John Brown. Nu vor ca lumea să-şi închipuie că în târguşorul lor cel sfânt îşi fac de cap sata-niştii.

— Nu le pasă cine e făptaşul?

— Se pare că nu. Au trecut şase luni şi nu s-a mai întâmplat nimic asemănător. Mă gândesc că poate au hotărât să dea uitării incidentul. Să alunge răul prin rugăciunile de la slujba de duminică.

— Pur şi simplu, au şters-o pe Linda Balfour de pe listă?

— E un fel de a spune, răspunse St. Claire.

— Prima întrebare care îmi vine în minte este „cine e făptaşul?" Iar a doua: „de ce a făcut-o?" spuse Flaherty.

— Păi, să-ți spun eu cine n-a făcut-o. Aaron Stampler. St. Claire scuipă un ghemotoc de tutun în ceşcuța lui de argint. E încă închis la Daisyville, sub maximă securitate.

— Daisyland, îl corectă Naomi.

— Sună la fel de stupid, replică St. Claire.

Naomi ridică privirea. Vail, Parver şi Stenner tocmai ieşeau din lift.

— Dacă cineva poate da răspuns la toate aceste întrebări, atunci el e acela, spuse Naomi, arătând din cap în direcția lui Vail.

— Dar ce-i aici? întrebă Martin, intrând în birou.

Toți se uitară unii la alții, apoi îşi îndreptară privirile către St. Cla-ire. Acesta îşi netezi mustața şi scuipă ghemotocul de tutun pe care-l mestecase în gură.

— Să vă spun cum a început, vorbi el. Lucram cu rețeaua HITS, gândindu-mă că, poate, în afara oraşului am să descopăr ceva legat de cadavrele de la groapa de gunoi. Persoane dispărute, poate o spargere de bancă, o bandă de traficanți. Adică, un fel de dat cu ghicitul. La un moment dat, Ben Meyer a dat de oribilul asasinat de lângă granița statului Kentucky. Un orăşel cu numele de Gideon. Ați auzit vreodată de el?

— Din câte îmi amintesc eu, nu, răspunse Vail.

— Oricum, orăşelul e condus de nişte bătrâni fanatici religioşi, care au muşamalizat totul. Au tras concluzia că e mâna sataniştilor. Nouă ne-a trezit interesul mai mult ca o curiozitate. Victima era casnică. Un mariaj fericit, un soț atent şi fidel. Un copilaş de un an. M-am gândit la pasul următor pe care trebuia să-l fac. Să citesc raportul de la autopsie. Şeful poliției a încercat să scape de mine, în schimb, doctorul oraşului, care e şi legist, a fost extrem de amabil şi cât se poate de îndatoritor.

St. Claire căută pe masă raportul de autopsie întocmit de doctorul Fields, apoi tastat pe computer şi tras la imprimantă de Ben, şi începu să-l citească cu voce tare.

„Victima, Linda Balfour, sex feminin, rasă albă, vârsta 26 de ani. Trupul măsoară un metru cincizeci şi cântăreşte 67 de kilograme. Ochi albaştri, păr castaniu-deschis. Găsită moartă în locuința ei din Strada Plopilor, în oraşul nostru. Victima fusese înjunghiată, tăiată şi incizată de 56 de ori. Există indicii de spasm cadaveric, traume şi aeroembolie. A avut loc o sângerare masivă, datorată rănilor prin înjunghiere. Rana de la gât, care aproape a decapitat victima, a cauzat aeroembolia, a-ceasta ducând de regulă la moarte instantanee. Rănile de la mâini şi de pe brațe demonstrează că victima s-a luptat înainte de a fi fost ucisă."

St. Claire ridică o clipă ochii.

— Începe să-ți sune cunoscut, Marty?

— Unde vrei să ajungi, Harve?

— Okay, acum ascultă asta. E depoziția medicului legist de la pro-cesul lui Stampler.

Citi fragmente din descrierea rănilor care cauzaseră moartea arhie-piscopului Rushman, aşa cum o făcuse William Danielson cu zece ani în urmă.

DANIELSON: Traumatism fizic, aeroembolie, spasm cadaveric, hemoragie, adică pierdere de sânge. Fiecare dintre acestea ar fi putut cauza moartea. Aceasta a provocat aeroembolia, adică evacuarea bruscă a aerului din plămâni. Acest tip de răni sunt întotdeauna fatale, de fapt, moartea e de regulă instantanee... Iar rănile indică anumite cunoştinţe de ordin chirurgical.

Vail începea să reacţioneze. Se aplecă în faţă pe fotoliul său, cu ţigara aprinsă uitata între degete.

— Acum, ascultaţi şi restul raportului redactat de doctorul Fields, spuse St. Claire, citind finalul raportului de autopsie:

„De asemenea, am constatat urme de mutilare. Ambele mameloane ale victimei, cât şi clitorisul, au fost retezate şi plasate în gura acesteia. Se pare că rănile au fost produse de una sau mai multe persoane având anumite cunoştinţe de chirurgie. De asemenea, pe craniul victimei a fost scris cu sânge C13.489, la 4,6 centimetri mai sus de baza craniului, la rădăcina părului. S-a stabilit că arma crimei a fost un cuţit obişnuit de bucătărie cu lama de douăzeci de centimetri, descoperit în locuinţă şi aparţinând victimei."

— Mai era şi gravidă în nouă săptămâni, adăugă St. Claire, aproape ca un gând întârziat.

Vail privea în gol. Timp de aproape un minut rămase tăcut.

— Unde-i Stampler? întrebă el în cele din urmă.

— Tot la Daisyland, sub pază strictă, răspunse Stenner. N-a primit nici un vizitator, nici o scrisoare şi n-a dat nici un telefon.

— În zece ani?

— În zece ani, confirmă Stenner. Am stat de vorbă cu şeful pazei. Bascott şi alţi medici ai spitalului erau într-o

şedință. Omul n-a vrut să-mi spună mai mult, dar mi-a dat aceste amănunte.

— Mai e ceva, interveni St. Claire. Pe la sfârşitul lecturii dosarului, mi-a reținut atenția un lucru care prima oară îmi scăpase. Aproape că am sărit de pe scaun când l-am descoperit. E vorba de perioada în care îl interogai pe Stampler, aflat în boxa martorilor. Stampler a spus: "Prietena mea, Linda, şi cu mine am hotărât să locuim împreună..." M-am gândit că, poate, era o coincidență — două femei cu acelaşi nume — aşa că... Alese una dintre fotografiile înfățişând-o pe Linda Balfour în prim- plan şi i-o întinse lui Vail. Ți se pare o figură cunoscută?

Vail studie fotografia câteva secunde.

— E o fotografie groaznică. Zău că nu pot...

— Am verificat registrele din Carbondale, unde a încheiat căsătoria Numele de fată era Linda Gellerman, din Akron, Ohio.

Vail ridică privirea spre St. Claire şi, brusc, gândul îi zbură în urmă cu zece ani.

O făptură micuță, cu aerul unui copil părăsit, înfăşurată într-un impermeabil de culoare galbenă, cercetându-l cu ochi temători în timp ce stătea în fața lui, în ploaie.

— Domnul Vail? întrebă o voce subțirică.

El o invită înăuntru, îi oferi o Coca-Cola şi o întrebă despre prietenul ei, Aaron Stampler.

— Crezi că Aaron l-a ucis pe episcop?

— Nu aşa crede toată lumea?

— Ai fost de față, Linda?

— Unde?

— În casa episcopului, în noaptea în care a fost asasinat

— Bineînțeles că nu!

— Atunci de unde ştii că Aaron a comis crima?

— Pentru că se ascundea în biserică, cu cuțitul în mână, şi toate...

— De unde ştii că nu a fost Peter sau Billy Jordan?

— Aţi aflat şi despre asta?

— Despre ce anume?

— Nimic.

— Linda, de ce ai venit aici?

— Fiindcă nu-l pot ajuta pe Aaron şi fiindcă vreau să nu mă mai căutaţi.

— Poate stă în puterea ta să-l ajuţi.

— Cum?

— Am nevoie să depui mărturie.

— Despre ce?

— Despre ministranţi.

Ea intră în panică şi se feri de Vail, ca o sălbăticiune încolţită, apoi alergă la uşă. Vail o prinse de braţ chiar când punea mâna pe clanţă.

— N-am s-o fac! N-am să recunosc niciodată aşa ceva! Voi minţi. Le voi spune că nu-i adevărat

— Linda, ar putea fi de folos juriului să ştie exact ce s-a întâmplat Ceea ce vă obliga episcopul să faceţi.

— Nu înţelegeţi? Nu ne-a obligat să facem nimic! După un timp chiar ne amuza! Ne plăcea!

Se răsucise şi ieşise pe uşă alergând, apoi dispăruse în noaptea întunecoasă şi spălată de ploaie. De atunci n-o mai văzuse până înainte cu o clipă, când privise fotografia unei gospodine neglijente care zăcea pe podeaua sufrageriei într-o baltă de sânge.

— Linda Gellerman, spuse Vail. Prietena lui Aaron Stampler.

— Mă gândesc că, poate, avem de-a face cu un imitator, zise St. Claire.

— Cu excepţia unui singur amănunt, adăugă Stenner.

Vail îi duse gândul până la capăt.

— Ministranţii.

Stenner încuviinţă din cap.

— Cine dracu' sunt ministranții? întrebă St. Claire. La proces nu s-a pomenit niciodată despre ei.

— Aşa e, nu s-a pomenit, întări Vail.

— Dar oricine ar fi acela care a ucis-o pe Linda Gellerman, ştia despre existența lor. Altfel nu se poate, spuse Stenner.

— Dar cine erau? Ce legătură au cu crima asta? întrebă St. Claire.

Vail suflă afară fumul țigării şi se duse să-şi toarne o ceaşcă de cafea.

— Trebuie să înțelegi că, acum zece ani, arhiepiscopul Richard Rushman era cunscut sub numele de Sfântul din Aleea Lakeview, începu el. Nu era simpatizat, ci venerat. De asemenea, era unul dintre cei mai influenți oameni ai statului. Avea ceva din Richelieu şi totodată din Ioan Botezătorul. O combinație de Macchiavelli şi Billy Budd. Cât despre omul de rând, cetățeanul de pe banca juraților? Pentru ei episcopul era o persoană demnă de tot respectul. Aaron Stampler a venit aici dintr-un orăşel sordid din Kentucky. Era o adevărată anomalie: un copil cu coeficientul de inteligență al unui geniu, dar provenit din părinți analfabeți şi trăind într-o sărăcie lucie în dealurile miniere din vestul statului Kentucky. Fusese nevoit să se ducă pe furiş în casa învățătoarei sale, ca să citească — taică-său nu îngăduia în casă nici o altă carte în afară de Biblie. Tot el insista ca băiatul să lucreze tocmai în locul care-l înspăimânta mai mult decât orice pe lume. Gaura. Puțul de mină numărul cinci – îmi amintesc şi acum cum vorbea despre el: galeriile cele mai adânci. Când, în sfârşit, a scăpat din acea închisoare, a venit aici. Rushman l-a întâlnit, l-a luat în Casa Mântuitorului, un azil pentru copiii fugiți de acasă sau lipsiți de adăpost. Stampler şi episcopul ajunseseră foarte apropiați. Pe urmă, Aaron şi-a făcut o prietenă. Au hotărât de comun acord să locuiască împreună. De aici povestea începe să devină neclară. Jane Venable susținea că episcopul se supărase pe cei doi tineri care trăiau în păcat şi, ca urmare, îi dăduse afară. Cei doi locuiau pe chei, într-un depozit oribil numit

Caverna, demolat cu ani în urmă. Fata l-a părăsit, iar Stampler, cuprins de furie şi disperare, s-a dus la biserică şi l-a ciopârțit pe episcop ca pe un curcan de Crăciun. Care a fost versiunea apărării? Stampler a plecat de bunăvoie. N-a existat nici un fel de dispută între el şi episcop. În timp ce se găsea în bibliotecă, i s-a părut că aude discuții în apartamentul episcopului, aşa că s-a dus să vadă despre ce e vorba. Aruncând o privire în dormitor, a avut senzația că mai era cineva înăuntru. În clipa următoare, „i-a scăpat timpul" şi a căzut în ceea ce se numeşte stare de refugiu, lucru care i se întâmpla destul de frecvent, îndeosebi când era supus unui stres. Când şi-a revenit, era ascuns în confesional, cu arma crimei în mână şi mânjit de sângele episcopului. Prietena se numea Linda Gellerman.

— Dar nu acesta a fost adevăratul motiv, interveni Stenner.

— Nu, a existat un alt motiv, mult mai urât – cunoscut atât de mine cât şi de Venable – dar pe care nici unul din noi nu l-a adus în discuție la proces.

— Anume? întrebă Flaherty.

— Episcopul era pedofil. Victimele lui alcătuiau grupul denumit ministranții. Episcopul obişnuia să regizeze filme cu ministranții, seducând o fată. După aceea îi oprea, punea deoparte camera video şi poseda fata, băieții, pe cine avea chef. Aaron făcea parte dintre ministranți. Fata era Linda.

— Cum de n-a ieşit la iveală la proces? întrebă Parver.

— Era prea riscant. Venable şi cu mine am căzut de acord să distrugem benzile după terminarea procesului, răspunse Vail.

— De ce?

— Ca să protejăm bunul nume al episcopului, spuse Stenner.

— Iisuse, pe un pedofil? exclamă St. Claire. De ce să-l protejați?

— Tu nu ai fost de față, explică Stenner. Episcopul era iubit de toată lumea. Colecta anual milioane pentru opere de

caritate. Un tip incredibil de influent.

— Şi care murise, adăugă Vail. Banda deținută de noi era foarte riscantă. Episcopul nu apărea pe ea, i se auzea doar vocea. Prea riscantă ca eu ori Venable s-o aducem ca probă în instanță. Juriul ar fi putut s-o considere o inițiativă disperată, şi o asemenea greşeală m-ar fi făcut să pierd procesul. În plus, nici nu aveam nevoie de ea. Argumentul meu era că Stampler suferea de ceea ce se numeşte personalitate multiplă...

— Dedublarea personalității? întrebă Flaherty.

— O denumire inadecvată, dar răspunsul este afirmativ. Ca la oracol. Alterego-ul său era un nebun care-şi spunea Roy. Stampler era copilul blând, aproape naiv, venit de la țară. Roy era un ucigaş psihopat. Când Stampler devenea agitat sau era ținta vreunui atac, se trezea la viață Roy. Acesta ieşea la suprafață şi făcea treburile murdare. Stampler se afla în stare de refugiu şi nu ştia ce se întâmplă.

— Vasăzică, Roy a fost cealaltă persoană prezentă în încăpere atunci când a fost ucis episcopul, spuse St. Claire.

Vail încuviință din cap.

— Venable tocmai îl interoga pe Aaron şi l-a stârnit pe Roy. Acesta s-a năpustit din boxa martorilor cu iuțeala fulgerului şi a încercat s-o strângă de gât chiar acolo, în sala de judecată.

— Tu ai pus la cale asta, Martin, spuse Stenner.

— Aşa a spus ea?

— Aşa spun eu.

— Ce te face să crezi?

— Ştiai din înregistrările făcute cu Aaron în decursul săptămânilor.

— Ce anume ştiai? întrebă Parver.

— Că insistând asupra citatelor din cărți, se va declanşa criza. Tu ai abordat problema citatelor, după care te-ai dat la o parte. Venable a muşcat din momeală, şi-a închipuit că tu te temeai să aprofundezi chestiunea, aşa că a făcut-o ea.

— Dar la tine n-a ținut figura?

Stenner clătină din cap.

— I-ai făcut lui Abel zile fripte în boxa martorilor pe această temă. Cu starea de refugiu şi toate celelalte, zise zâmbind St Claire.

— Eu nu-mi amintesc prea bine, spuse brusc Stenner. După *zece* ani, memoria îți mai joacă renghiuri.

— Dar cum e cu ministranții? întrebă St. Claire.

— Erau cinci la număr. Linda a fugit împreună cu unul dintre ei. Alți doi au fost uciși. Nu au existat martori care să confirme că pe bandă era vocea lui Rushman, motiv pentru care nici unul din noi nu a făcut referiri la înregistrare.

— Uciși? întrebă Flaherty.

— De către Stampler-Roy, răspunse Stenner. Şi asta ştiam cu toții. Venable îşi închipuia că-l are, oricum, la mână pe Stampler, aşa că de ce să-l fi judecat pentru trei crime, când ajungea şi una singură?

— După ce a fost închis, chestiunea a devenit discutabilă, adăugă Vail. O parte a înțelegerii se referea la faptul că eu îi dezvăluisem toate trei crimele. Sentința a fost comună.

— Mai e încă un amănunt, spuse St. Claire, întrerupând şirul amintirilor lui Vail. L-am descoperit în biblioteca episcopului. Cărțile lui alcătuiesc o colecție aparte în cadrul bibliotecii Newberry. Deschizând la pagina 489, totul a fost simplu ca bună ziua. Pasajul era deja însemnat.

— De dată recentă? întrebă Stenner. Adică, părea însemnat de curând?

— Îmi imaginez că asta ar putea să ne explice Okimoto. Mie mi-a făcut impresia că exista acolo de câtva timp.

— În ce consta mesajul? întrebă Vail.

— E un fragment din *Neguțătorul din Veneția,* răspunse St. Claire.

Căci vorbele, oricât de mincinoase,
Dar spuse cu un glas meşteşugit,
Ascund şi-un chip al răului.

Urmară câteva momente de tăcere mormântală, timp în care Vail cugetă asupra mesajului. *Căci vorbele, oricât de mincinoase, Dar spuse cu un glas meşteşugit, Ascund şi-un chip al răului.*

Lui Vail i se părea limpede ca lumina zilei că mesajul i se adresa lui. Fusese mincinoasă apărarea acordată de el lui Stampler? Meşteşugită? Ascunsese aceasta oare chipul râului? Nu cumva reacționa ca un paranoic? După procesul Stampler, însuşi Vail se gândise la posibilitatea că prin tactica sa inteligentă ar fi putut ascunde adevărul – ceea ce Poetul numea „chipul răului". Întrebarea îl obsedase luni în şir, silindu-l să-şi reconsidere cariera de apărător, să se gândească la răufăcătorii, traficanții, spărgătorii şi la nelegiuiții care-i fuseseră clienți. În trecut cântărise uneori în minte binele şi răul, adevărul şi înşelătoria, de fiecare dată cu o doză rezonabilă de îndoială. Până în prezent însă, Vail nu se gândise niciodată la întrebarea pe care Shakespeare i-o punea într-un mod atât de sugestiv: oare glasul său fusese mincinos, deşi meşteşugit?

Mergând cu gândul în trecut, Vail îşi dădu seama că însuşi Stampler iscase întrebarea în mintea lui, cu zece ani în urmă, în timp ce era dus la Daisyland: era vorba de un comentariu subtil, făcut poate în glumă, dar care pe Vail îl obsedase luni întregi. Într-un târziu, Vail ajunsese la o concluzie inevitabilă: în calitate de slujitor al baroului, avea datoria de a oferi clientului cea mai bună apărare cu putință, ceea ce fă-cuse întotdeauna cu brio. Aşadar, până la urmă, Vail lăsase deoparte orice fel de gânduri, considerându-le simple abstracții. Însă – aşa cum recunoştea acum în sinea lui — numai după ce gândurile cu pricina îi influențaseră decizia de a accepta funcția de prim-procuror.

În acest moment, într-un cutremurător déjà vu, Vail putea înțelege ce se întâmplă, fiindcă nu cunoştea decât un detaliu al enigmei, un moment din timp despre care nu vorbise nimănui şi pe care nu-l *putea* destăinui nimănui.

Soneria telefonului îi întrerupse şirul gândurilor. Naomi ieşi din biroul lui şi se duse să răspundă la masa ei de lucru. O clipă mai târziu se înapoie.

— E pentru tine, Harve. Buddy Harris de la IBI.

— Ce dracu' mai vrea şi Buddy? exclamă St. Claire aproape cu glas tare, ieşind din birou ca să răspundă la telefon.

— E cam obscur mesajul citatului din Shakespeare, spuse Stenner în lipsa lui St. Claire.

— Mda, răspunse Vail. În cazul Rushman, mesajele se refereau de fiecare dată la arhiepiscop. Acum despre cine naiba vorbeşte?

St. Claire se întoarse în biroul lui Vail, încruntat la față.

— Încă una.

— Ce! exclamă Vail.

— Unde? întrebă Stenner.

— În Hilltown, Missouri. La vreo cincizeci de kilometri de St. Louis. Un bărbat de rasă albă, în vârstă de douăzeci şi şase de ani, lucrător la mesagerii, care ducea un colet la o locuință particulară, a fost ciopârțit în fel şi chip. Harris zice că poliția din St. Louis se ocupă de caz şi că păstrează secretul. Deocamdată, nu vor să dea prea multe amănunte presei. Buddy spune că azi-dimineață tocmai discuta cu un polițist din estul oraşului St. Louis despre un caz de trafic de droguri, când omul l-a informat că pe malul celălalt al fluviului aveau o crimă cu mutilare. Buddy a sunat la poliția din St. Louis, dar cei de acolo n-au vrut să sufle o vorbă. Până la urmă, i-au spus că tipul acela de la mesagerii fusese hăcuit şi ciopârțit. Buddy e de părere că seamănă cu crima de la Gideon.

— Le-a pomenit de cazul Balfour?

— Nu. Nu le-a povestit nimic. Doar a ascultat.

— Se cunoaşte numele victimei?

— Încă nu a fost dat publicității. Nu i s-a descoperit nici o rudă. Buddy zice că polițiştii sunt cătrăniți până peste cap.

— Ei bine, surpriză, surpriză! exclamă Naomi.

Vail rămăsese nemişcat, sprijinit de spătarul fotoliului. Se uita fix la Stenner, fără să clipească, adâncit în gânduri. În cele din urmă, spuse:

— Dacă în spatele acestor asasinate e Stampler, cum îşi *găseşte* victimele? Gideon, Illinois? Hilltown, Missouri? Sunt locuri pe care abia le poți descoperi pe hartă.

— Şi dacă e implicat, cum dracu' face, când e sub pază strictă la sanatoriu? întrebă St. Claire.

— Poate că nu Stampler e autorul, sugeră Stenner. Poate există un imitator care a aflat despre ministranți.

— Şi a aşteptat zece ani ca să treacă la treabă? replică Vail.

— O fi leneş, zâmbi Flaherty.

Vail se aplecă în față, cu coatele pe birou, şi, încleştând pumnii, îşi sprijini bărbia în ei. Îl privi țintă pe St. Claire câteva secunde.

— Harvey, vreau să prinzi avionul de St. Louis mâine dimineață la prima oră. Află tot ce poți de la secția de criminalistică a poliției de acolo.

— Nu pot, şefule, dimineață sunt la tribunal, cu cazul Quarrles.

— Abel?

— Mâine am două audieri.

— Eu sunt disponibil, se oferi Flaherty.

— Okay, te duci tu. Naomi, rezervă-i un loc lui Dermott la primul avion şi aranjează să-l aştepte o maşină la aeroport. Dermott, sună-l pe Buddy şi obține numele câtorva persoane cu care să poți sta de vorbă.

— E în regulă.

— Naomi, fă-mi legătura cu Bascott, la Daisyland. Trebuie să discut cu el personal. Poate fi la şedință şi cu Dumnezeu, vreau să vină la telefon chiar *acum.*

Trecură zece minute până când Naomi reuşi să-l aducă la telefon pe directorul sanatoriului psihiatric de stat Vail uitase cât de dezarmantă era vocea subțirică a acestuia.

— Domnule Vail, zise doctorul după saluturile de rigoare, în ultimii... parcă opt ani, de cazul Stampler s-a ocupat doctorul Samuel Woodward. Ăă... Stampler... e pacientul lui şi aş prefera să discutați cu el personal, dacă aveți unele întrebări privitoare la...

— Care este starea lui Stampler în momentul de față? întrebă Vail, tăindu-i vorba.

— Repet, aş prefera să...

— Doctore Bascott, s-a ivit o problemă şi am nevoie de răspunsuri la câteva întrebări. Dacă cel cu care trebuie să discut e doctorul Woodward, atunci dați-mi-l la telefon.

— E în concediu, la pescuit în Wisconsin. Se întoarce mâine seară. Am să-i spun să vă sune...

— Poimâine dimineață sunt la dumneavoastră, anunță Vail cu o urmă de iritare în glas. Vă rog să-mi aranjați o întrevedere atât cu doctorul Woodward cât şi cu Stampler.

— Domnule Vail... ați fost... ăă... avocatul lui Aaron. În zece ani nu ați venit să-l vizitați. Nu cred că...

— Poimâine dimineață, repetă Vail. Am să-l văd atunci. Şi trânti receptorul. La dracu'! exclamă el. Bascott mă duce cu vorba. Naomi, aranjează să pot zbura la Daisyland cu elicopterul special poimâine dimineață la ora opt.

— S-a făcut.

În aceeaşi seară, la ora şase, Stenner îşi făcu apariția, ca de obicei, în uşa biroului lui Vail.

— Eşti gata de plecare?

— Da, răspunse fără chef Vail.

Dar nu apucă să se ridice de pe scaun că sună telefonul. Era Paul Rainey.

— Nu reuşesc să-l prind pe Jim Darby, spuse el.

— Cum adică, nu reuşeşti să-l prinzi?

— Toată după-amiaza am fost ocupat la tribunal cu o dare de sentință. Nu am avut timp să telefonez până acum o oră sau două. Probabil că e plecat cu amicii. Lasă-mi răgaz

până mâine dimineață. Ți-l aduc acolo. Vail şovăi câteva secunde. Sunt convins că pot da de el, Marty. Pur şi simplu, am fost copleşit de treburi.

— Bine, Paul. Ora nouă dimineață. Dacă nu vine, cer şerifului să emită mandat pentru fugă de justiție.

— Nu va fi nevoie.

— Paul, eu încerc să fiu corect. După mine, Darby ar putea fi şi în drum spre Rio.

— Ce dracu', doar nu ştie că există un mandat pe numele lui. Probabil că face scandal pe undeva. Ți-l aduc mâine dimineață.

— Ai acceptat să-ți fie client, răspunzi pentru el. Te-ai mai gândit la discuția noastră de la prânz?

— Încă nu am vorbit cu el, răspunse Rainey, în glasul căruia se ghicea o undă de nerăbdare.

— Ne vedem mâine dimineață, încheie Vail şi puse receptorul în furcă. Ridică privirea către Stenner. Am emis un mandat pe numele lui James Darby, sub acuzația de crimă cu premeditare, iar Rainey pare nițel cam speriat. Dacă nu mi-l aduce pe Darby până mâine dimineață la nouă, vreau să iei doi dintre cei mai buni oameni ai tăi, precum şi pe cineva din biroul şerifului. Să mi-l găseşti pe Darby şi să mi-l aduci aici.

Stenner încuviință, dar rămase pe gânduri.

— Ce te frământă? întrebă Vail.

— Poppy Palmer, răspunse Stenner.

— Ce-i cu ea?

— Mă gândeam că poate a intrat în panică. Poate...

Lăsă fraza în suspensie, ca un semn de rău augur.

— Ai o imaginație morbidă, Abel.

— Sunt polițist de aproape douăzeci şi cinci de ani, răspunse Stenner. Experiența m-a învățat să fiu aşa.

— Ce vrei să faci?

— Să mă duc la ea şi s-o sperii puțin, să văd dacă reuşesc să-i găsesc un punct nevralgic. Darby e acuzat de crimă cu premeditare, iar ea e un martor cheie.

— Cum rămâne cu audierile de mâine?

— Mă descurc între ele.
Vail chibzui puțin şi încuviință.
— Bine, spuse el. E a ta. Du-te şi găseşte-i pe amândoi.

20

La secția de criminalistică a politiei din St. Louis nu era aproape nimeni în momentul în care Flaherty ajunse la biroul central – o încăpere înăbuşitoare, ticsită cu mese de lucru, telefoane, fişete şi computere. Înăuntru se găseau doar doi polițişti: căpitanul Oscar Gilanti, şeful secției, care conducea cercetările, şi sergentul Ed Nicholson, un veteran al meseriei care avea atitudinea plină de demnitate şi înfățişarea clasică a unui agent FBI. Cei doi polițişti se dovediră mai amabili decât se aşteptase Flaherty. Căpitanul era un bărbat scund şi pleşuv, cu excepția unor cârlionți de par negru în jurul urechilor. Avea cearcăne adânci sub ochi şi obrajii umbriți de barba nerasă de două zile, iar costumul arăta de parcă ar fi dormit îmbrăcat cu el, ceea ce probabil se şi întâmplase. Vorbea răguşit, din pricina lipsei de somn.

— Trebuie să mă întorc la locul faptei, mârâi el către Flaherty. Ți-l dau pe sergentul Nicholson, să te însoțească toată ziua. Cunoaşte la fel de multe ca oricare altul despre porcăria asta. Cum ziceai că te cheamă?

— Dermott Flaherty.

— Okay, Dermott, dacă vrei să mergi pe undeva sau să vezi ceva, Nick te va duce cu maşina. Am pregătit un pachet pentru dumneata: fotografii, rapoarte preliminare şi alte tâmpenii. Probabil că raportul de autopsie nu ne va parveni până mâine. Dacă aveți nevoie de el, vi-l putem trimite prin fax.

— Nu ştiu cum să-ți mulțumesc, domnule căpitan.

— Ce dracu', dacă voi ştiți câte ceva, v-am fi recunoscători să ne țineți la curent. Avem nevoie de tot sprijinul în

problema asta. O porcărie fără seamăn.

— Îmi imaginez.

— Sunt la locul crimei, Nick. Dacă Dermott vrea să vină şi el, adu-l acolo.

— Bine.

Sergentul, în mod vădit un adept al regulamentului, îl întrebă binevoitor pe Flaherty dacă avea armă.

Flaherty zâmbi.

— Sunt asistentul procurorului districtual, domnule sergent, zise el. Lucrurile n-au ajuns încă să stea chiar *atât* de prost.

Poliţistul chicoti. Era vechi în meserie, înalt, cu spatele foarte drept, cu un obraz bronzat şi aspru, ochi ageri şi blânzi şi un păr cânepiu, înspicat. Nicholson descuie sertarul de la masa de lucru şi-şi scoase pistolul H&G de nouă milimetri, pe care îl vâri în tocul de la centiron. Îşi purta şi insigna tot la centură, ca un vechi şerif texan. Împinse către Flaherty un dosar voluminos aflat pe birou.

— Mai întâi, ai putea să arunci o privire la fotografia asta, ca punct de referinţă. Hilltown se găseşte la vreo cincizeci de kilometri după barieră, la nord-est de drumul naţional 44. Locuinţa lui Spier e la câţiva kilometri în afara oraşului, o căsuţă din prefabricate, cu etaj, două dormitoare, bucătărie, salonaş, o baie mare şi cam atât. E ascunsă între copaci. Fotografia luată de sus arăta casa la capătul unui drum nepietruit de o jumătate de kilometru, care şerpuia printre pini pitici şi ceapraz. Dincolo de ea, drumeagul dădea într-un alt drum de ţară, care ducea până la un lac. Calvin Spier şi soţia lui – proprietarii casei – sunt plecaţi la Las Vegas. Ar fi trebuit să se întoarcă de-abia la mijlocul săptămânii viitoare, dar se înapoiază acum.

— Soţii Spier îl cunosc? întrebă Flaherty.

— Spier zice că nu. Vrei să mergi până acolo? Cu maşina, în jumătate de oră am ajuns – îi făcu cu ochiul – dacă aprind girofarul.

Flaherty încuviinţă din cap şi răspunse:

— Dumneata eşti şeful.

Drumul era plăcut, în ciuda unei ploi care bloca vizibilitatea. Nicholson, căruia îi plăcea să aibă companie, vorbea cu glas liniştit şi autoritar, punându-l la curent pe Flaherty cu prologul crimei, în timp ce tânărul avocat al acuzării cerceta sumar conținutul pachetului. Fotografiile îi confirmară bănuiala că era vorba de o repetare a asasinatului Balfour/Gellerman.

— Cel care a găsit cadavrul are un magazin universal la marginea şoselei din care porneşte drumul către casa Spier, povesti Nicholson. Ieri dimineață, când s-a trezit, a observat printre copaci microbuzul de la mesagerii. Cum maşina nu s-a mişcat de acolo până la ora prânzului, omul s-a dus să arunce o privire în casa vecinului. Uşa de la intrare era larg deschisă. Atunci a auzit bâzâit de muşte. Cât pe ce să facă infarct când a dat cu ochii de tânăr, căsăpit într-un hal fără hal. Unde mai pui că era mort de vreo şaisprezece ore.

— Cum se numeşte victima? întrebă Flaherty.

— Alexander Lincoln, răspunse Nicholson. I se spunea Lex.

Alex Lincoln, se gândi Flaherty. *Ultimul dintre ministranți.*

Afară de unul singur. Aaron Stampler.

Când ajunseră la locul crimei, stropii de ploaie picurau de pe pan-glicile galbene care delimitau un perimetru larg în jurul casei. La marginea drumului era parcată maşina şerifului. Un polițist le făcu semn că puteau să treacă. Apropiindu-se de casă, văzură mai multe maşini de poliție parcate una în spatele alteia.

— Va trebui s-o luăm la picior, zise Nicholson, ridicându-şi gulerul hainei.

Cei doi bărbați coborâră din maşină şi începură să alerge prin ploaie până la mica verandă din fața casei. Mai mulți polițişti în impermeabile galbene stăteau sub acoperiş. Oamenii îi salutară din cap pe Nicholson şi Flaherty, care se adăpostiră sub streaşină.

— Nenorocită ploaie, Nick, zise unul dintre polițişti. A spălat urmele de paşi, de cauciucuri, tot. Şeful e negru de supărare.

Nicholson şi Flaherty rămaseră câteva clipe în pragul uşii de la intrare. Un polițist în civil stătea în picioare lângă uşă, însemnându-şi ceva într-un carnețel.

— Noroc, Nick, salută el. Mare porcărie, nu?

— Aşa e. Ray Jensen, ți-l prezint pe Dermott Flaherty. E avocat al acuzării la procuratura districtuală din Chicago.

Jensen îi întinse mâna.

— Ce te aduce aici? întrebă el.

— Avem un caz la Chicago. Cale lungă, dar s-ar putea să existe o legătură.

— Ne-ar fi de mare folos dacă am avea vreun fir, zise Jensen. În clipa de față suntem în aer.

Un coridor conducea spre partea din spate a casei. Flaherty văzu liniile desenate cu cretă albă care marcau conturul picioarelor victimei acolo unde ieşeau pe coridor. Ținea o fotografie a interiorului casei, lu-ată din cadrul uşii de la intrare, din fața lui. Picioarele lui Lincoln ieşind pe uşă puteau fi văzute încă de la jumătatea coridorului.

— Soții Spier au lăsat o lumină aprinsă în sufragerie, spuse Jensen. În rest, casa era cufundată în întuneric. După părerea mea, ucigaşul l-a chemat pe Lincoln aici special ca să-şi facă treaba lui murdară.

Trecură pe lângă sufrageria plină cu păpuşi drăgălaşe, perne brodate şi zeci de fotografii. Mobila era acoperită cu folii de plastic. Flaherty simți în nări mirosul dulce-acrişor de sânge şi de moarte. Camera în care fusese comisă crima era o încăpere micuță, cu şemineu. Uşi glisante cu glasvand dădeau către o verandă închisă, aflată pe o latură a casei. O altă uşă ducea în bucătărie, care ocupa toată partea din spate a locuinței. Se vedea sânge peste tot: pe pereți, pe tavan, pe covor. Flaherty găsi o fotografie reprezentând întreg cadavrul. Lincoln zăcea pe o coastă, cu capul sucit într-o parte. O tăietură îngrozitoare aproape că-i retezase capul. Gura era

căscată, ca cea a unui peşte mort. Rănile erau numeroase şi înspăimântătoare. Lincoln avea pantalonii traşi în jos până la genunchi şi organele genitale retezate. Rezultatele acestei brutale amputări îi fuseseră îndesate în gură.

Flaherty frunzări printre fotografii până dădu de un prim-plan reprezentând ceafa victimei.

Era acolo: „R41.102". Flaherty nu se pierdu cu firea. Continuă să se uite la fotografii.

— Cum a intrat? Mă refer la asasin, întrebă el.

— A spart o fereastră din spatele casei, răspunse Jensen. Din câte ne putem da seama, a studiat locul cu multă atenție. Ştia că drumul din spate, cel care duce la lac, va fi pustiu în această perioadă a anului, îndeosebi după lăsarea întunericului. A venit pe acolo, a oprit lângă casă şi a urcat pe verandă, pătrunzând în casă prin uşa glisantă cu glasvand. Aici vine partea cea mai interesantă. Noaptea trecută a plouat, dar în casă nu există urme de paşi, iar veranda a fost spălată cu furtunul, aşa că nici acolo nu am găsit nimic. Eu cred că nemernicul şi-a scos pantofii înainte de a intra în casă. Pe urmă, la plecare, a spălat veranda cu furtunul, aşa că nici acolo nu există urme. Probabil a folosit furtunul ca să se spele şi de sângele victimei. Vreau să spun că, judecând după fotografiile cu Lincoln, ticălosul ar fi trebuit să fie mânjit din cap până în picioare.

— Mda, cineva şi-a învățat lecția bine de acasă, întări Flaherty, continuând să caute printre fotografii. Indiferent cine l-a atras în cursă pe Lincoln, ştia că Spier şi soția lui erau plecați. Într-un orăşel ca acesta...

— S-a anunțat în *Post-Dispatch,* spuse Nicholson.

— Ce anume?

— Că Spier şi nevastă-sa plecau la Vegas. A fost publicată o relatare în pagina mondenă. Tipul conduce o camionetă şi a câştigat o excursie, drept premiu pentru zece ani de serviciu fără nici un accident sau mențiune negativă.

— Dar coletul?

— A fost expediat din estul oraşului St. Louis, de la una dintre secțiile de mesagerii care ambalează şi trimit obiecte, îl informă Jensen. La ora pauzei de prânz. Locul era ticsit, nimeni nu-şi aminteşte nimic în legătură cu cel care a expediat pachetul. Numele şi adresa expeditorului sunt fictive.

Flaherty se uită la chitanță. La rubrica „Expeditor" figura un anume domn Lafferty.

— Cunoşti vreun Lafferty? întrebă polițistul.

— Nu, răspunse Flaherty. Victima a luat ea singură coletul, nu?

— Da. Se văicărea că trebuia să vină aici după program şi să facă un drum dus-întors cu maşina pe întuneric.

— Ce-i cu acest... Lex Lincoln? Se cunoaşte ceva despre el?

— Era un băiat tânăr, avea douăzeci şi şase de ani şi lucra la mesagerii de doi ani, de când a venit din Minneapolis.

— Minneapolis? Acolo ați aflat ceva?

— Nimic despre el. Nici o înregistrare. Şeful lui – un tip pe nume Josh Pringle – zice că era un bun muncitor, întotdeauna punctual, glumeț din fire. Până acum nu i-am descoperit nici un duşman. Mare crai – în noaptea când a fost ucis avea aranjate două întâlniri.

— Poate că l-au violat în grup, zâmbi Flaherty.

Polițistul cel vârstnic începu să râdă.

— Din câte am auzit noi, amândouă fetele au fost distruse când au aflat vestea.

— S-a furat ceva? întrebă Flaherty.

— După cercetările întreprinse de noi, nimic, răspunse Jensen. Soții Spier ne vor putea spune cu certitudine, însă eu socotesc că putem înlătura mobilul tâlhăriei. Victimei i s-a întins o cursă. Singurul obiect despre care ştim sigur că a fost luat este catarama de la cureaua lui Lincoln.

— Catarama?

— Da. Un unicat – steagul american imprimat pe alamă, zise Nicholson. Catarama a fost detaşată de curea. Şi încă

ceva. Priviți această fotografie: pe ceafa lui Lincoln e scris cu sânge R41.102. Vă spune ceva?

Înainte să poată răspunde, în casă se înapoie Gilanti, scuturându-şi haina de ploaie. Veni pe coridor, păşind greoi, cu figura încruntată, vorbind de unul singur, în timp ce se apropia de Flaherty, Jensen şi Nicholson.

— Nu avem o descriere a asasinului, nu avem o descriere a vehiculului, nu avem absolut nimic. Iar cel care a făcut treaba asta e cale de optsprezece-douăzeci de ore depărtare de noi. Se opri lângă cei trei bărbați, privind scârbit în podea. La dracu', în momentul de față javra ar putea fi la jumătatea distanței până la New York.

— Discutăm cu toată lumea din orăşel şi din împrejurimi, zise Jensen. Verificăm toate vehiculele care au trecut pe aici între şapte şi zece seara. Controlăm stațiile de benzină în ambele sensuri ale drumului național 44. Reținem tot ce e suspect. Iisuse, asta înseamnă jumătate din mapamond. Cu o asemenea descriere, o să ne urnim de-abia la anul.

— Poate mai aflăm unele noutăți de la medicul legist, zise Nicholson. Sânge, fibre, mostre de ADN, ceva.

— Da, sigur. Poate, dacă suntem copii cuminți, primim şi acadele. Nu avem *nimic!* Nu ştim ce sau pe cine dracu' căutăm, dacă e bărbat sau femeie, nici încotro a apucat-o. Doamne, criminalul ar putea fi aici, privind de dincolo de panglici, şi noi tot n-am avea habar. Apoi se uită la Flaherty şi ridică din umeri. Ai vreo idee, Dermott?

Flaherty îi adresă un zâmbet leneş.

— Eu îi condamn, căpitane. Nu mă prea pricep să-i prind.

— Ei, băieți, îmi pare rău că v-am pus pe foc. Duceți-vă înapoi la treburile voastre. Gilanti făcu câțiva paşi, apoi se întoarse şi-l privi pe Flaherty. Dermott, dacă afli ceva, orice ne-ar putea fi *dracului* de ajutor, să ştii că-mi botez primul copil cu numele dumitale, chiar dacă-i fetiță.

— Mulțumesc pentru sprijinul acordat, căpitane.

— E în regulă, răspunse Gilanti şi porni prin ploaie.

— Ce era în coletul pe care l-a livrat Lincoln? îl întrebă Flaherty pe Jensen.

— Asta e chestia cea mai scârboasă dintre toate, răspunse Jensen. Nimic altceva decât asta, înfăşurată într-o grămadă de şervețele.

Flaherty privi obiectul şi, brusc, un fior de gheață îi străbătu şiră spinării.

Şeful poliției, Hiram Young, tocmai se aşezase să mănânce de cină când sună telefonul.

— La dracu', mormăi el printre dinți, apucând receptorul. Probabil că potaia lui Abe Green face iar prăpăd în ograda cuiva. Alo!

— Domnul Hiram Young?

— Da, răspunse cu asprime şeful poliției.

— Domnule, numele meu este Dermott Flaherty. Lucrez la procuratura districtuală Chicago.

— Am discutat deja cu oamenii dumitale. De câte ori trebuie să vă spun...

— Iertați-mă domnule. Nu am decât o singură întrebare.

— Tocmai mă aşezasem la masă.

— Nu vă rețin decât un minut. A dispărut ceva din casa familiei Balfour când a fost asasinată Linda Balfour?

— Oameni buni, v-am spus deja că mobilul nu a fost jaful.

— Nu mă refer la jaf, domnule. Mă refer la vreun obiect nesemnificativ. Ceva ce nu ar prezenta importanță pentru cineva din afară.

Urmă o lungă pauză. Young propti receptorul între umăr şi obraz, începând să-şi ungă cu gem un biscuit fierbinte.

— Nu era mare lucru, răspunse el.

— Ce anume?

— Un peşte împăiat.

— Un peşte stând pe un soclu?

— Nu, un mic delfin împăiat. Avea pe o parte inscripția ST. SIMONS ISLAND, GA. George îl cumpărase pentru Linda în luna de miere.

— Unde era obiectul? Vreau să spun, în încăperea unde a avut loc asasinatul?

— Da. Pe consola şemineului.

— În aceeaşi încăpere unde a fost comisă crima?

— Asta v-am şi spus.

— Mulțumesc, domnule. Mi-ați fost de mare ajutor. La revedere.

Young trânti receptorul în furcă.

— S-a întâmplat ceva, iubitule? întrebă soția lui.

— Un grangure de procuror districtual de la Chicago încearcă să-şi vâre nasul în treburile noastre, răspunse el şi se apucă să mănânce.

— Abel? Sunt la aeroportul din St. Louis, îl anunță Flaherty pe Stenner. Trebuie să mă grăbesc, pasagerii au început deja să se îmbarce. Ajung la şapte şi cinci.

— Vin să te iau. Ai aflat ceva?

— Multe. Cred că diseară trebuie să stăm de vorbă cu Martin şi Jane Venable. Nu există nici un dubiu că avem de a face cu acelaşi asasin. Victima are chiar şi simbolul scris pe ceafă. Hai să ți-l spun, poate se repede Harve până la bibliotecă, să vadă despre ce e vorba. Ai un creion?

— Da.

— R41.102.

— R41.102, repetă Stenner. Ne ocupăm de el chiar acum.

— Bine. Ne vedem la şapte.

Jane Venable se aplecă deaupra cratiței cu spaghete şi, țuguindu-şi buzele, gustă puțin sos din lingura de lemn. *Destul de bun,* îşi spuse ea, mai presărând puțină sare. Aruncă o privire spre masă. Ceva mai devreme, băiatul de la florărie adusese un uriaş aranjament floral, însoțit de câteva cuvinte: „Nu se pot compara cu frumusețea ta. Marty."

Pentru prima oară după ani de zile, Jane simțea că începe să trăiască o viață nouă, dincolo de pereții biroului. Făcuse avere, în schimb nu avusese parte nici măcar de simulacrul unei vieți intime. Iar acum, în numai câteva zile, totul se schimbase. Cu ochii țintă la flori, se întrebă în sinea ei: *Dumnezeule, nu cumva mă îndrăgostesc de bărbatul acesta?* Dar respinse ideea tot atât de repede. *Nu-i decât un flirt, nu-i acorda mai multă importanță decât merită.*

— Nu mi-am închipuit că găteşti ca un adevărat maestru bucătar, zise Vail. Unde ai învățat să pregăteşti spaghete italieneşti? Doar nu eşti italiancă.

— Mama era. S-a născut la Florența. La vârsta de optsprezece ani a fost translatoare la procesul de la Nürnberg.

— Aha, va să zică de la ea ai moştenit înclinația spre duritate.

— Nici tata nu era un om prea blând. La proces a fost avocatul guvernului — acolo s-au cunoscut. După aceea, a fost procuror federal timp de cincisprezece ani.

— Ce a zis când ai terminat cu magistratura şi te-ai privatizat?

— S-a declarat întru totul de acord. Spunea că zece ani erau de ajuns, afară de cazul în care doream să ajung procuror general sau guvernator. Mie nu-mi trebuia o asemenea bătaie de cap.

— Cui îi trebuie? În politică există prea puțin adevăr.

— Nu ştiu, zise ea. Când eram procuror, credeam sincer că totul se învârteşte în jurul adevărului, al dreptății şi alte asemenea tâmpenii.

— Îți repet, e al dracului de puțin adevăr în politică, Janie.

— Ştii ce se spune: adevărul înseamnă percepție.

— Nu, adevărul este percepția *juriului,* rectifică Vail.

— Te frământă vreodată problema? întrebă ea. Te preocupă să câştigi?

— Ce vrei să spui?

— Unii zic că pe amândoi ne obsedează ideea de a câştiga.

— E un punct de vedere. Uite, în primii ani de avocatură am apărat un puşti care şterpelise dintr-o băcănie. Principala probă a acuzării era o pălărie de fetru. Acuzarea susținea că băiatul o pierduse când fugise din magazin. Eu i-am demontat pledoaria, am demonstrat că nu putea fi pălăria copilului, am făcut praf martorii şi am transformat un caz deja clasat într-o debandadă. După ce a fost achitat, puştiul a venit la mine şi m-a întrebat: "Acum îmi puteți da înapoi pălăria?" Chestia m-a preocupat atât de mult, încât într-o seară, când cinam împreună cu un ju-decător — care mai târziu avea să-mi devină unul dintre cei mai buni prieteni – i-am povestit cele întâmplate. Ştii ce mi-a spus?, Asta nu era problema ta, ci a acuzării. Şi acum, dă-mi, te rog, untul."

Ea râse încetişor.

— Şi care-i morala, Vail?

Vail sorbi o înghițitură de vin şi chicoti.

— Nimeni nu a afirmat niciodată că viața e cinstită – cred că, dacă există vreo morală, atunci asta este.

— Un răspuns cinic, domnule procuror.

— Nu există garanții. Noi ne dăm toată silința, indiferent cât de bun sau de rău e adversarul. Aici nu se pune problema să câştigi, ci să faci tot ce-ți stă în putere.

— Presupun că am putea practica eutanasia asupra tuturor avo-caților incompetenți din lume, ca să curățăm terenul. E singura cale de a ne apropia de adevărata justiție într-o sală de tribunal. Ți-ai pus vreodată întrebarea, Martin? Când *ştii* că adversarul e incompetent?

— Nu, asta îmi face sarcina mult mai uşoară. Doar nu suferi de sentimentul vinovăției numai pentru că ai succes?

— Nu, răspunse ea, dar în glas îi stăruia o umbră de îndoială.

— Janie, în anii cât ai fost procuror, ai adus vreodată în instanță un om pe care-l socoteai nevinovat?

Ea rămase şocată de întrebare.

— Bineînțeles că nu! veni răspunsul.

— Ai apărat vreodată o persoană pe care o considerai vinovată?

Ea ezită mai mult timp.

— Niciodată nu-mi pun întrebarea, răspunse în cele din urmă.

El întinse brațele în lături.

— Vezi, e un punct de vedere. Am încheiat cu prezentarea probelor. Aprinse o țigară şi se lăsă pe spate în fotoliu, urmărind-o un timp cu privirea în tăcere. Cred că de vină e cazul Stoddard, zise el.

— Ce vrei să spui?

— De aici a pornit toată flecăreala asta, de la cazul Stoddard. Te frământă un gând.

— Ceva nu-i în regulă în povestea asta. Ceva nu are sens. Femeia asta îmi interzice s-o apăr şi eu nu ştiu de ce.

— Probabil că nici măcar nu ar trebui să discutăm subiectul. Îmi pare rău că am adus vorba.

— Amândoi vrem să aflam ce s-a petrecut în realitate în seara aceea în apartamentul lui Delaney, nu-i aşa? întrebă ea.

— Ştim ce s-a petrecut.

La masă se aşternu tăcerea, întreruptă într-un târziu de un oftat al lui Jane.

— Ai dreptate, nu ar trebui să discutăm.

— Hai să facem o înțelegere. Când suntem împreună, lăsăm în raft cărțile de drept.

Venable zâmbi şi ridică paharul.

— Mie îmi convine, răspunse ea. Întinse cealaltă mână şi-l mângâie pe obraz. El se ridică, ocoli masa până în dreptul ei,

îi prinse obrazul în mâini şi o sărută cu tandreţe pe buze. Cum rămâne cu desertul? şopti ea printre sărutări.

— Mai târziu.

În clipa aceea sună telefonul.

— Lasă-l să sune, zise Jane cu ochii închişi, căutîndu-i limba cu a ei.

Robotul intră în funcţiune. Vail recunoscu un glas familiar.

— Doamnă Venable, aici Abel Stenner. Vă rog să mă iertaţi că vă deranjez acasă, dar e absolut necesar să dăm de Martin Vail...

— Oh, Iisuse, gemu el.

— Dacă la primirea acestui mesaj ştiţi cumva unde se află...

— Şi mai ziceai să lăsăm treburile la serviciu când venim acasă, spuse ea.

Vail se duse până în colţul tejghelei din bucătărie şi răspunse la telefonul portabil.

— Da, Abel.

Nu încercă să-şi ascundă exasperarea.

— Regret din suflet că te deranjez, Martin, dar s-a întors Flaherty. Trebuie să stăm de vorbă.

— Ce? Chiar acum?

— Da. Şi cred că e timpul s-o punem în temă şi pe Jane Venable.

— De ce?

— Ai să înţelegi când vom ajunge acolo. Aş vrea să-i iau cu mine pe Harve şi pe Dermott. Ştiu că venim pe nepusă masă, dar e foarte important.

— O clipă. Acoperi receptorul cu palma. Îmi pare rău că-mi aduc problemele la tine acasă, Janie, dar Abel spune că trebuie să stea de vorbă imediat cu noi.

— Cu amândoi? Ce s-a întâmplat?

El şovăi o clipă, apoi spuse:

— E în legătură cu Aaron Stampler.

— Oh, Doamne! exclamă ea şi pe chip i se întipări o expresie de curiozitate şi de teamă. Da, desigur, răspunse imediat.

— Veniți, spuse Vail şi închise telefonul.

— Ce înseamnă toate astea, Martin?

Vail îi povesti despre cazul Balfour şi cel din Missouri, precum şi despre semnificația lor. Ea ascultă fără un cuvânt, făcând ochii din ce în ce mai mari, pe măsură ce el îi descria în detaliu cazul Balfour.

— Este exact acelaşi mod de operare, până la inscripțiile scrise cu sânge pe ceafa victimelor. Harvey a obținut citatele din cărțile lui Rushman, care se află acum la Newberry.

— Cum rămâne cu Stampler? fu prima ei întrebare.

— Încă se află la Daisyland, sub pază strictă. Din câte ştim, vreme de zece ani nu a avut nici un contact cu lumea exterioară.

— Ucigaşul e un imitator?

Vail ridică din umeri.

— Posibil. Un imitator ar fi putut descoperi câteva dintre citatele însemnate în cărți. Dar *nu* şi rolul jucat de Linda Gellerman în aceste crime, fapt care nu a fost adus în discuție la tribunal. Ai arătat vreodată cuiva banda?

— Bineînțeles că nu. Am şters-o chiar a doua zi după terminarea procesului. Dar tu?

— Nu. Însă amănuntele *existau* pe benzile înregistrate de Molly Arrington în timpul întrevederilor cu Stampler.

— Şi unde sunt aceste benzi?

— Probabil în evidența arhivei.

— După toți aceşti ani... Începu Jane.

— Da, încuviință Vail. După toți aceşti ani. Chipul lui căpătă un aer foarte serios. Ascultă, aş vrea să-ți mărturisesc ceva. Ceva ce nu am spus nimănui până acum. Ține de confidențialitatea relației avocat client.

— Ce anume? întrebă ea, vădit interesată.

— Uite, am petrecut câteva luni ca să pun la punct apărarea per-fectă pentru Stampler. Boala psihică numită personalitate multiplă. Aaron era băiatul genial şi inocent, în timp ce Roy era geamănul cel rău, care făcea toate blestemățiile. Strategia a avut succes. Dar în ziua aceea, pe când era scos din sala de judecată, Aaron – *Aaron,* nu Roy, îi deosebeam foarte bine – s-a întors către mine cu un zâmbet şiret, aproape poznaş, şi mi-a spus: „Şi dacă, de fapt, Aaron n-a existat niciodată?" Apoi a început să râdă, în timp ce se pregăteau să-l ducă la Daisyland.

— Oh, lasă-mă, probabil că era doar umorul lui morbid, zise ea, ridicând din umeri.

— Poate. Dar dacă nu glumea? Dacă totuşi m-a tras pe sfoară?

— Ei, haide, Martin, adineauri îmi țineai lecții despre crizele de conştiință. Crezi că se prefăcea?

— Nu. Nici medicul psihiatru n-a crezut. Mă refer la Molly Arrington.

— Atunci de ce îți faci atâtea probleme? În plus, nu poți vorbi ni-mănui despre asta. Chiar *este* o remarcă absolut confidențială, făcută de clientul tău. Ai putea fi exclus din barou dacă ai da-o publicității.

— Dar dacă el dirijează cumva aceste omoruri?

— E pură speculație, domnule procuror. Bazată pe dovezi circumstanțiale greu de crezut. Ai nevoie de mult mai mult decât o remarcă întâmplătoare, nişte circumstanțe şi o criză de conştiință. În plus, tocmai mi-ai spus că Stampler se află sub pază strictă la Daisyland şi că în toți aceşti ani n-a avut nici un contact cu lumea exterioară. Cum ar putea s-o facă?

Vail clătină din cap.

— Nu am idee, răspunse el.

— Tocmai mi-am amintit ceva drăguț, pe care mi l-a povestit cândva bătrânul Jack Yancey. Spunea că pe vremea când era tânăr avocat, a descoperit în cursul unui proces de crimă că clientul lui era vinovat. S-a dus la judecător şi i-a spus că renunță, dar judecătorul i-a răspuns că era imposibil,

că verdictul ar fi fost neconcludent, ceea ce ar fi făcut imposibilă rejudecarea. Şi apoi, era o chestiune confidențială între Jack şi clientul său. I s-a spus să facă tot ce-i stătea în putință, iar el s-a conformat. De fapt, a câştigat cazul, iar clientul lui a fost achitat.

— Ce părerea avea Yancey despre povestea asta?

— Tot ce mi-a spus a fost: „Dreptatea nu poate triumfa întotdeauna." Aşa că las-o baltă, domnule procuror.

Zâmbi şi-l mângâie pe obraz.

Flaherty, St. Claire şi Stenner sosiră câteva minute mai târziu, punând capăt conversației. Nu ştiau cum să-şi mai ceară scuze.

— Mă bucur că te revăd, Abel, zâmbi Jane, întinzându-i mâna. A trecut mult timp.

— Am citit multe despre dumneata, zise el.

— Aceştia sunt Harve St. Claire şi Dermott Flaherty, spuse Vail, încheind prezentările.

Luară farfuriile de pe masa pregătită pentru cină şi dădură deoparte florile, făcând loc pachetului adus de Flaherty.

— Frumoase flori, spuse Flaherty, scoțând fotografiile şi rapoartele din geanta de voiaj. E ziua dumitale de naştere?

Jane zâmbi.

— Nu, se mulțumi ea să răspundă.

— Ai pus-o în temă pe doamna Venable, Marty? întrebă Stenner.

— Până la momentul plecării lui Dermott la St. Louis. Ce ai aflat?

— Okay, începu Flaherty. În primul rând, nu am nici o îndoială că e vorba de unul şi acelaşi ucigaş. Acelaşi mod de operare ca în cazul Balfour. Întinse pe masă o parte din fotografiile cazului Lincoln. Aceeaşi diversitate de răni prin înjunghiere, acelaşi tip de mutilare ca şi la victimele de sex masculin de acum zece ani. Mesajele scrise pe ceafa lor...

Şovăi o clipă, dar Vail se uită la el şi-l îndemnă:

— Da? Continuă.

— Victima era Alexander Lincoln.

Pe chipul lui Vail se aşternu surpriza, deşi în clipa următoare se simți ridicol pentru că nu ghicise mai devreme.

— Ultimul dintre ministranți, zise el.

— Cu excepția lui Aaron Stampler, adăugă St. Claire.

— Ar putea fi implicate şi alte persoane? întrebă Jane.

— Cred că răspunsul la întrebare se află aici, spuse Flaherty. Acest obiect se afla în cutia pe care Alex Lincoln tocmai o livrase când a fost ucis.

Îi întinse lui Vail o fotografie făcută cu un aparat Polaroid. Acesta o privi şi şopti "Iisuse!" Jane i-o luă din mână şi rămase cu ochii la ea, pradă unui sentiment de oroare. Fotografia înfățişa cadavrul însîngerat al Lindei Balfour, cu ochii înspăimântați ațintiți în tavan.

— Dumnezeule, cine *este* femeia asta? întrebă ea.

— Linda Gellerman Balfour, răspunse Flaherty. E limpede că poza a fost luată imediat după ce asasinul şi-a terminat treaba. Se vede sângele țâşnind din rana de la gât.

— Prin urmare, cel sau cea care a ucis vrea ca noi să ştim.

— Întocmai, doamnă. Aici avem de-a face cu un ucigaş în serie după toate regulile artei.

— Din acest moment vreau ca Jane să aibă lângă ea un paznic douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, ordonă Vail.

— Crezi că va porni pe urmele ei? întrebă St. Claire.

— Cine dracu' poate şti? I-a curățat pe ministranți, mi se pare logic ca în continuare să-şi îndrepte atenția către principalii protagonişti ai procesului. Deocamdată, eu rămân peste noapte aici. Pot dormi în camera de oaspeți. E bine aşa, Jane?

Vail pusese întrebarea destul de dezinvolt. Stenner nu scoase o vorbă. Se aplecă şi mirosi florile, gest care nu scăpă neobservat de ceilalți.

— Orice crezi tu că e necesar, răspunse cu nevinovăție Jane.

— Cu siguranță că astfel rezolvăm problema logistică, spuse Stenner. Dimineața vă pot lua pe amândoi cu maşina, ca să vă duc la birou. Vom avea nevoie de doi oameni care să asigure paza afară de la căderea nopții până dimineața, când vin eu: unul în fața casei, celălalt în spate.

— Propun şi un om de pază în interiorul casei pe timpul zilei, în caz că ucigaşul pătrunde înăuntru, sugeră Flaherty.

— Bună idee, aprobă Vail.

— Poate nu strică să punem pe cineva şi la tine acasă, Marty, adăugă St. Claire. În caz că ucigaşul decide să-ți dea târcoale. Problema e că ar fi bine să prindem jigodia – scuzați-mi franceza, doamnă – înainte de a mai încerca ceva. Să-i întindem o cursă, ca să zic aşa.

— Altă persoană? întrebă Vail.

— Shoat? propuse Stenner.

— Acum e la tribunalul suprem. Mi se pare greu de ajuns acolo, zise Vail. Avertizează-l şi lasă-l pe el să ia măsurile de rigoare, dacă aşa crede de cuviință.

— Ar fi cazul să ne pregătim şi noi, spuse Stenner. Lumea o să creadă că ne-am țicnit.

— N-are decât, zise Vail.

— Dar presa? întrebă Flaherty.

Vail îşi scărpină o clipă maxilarul.

— Nu va dura mult până va pune datele cap la cap. Totuşi, să nu le dăm o mână de ajutor.

— Haideți să vedem ce ştim până în momentul de față, îi îndemnă Stenner.

St. Claire se uită la Jane şi zise:

— Primul mesaj a fost citatul din *Neguțătorul din Veneția.* Iată acum ultimul mesaj lăsat de ucigaş. Îşi scoase agenda şi-i răsfoi paginile. E din *Hamlet,* actul întâi, scena cinci:

Ştiu o poveste unde fiece cuvânt
Ți-ar arde inima, ți-ar pune gheață-n sânge,
Chiar ochii ți i-ar scoate din orbite.
Rupându-ți ale inimii lăcate,

Ea ți-ar zbârli tot părul, fir cu fir,
Ca țepii ascuțiți de pe arici.

Câteva momente nimeni nu reacționă, fiecare lăsa versurile să i se întipărească în memorie.

— Ei bine, se poate spune că are gusturi clasice, vorbi Jane. Din câte îmi amintesc, acum zece ani a citat din Hawthorne şi Jefferson, acum citează din Shakespeare.

— Deja a relatat câteva întâmplări care-ți fac părul măciucă, spuse Vail.

Brusc, îşi aminti de înregistrările interviurilor luate de Molly Arrington lui Aaron/Roy. Era limpede că în ambele posturi era un bun povestitor. Şi-l aminti pe angelicul Aaron descriind o experiență mai veche, cu accentul său caracteristic de Kentucky.

Când aveam — şapte sau opt ani? — era un predicator, reverendul Josiah Shackles. Un bărbat înalt şi solid, slăbănog ca o prăjină, cu barbă neagră, lungă până la piept, şi privire mânioasă... ca pozele din cărțile de istorie înfățişându-l pe John Brown când a fost prins la Harper's Ferry. Ați văzut poza asta, ochii care parcă văd prin tine? O privire de foc. Nu credea în mântuire. Dacă făceai o singură greşeală, una singură! Dacă spuneai o mică minciună, erai sortit să ajungi în iad. Mă țintuia cu privirea, aşa înalt cum era: „Uită-te la mine, băiatule", spunea cu glas de tunet, şi eu ridicam ochii spre el, ca şi cum m-aş fi uitat la un munte, iar el îşi îndrepta degetul către pământ şi zicea: "Ai să mergi în iad, băiete!" Pe vremea aceea îl credeam, cum să nu-l cred? Reverendul Shackles a sădit în mine spaima asta. În Biblia lui nu exista pocăință şi iertare.

După aceea Vail îşi mai aminti ceva. Imaginile fixate în memoria lui se trezeau încet la viață. Pentru prima oară ieşise la iveală Roy, în cursul unui interviu înregistrat de Molly Arrington. Aaron nu se vedea în cadru, iar Molly îşi verifica însemnările din carnet. Deodată, ridicase ochii. Vail îşi aminti

că ea îi povestea ulterior cum avusese senzația că încăperea se golise de aer. Deschisese gura să respire. Atunci, pe peretele din spate apăruse o umbră, o mână se întinsese, prizând-o pe a ei, şi un glas necunoscut, o şoaptă şuierătoare, încărcată de furie, îi spusese la numai câțiva centimetri de ureche: „O să te mintă." El stătea aplecat în față, la numai câțiva centimetri de obrazul ei. Dar nu era Aaron. Se schimbase. Părea cu cinci ani mai în vârstă. Trăsăturile i se înăspriseră, devenind arogante şi împietrite. Ochii străpungători, aproape animalici, erau mai deschişi la culoare şi sclipeau de dorință. Buzele păreau mai groase şi răsfrânte într-un zâmbet lubric. „Surpriză", şoptise el şi, brusc, întinsese mâna şi o apucase de gât, strângând-o până când degetele i se înfipseseră în carne. „Nu poți să țipi, aşa că nici măcar nu încerca." Zâmbise. „Vezi mâna asta? Aş putea s-o răsucesc şi să-ți frîng gâtul. *Pac!* Uite aşa!"

Lui Vail îi veniră brusc în minte şi alte momente terifiante: Roy terminând de istorisit povestea cu reverendul Shackles şi schimbând dialectul ciudat de Kentucky al lui Aaron cu accentul tărăgănat al străzilor din Chicago, caracteristic lui Roy, alter ego-ul psihopat al lui Aaron. Amândoi aveau un captivant dar al povestirii.

Ne aflam sus, într-un loc numit East Gorge See. Cel mai înalt loc de prin părțile acelea. E vorba de stânca aceea ieşită în afară şi care se prăvale drept în East Gorge, într-o prăpastie de vreo trei-patru sute de metri. De acolo de sus vezi cât cuprinzi cu ochii. Shackles obişnuia să urce până aici şi să stea pe marginea prăpastiei, rostind predici. Răcnea cât îl ținea gura despre focul iadului şi despre osândă veşnică, şi vorbele lui erau purtate de ecou în toate direcțiile. Iar şi iar. Îl lua mereu cu el pe Aaron. Atunci a fost prima oară când mi-am făcut apariția. Acolo sus. Mă săturasem. L-a târât după el pe Aaron, i-a arătat muchia prăpastiei, i-a spus că atunci când va cădea

în iad va fi la fel ca prăbuşirea de pe stânca aceea. Aaron înlemnise, dar preotul l-a înşfăcat şi l-a silit să îngenuncheze, apoi a început să-l certe, ca şi cum şi-ar fi făcut încălzirea pentru predică. Când a început, totul era numai ură, focul iadului şi blestem, toate îndreptate împotriva lui Aaron. Atunci am luat-o amândoi la fugă şi ne-am ascuns în pădure, privindu-l cum umbla cu paşi mari şi cum vorbea de unul singur. Pe urmă s-a întors din drum şi s-a înapoiat la stânca, unde a luat-o de la capăt, urlând că Aaron era sortit iadului şi că era un păcătos. M-am furişat în spatele lui. La dracu', a fost uşor. Zbiera atât de tare că nici nu m-a auzit. Am cules o creangă frântă de pe jos, am venit până în spatele lui, am potrivit-o în mijlocul spatelui şi i-am făcut vânt. S-a prăvălit drept în prăpastie. Buuf! Nici nu ştiu când a încetat să mai predice şi a început să țipe, dar l-am văzut izbindu-se de stâncile de dedesubt N-am vrut să-mi scape priveliştea. S-a dus de-a berbeleacul până jos, cu toate pietrele căzând peste el... peste ce mai rămăsese din el. Era spectaculos. Pietrele l-au îngropat chiar acolo unde căzuse.

Ascultând povestea, Vail ar fi trebuit să-şi dea seama încă de atunci. Ar fi trebuit să-şi dea seama...

Şi, bineînțeles, mai târziu, Roy descrisese noaptea când fusese ucis arhiepiscopul Richard Rushman.

Aaron era în uşa dormitorului şi, deodată, hâşş, ca şi cum mâna Domnului ar fi pătruns în el şi l-ar fi zgâlțâit puternic, ființa dinlăuntrul lui a ieşit la lumină şi am apărut eu. În acel moment, am fost nevoit să preiau inițiativa, el ar fi dat totul peste cap. În sinea mea îmi spuneam că, poate, de data asta va duce lucrurile până la capăt, darnici vorbă. Nici pomeneală. Am pornit grăbit pe coridor, către bucătărie, şi am încercat uşa de serviciu. Era descuiată. M-am întors în casă, mi-am scos pantofii, după care am luat un Yoo-Hoo din frigider şi l-am băut. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, dar băutura m-a calmat. Am deschis sertarul cu cuțite şi le-am cercetat pe rând.

Cel lat, de tranşat came, era perfect. Va fi ca la tăierea curcanului de Ziua Recunoştinței. Am încercat lama, tăia ca briciul. Mi-am crestat degetul şi l-am supt până când s-a oprit sângerarea. Apoi, am mers pe coridor, până în dormitor. Muzica era dată la maximum. Oda bucuriei. *Mi l-am închipuit stând în dormitor şi dirijând o orchestră imaginară. De-ar fi fost un afurisit de dirijor de orchestră, poate că nu ne-am fi cunoscut niciodată. Exact asta făcea. Aprinsese lumânări – ca să purifice aerul, după cum spunea el – un fel de tămâie. Inelul era pe noptieră, lângă pat. Întotdeauna îşi scotea inelul înainte de a face duş. Ceasul îl păstra, probabil că era antiacvatic, însă inelul şi-l scotea. Mai pricepe ceva, dacă poți. Deci, acolo era, blestematul de sfânt al oraşului. Sfinția sa, în pielea goală, dirijând o orchestră invizibilă de îngeri. Muzica creştea în amploare. Mi-am zis:* „Acum e rândul tău." *Aşa că m-am dus, am luat inelul şi mi l-am pus pe deget. Excelența sa habar nu avea. Îşi mişca brațele, cu ochii închişi, fără să ştie de nimic. Am venit tiptil până în spatele lui şi l-am atins pe umăr cu cuțitul. El s-a răsucit spre mine şi, când a văzut cuțitul, am crezut că-i vor ieşi ochii din cap. A priceput imediat semnificația. Am întins mâna cu inelul şi i l-am arătat cu cuțitul, iar el a început să zâmbească. Atunci am repezit cuțitul spre podea şi asta l-a făcut să-i piară zâmbetul. A îngenuncheat, iar eu i-am fluturat pe sub nas degetul cu inelul. Episcopul s-a aplecat încet în față ca să sărute inelul, eu mi-am retras degetele şi am ridicat cuțitul cu amândouă mâinile. Când a înălțat capul, hârşt! I-am tăiat gâtul. Am urlat: „Iartă-mă, Doamne!", dar, în acelaşi timp, îi râdeam în nas. El s-a mişcat şi nu l-am nimerit în gât, în schimb cuțitul s-a înfipt în umăr, cât pe ce să i-l reteze. El a țipat şi a întins brațele. Nu ştiu cum de l-a ridicat şi pe acela, dar a făcut-o. Am început să-l ciopârțesc, nimerind în brațe şi în mâini. După aceea i-am luat gâtul, după care i-am înfipt cuțitul în piept de sus în jos. A fost o lovitură perfectă. N-a atins nici o coastă, a pătruns direct, până în plăsele, iar el a icnit „Oh!" şi s-a prăvălit pe spate, smulgându-mi cuțitul din mână. Am fost nevoit să-i proptesc piciorul în*

piept ca să i-l pot scoate. Pe urmă am făcut tăietura aceea mare de la gât. Nu m-am putut stăpâni. Era ca un joc gratuit la automatul de popice. Sângele împroşca peste tot. Ştiu fiecare tăietură pe care am făcut-o, toate erau perfecte. Treizeci şi şase de răni prin înjunghiere, douăsprezece incizii, şaptesprezece tăieturi şi o minunată amputare. Le-am numărat pe fiecare în parte.

— Oh, da! oftă Vail aproape cu glas tare. Cu siguranță că Stampler poate relata câteva întâmplări care – cum zicea Shakespeare? – „ți-ar zbârli tot părul, fir cu fir, ca țepii ascuțiți de pe arici"?

— Destul de adevărat, spuse St. Claire. Întrebarea e cui i se adresează? Lui Martin? Lui Jane? Vreau să spun, cui îi lasă mesaje ucigaşul în serie, de fapt?

— Stampler nu a fost niciodată un ucigaş în serie, interveni Stenner. Începu să-şi enumere pe degete argumentele. Nu şi-a ales la întâmplare victimele, a ascuns crimele, nu a colecționat aşa-zise totemuri – trofee de la locul crimei.

Vail încuviință din cap.

— Făcând o retrospectivă a carnagiului comis de Stampler – de-a lungul a aproape zece ani — toate victimele au fost persoane despre care socotea că i-au făcut rău... şi până la un punct, aşa a fost. Shackles, nebunul obsedat de judecata de apoi, aruncat de pe stâncă, trupul său nefiind descoperit nici până azi; fosta prietenă a lui Aaron şi propriul lui frate, crimă făcută să pară un accident; lucrătorul de la spitalul din Louisville, ars şi cenuşa împrăştiată.

— Pe urmă Rushman, Peter Holloway şi Billy Jordan, adăugă Stenner. De atunci a început să lase simboluri. Şi să repete un anumit mod de operare.

— Dar n-a ascuns cadavrele şi n-a luat fetişuri, zise Flaherty. Acest al doilea ucigaş urmează cu strictețe acelaşi mod de operare, *în schimb* ia obiecte de la victimă. Linda

Balfour avea un delfin împăiat. Acum lipseşte. La fel s-a întâmplat cu catarama de la cureaua lui Alex Lincoln. În plus, asasinul a vrut ca victimele să fie descoperite. Prin urmare, există unele deosebiri.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că cel de al doilea este cu adevărat un ucigaş în serie, vorbi St. Claire.

— Ba îi şi place, adăugă Stenner. Omorul îl stimulează. Aaron, Roy, oricare din ei, ucidea din motive personale. Furie, răzbunare, plata unor răni mai vechi. Celălalt omoară motivat, dar *şi* din plăcere.

— Iar motivul i-l oferă Stampler, spuse Flaherty.

— Nu credeți că şi lui Roy îi făcea plăcere? În orice caz, îi făcea plăcere să descrie omorurile, spuse Vail.

— Totuşi, avea un mobil anume pentru fiecare dintre crimele comise, preciza St. Claire.

— Ultimele două victime au fost ucise după tipic, spuse Flaherty.

— Nu victimele *lui,* ci ale lui Stampler, interveni Jane.

— Dacă Stampler a găsit o cale de a-l pune la treabă pe acest nou asasin, atunci avem de-a face cu un ucigaş căruia îi place să omoare şi ale cărui victime sunt oferite de Stampler, zise St Claire.

— Poate că nu-i aşa. Poate e un simplu imitator. A existat o casetă cu toate interviurile luate de Molly. Cea vizionată numai în biroul lui Shoat – în prezența lui Jane şi a judecătorului.

— Un moment pe care nu-l voi uita prea uşor, sublinie ea.

— Caseta se află înregistrată la arhivă. Eu n-am împrumutat-o niciodată. Poate că cineva a dat de ea, poate că tocmai de la casetă a pornit totul. Pe acea singură casetă se află întreaga poveste.

St. Claire oftă.

— Păi, trebuie să mă întorc iarăşi la arhive. Asta înseamnă să cauți acul în carul cu fân.

— Bănuiesc că, mai curând sau mai târziu, domnul X va începe să-şi aleagă singur prada, spuse Vail.

— Nu ştiu, zise Jane. Stampler ar mai putea avea câteva victime pe listă... tu, eu, Shoat... Poate că în asta constă avantajul nostru.

— Ce vrei să spui? întrebă Flaherty.

— Vrea să spună că Stampler va porni pe urmele celorlalți protagonişti ai procesului, răspunse cu glas coborât Stenner. Jane, Martin, Shoat...

— Include-te şi pe tine, i se adresă Vail lui Stenner. Ai fost unul dintre martorii cheie.

— Oricum, nu e cazul nostru, spuse Stenner. Poliția din Gideon nu-i acordă nici o atenție. Asasinarea lui Lincoln intră sub jurisdicția oraşului St. Louis.

—Atunci întrebarea e pe cine va ataca mai întâi? vorbi St Claire.

— Şi unde? adăugă Flaherty.

— Şi cum Dumnezeu a *găsit* aceste persoane? întrebă Jane. Gideon, Illinois? Şi cum Missouri? Cum a dat de urma lor?

— Dacă Stampler e implicat, cum dracu' procedează? întrebă Flaherty.

— La naiba, poate vom avea noroc, zise plin de speranță St. Claire. Poate că cei din St. Louis îl vor găsi pe psihopat înainte să ajungă aici. Doar la asta ne gândim cu toții, nu? Că va veni încoace.

— Nu fi prea sigur, îl linişti Vail. Suntem nevoiți să presupunem că ucigaşul se îndreaptă încoace. Poate e deja aici.

Simți mâna lui Jane atingând-o în treacăt pe a lui. Degetele îi tremurau, iar el i le prinse în palmă, strângându-le în semn de încurajare.

— Îmi amintesc şi acum ziua în care eram la tribunal şi el a sărit peste bara martorilor şi s-a repezit la mine, zise ea. Ochii aceia... Cu o clipă înainte să pună mâna pe mine, am privit în ochii lui şi...

— Şi ce? întrebă Vail. Ce ai văzut?

— O fracțiune de secundă au devenit roşii. Ca şi cum... ca şi cum s-ar fi umplut de sânge. În viața mea n-am văzut atâta ură, atâta răutate. Chiar şi acum se întâmplă să mai visez ochii aceia.

Brusc, pe Vail nu-l mai interesă conversația. Rămase cu privirea pironită asupra ceştii de cafea, gândindu-se la Linda şi la Alex, la ministranți şi la episcopul Rushman. Toți fuseseră prietenii lui Stampler, care se întorsese împotriva lor. Vail îi fusese prieten pe parcursul procesului, totuşi era convins că Aaron, în nebunia lui, îl alesese şi pe el drept țintă. Îşi aminti din nou vorbele lui Stampler.

„Şi dacă, de fapt, Aaron nu a existat niciodată?"

Stampler nu glumise în ziua aceea, Vail era mai sigur decât oricând. Iar dacă Stampler avusese suficient sânge rece şi şiretenie ca să-i tragă pe toți pe sfoară, atunci putea avea inteligența necesară ca să găsească o cale de a dirija aceste omoruri chiar de la Daisyland. Pe Vail nu-l mai preocupa *motivul* lui Stampler şi nici dacă el, Vail, era cumva răspunzător de nebunia acestuia. Stampler trebuia oprit. Atâta vreme cât el era ținut în siguranță la sanatoriul psihiatric, ei trebuia să-şi îndrepte atenția spre complicele său. Să-l prindă pe complice, să-l întoarcă împotriva lui Stampler şi să pună capăt afacerii o dată pentru totdeauna. Iar complicele era undeva pe aproape, Vail era convins de asta.

Îşi epuizase toate celelalte victime.

22

Vail apucă receptorul telefonului din maşină şi făcu un număr. La celălalt capăt al firului răspunse glasul melodios al lui Paul Rainey.

— La telefon Paul Rainey.

— Aici, Vail. Unde-i tipul, Paul? întrebă Vail.

— Eu... ăă... nu pot... ăă... se bâlbâi Rainey.

— Nu reuşeşti să pui *mâna* pe el, aşa-i? La fel cum n-ai putut să pui *mâna* pe el aseară.

— Nu-i mare lucru, Marty, nu ştie că s-a emis un mandat pe numele lui. Probabil că-i la vânătoare sau la pescuit. A trecut prin multe.

— La fel şi nevastă-sa, îl repezi Vail. Eşti al dracului de cavaler pentru cineva cu un mandat de crimă cu premeditare în buzunar şi un client care a şters-o.

— N-a *şters-o,* ce dracu'!

— Ai acceptat târgul, Paul. L-am dat în urmărire.

— Mai dă-mi patru ore, Marty. Ți-l aduc până la amiază.

— Patru ore pentru ce? Ca să-i ții prelegeri? Şi cum va decurge? Maică-sa l-a supus unor abuzuri sexuale, iar el s-a răzbunat pe nevastă-sa ori poate se temea să nu-i taie cocoşelul pentru că-şi făcea de cap cu Poppy Palmer? Apărarea Menendez sau Bobbitt?

— Du-te dracului!

— Mai slăbeşte-mă, Paul, nu face pe ofuscatul cu mine, te cunosc de prea multă vreme. Îl vom găsi. Şi, *totodată,* pe Poppy Palmer. Înțelegerea noastră e anulată. O să-l tragem în țeapă. Salut. Vail închise telefonul. Se uită la St. Claire şi la Stenner. Din câte îmi dau seama, Darby a spălat putina. Rainey nu ştie pe unde să mai scoată cămaşa.

St. Claire îşi frecă foarte încet mâinile, privind țintă pe fereastră câteva secunde.

— Vreau un mandat de percheziție pentru toată ferma, zise Stenner, fără să-şi ia ochii de la şosea. Am controlat avioane, autobuze, maşini de închiriat, trenuri. Până în prezent, nici o veste despre dansatoare.

— Crezi că i-a făcut de petrecanie, nu-i aşa? întrebă St Claire. Când Stenner dădu din cap cu un aer posomorât, acesta adăugă: Nu s-ar zice că nu se pricepe.

— Şi îşi închipuie că se află în siguranță, spuse Stenner.

— Afară de cazul în care Rainey l-a pus în temă şi urzesc împreună o nouă versiune, care să se potrivească cu

succesiunea împuşcăturilor.

Vail clătină din cap.

— Nu, nu cred ca Rainey să facă aşa ceva. A acceptat să ia mandatul. Dacă îl ascunde pe Darby, riscă să fie dat afară din magistratură. Cazul nu merită un asemenea risc. Probabil, îşi imaginează că dispunem şi de altceva în afară de casetă. În plus, ştie că Darby nu are un ban. Ar fi bine ca voi doi să porniți la treabă de îndată ce mă lăsați pe mine la aeroport.

— Da, chicoti St. Claire. E aproape opt şi treizeci de minute. Ziua de lucru e abia la jumătate.

Era chel complet şi avea pe creştetul capului un tatuaj reprezentând o şopârlă cu limba arcuită înspre frunte. Mânecile cămăşii havaiene erau suflecate strâns peste bicepşii modelați în sala de gimnastică, de la care porneau alte tatuaje, alcătuind o tapiserie de pumnale, nume şi inimi străpunse, care ajungea până la încheieturile mâinilor. Purta pantalonii prinşi cu un brâu de piele împletit, legat cu nod marinăresc chiar sub buric. Într-un colț al gurii ținea un cui de zece penny pe post de scobitoare, iar în celălalt îi sclipea un dinte de aur. Omul tocmai controla sticlele din spatele tejghelei.

La ora zece dimineața barul duhnea a fum stătut de țigară, sudoare îmbâcsită şi bere vărsată pe jos. O rază de soare pătrundea prin uşa de la intrare, luminând o podea nemăturată, presărată cu mucuri de țigară, şervețele mototolite şi plină de praf. Stenner îşi prezentă legitimația.

— Sunt maiorul Stenner, de la procuratura districtuală Chicago. Dumnealui este locotenentul St. Claire.

— Un maior. Un locotenent. Mare greutate pentru umerii a numai două persoane, răspunse barmanul cu un rânjet strâmb.

— Patronul e aici?

— E-n fața dumneavoastră. Mike Targis.

Întinse o palmă de dimensiunile unui pepene galben şi le strânse mâna de parcă ar fi vrut să le smulgă celor doi polițişti un urlet de du-rere.

— O căutați pe Poppy, v-am spus deja tot ce ştiu. A plecat alaltăieri, nici măcar n-a trecut pe aici, mi-a dat doar telefon.

— Pe la ce oră?

— Nu ştiu... staţi aşa... Unu, poate unu şi un sfert.

— Avea de încasat ceva bani?

— Da. Trei zile, trei diurne.

— Era chiar aşa grăbită, de-a renunțat la plata pe trei zile?

Targis ridică din umeri.

— De haram au venit...

— Are maşină? întrebă Stenner.

— Da' ce credeți? Primeşte bacşiş trei-patru mii pe lună, plus leafa de o sută pe zi. E marea mea atracție, oameni buni. Are un Mustang decapotabil, model din anul trecut.

— Ştii numărul de înmatriculare?

Targis îi aruncă lui St. Claire o privire tâmpă.

— Nu, şi nu ştiu nici seria motorului.

— Ai idee unde locuieşte?

— Sigur. Fairway Apartments, lângă terenul de golf. La vreo trei kilometri depărtare, pe autostrada 84. Nu se poate să nu găsiți adresa. E în legătură cu Darby, nu?

— Cunoşti ceva despre asta? întrebă Stenner.

— Numai ce am citit în ziare, dacă poți s-o iei de bună.

— Dumneata nu le dai crezare?

— Ce, schimbul de focuri Calamity Jane-Wild Bill Hickok? Pe dracu'!

— E doar o presupunere, aşa-i?

— Aşa e, domnu'.

— Poppy a pomenit vreodată despre asta?

— Glumiți? Se aplecă peste tejghea şi-şi coborî glasul, deşi nu se mai găsea nimeni prin preajmă. Era speriată de moarte.

— De cine?

— De toți. De poliție. De voi. De Big Jim.

— Aşa-i spuneați lui Darby, Big Jim?

— Aşa-i spunea Poppy. Toți au preluat porecla. Unu' care lasă bacşiş un dolar după ce stă şi bea patru ore? Big Jim, pe dracu'! Da' cin' se poate pune cu femeile? Lui Poppy îi merge mintea, are un trup de scoate din țâțâni şi o stană de piatră, seamănă cu Michelle... Cum o cheamă?

— Pfeiffer? sugeră Stenner.

— Nu, cealaltă. Cândva era blondă.

— Phillips, spuse St. Claire.

Targis întinse un deget către el.

— Aia e.

— A pomenit vreodată despre sora ei? întrebă Stenner.

— Păi, poate o dată sau de două ori.

— Deci nu ți-a făcut impresia că erau foarte apropiate.

— Nu mi-a făcut nici o impresie. Puțin îmi pasă de soră-sa. Am destule belele cu propria mea familie.

— Mulțumim, domnule Targis, îi spuse Stenner, oferindu-i o carte de vizită. În caz că-ți mai aminteşti ceva, sună-ne.

— E cumva căutată de poliție sau ceva de soiul ăsta?

— Pur şi simplu, vrem să stăm de vorbă cu ea.

— Parcă ați mai stat.

— Atunci am scăpat din vedere câteva lucruri. Dacă se întâmplă să treacă pe aici, dă-i numele acela şi numărul de telefon, bine?

— N-o să treacă. Sunt în meseria asta de aproape douăzeci de ani, aşa că ştiu să recunosc un telefon de rămas-bun, or cel primit de la ea asta voia să însemne.

— Poate o să te sune pentru cei trei sute de dolari pe care i-i datorezi.

El clătină din cap şi, scoțând un prosop, îl ținu sub robinet, apoi îl stoarse şi începu să şteargă tejgheaua.

— Dacă ar fi fost importanți, ar fi venit să-i ia N-avea decât să treacă prin fața uşii în drum spre autostradă.

— Aşa ți-a spus, că *pleacă cu maşina* la Texarkana?

— Nu mi-a spus. Mi-am închipuit că merge la O'Hare.

— Mulțumesc.

— Pentru puțin. Mai treceți pe aici să beți ceva. Fac cinste.

— Mulțumesc, Mike, eşti un adevărat gentleman.

În drum spre uşă, St. Claire zise:

— Targis e un fost ocnaş.

— De unde ştii?

— Argoul lui e în urmă cu vreo zece ani. Şi-apoi, eu ştiu tot, ştiu şi cine e Michelle Phillips.

— Curve şi peşti, spuse Stenner, deschizând portiera maşinii. St. Claire se uită la el, nevenindu-i să creadă. Află că n-am avut întotdeauna cincizeci de ani, Harve.

Urcară în maşină şi porniră spre ferma lui Darby, să vadă cum progresau cercetările.

Elicopterul se roti, abătându-se de la autostradă, şi se îndreptă spre oraşul Daisyland. Văzut de sus, părea un sat modest, împrejmuit de vechi clădiri în stil victorian, ascunse printre stejari şi ulmi. Pe măsură ce elicopterul înainta spre nordul oraşului, casele se răreau, apoi deodată se făcu un luminiş şi sub ei apăru sanatoriul psihiatric Stevenson, un grup de clădiri eterogene, dar cu aspect agreabil, despărțite de oraş prin garduri vii înalte şi dese, precum şi de un zid de cărămidă ridicat de jur-împrejur. Două aripi noi fuseseră adăugate vechii şi sofisticatei clădiri principale a sanatoriului. Împreună formau un dreptunghi. Vail vedea oameni umblând de colo-colo, ca nişte insecte pe o uriaşă frunză verde. Îşi amintea una dintre clădiri din vizitele făcute cu un deceniu în urmă — o construcție cu trei niveluri şi o verandă țuguiată, ale cărei laturi înclinate erau confecționate din panouri mari de sticlă. Zonă de maximă securitate — domiciliul lui Stampler în ultimii zece ani.

Jos, într-una din clădirile din fața dreptunghiului, un bărbat urmărea elicopterul care duduia deasupra capului. Era un bărbat plăcut la înfățişare, aproape frumos, voinic, cu

trupul călit şi dăltuit în sala de gimnastică. Purta pantaloni kaki şi o bluză bleumarin de paznic. Avea ochi de un albastru intens, părul cânepiu tuns scurt până deasupra urechilor şi era proaspăt bărbierit, mirosind a aftershave. Pe buzele sale pline flutura adierea unui surâs. Stătea sprijinit în coate, cu bărbia în pumni, cu degetele înlănțuite, afară de cele două arătătoare, care-i apăsau buzele ca un triunghi. Toată atenția lui se îndrepta către elicopter. Îl urmări întorcându-se din drum şi dispărând dincolo de copaci. În cele din urmă, zise abia şoptit:

— Bun venit, domnule Vail.

Zâmbi cu toată gura.

— Ai spus ceva, Ray? întrebă un glas din hol.

— Nu, Ralph. Vorbeam de unul singur, răspunse el.

Avea o voce caldă şi catifelată. Se aşeză la masa de lucru şi-şi văzu de munca lui.

În timp ce elicopterul cobora pe un teren întins de fotbal din apropierea sanatoriului, un Cadillac negru cu patru portiere îşi făcu apariția pe alee şi opri. Elicopterul se lăsă încet la sol, în timp ce elicea ridica în aer nori de praf ca nişte duhuri.

— Ai putea ateriza chiar şi pe ouă, Sidney, zise Vail, desprinzându-şi centura de siguranță şi deschizând uşa.

— Aşa zici de fiecare dată, replică pilotul.

Şoferul limuzinei era un bărbat elegant, spre patruzeci de ani, cu un zâmbet amabil. Purta pantaloni kaki şi cămaşă bleumarin, dar nu arăta a paznic, deşi chiar asta era.

— Numele meu e Tony, se prezentă el, deschizând portiera din spate. Sunt aici ca să vă conduc la Daisy.

— La Daisy? I se spune Daisy?

— Da, răspunse Tony, ținându-i portiera deschisă. Daisyland nu suna suficient de ridicol.

Vail se strecură înăuntru şi Tony trânti portiera. Drumul dură cinci minute. În timp ce se apropiau de clădirile voluminoase, uriaşele porți de oțel se dădură la o parte şi Tony intră cu maşina, apucând pe o alee cu prundiş,

mărginită de o parte şi de alta de tufişuri înalte până la genunchi. Vail avea un vag sentiment de stânjeneală. Poate că în subconştient se temea să nu fie reținut aici. Sau, şi mai probabil, nu era prea nerăbdător să dea ochii cu nefericiții pacienți izolați de restul lumii într-un loc numit cu cinism Daisy.

Pentru Shana Parver, scopul audierii era să obțină cât mai multe informații cu putință, care să-i îngăduie să rămână fermă pe poziție şi să solicite negocieri. Era convinsă că Stoddard nu va accepta niciodată să ajungă la proces, iar Venable va încerca să se situeze pe cea mai favorabilă poziție, cu scopul de a încheia un târg. Parțial, avea dreptate.

Jane Venable trebuia să apere o clientă care nu dorea să fie apărată şi să acționeze în vederea celei mai favorabile înțelegeri pe care o putea obține. Venable trebuia s-o convingă pe Edith Stoddard măcar să-i îngăduie să slăbească şi să desființeze argumentele acuzării. Să o convingă pe Stoddard să-şi retracteze mărturisirea era un pas important. Acum, cu puțin noroc, o putea împiedica să se compromită pe timpul interviului cu Parver.

Mai aveau câteva minute împreună până la sosirea lui Parver. Edith Stoddard fusese adusă în camera de interogatoriu de către o gardiană care se postase în fața uşii. Stoddard arăta palidă, cu obrazul aproape cenuşiu, cu colțurile gurii lăsate, cu cearcăne mari la ochi. Purta o rochie albastră şi dreaptă, fără cordon, şi tenişi. Părul şi-l pieptănase la repezeală. Şuvițe negre şi cărunte îi atârnau pe obraz şi pe ceafă.

— Cum te simți în dimineața asta? întrebă Venable.

— Nu-mi prea dau seama, răspunse pierit şi enigmatic Stoddard.

— Nu va dura mult, zise Venable. E o simplă formalitate.

— Când se va sfârşi totul? Când ai să închei înțelegerea aceea, oricare ar fi ea?

— Întâlnirea de azi face parte din înțelegere, Edith. Aş vrea ca azi să am o intervenție bună şi convingătoare. Ne va fi de folos când vom discuta punerea dumitale sub acuzare. Stoddard clătină din cap deznădăjduită. Va face mare tapaj pe tema armei, Edith. N-am să te întreb unde ai pierdut-o şi nici măcar *dacă* ai pierdut-o. Când va aduce vorba despre asta – adică despre pierderea armei – încearcă să nu dai un răspuns precis. De asemenea, o să insiste să-i spui unde erai în noaptea în care a fost ucis Delaney. Ține minte un singur lucru: cu cât Shana Parver ştie mai puține lucruri, cu atât mai bine.

— De ce nu poți să-i spui... de ce nu poți să faci ceea ce vrei să faci? Cum ziceai că se numeşte?

— Să închei o înțelegere.

— Fă-o azi. *Termină* odată, te rog.

— Te rog să ai încredere în mine. Lasă-mă să aranjez lucrurile aşa cum e bine.

— Nu vreau decât să se termine odată.

— Înțeleg, Edith, dar lasă-mă să-mi fac şi eu meseria. Bine? Umerii lui Edith Stoddard se gârboviră. Trase de mai multe ori aer în piept. Bine, zise Venable. Ai să te descurci de minune.

Câteva clipe mai târziu sosi Shana Parver, îmbrăcată într-un costum cu pantalon din mătase albastră-verzuie, cu părul negru revărsat pe umeri. O însoțea o stenografă – o femeie care lucra la tribunal, înaltă, subțire şi plăcută la înfățişare, pe nume Chorine Hempstead. Aceasta salută cu amabilitate şi le oferi cafea, pe care toată lumea o acceptă bucuros, cu excepția lui Edith Stoddard. Acuzata se aşează la masă, lângă Jane Venable, față în față cu Parver, cu mâinile împreunate. Lui Parver îi amintea de o pasăre speriată.

Parver trânti pe podea o voluminoasă geantă de umăr, deschise servieta-diplomat şi scoase un blocnotes, un teanc de însemnări, mai multe creioane şi un mic casetofon Sony, pe care le puse pe masă. Hempstead aduse ceştile de cafea şi,

aşezându-se în capul mesei, cu foile pregătite pentru stenogramă, rămase în aşteptare.

— Suntem gata? întrebă volubilă Shana, aranjând în dreptul ei propriile însemnări, precum şi pe cele luate de Shock Johnson când Stoddard declarase pe neaşteptate că ea îl ucisese pe John Delaney.

— Hai să începem, zise scurt Venable.

— Înregistrare oficială. Vreau să precizez că acesta este un interviu oficial luat doamnei Edith Stoddard, acuzată de a fi ucis cu premeditare pe domnul John Farrell Delaney, la data de 10 februarie 1994, în oraşul Chicago. Numele meu este Shana Parver şi reprezint procuratura dis-trictului Cook. De față mai sunt doamna Jane Venable, care o reprezintă pe doamna Stoddard, şi Chorine Hempstead, funcționară la tribunalul districtului Cook, care va stenografia conținutul întrevederii. Interogatoriul are loc într-o anexă a tribunalului la data de l6 februarie 1994, ora 9 dimineața. Doamnă Stoddard, aveți vreo obiecție ca această întâlnire să fie înregistrată pe o bandă audio?

Stoddard se uită la Jane Venable.

— Nici o obiecție, răspunse Venable.

— Bine. Vă rog să vă spuneți numele întreg, pentru înregistrare.

— Edith Hobbs Stoddard.

— Sunteți căsătorită?

— Da.

— Cum se numeşte soțul dumneavoastră?

— Charles. Charles Stoddard.

— De cât timp sunteți căsătoriți?

— De douăzeci şi şase de ani.

— Unde locuiți?

— Magnolia, 1856.

— Aveți copii?

— Am o fiică, Angelica.

— Câți ani are?

— Douăzeci şi unu.

— Locuieşte acasă?

— Merge la universitate. Locuieşte într-un cămin studențesc, dar are o cameră a ei şi acasă.

— La Universitatea din Chicago sau la cea din Illinois?

— La Chicago. E studentă în penultimul an.

— Dumneavoastră o sprijiniți financiar?

— Are o mică bursă. Banii acoperă o parte din taxele de studii, de laborator şi costul cărților, dar eu... noi ...îi plătim cazarea, masa şi alte necesități.

— La cât se ridică suma lunară?

— Cinci sute de dolari. Îi dăm cinci sute de dolari pe lună.

— Aveți o infirmieră care îl îngrijeşte în permanență pe soțul dumneavoastră?

— Nu o infirmieră. Am o menajeră care se ocupă de Charley, găteşte, face curățenie.

— Aveți dormitoare separate, doamnă Stoddard?

— Ce legătură are asta cu cazul nostru? întrebă Venable.

— E o formalitate, răspunse cu indiferență Parver.

— Avem dormitoare alăturate, răspunse cu glas obosit Stoddard. Eu țin uşa întredeschisă, în caz că el are nevoie de ceva.

— Lucrați la firma Delaney din Ashland, adevărat?

— Am lucrat, preciză Stoddard, pe un ton uşor iritat.

— Şi cât faceți... făceați... zilnic până la serviciu?

— Cam jumătate de oră. Depinde de trafic.

— Prin urmare, aveți maşină?

— Da.

— Cât timp ați lucrat pentru domnul Delaney?

— Şaptesprezece ani.

— Erați secretara lui particulară?

— Denumirea exactă a postului meu era de secretară executivă, răspunse ea cu mândrie.

— Câți ani ați ocupat acest post?

— Nouă ani.

— În această calitate, ați avut ocazia — sau ocazii – să mergeți la apartamentul domnului Delaney din Lofts

Apartments, pe strada Astor?

— Da.

— Deseori?

— Da. Lui îi plăcea să lucreze acolo, departe de agitația de la birou. De multe ori îi duceam dosare, scrisori la semnat sau îmi dicta câte ceva.

— Aveați o cheie a apartamentului?

Venable vru să obiecteze la această întrebare, dar se răzgândi şi tăcu.

— Da.

— Unde este acum cheia?

— Eu... ăă... pe inelul cu chei, împreună cu celelalte chei ale mele.

— Şi acestea unde sunt?

— Le-a luat poliția când m-a arestat.

— Deci, cheia e în prezent la poliție?

— Da.

— Acum, doamnă Stoddard, vreau să vă întreb despre armă. Aveți o armă, nu-i aşa?

— Da.

— Ce calibru?

— 38.

— Marca?

— Smith & Weston.

— Vreți să spuneți Smith & Wesson?

— Probabil. Da.

— Unde ați achiziționat această armă?

— La magazinul „Sergeant" de pe Wabash.

— Vă amintiți când ați cumpărat-o?

— Cam în urmă cu o lună, nu-mi amintesc exact ziua.

— Cât a costat arma respectivă?

— O sută treizeci şi cinci de dolari.

— De ce ați cumpărat arma?

— Pentru protecție.

— Purtați arma la dumneavoastră în permanență?

Pauză.

— Da.

— Parcă ezitați, doamnă Stoddard.

— Aşa e. Încercam să-mi amintesc dacă am lăsat-o vreodată acasă. Nu cred.

— Unde o duceați cu dumneavoastră?

— V-am mai spus, oriunde mergeam.

— Voiam să întreb unde o țineați atunci când o luați cu dumneavoastră?

— În poşetă.

— Dar când erați la birou?

— O țineam în sertarul din mijloc, în partea stângă a mesei de lucru, pe care-l încuiam.

— Dar noaptea?

— Sub saltea.

— În dormitor?

— Da.

— Unde este arma acum?

— Eu... păi... am pierdut-o.

— Cum? Adică, dacă o țineați în poşetă, dacă o încuiați în sertarul de la masa de lucru şi dacă o puneați sub salteaua de acasă, cum ați reuşit s-o pierdeți? Există vreo posibilitate ca cineva să fi furat arma din sertarul mesei de lucru?

— Nu cred... Poate.

— Atunci ce s-a întâmplat cu arma?

— Cred că poate... probabil că mi-a căzut din poşetă.

— Asta s-a întâmplat după ce l-ați împuşcat pe Delaney?

— Mă opun. Ce-i asta, domnişoară avocat, nu există nici o declarație...

— Avem mărturisirea doamnei Stoddard...

— Pe care a retractat-o, după cum ştiți. Declarația aceea i-a fost luată sub constrângere, când clienta mea se afla într-o stare de dezechilibru psihic...

— Ați pierdut arma după uciderea lui Delaney, doamnă Stoddard? întrebă Parver, întrerupând obiecțiile lui Venable.

— Tot nu sunt de acord cu întrebarea. Aş prefera s-o întrebați când a pierdut-o.

— Bine, doamnă Stoddard, când ați pierdut arma despre care vorbim?

— Nu ştiu precis. Prima oară când mi-am dat seama că n-o mai am a fost joi seara, la întoarcerea de la serviciu.

— Adică, în seara în care a fost ucis Delaney, nu? întrebă Parver, uitându-se la Venable şi ridicând o sprânceană.

— Da, răspunse doamna Stoddard.

— Şi acum, doamnă Stoddard, ştiați ceva despre arme când ați cumpărat acest Smith & Wesson calibrul 38?

— Nu.

— Ați luat lecții?

— Întocmai, am luat lecții.

— Ca să căpătați dexteritate la folosirea ei, adevărat?

— Da.

— Unde ați luat aceste lecții?

— Pe strada Pershing, la clubul de tir.

— Cât de pricepută ați devenit, doamnă Stoddard?

— E o întrebare vagă, domnişoară avocat. Vă rog s-o reformulați.

— Vagă în raport cu ce? întrebă Parver.

— Doamna Stoddard a declarat deja că nu se pricepea la arme. Nu are nici un punct de referință, ca să poată face o comparație.

— Doamnă Stoddard, ați încetat să mai luați lecții?

— Da.

— De ce?

— Instructorul mi-a spus că mă descurcam suficient de bine.

— În toate privințele, aşa-i? Încărcat, curățit, ochirea țintei?

— Da.

— Ați ajuns să vă descurcați suficient de bine ca să întrerupeți lecțiile, asta vreți, de fapt, să spuneți?

— Cred că da.

— Instructorul a fost de acord că nu mai aveați nevoie de lecții?

— Da.
— Ați cumpărat gloanțe pentru această armă?
— Da.
— Ştiți câte gloanțe ați cumpărat?
— Două cutii.
— Câte gloanțe sunt într-o cutie?
— Cincizeci.
— Țineați arma încărcată?
— Da.
— Câte cartuşe intră în ea?
— Şase.
— Pe celelalte unde le țineți?
— Pe un raft, în dulapul din dormitorul meu.
— Dulapul e încuiat?
— Nu. De ce să...

Venable îşi puse, cu blândețe, mâna peste mâna acuzatei şi clătină din cap, dar Parver nu luă în seamă comentariul. Deschise servieta-diplomat, scoase o coală de hârtie cenuşie, împăturită de două ori. O despături şi o puse pe masă, în fața lui Edith Stoddard.

— Doamnă Stoddard, aceasta este o țintă pe care am obținut-o de la clubul de tir. Ați uitat-o în ultima zi, când v-ați dus acolo, şi ei au pus-o deoparte. Presupuneau că veți mai trece din când în când să exersați şi s-au gândit că poate doriți s-o păstrați.

Venable privi ținta, care reprezenta clasica siluetă omenească de culoare neagră pe fond alb, utilizată de regulă pe poligoanele de tir. Aceasta avea şase găuri de glonț, toate foarte aproape unele de altele, în zona inimii.

— Recunoaşteți ținta, doamnă Stoddard?

— Ar putea aparține oricui, domnişoară avocat, interveni cu asprime Venable. Toate țintele arată exact la fel.

— Dar nu toate au înscrise data şi numele clientei dumneavoastră, replică Parver. Arătă două rânduri mâzgălite într-un colț. Cei de acolo au notat, ca să ştie cui aparținea.

— Atunci probabil că e a mea, spuse Stoddard.

— Tragerea s-a făcut de la douăzeci şi şase de metri, doamnă Stoddard. Sunteți destul de pricepută.

Edith Stoddard nu răspunse imediat. În cele din urmă, ridică din umeri.

— Aproape toți cei care vin la poligon sunt la fel de buni.

— Ce fel de poşetă aveți, doamnă Stoddard?

— Marca Louis Vuitton. O poşetă ca toate celelalte.

— Adică lungă de vreo douăzeci şi unu de centimetri şi lată de vreo zece-doisprezece, nu? întrebă Parver, arătând dimensiunile cu degetele în aer.

— Cred că da.

— Ce țineți de regulă în ea?

— Ce importanță are? interveni Venable.

— Vă rog să aveți răbdare, răspunse Parver, fără să-şi schimbe tonul. Se aplecă spre podea şi-şi puse pe masă geanta cea mare din piele. Era plină cu tot felul de lucruri. Aceasta e geanta mea, doamnă Stoddard, declară Parver şi râse. După cum vedeți, am aici cam de toate, cu excepția colecției *Encyclopaedia Britannica.* Chipul lui Edith Stoddard se lumină uşor şi un zâmbet palid îi flutură pe buze. Poşeta dumneavoastră era la fel de plină ca a mea?

Stoddard râse.

— Nu-mi închipui că într-o poşetă pot fi duse atâtea lucruri.

— Deci, poşeta dumneavoastră era destul de goală şi de ordonată, corect?

— Da Portofelul, carnetul de cecuri, cheile, şervețelele Kleenex. Uneori câte o cărticică, dacă se întâmpla să citesc ceva Câteodată, citesc în timp ce iau masa de prânz.

— Doamnă Stoddard, aveți idee cam cât cântărea arma dumneavoastră? întrebă Parver, cercetându-şi însemnările.

— Nu.

Parver zăbovi o clipă, apoi întoarse o pagină.

— Şapte sute de grame încărcată, spuse ea. Suficient de grea ca să vă dați seama atunci când o transportați într-o

poşetă mică, fără prea multe mărunţişuri, nu sunteţi de aceeaşi părere?

— Eu... presupun că da, răspunse circumspectă Stoddard.

— Vreau să spun că arma era destinată protecţiei dumneavoastră, nu aşa aţi declarat?

— Ba da.

— Atunci, nu era normal să vă fi dat seama de greutatea ei, ca să fiţi sigură că era acolo, în caz că aţi fi avut nevoie de ea?

— Mă opun. Clienta mea a purtat arma trei săptămâni. Mai mult decât necesar ca să se obişnuiască cu greutatea ei.

— Aha. Şi acum, doamnă Stoddard, spuneţi că aţi pus arma în sertarul mesei de lucru, pe care l-aţi încuiat. Îmi puteţi spune când vă amintiţi precis că aţi pus-o în acel sertar ultima oară?

— Domnişoară avocat, clienta mea era tulburată, afectată de...

— Doamnă Stoddard, când aţi fost informată că urma să vă pensionaţi? întrebă Parver, întrerupând-o pe Venable.

— Joi.

— Înainte de asta nu aţi ştiut nimic?

— Nu a existat nici o înştiinţare oficială.

— Nu asta v-am întrebat înainte de joi dimineaţa, când Delaney v-a adus un înlocuitor, aţi avut vreun indiciu că urma să plecaţi?

— Circulau unele zvonuri. Întotdeauna se aud vorbe.

— Când aţi auzit pentru prima oară aceste zvonuri?

— Ştiţi cum e cu zvonurile, nu-ţi aminteşti când auzi un lucru. Nu-mi amintesc nici măcar cine l-a spus.

— Au circulat câtva timp? Mă refer la zvonuri.

— Domnişoară avocat, adineauri v-a spus că nu ştie când au început să circule zvonurile, sări Venable. Aici trebuie să intervin. Vă bazaţi pe ce vorbeşte lumea. De asemenea, este irelevant...

— Dimpotrivă, doamnă Venable, este foarte relevant. Câțiva dintre salariați au declarat că aproape toată lumea ştia că Delaney intenționa să aducă pe altcineva în locul lui Edith. Şi asta încă imediat după Crăciun. Deci de două luni.

— Cer clientei mele să nu mai răspundă la nici o întrebare referitoare la ceea ce a auzit sau nu a auzit, sau când a auzit, sau de la cine. V-a spus deja că a aflat de la Delaney joia trecută, în cursul dimineții. Atunci i s-a pus în vedere în mod oficial.

— Doamnă Stoddard, joi dimineață, când Delaney v-a anunțat că v-a găsit o înlocuitoare, cum ați reacționat?

— Am fost... ăă.. şocată... şi... cred că supărată... tulburată, derutată...

— Derutată?

— Voiam să ştiu de ce. Dar tot ce mi-a spus, *singurele* vorbe pe care le-a rostit au fost: „Edith, e timpul să fac o schimbare." Toată viața mea a fost... Totul s-a întors cu susul în jos în numai câteva minute, pentru că... pentru că *venise timpul să facă unele schimbări.* Da, am fost tulburată, derutată şi supărată. Toate la un loc!

— Când l-ați văzut ultima oară pe Delaney?

— El mi-a spus că mi se vor plăti două săptămâni şi că aveam răgaz până vineri să-mi strâng lucrurile. Cred că ultima oară când l-am văzut a fost joi la prânz, când a plecat la masă.

— Ziua în care a fost ucis?

— Da.

— Vineri urma să fie ultima dumneavoastră zi de slujbă?

— Da. Probabil şi-a închipuit că cea care venea în locul meu putea învăța meserie în week-end, ca să fie gata luni de dimineață. Tăcu o clipă şi-şi privi mâinile încleştate una în alta pe tăblia mesei. Iertați-mă, am fost sarcastică. Sunt convinsă că lucra cu domnul Delaney de săptămâni întregi, poate chiar de luni de zile.

— Acum, spuneți-mi, când vă amintiți precis că ați încuiat pentru ultima oară arma în sertarul de la masa de

lucru?

— Cred că miercuri.

— Aşadar, joi aveaţi arma în poşetă, adevărat?

— Mă opun. Clienta mea a declarat deja că nu îşi aminteşte. Doar presupune că a fost miercuri.

— Vasazică, nu vă amintiţi dacă joi aveaţi arma sau nu?

— Exact asta a spus, domnişoară.

— Nu vreau decât să clarific pe cât posibil când anume a pierdut arma.

— Joi, spuse deodată Stoddard. Îmi amintesc că am pus-o în poşetă joi, când am plecat de acasă. Nu-mi amintesc precis ce am mai făcut după aceea. A fost o zi foarte tulburătoare. Oamenii veneau la mine, că să-mi spună că le părea rău. Şi altele asemenea.

— Daţi-mi voie să fac o scurtă recapitulare. Aţi cumpărat arma, aţi luat lecţii, aţi căpătat îndemânare în utilizarea ei – Parver bătu uşor cu degetul în ţinta de pe masă – şi o ţineaţi în poşeta ca să vă apăraţi. La birou o încuiaţi în sertarul de la masa de lucru, iar noaptea o puneaţi sub saltea. Ultima oară când vă amintiţi că aţi văzut arma a fost atunci când aţi pus-o în poşetă: adică joi, când aţi plecat la serviciu. Apoi aţi ajuns la birou, unde Delaney v-a chemat şi v-a demis. Şi nu vă mai amintiţi nimic despre armă sau ce s-a întâmplat cu ea. Corect?

— Da.

— Bun. Acum să revenim la ziua de joi. Spuneţi-mi cu gura dumneavoastră ce aţi făcut în ziua şi în seara aceea — până când v-aţi dus la culcare.

— După ce domnul Delaney mi-a spus... mi-a dat vestea, am ieşit din birou. În spatele clădirii e un mic parc pentru picnic. Acolo lumea ia masa, fumează, înţelegeţi, un locşor numai bun să iei o mică pauză. Am stat afară câtva timp. Nu ştiu exact cât. Cred... poate... cred că am plâns. A fost un asemenea şoc, când, în cele din urmă, mi-am dat seama că era adevărat... Încercam să-mi adun gândurile...

— Iertați-mă, doamnă Stoddard, îmi pare rău că vă întrerup, dar tocmai mi-ați spus: „A fost un asemenea şoc, *când, în cele din urmă, mi-am dat seama că era adevărat."* Prin urmare, erați la curent cu zvonurile, nu-i aşa?

— Mă opun, interveni Venable pe un ton categoric. Dumneavoastră trageți deja o concluzie.

Vocea lui Shana Parver rămase calmă.

— Nu este concluzia *mea,* doamnă avocat. Clienta dumneavoastră a recunoscut că auzise zvonul...

— Nu a recunoscut absolut nimic!

Parver se întoarse către Edith Stoddard.

— Aceste zvonuri ajunseseră şi la urechea dumneavoastră, nu-i aşa?

— Nu răspunde la întrebare, se repezi Venable.

— Eu... eu... se bâlbâi Stoddard.

— Bine, zise cu îngăduință Parver. Mergem mai departe. Ați spus că încercați să vă adunați gândurile?

Tulburată, Stoddard începu să-şi frământe mâinile. Îşi linse buzele şi spuse fără vlagă:

— Da, ăă... vedeți, încercam să țin o menajeră pentru Charley pe timpul zilei, iar fiica mea, care merge la universitate, locuieşte la cămin şi ăă... eram... nu ştiu cât timp am rămas acolo. Câteva persoane au venit şi au stat de vorbă cu mine, mi-au spus că le părea rău. În cele din urmă, n-am mai putut suporta, aşa că am urcat în birou, am luat o cutie şi am început să-mi adun lucrurile. Una dintre femei, domnul Delaney rugase pe una dintre salariate să stea acolo cât timp mi-am strâns lucrurile... presupun ca nu cumva... să *fur* ceva. Oricum, nu țineam prea multe obiecte personale la birou.

— Mai țineați ceva în sertarul din mijloc, pe stânga? Cel pe care-l țineați încuiat?

— Nu, nu erau decât dischete de computer şi câteva dosare confidențiale ale domnului Delaney.

— Dar ați verificat?

— Da.

— Când ați controlat, arma era în sertar?

— Eu... ăă...

— Am mai discutat despre asta, interveni Venable. A spus că nu-şi aminteşte unde era arma.

— Am înțeles. Dar îşi strângea lucrurile personale şi a controlat acel sertar, prin urmare, dacă arma ar fi fost acolo, ar fi luat-o, întrucât îi aparținea. Adevărat, doamnă Stoddard?

— Spune că nu-şi aminteşte!

— Poate să răspundă la întrebare, vă rog? Doamnă Stoddard, ați luat din sertar *ceva* care vă aparținea?

— Clienta mea... nu-şi... aminteşte, se răsti Venable.

— Atunci, ce anume ați *luat* din sertar?

— O trusă de machiaj. Un stilou Montblanc pe care-l primisem de Crăciun. Ăă... nişte fotografii de familie. Un dicționar. Nu pot...

Stoddard se uită neajutorată la Venable şi începu să clatine din cap. Mâinile îi tremurau. Venable îşi dădu seama că femeia începea să cedeze nervos şi să-şi piardă controlul.

— Putem trece mai departe, Shana? întrebă Venable. Ceea ce a luat din sertar este total irelevant. E limpede că era tulburată...

Parver se lăsă pe spate şi opri casetofonul.

— Vreți să luăm o pauză? întrebă ea.

— Vreau să se termine odată, răspunse Edith Stoddard aproape în şoaptă.

Parver apăsă din nou butonul casetofonului.

— Am plecat devreme de la birou. La ora prânzului. Am hoinărit un timp cu maşina. Am mers în centru, la parcul Grant, şi am stat multă vreme lângă fântână.

— La Great Lakes Fountain?

— Buckingham.

— Deci ați stat lângă fântâna Buckingham şi v-ați limpezit gândurile?

— Am încercat. Pur şi simplu, am privit lacul.

— Unde ați parcat maşina?

— La parcarea acoperită de lângă Institutul de Artă.

— E posibil ca cineva să vă fi spart maşina cât timp eraţi lângă fântână?

— Nu mi-a spart nimeni maşina. Era încuiată şi n-a umblat nimeni la ea.

— Cât timp aţi lăsat-o în parcare?

— Nu ştiu. După un timp mi s-a făcut frig şi am plecat. Cam o oră.

— Şi pe urmă?

— M-am dus la magazinul de suveniruri al Institutului de Artă şi i-am cumpărat lui Angel o poşetă de umăr.

— Aşa-i spuneţi fiicei dumneavoastră, Angel?

Ea încuviinţă din cap.

— Un sac de pânză în care să-şi ducă cărţile. Mi-am amintit că al ei era... destul de uzat şi îmi spusese că avea nevoie de unul nou, aşa că m-am dus la Institut ca să mă încălzesc şi mi-am amintit de sac. Atunci am intrat în magazinul de suveniruri şi i-am cumpărat unul. Doisprezece dolari.

— A costat doisprezece dolari?

— Mda. La ora patru m-am dus la laboratorul din strada Ellis – joia Angel are laborator – am aşteptat-o şi am mers peste drum, la librărie, am băut cafea şi i-am dat sacul de pânză... iar... pe urmă... i-am spus ce se întâmplase, şi ea... a fost... foarte... supărată.

Glasul i se frânse şi rămase cu ochii ţintă în poală.

Parver opri din nou casetofonul şi, vârând mâna în geanta-i plină cu de toate, scoase de acolo o cutie de Kleenex, pe care i-o întinse peste masă lui Edith Stoddard.

— Mulţumesc. Femeia îşi şterse ochii, îşi suflă nasul, apoi îşi îndreptă spatele şi făcu un semn afirmativ din cap. Parver porni din nou casetofonul. Vedeţi, ea primeşte bursă, totuşi nu-i ajunge ca să... Munceşte foarte mult. Are numai calificative maxime. Acum poate va trebui să-şi ia o slujbă, lucru care a înfuriat-o foarte tare, aşa că am plecat şi am condus-o acasă. Pe drum, a plâns tot timpul. A fost o mare

lovitură. Foarte dureros. Nu voia să se vadă cu nici unul dintre prieteni. I-am propus să rămână acasă peste noapte.

— Are camera ei?

— Da. În seara aceea nu i-am spus soțului meu. Avusese o zi destul de proastă şi... Oh, la ce bun? De ce să-i stric ziua şi mai rău? Menajera îi dăduse deja să mănânce. Nouă nu ne era foame. El ațipise. Eu am condus-o pe Alice la autobuz pe la cinci şi jumătate...

— Alice e menajera?

— Da. Alice Hightower. Lucrează la noi încă de la accident. Pe urmă m-am dus acasă. Angel plânsese până adormise, aşa că n-am vrut s-o trezesc şi m-am dus în sufragerie, mi-am pregătit ceva de băut şi am deschis televizorul, însă fără sonor. Şi eu eram istovită. Presupun că m-a furat somnul.

— Cam cât să fi fost ceasul?

Ea ridică din umeri.

— În jur de şase. Se întunecase.

— Şi la ce oră v-ați trezit?

— Cred că era... nu ştiu exact... nu mi-am dat seama... poate zece-zece şi jumătate. Când am închis televizorul, pe ecran era Diane Sawyer. Am urcat în dormitor, am trezit-o pe Angelica, i-am spus să se dezbrace şi apoi m-am dus la culcare.

— Prin urmare, între — să zicem – şase şi zece sau zece şi jumătate Charley dormea în camera lui, Angelica dormea în camera ei şi dumneavoastră în sufragerie. Corect?

Edith Stoddard încuviință din cap.

— Nu v-a văzut nimeni?

— Nu.

— Nu v-a telefonat nimeni? Adică, să-şi exprime regretul că urma să plecați.

— Nu.

— Nici un telefon pentru Angelica?

— Nu.

Parver se uită la Jane Venable, dar aceasta era ocupată să facă nişte însemnări în blocnotes şi nu ridică privirea.

— Aşadar, soțul şi fiica dumneavoastră nu pot spune unde v-ați aflat în acest interval – între şase şi zece şi jumătate?

Stoddard se uită la ea şi chipul i se întunecă.

— Pe ei nu-i amestecați, zise ea, şi glasul îi deveni dintr-o dată strident şi categoric. Ei nu ştiu nimic, nu-i târâți şi pe ei în noroi! Privi furioasă la Venable, cu ochii înlăcrimați, cu buzele tremurând. Ți-am spus..., începu ea, dar Venable se grăbi să-i taie vorba.

— Bine, spuse Jane. Ajunge pentru azi. O sfătuiesc pe clienta mea să pună punct chiar în clipa asta.

— Mai am câteva...

Venable bătu cu palma în masă şi zgomotul sec le făcu să tresară atât pe Parver cât şi pe Stoddard.

— Am spus: destul! se răsti Venable. Ți-a povestit despre armă şi ți-a relatat unde a fost în seara aceea. Deocamdată, nu mai avem nimic de spus.

— Numai o singură întrebare, insistă Parver, aruncând o privire asupra însemnărilor.

— Să fie scurtă şi la obiect, rosti agasată Venable.

— Când ați auzit pentru prima oară că Delaney murise? întrebă cu glas blând Parver.

Stoddard o privi câteva secunde, apoi răspunse:

— La radio, în drum spre birou.

Bang! Strategia lui Parver avusese succes. Tânăra luă însemnările lui Shock Johnson.

— Doamnă Stoddard, aş dori să vă citesc ceva din raportul locotenentului Johnson asupra primei întrevederi cu dumneavoastră la firma Delaney, vinerea trecută. Citez: „Doamna Stoddard, secretara executivă a lui Delaney, era vizibil afectată de moartea lui Delaney. Era îmbrăcată în negru şi purta pe braț o banderolă de doliu." Închei citatul. Dacă ați auzit despre moartea lui Delaney numai în drum

spre birou, cum de erați deja îmbrăcată în doliu, doamnă Stoddard?

23

În timp ce Tony conducea limuzina Cadillac către clădirea principală a spitalului Daisy, Vail văzu un bărbat înalt, aşezat pe o bancă de lemn, lângă scările care duceau la biroul administrației. Omul îşi umplea pipa, îndesind tutunul cu un beţişor de argint terminat printr-un disc plat. Părea complet absorbit de îndeletnicirea sa: îşi răsucea pipa între degete, se oprea să studieze tutunul, apoi îl îndesa şi mai tare.

— Acesta e şeful personalului, doctorul Samuel Woodward, zise Tony. El e marele grangure aici. Aşteaptă să vă facă primirea oficială.

— Fără fanfară? întrebă Vail.

Tony râse.

— Fanfara nu cântă decât vinerea, răspunse el.

Când Vail coborî din maşină, Woodward se ridică în picioare. Era mai înalt decât crezuse Vail, un metru optzeci sau chiar mai mult, şi era îmbrăcat fără pretenții în pantaloni maro-închis de catifea reiată, o cămaşă albastru-pal cu nasturi până jos, descheiată la gât, şi un pulover negru de lână, având unul din buzunarele laterale burduşit cu tutun. Era slab şi avea chipul supt, parcă obsedat al unui alergător de cursă lungă. Părul roşu-închis era tuns scurt şi pierdut spre tâmple, lăsând în creştet o creastă ascuțită. Figura doctorului era întregită de o barbă nu prea lungă. Lăsă să-i cadă beţigaşul de argint în celălalt buzunar al puloverului şi întinse procurorului o mână cu degete lungi şi îngrijite, ca de artist.

— Domnule Vail, spuse el. Sunt doctorul Samuel Woodward. E o plăcere să vă cunosc. Îmi pare rău că nu am fost aici seara trecută, când ați telefonat.

— Plăcerea e de partea mea, răspunse Vail.

— E o zi atât de frumoasă, încât m-am gândit că ne-am putea plimba prin împrejurimi în timp ce stăm de vorbă, continuă doctorul, cu un glas moale şi îndepărtat, care lăsa impresia că nu el era cel care vorbea. Înăuntru fumatul e interzis. M-am lăsat de ţigări acum o lună, crezând că, dacă mă apuc de pipă, treptat voi fuma mai puţin. Numai că în loc să fac cancer la plămâni, probabil că o să-mi putrezească limba. Fumaţi?

— Mă bate gândul să mă las.

— Mmmm... Păi, succes. E un obicei cumplit. Scoase o mică brichetă de aur şi îşi aprinse tacticos pipa. Din căuşul ei se înălţă o mireasmă de tutun aromat. Vail aprinse o ţigară şi porni după Woodward, care o luase pe aleea paralelă cu laturile dreptunghiului larg şi bine îngrijit, alcătuit din mai multe clădiri. Trebuie să mărturisesc că sunt curios cum de aţi revenit dintr-o dată în viaţa lui Aaron Stampler, după zece ani, începu Woodward. Nu l-aţi vizitat niciodată.

— Nu am obiceiul să-mi vizitez foştii clienţi, după încheierea unui caz. Relaţia este una de afaceri şi se încheie o dată cu pronunţarea verdictului.

— O atitudine destul de detaşată.

— Cât de apropiat sunteţi de pacienţii dumneavoastră, domnule doctor? Mergeţi deseori să-i vizitaţi după ce pleacă din spital?

— Hmm, zise el, râzând cu blândeţe. Puneţi degetul pe rană, domnule, şi mie îmi place un om care pune degetul pe rană şi spune ce gândeşte, ca să zic aşa. În meseria mea, asta se întâmplă rar. De regulă, durează ani întregi să învingi starea de teamă şi nelinişte, ajungând până la esenţa psihicului.

— Îmi închipui.

— Aşadar, de ce aţi venit?

— Din curiozitate.

— Zău? V-aţi schimbat cumva părerea după toţi aceşti ani?

— Părerea în legătură cu ce?

— Ei, haideți, domnule. Acum, că sunteți procuror, aveți pantoful în piciorul celălalt, ca să mă exprim aşa. Am constatat că toți procurorii cred că psihopații se prefac.

— Ce dracu', doctore, pe mine m-a convins. I-am salvat viața.

— Şi acum vă pare rău?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Vail, care chibzui câteva momente înainte de a răspunde:

— Mie nu... Nu.

— E greu, nu-i aşa? Să accepți toate aberațiile minții omeneşti.

— Aşa le numiți dumneavoastră? Aberații?

— Păi... pentru omul de rând, da. E aberant. Ridicol. Grotesc. Lipsit de noimă. Smintit. E foarte uşor să etichetăm drept prefăcătorie sau țicneală ceva ce nu înțelegem, nu ne place sau nu acceptăm. Eu consider demența un termen teoretic, o simplă descriere de ordin medical. Tulburările de personalitate multiplă, pe de altă parte, ah! Aceasta este o boală mintală recunoscută, definită în DSM3, acceptată de specialişti, unul dintre adevăratele mistere ale condiției umane.

— Din câte îmi amintesc, DSM3 e un fel de Biblie pentru dumneavoastră.

— Adevărat, domnule, cât se poate de adevărat. Cataloghează şi defineşte peste trei sute de boli mintale. *Anatomia lui Gray* referitoare la mintea omenească.

— Acum, că ați deschis discuția, ce spune DSM despre posibilitatea de a simula o boală?

Woodward se opri. Nu se uită la Vail, ci privi drept înainte şi pufăi de câteva ori din pipă.

— Domnule, presupun că întrebarea dumneavoastră este de domeniul academic. Adică nespecifică.

— Bineînțeles. Generică.

Îşi continuară plimbarea pe alee şi Woodward îl conduse pe Vail pe o peluză întinsă, împrejmuită de clădiri. Lui Vail îi

ajunse la urechi un țipăt înăbuşit, venind dinspre unul dintre corpurile spitalului, un urlet care se transformă curând în râset, apoi pieri. Woodward nu dădu nici un semn că l-ar fi auzit. În interiorul dreptunghiului erau câțiva pacienți. Unul se plimba frenetic în sus şi în jos, fluturându-şi brațele şi țipând mut ceva numai de el ştiut; altul stătea în picioare rezemat de un copac, cu obrazul la câțiva centimetri de trunchi, îndrugând cu aprindere verzi şi uscate; un altul, legat de un scaun cu rotile, cu gura strâmbată într-o parte, cu ochii pe jumătate închişi şi lipsiți de expresie, privea în gol spre eternitate. Lui Vail îi venea greu să nu ia în seamă toate aceste aberații ale minții omeneşti. Woodward avea dreptate. Oricât de milă i-ar fi fost lui Vail de aceste suflete nefericite, totuşi rămâneau nişte apariții bizare, absurde, groteşti, iar el se simțea stânjenit de propriile-i gânduri.

— Vă puteți uita la ei, domnule Vail. E chiar un lucru firesc. Nu vor face decât să vă întoarcă privirea. Probabil că şi ei vă găsesc pe dumneavoastră la fel de bizar. Salută din cap o pacientă care culegea flori imaginare, iar ea îi zâmbi şi-i răspunse cu acelaşi gest. Cât despre întrebarea dumneavoastră — privind simularea personalității multiple – presupun că e posibil pentru o scurtă perioadă de timp. Am însă mari îndoieli că simularea ar putea fi de durată. Înțelegeți, e vorba de prea multe lucruri. Doamne, să-ți schimbi întreaga ținută, limbajul trapului, vocea, înfățişarea, personalitatea, atitudinea, eul. Teoretic, e imposibil să realizezi o asemenea performanță pentru un timp mai îndelungat.

— Ați spus *teoretic* imposibil.

Woodward zâmbi condescendent.

— Ha! Am uitat că stau de vorbă cu un avocat. Teoretic imposibil, da, aşa am spus, adevărat? Ei bine, domnule, presupun că nimic nu mai e cu desăvârşire imposibil, acum când tehnologia a făcut asemenea progrese. Dar aş spune că şansele de a câştiga la loterie sunt mult, mult, *mult* mai reale decât posibilitatea de a simula personalitatea multiplă.

— Aaron Stampler e capabil să o facă?

Woodward se opri din nou şi, de astădată, îl privi fix pe Vail înainte de a răspunde.

— Dacă este capabil, nu am de unde să ştiu. Dumnezeule, dar diagnosticul de personalitate multiplă i-a fost pus chiar de psihiatrul dumneavoastră. Dumneavoastră aţi fost cel care a dezvăluit acest aspect, domnule Vail. Iar acum, după zece ani, apăreţi din senin şi începeţi să puneţi întrebări. Întrebări care, de fapt, ar putea distruge opt ani de muncă susţinută şi de cercetări incredibile. Nu, omul acesta nu joacă teatru. Nu simulează.

— Eu doar v-am întrebat, domnule doctor. E o simplă discuţie.

Îşi continuară plimbarea. Woodward pufăia din pipă, vădit adâncit în gânduri.

— Aveţi vise, domnule Vail? întrebă el într-un târziu.

— Rareori.

— Dar visaţi?

— Din când în când, da.

— Vă aflaţi într-un alt loc, într-o altă dimensiune, apoi vă treziţi şi dintr-o dată vă găsiţi în cu totul alt loc... Plesni din degete. Într-o fracţiune de secundă. Adevărat?

— Păi, uneori...

— Deplasare instantanee.

— Vreţi să spuneţi că visele sunt situaţii în care-ţi scapă timpul, domnule doctor? Cum îşi denumea Aaron starea de refugiu, când i-a scăpat timpul şi a devenit Roy?

— E o exprimare uzuală la toţi care au trecut prin starea de refugiu. Vă dau un exemplu: să zicem că aţi aţipit în plin concert şi, când vă treziţi, concertul s-a terminat şi toată lumea părăseşte sala. Aţi numi asta stare de refugiu?

— Aş numi-o plictiseală.

Doctorul Samuel Woodward râse.

— Asta pentru că sunteţi un om normal, spuse el. Bineînţeles, „normal" e o noţiune relativă. Ideea e că starea de refugiu reprezintă un interval în care îţi scapă timpul. De

regulă, nu multă vreme, ci numai câteva minute. Aş zice că în medie cinci. Poate surveni pe o perioadă de ani – fireşte, cei care au trăit o asemenea experienţă de regulă se tem să vorbească despre ea. Desigur, nu toţi cei care trec printr-o stare de refugiu au şi personalitate multiplă.

— Cum aţi rezolvat cu Aaron? întrebă Vail.

— Ca să vă răspund, e nevoie de câteva date biografice, şi asta nu că ţin neapărat să vă plictisesc. Am absolvit Universitatea Harvard, am fost intern la Bellevue, mi-am făcut rezidenţa la Boston General, după care cinci ani am lucrat la urgenţe psihiatrice la Philadelphia Memorial. Mi-a plăcut mult. Acolo vedeai tot felul de cazuri, în fiecare zi apărea ceva nou. Atunci m-au fascinat pentru prima oară personalităţile multiple. De la Philadelphia am plecat la Menanger. La Menanger am început să mă specializez în personalităţi multiple. De fapt, am şi scris câteva comunicări pe această temă. Când mi-a fost oferit postul de aici, n-am mai pregetat, iar unul dintre motive era Aaron Stampler.

— Ce-l făcea să fie atât de diferit?

— Totul, domnule, *totul.* Biografia, inteligenţa, natura crimelor sale, relaţia cauză-efect. Un caz absolut fascinant. Citisem rapoartele întocmite de Bascott, Ciaffo şi Solomon, precum şi rezumatul doctoriţei Arrington. Erau implicate numai două personalităţi. Nu se scindase în cinci, şase sau o duzină, prin urmare exista şansa de a trata boala la un nivel relativ elementar. M-am ambiţionat. În plus, fapt mai important decât toate, Aaron fusese supus unui tratament. Nenumărate întrebări, şedinţe de psihanaliză şi altele asemenea, dar nici o încercare de a vindeca boala într-un cuvânt? O tentaţie irezistibilă! Făcu o pauză, cât să-şi reaprindă pipa, apoi reluă: Am citit şi transcrierea procesului. O mare reuşită în materie de drept, domnule. Mă refer la proces.

— Nu sunt sigur dacă aţi avut intenţia să-mi faceţi un compliment sau nu.

— Bineînțeles că a fost un compliment. La vremea aceea era o mare îndrăzneală să bazezi apărarea pe ideea de boală psihică.

— A fost o chestiune foarte delicată: juriul putea accepta sau nu ideea. In tribunal, adevărul poate fi uneori dăunător sănătății clientului.

— De asta ați încheiat o înțelegere în biroul judecătorului?

Brusc, Vail deveni circumspect. Timp de câteva secunde, întrebarea îi trezi din nou vechea obsesie. *Oare Woodward ştia că Stampler simulase tot timpul?* se întrebă Vail. Intrase şi el în joc sau Stampler reuşise să-l îmbrobodească? Vail decise imediat că Woodward căzuse în plasa înşelătoriei practicate cu bunăştiință de Stampler.

— Nu, răspunse Vail. Acuzarea a declanşat criza. De aceea a ajuns cazul în biroul judecătorului Shoat.

Merseră un timp în tăcere, apoi Woodward spuse:

— De multe ori, prima reacție la boala mintală a personalității multiple este o atitudine de neîncredere şi de respingere. Tăcu o clipa, apoi adăugă: Şi aveți dreptate, cu cât opinia publică cunoaşte mai puțin, cu atât mai bine.

— Deseori m-am întrebat cine l-a ucis, de fapt, pe episcop, Aaron sau Roy, zise Vail. Vreau să spun că Aaron avea motivația, dar Roy a comis crima. Din punct de vedere legal, Aaron ar putea fi acuzat de conspirație cu scop criminal, eventual de complicitate.

— Domnule, nu sunt deloc de acord cu dumneavoastră. Aaron şi Roy erau două personalități complet distincte. Aaron nu a pus la cale în mod *conştient* uciderea victimelor. De fapt, şi el a fost o victimă ca toate celelalte.

Vail rumegă ideea câteva momente, apoi dădu din cap.

— Un argument excelent, declară el.

— De la începutul tratamentului, am fost nevoit să mă ocup de Aaron şi de Roy ca de două persoane diferite, zise Woodward. Aceeaşi inimă, două suflete diferite, dacă dumneavoastră credeți în existența sufletului.

— Cred în conştiinţă. Presupun că amândoi aveau una comună.

Woodward nu răspunse la comentariul lui Vail. Continuă să vorbească, parcă temându-se să nu-şi piardă şirul gândurilor.

— Ce vă amintiţi în legătură cu mintea omenească, domnule Vail? Despre superego şi subconştient?

— Nu mare lucra. Superego-ul este un fel de cenzor al comportamentului nostru. Subconştientul este locul unde merg toate dorinţele refulate.

— Foarte succint şi destul de corect, domnule. Când zidul despărţitor dintre subconştient şi superego se năruie, dorinţele reprimate devin normale. Brusc, ideea de crimă devine firească. Mintea este tulburată – adică bolnavă – crima fiind doar un simptom. Roy a fost, ca să zic aşa, subconştientul lui Aaron. Aaron reprezenta tot, Roy nu însemna nimic. Dacă Aaron ura pe cineva, atunci Roy îl ucidea.

— Un aranjament foarte convenabil, dacă stai să te gândeşti, comentă Vail.

— Aşa şi trebuia să fie. E unul dintre motivele pentru care fiinţele umane îşi creează alte personalităţi. Suferinţa devine insuportabilă, aşa că omul inventează ceva ca s-o uşureze. Uitaţi, domnule Vail...

— Vă rog, spuneţi-mi Martin.

— Martin, în ultimii opt ani eu am fost confesorul, prietenul, medicul lui Aaron, singura persoană cu care a venit în contact. Când am venit aici, în mintea lui era un haos. Fobie, tendinţă de izolare, alienare, derută religioasă şi sexuală... Dumnezeule, Aaron suferea de toate! Se temea de întuneric, detesta autoritatea, nu avea încredere în oameni mai vârstnici, refuza compania celor de seama lui şi suferea de tulburări sexuale. Woodward se opri şi clătină din cap. L-ai auzit vreodată vorbind despre ceea ce el numea „Gaura", mina de cărbuni în care l-a silit tatăl său să intre?

Vail încuviinţă din cap.

— Cu ocazia primei noastre discuții. Puțul numărul cinci, n-am să uit niciodată. „Tot soiul de creaturi şi demoni care se târăsc spre mine."

— Ce anume?

— „Creaturi şi demoni care se târăsc spre mine." Mi-a spus că astea îl aşteptau în subteran. Îmi amintesc foarte precis.

— Gaura ar putea fi un simbol pentru toate lucrurile de care s-a temut în viață. Sălaşul viselor sale răzvrătite. Vezi, când dumneata te uiți la Aaron, vezi un nebun. Eu, când mă uit, văd un om bolnav. Şi din prima zi în care am pus piciorul aici, l-am considerat vindecabil. Vail îl privi neîncrezător. De ce ți se pare greu de crezut? Dumneata i-ai salvat viața.

— Nu-i puteam lăsa să-l omoare pe cel bun numai ca să-l lichideze şi pe cel rău, doctore.

— *Touché,* zise, râzând, Woodward. În clipa următoare, îşi recapătă aerul grav. De fapt, tot comportamentul meu profesional s-a schimbat datorită lui Aaron Stampler. Când am început să lucrez cu el, credința că boala mintală e o suferință pasibilă de tratament prin conversații a început să-şi piardă credibilitatea. Noua descoperire, marea noutate, era biopsihiatria.

— Sună pretențios, zise Vail, ca să spună şi el ceva.

— Păi, ştii ce se zice, că noi doctorii nu putem da nici bună ziua în mai puțin de cinci silabe.

— Iar avocații nu pot pronunța nimic în mai mult de una.

— Ha! Excelent, zău aşa.

— Vorbeai despre biopsihiatrie.

— Da. Această disciplină se bazează pe ideea că boala mintală este provocată de un dezechilibru chimic al creierului, care poate fi tratat. Prin urmare, existau – şi încă există – puncte de vedere opuse. Vindecarea prin discuții sau prin pilule. Eu făceam parte din vechea şcoală, eram adeptul conversației – e greu să te laşi de vechile obiceiuri, cum se spune – totuşi, m-am gândit să abordez cazul Stampler fără prejudecăți, să încerc absolut tot ce-mi stătea în putință.

Woodward continuă să peroreze, gesticulând, numărând pe degete, închizând ochii şi ridicând din sprâncene. Uneori, lista părea să nu se mai sfârşească. Thorazină, Prozac, Xanax, Valium, Zoloft, Halcion. Pentru tratarea halucinațiilor şi a stărilor depresive avem bezodiazepine, care dau dependență, şi Haldol. Există medicamente antipsihotice şi antidepresive, precum şi medicamente contra stărilor anxioase. Le-am încercat pe toate, orice socoteam util în acest caz. Am încercat terapie behavioristă, recreațională, ocupațională. Am încercat terapie de şoc... Se opri şi-şi aprinse din nou pipa, trăgând de fiecare dată din ea cu zgomot şi suflând fumul în albastrul cerului. Am petrecut cu Aaron două ore zilnic, cinci zile pe săptămână, vreme de opt ani. Nimeni, dar *nimeni* nu-l cunoaşte aşa ca mine.

Woodward începu să aducă în discuție amănunte despre Aaron Stampler, într-un monolog dezlânat, care-i redeştepta brusc lui Vail lucruri de mult uitate. Woodward îl descria pe Stampler ca pe un copil dezorientat, care devenise un tânăr intelectual înzestrat, dar frustrat, batjocorit pentru realizările sale de către un tată aspru şi neînduplecat, hotărât să-şi ducă fiul în infernul minei de cărbuni. Maică-sa socotea educația o unealtă a diavolului; un băiat pe care cureaua şi ocările părinților nu reuşiseră să-l descurajeze în setea lui nemăsurată şi încăpățânată de cunoaştere. Dorința de a învăța i-a fost încurajată de Rebecca, o învățătoare care l-a înțeles şi care a văzut în el şansa de a scăpa de infernul unei existențe în cătunul din Kentucky, lipsit de căldură sufletească şi de simț estetic, aceeaşi femeie care, în cele din urmă, l-a şi sedus. Aaron era un singuratic, atras în egală măsură de profesii şi de arte; la fel ca majoritatea tinerilor într-un anumit moment al vieții, a dorit să se facă avocat, doctor, actor, poet, dar visele i-au fost sistematic zădărnicite de toți, în afară de Rebecca.

După aceea Woodward vorbi despre învățătoarea care părea să fi fost singura lumină a lui Aaron la Crikside, un liman de ştiință şi înțelepciune într-un loc chinuit şi

întunecat; o femeie pe care o parte din locuitorii satului o priveau ca pe un rău necesar, ea reprezenta o amenințare la adresa tradițiilor lor înguste şi împietrite, noțiuni asupra cărora probabil că Rebecca îşi luase revanşa „educându-l" pe Aaron Stampler. În cele din urmă, medicul vorbi despre eliberarea sexuală a lui Aaron Stampler, mai întâi prin Rebecca, apoi într-un mod pervers şi chinuitor prin episcopul pedofil Rushman.

— E lesne de înțeles cum de s-au întâmplat toate acestea, date fiind lucrurile pe care le cunoaştem despre copilăria şi adolescența lui Aaron. O supoziție simplificată ar fi aceea că Aaron l-a creat pe Roy ca să-i transfere răspunderea pentru acte pe care el însuşi nu le-ar fi putut comite. Şi-a transferat vinovăția asupra lui Roy. După cum am spus, aceasta este hipersimplificarea unei probleme extrem de complexe. Nu uita că discutăm despre mintea omenească. Această ştiință nu este atât de evidență ca ADN-ul sau ca amprentele digitale, care nu lasă loc de echivoc.

— Ascultă, doctore Woodward, nu ți-am subestimat nici o clipă...

— Înțeleg. Vreau doar să-ți dai seama că munca la un pacient ca Aaron nu este doar sporovăială de două ori pe săptămână. Tânărul acesta mi-a dominat viața profesională. Nu mă plâng, cazul mi-a adus multe satisfacții. Dar numai realizarea transferului mi-a luat trei ani.

— Transfer? repetă Vail.

— O formă de încredere. Atunci când funcționează, pacientul ajunge să-şi considere psihiatrul ca pe o figură din trecut – un părinte sau un mentor – cineva de care se simte legat. Încrederea se transferă de la mentor la terapeut.

— Tocmai ai spus că Aaron şi-a transferat vinovăția asupra lui Roy. Este unul şi acelaşi lucru?

— Da. Pur şi simplu, şi-a creat un răzbunător personal. Întotdeauna există şi reversul problemei. Transferul creează şi o teamă subconştientă că s-ar putea repeta vechile răni şi insulte, ceea ce noi numim retrăire. Teama de a îndura

suferințe din partea copiilor, părinților, prietenilor, soților, soțiilor, practic din partea oricui.

— Deci toată durerea e transferată din trecut în prezent?

— Tot. Durerea, furia, frustrarea, speranțele nebuneşti. Dar faptul e foarte important, fiindcă ne permite să stabilim conexiuni între trecut şi prezent. Medicamentele pot atenua teama. Şi, desigur, uneori chiar durerea.

— Care e în esență scopul, doctore? Sau, cum i-ai spus dumneata, esența?

— Asocierea liberă. Să încurajezi subiectul să se concentreze asupra experiențelor sufleteşti... gânduri, fantezii, sentimente, dureri. În cazuri fericite, se crează o atmosferă în care subiectul va spune absolut tot ce-i trece prin minte, fără teamă că i se va interzice acest lucru sau că va fi judecat pentru el.

— Pe dumneata cum te ajută? întrebă Vail.

— Păi, rezultatul e topografia mentală a pacienților, un fel de hartă rutieră, cu toate secretele lor. Îşi amintesc foarte clar lucruri din trecutul îndepărtat – evenimente traumatice, întâlniri dureroase — retrăind temerile şi sentimentele de arunci. Şi, sperăm noi, învață să le accepte. Fireşte, nu întotdeauna se întâmplă aşa. Ştiința noastră nu e una exactă, ca matematica, unde doi şi cu doi fac întotdeauna patra. Nu, nu, când ai de a face cu mintea omenească, uneori doi şi cu doi fac opt sau doisprezece...

— Sau unu?

— Sau unu... sau jumătate. În cazul lui Aaron, faptul că şi-a amintit câteva dintre actele oribile comise de Roy şi a învățat să suporte această realitate reprezintă rezultatul retrăirii şi al asocierii libere.

— Aşadar, ați *făcut* progrese?

Woodward se opri, scutură scrumul din pipă într-un coş de gunoi şi-şi vârî pipa în buzunarul jachetei.

— Eu aşa zic, răspunse el. Vreau să faci cunoştință cu cineva. Numele lui e Raymond Vulpes.

— Cine e Raymond Vulpes?

— Singurul om de pe pământ care cunoaşte – ca şi mine – până în cele mai mici detalii viața lui Aaron şi a lui Roy.

Traversară curtea în direcția corpului de clădire cunoscut sub numele de „Secția de maximă securitate". Primul lucru remarcat de Vail fură ferestrele fără zăbrele şi confecționate din sticlă groasă, de blindaj. Era o clădire frumoasă, evident construită cu scopul de a oferi cea mai plăcută ambianță cu putință. Secția de maximă securitate se găsea la capătul unui coridor lung şi lat, care făcea legătura cu una dintre camerele de pază din aripa nouă. Ceva mai departe pe coridor se vedea un birou cu uşă dublată cu împletitură de sârmă. Woodward îl conduse pe Vail într-acolo, scoase o legătură de chei, descuie uşa şi intră. Când puse piciorul în prag, Vail avu instantaneu senzația unei copleşitoare prezențe a răului. Brusc, încăperea păru să se golească de aer.

În cameră năvăli un suflu înghețat şi umed.

Vail simți cum i se zbârleşte părul pe ceafă.

Pielea i se făcu ca de găină.

Pe frunte îi răsăriră broboane de sudoare — o sudoare rece, la fel ca picăturile de apă prelinse de pe un om de zăpadă care se topeşte.

Îl străbătu un tremur spasmodic.

Deschise gura, simțind că se sufocă.

Apoi totul reveni la normal.

Vail rămase pironit locului o clipă, ca şi cum dintr-o dată nu l-ar mai fi ținut picioarele.

Ce însemna asta? O himeră furioasă, zămislită de propria-i imaginație?

O spaimă subconştientă de mințile necunoscute şi imprevizibile ale acestui loc populat de demenți?

Un semn prevestitor de rău?

Îşi adună repede gândurile, întrebându-se dacă Woodward avusese aceeaşi reacție. Dar era limpede că Vail fusese singurul care trăise... acel ceva. Se aflau într-un loc închis, un atelier de reparat aparatură electronică, ticsit cu televizoare, aparate video, osciloscoape şi calculatoare,

aşezate pe mese de lucru şi ocupând spațiul oricum destul de limitat.

Un bărbat de douăzeci şi cinci-treizeci de ani stătea aplecat deasupra unei mese de lucru amplasate într-un colț, lângă singura fereastră a încăperii. Chiar lângă obrazul lui, o lampă cu picior mobil lumina interiorul unui computer. Bărbatul avea un trup armonios şi musculos ca de înotător, păr blond-închis, ochi deschişi la culoare. Purta pantaloni kaki şi o bluză de gardian, din bumbac bleumarin, cu mânecile ridicate aproape până la cot. La intrarea lui Woodward însoțit de Vail, tânărul ridică privirea şi schiță un zâmbet larg şi copilăresc, care-i dezveli dinții albi şi regulați.

— Domnule Vail, numele meu e Raymond Vulpes, se prezentă el, întinzând mâna. Nici nu pot să vă spun câtă plăcere îmi face să vă cunosc.

Vail strânse mâna ce i se întinsese şi privi atent chipul lui Vulpes. În aceeaşi clipă, îşi dădu seama că dădea mâna cu Aaron Stampler.

24

Luat prin surprindere şi şocat, Vail se dădu înapoi din fata lui Vulpes şi se întoarse către Woodward, care stătea rezemat de o masă de lucru şi zâmbea. O fracțiune de secundă îşi închipui că era o glumă perversă: că toți erau nebuni, iar Woodward mai mult decât oricare; că atunci când Vail va încerca să plece, îi vor trânti uşa în nas, zăvorându-l înăuntru alături de ceilalți nebuni.

— Am ținut ca voi doi să vă cunoaşteți, zise cu indiferență Woodward. Acum mergem în camera de oaspeți, Raymond. În câteva minute îl trimit pe Terry după tine.

— Bine, trebuie să termin de schimbat câteva cipuri în aparatul lui Landberg.

— Perfect.

— Atunci pe curând, domnule Vail, zise Vulpes, trimițându-i alt zâmbet de un milion de dolari, în timp ce oaspeții ieşeau din atelier.

— Ce mama dracului se întâmplă aici? îl întrebă Vail pe Woodward, care încuia uşa.

— L-ai recunoscut, nu?

— Zece ani nu l-au schimbat prea mult. E mult mai solid şi pare să fie într-o formă de zile mari.

— Munceşte o oră pe zi. Face parte din regimul lui de viață.

— Ce regim? Cumva vreo glumă absurdă?

— Glumă? Nici vorbă. Linişteşte-te, Martin, fiecare lucru la timpul său.

Secția de maximă securitate era despărțită de coridor şi de restul clădirii printr-o singură uşă glisantă şi solidă, din oțel. Paznicul secției, un tânăr osos pe nume Harley, zâmbi văzând că se apropiau Woodward şi Vail, apoi apăsă un buton de sub masă. Uşa masivă se trase la o parte. Harley le făcu semn să intre, fără să le mai ceară să semneze în registru.

Coridorul cel larg se continua şi dincolo de uşa de oțel. Lumina răzbătea prin plafonul de sticlă. De o parte şi de alta a coridorului se vedeau celule încuiate. Din spatele unei uşi răzbăteau gemete, dar holul era pustiu. Woodward îl conduse în prima celulă de pe dreapta. Încăperea conținea un mic birou cu două scaune, un jilț din lemn tapițat, o masă, un televizor şi un pat de campanie. Fereastra se găsea la aproape doi metri de la nivelul podelei. Toată încăperea şi tot ce cuprindea — pereți, mobilier, podea – totul era vopsit în alb strălucitor.

Vail îşi amintea celula. Poate mobilierul să fi fost dispus puțin altfel, în rest nu se schimbase în ultimii zece ani.

— E camera lui… cum ai zis că-l cheamă?

— Raymond Vulpes.

— E camera lui?

— Nu, nu. Aici e camera de oaspeți, cum o numim noi în glumă.

— Prin urmare, aici se primesc şi vizite.

— Da. Pacienții secției de maximă securitate nu au voie să primească vizite în camera lor, aşa că am amenajat acest salonaş confortabil. De asemenea, pacienții nu au voie să se întâlnească unii cu alții.

— Nu pot vorbi între ei?

— Nu. Ştiu că sună puțin cam a evul mediu. Bineînțeles, motivul e că fiecare se află într-un anumit stadiu de vindecare. Relațiile sociale ar fi dezastruoase.

— Aş fi zis că izolarea totală poate fi la fel de dezastruoasă.

— Există oameni peste tot în jurul lor, replică Woodward, ridicând din umeri. Psihanalişti, gardieni, personalul spitalului. Nu este vorba de izolare în singurătate. Şi-apoi, pacienții pot petrece zilnic o oră-două în aer liber.

— Atâta doar că nu au voie să comunice între ei.

— Întocmai.

— Cu alte cuvinte, Aaron nu a avut nici un contact cu lumea exterioară vreme de zece ani?

— Vrei să spui Raymond.

— Raymond, Aaron, răspunse Vail agasat.

— E o distincție impotentă, ba chiar crucială. Stai jos, Martin. Sper că ceea ce-ți voi povesti acum te va face să te simți mândru.

— Mândru?

— Ai avut şi dumneata o contribuție. Dacă nu ai fi fost dumneata, Raymond nu ar fi existat niciodată. Cu siguranță că „gazda" ar fi fost de mult plecată dintre cei vii, fie prin electrocutare, fie prin injecție letală.

— Cine *este* Vulpes?

— Raymond reprezintă ceea ce se numeşte personalitate rezultantă.

— Cum?

— Personalitate rezultantă. Roy a fost şi el o personalitate rezultantă. Acelaşi lucru se întâmplă acum cu Raymond.

— Adică, Aaron a dat naştere unei a treia personalități?

— Da şi nu. Cu siguranță că e vorba de o a treia persoană. Cu toate acestea, celelalte nu mai există. Nu e un caz unic, deşi s-ar putea să devină.

— Cum?

— Dacă reuşim să-l stabilizăm pe Raymond. Prin asta înțeleg ca el să nu se scindeze la rândul său. De regulă, aşa se întâmplă.

— De unde a apărut Raymond şi când?

— A fost creat ca să medieze neînțelegerile dintre Roy şi Aaron. Prima oară a apărut acum trei ani.

— Cine l-a creat?

— Gazda a fost tot Aaron.

— Un alt mecanism de refugiu?

— Nu refugiu, ci alternativă. O altă formă de transfer. După cum ți-am explicat, transferul reprezintă reflectarea conştientă sau subconştientă a tipurilor de comportament de la un individ la altul. Fenomenul se aplică şi în cazul unei dedublări de personalitate. Este o formă de negare. Schizofrenicul transferă vinovăția asupra unui alt individ, în cazul de față, o nouă persoană – *voilà,* Raymond.

— *Voilà,* repetă Vail cu vădit dezgust. Dar dacă asupra lui Raymond s-a transferat Roy, nu Aaron?

— Asta nu se putea întâmpla. Raymond nu dorea aşa ceva. Tiparele comportamentale violente nu pot fi reflectate decât de indivizi care, în mod normal, ar accepta transferul.

— Cu alte cuvinte, receptorul trebuie să fie în esență capabil de un asemenea comportament?

— Exact. Raymond nu are nevoie de Roy şi nici nu a avut vreodată.

— Iar Aaron s-a transferat asupra dumitale?

— Da. Aş putea adăuga că faptul reprezintă o descoperire majoră. Tranziția nu a fost uşoară. Strategia mea consta în a face apel la dorința lui de a se şti apreciat de cei care vegheau asupra sa. Asta l-a atras la Rushman. Aaron îşi transferase asupra episcopului dorința din copilărie de a căpăta aprobarea părinților. Fireşte, problema mea era Rushman,

care-i înşelase încrederea. Aaron nu a avut încredere în mine ani la rând. Bineînțeles, avantajul era că Roy ieşea din când în când la suprafață, aşa că trebuia să mă ocup de amândoi. La apariția lui Raymond, transferul a fost complet. În cele din urmă, Aaron şi Roy au dispărut.

— Iar acum îl ai pe Raymond, specimenul perfect.

Woodward rămase surprins de remarcă. Îşi mângâie nervos barba cu amândouă mâinile, apoi zise:

— Nu-i nevoie să fii sarcastic, Martin. Raymond va coborî în câteva minute. Stai de vorbă cu el înainte să-l judeci.

— N-am vrut să spun decât că Raymond reuneşte tot ce-i mai bun în Aaron: inteligența, visele, dorințele lui...

— Întocmai. Aaron s-a considerat întotdeauna o victimă nevinovată. Nu avea nici un control asupra lui Roy. Nu putea nici măcar să comunice cu el. Eu eram cel care realiza legătura între ei.

— Au existat două casete. Ştii ceva de existența lor?

— Te referi la înregistrările cu ministranții?

— Deci *ştii* şi asta.

— Bineînțeles.

— Atât originalul cât şi copia au fost şterse, de comun acord cu acuzarea.

— De ce?

— Pentru a proteja biserica catolică. Rushman era mort, cazul fusese rezolvat. Nu era nevoie să răscolim toată povestea asta.

— Foarte frumos din partea voastră. Dar nu sunt sigur că a fost în interesul pacientului meu.

— De ce nu? Puteai oricând să afli informații chiar de la sursă. Presupun că Roy ți-a povestit întâmplarea în detaliu.

— Adevărat, încuviință Woodward.

— Să revenim la Raymond. De unde a apărut numele?

— Aşa şi-a spus singur de prima oară când a apărut. Eu l-am întrebat: „Cine eşti?", iar el mi-a răspuns: „Sunt Raymond Vulpes."

— Vasăzică Roy l-a dominat pe Aaron, iar Raymond l-a dominat pe Roy.

Woodward încuviință din cap.

— Aaron nu s-a confruntat niciodată direct cu Roy sau cu Raymond. După cum ți-am spus, eu eram firul prin care comunicau. Dar când s-a născut Raymond, am reuşit să-i scot la iveală atât pe Raymond cât şi pe Roy. Era absolut fascinant să-i priveşti apărând când unul, când altul. Se întrerupeau unul pe celălalt, se contraziceau într-o teribilă încleştare a două personalități. Raymond era la fel de normal ca mine sau ca dumneata. Ego-ul şi subconştientul erau exact acolo unde trebuie – se controla perfect. L-a desființat pe Roy. L-a pus cu botul pe labe. În prezența lui Raymond, Roy era neputincios.

— Dar Aaron?

— Aaron s-a dat la o parte şi l-a lăsat pe Raymond să se ocupe de Roy.

— Ce convenabil!

— Lucru lesne de înțeles. Raymond nu a suferit. Raymond nu a trecut prin agonia retrăirii. Spre deosebire de Aaron. Iar realitățile pe care Aaron a ajuns până la urmă să le accepte – după toată acea suferință – au fost preluate de Raymond. Raymond se putea retrage, ca să studieze confruntarea dintre Aaron şi Roy în mod obiectiv, rațional. El îi accepta pe Aaron şi pe Roy ca pe un tot unitar, nu ca pe o personalitate dedublată. Ororile pe care a trebuit să le îndure Aaron nu l-au afectat pe Raymond. Raymond era capabil de fericire. Raymond era — şi este — totul. Aaron doar voia să fie. Aşadar, Raymond a devenit dominant şi, până la urmă, l-a distrus pe Roy... de fapt, a fost foarte încântat să scape de amândoi.

— Nu mă îndoiesc, replică Vail. Deci nu mai poți trezi la viață pe nici unul din ei?

— Întocmai. În ultimele optsprezece luni, Raymond a avut o stare psihică stabilă. Fără amnezii, fără să mai fie vizitat de Aaron sau de Roy. De fapt, în ultimele câteva luni Raymond

abia dacă a mai pomenit de ei. A ajuns să-l intereseze mai mult prezentul şi viitorul decât trecutul.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că Raymond Vulpes e perfect normal?

— La fel de normal ca noi doi. În cazul de față, în locul unui adolescent extrem de frământat a apărut un bărbat inteligent, fermecător şi cultivat. Un tânăr încântător cu un coeficient de inteligență genial şi o memorie remarcabilă. E un om rațional, adaptat la societate şi are o uluitoare gamă de preocupări. Raymond şi cu mine suntem buni prieteni. Jucăm şah împreună, discutăm despre filme şi cărți — citeşte tot timpul, orice, manuale, reviste, literatură, cărți-document, cărți de ştiință. Are o sete de cunoaştere nepotolită.

Văzând zâmbetul de mândrie şi satisfacție de pe chipul lui Woodward, stânjeneala lui Vail se transformă în dispreț. Când vorbea despre Raymond, doctorul părea un Frankenstein modern care, luând oasele şi pielea lui Aaron, modelase din ele o ființă umană concepută de el în-suşi.

— Întrebarea mea e dacă a primit vizite sau a comunicat prin scrisori, telefoane sau în *orice* alt fel cu lumea din afară, spuse Vail.

— În esență, nu. În ultimele luni au venit la noi alți medici ca să constate ce am realizat în privința lui. Desigur, de fiecare dată cu aprobarea personalului. Vizite pur ştiințifice. Întrebări şi răspunsuri, fără nici o implicație socială.

— Nici un telefon?

— Cine să-l sune? De zece ani nu a primit nici o scrisoare, nici măcar o ilustrată.

— Şi nu corespondează cu *nimeni?*

— Drept să-ți spun, Martin, nu cred să existe cineva cu care Raymond să *vrea* să corespondeze. Încearcă să priveşti situația din următoarea perspectivă: Raymond cunoaşte o mulțime de lucruri despre trecutul său, dar nu absolut tot. Ştie îndeajuns cât să înțeleagă ce s-a întâmplat cu Aaron şi de ce a apărut Roy. Anumite chestiuni nu-l interesează. Presupun că, într-un fel, l-ai putea compara cu un amnezic. A

aflat destul despre trecutul său ca să-şi capete tihna sufletească. Nu are nevoie şi nu vrea să cunoască mai mult. Woodward se ridică în picioare şi se duse la uşă. Îl trimit pe Max să-l aducă, zise el. Scuză-mă o clipă.

Vail scoase o ţigară şi începu s-o răsucească între degete. Tot ce spusese Woodward părea perfect logic. Plauzibil din punct de vedere medical şi nici măcar ieşit din comun. Totul avea sens.

Cum să nu! se gândi Vail. Un dement care trăia liniştit într-un sanatoriu psihiatric, unde îi convinsese pe toţi doctorii că devenise printr-un miracol un înger pe nume Raymond Vulpes, care era perfect normal.

Nu lipsea mult şi pacienţii ar fi ajuns să conducă sanatoriul.

Vail nu credea o iotă. Dar nu putea discuta despre remarca făcută de Aaron la sfârşitul procesului, fiindcă nu îi îngăduia principiul confidenţialităţii.

Câteva minute mai târziu, Max intră însoţit de Vulpes. Acesta încă surâdea, dar sub jovialitatea sa se ghicea un vag aer circumspect.

— Doreşte cineva ceva de băut? întrebă amabil Max.

— Eu aş vrea o Coca-Cola, răspunse Vulpes.

Stătea de cealaltă parte a mesei, faţă în faţă cu Vail.

— Eu beau Evian, ceru Woodward.

— Ar merge o Coca-Cola, zise şi Vail.

Se aşezară, Vail şi Vulpes faţă în faţă, iar Woodward la un capăt al mesei, ca şi cum ar fi fost moderatorul unui talk show.

Vail nu ştia ce să spună. Felicitări pentru noua ta identitate? Bun venit pe lume, Raymond? Orice ar fi spus, ar fi fost cel puţin o ipocrizie.

— Ei bine, ai vrut să-l cunoşti pe Raymond. Iată-l, începu cu mândrie Woodward.

— Va trebui să mă ierţi, Raymond, zise Vail. Sunt uşor năucit de miracolele ştiinţei.

Zâmbetul de pe chipul lui Woodward se topi. Vulpes nu avu nici o reacție. Pe buzele lui stăruia o umbră de surâs. Îl fixa pe Vail cu o privire sfredelitoare.

— Aşa se întâmplă cu majoritatea oamenilor, răspunse Vulpes. Doctorul scrie o carte despre mine. Ar putea câştiga Premiul Pulitzer cu ea, nu-i aşa, Sam?

— Ei, vom vedea, răspunse Woodward, cu prefăcută modestie.

— Mie mi se pare ciudat, zise Vail. Vezi, ai apărut din senin. Nu te întrebi niciodată cine a fost mama ta?

Vulpes răspunse fără ezitare:

— Mama mea a fost Mnemosina, zeița memoriei şi mama celor nouă muze.

Începu să chicotească.

Woodward râse.

— Raymond are un nemaipomenit simț al umorului, spuse el, ca şi cum Vulpes nici nu ar fi fost de față.

— Pur şi simplu, te-ai descotorosit de Roy? întrebă Vail.

— Să zicem că el se săturase, răspunse Vulpes. A ieşit la pensie.

— Deci ce anume ai aflat de la Roy şi Aaron?

— Păi, Roy nu era la fel de inteligent ca Aaron, în schimb era al dracului de şmecher.

— Adică, un fel de şmecherie a străzii?

— Adică, nu era un naiv.

— Dar Aaron era?

— Ştiți asta foarte bine.

— Ştiu?

— Din felul în care ați atras-o în cursă pe avocata acuzării, cum se numea?

— Asta ți-a spus Roy? Că am atras-o în cursă? se interesă Vail, fără să răspundă la întrebare.

Vulpes ştia al dracului de bine cum se numea avocata.

— Asta spun eu.

— Într-adevăr.

— Am citit transcrierea procesului. Roy mi-a povestit că ați procedat ca la carte. Ați început să vorbiți despre simboluri, pe urmă v-ați dat la o parte. Nu-i de mirare că ați fost numit un strălucit strateg al ştiinței dreptului.

— Aaron şi Roy au discutat cumva despre uciderea bătrânului predicator... ăă... nu-mi mai aduc aminte cum îl chema, au trecut zece ani de atunci.

— Shackles.

— Exact, Shackles.

— Roy s-a lăudat cu isprava asta. Îl urau cumplit pe bătrân.

— E o afirmație subînțeleasă, spuse Vail.

Vulpes aproape că zâmbi şi zise:

— Presupun ca aveți dreptate. El a fost prima lor victimă, ştiți doar.

— Aşa am auzit şi eu.

— La naiba, domnule Vail, probabil că ştiți despre cei doi mai mult decât mine.

— Oh, nu cred.

Privirile li se întâlniră pentru o secundă. Nimic. Nici o tresărire a pleoapelor sau a muşchilor feței. *Ochii,* gândi Vail. *Ochii lui nu râd o dată cu restul feței. Nu se schimbă niciodată. Un albastru de gheață.*

— Dar ceilalți? Despre ei a vorbit?

— Vă referiți la fosta prietenă a lui Aaron, Mary Lafferty, şi la fratele lui?

— Şi numele ei îl uitasem, spuse Vail.

Vulpes îl privi drept în ochi.

— Lafferty, repetă el. Mary Lafferty.

— Ah, da! exclamă Vail.

— De fapt, Roy a vorbit şi despre Peter Holloway şi Billy Jordan, continuă Vulpes. Ministranții.

Vail privi țintă în ochii goi ai lui Vulpes, unde nu descoperea nimic altceva decât ură. Simți gust amar în gură şi gândul îi zbură brusc cu zece ani în urmă, la noaptea în care găsise cadavrele descompuse ale celor doi băieți.

Amintirea era o suită de orori: cabana cu două etaje, întunecată şi rău prevestitoare, profilată pe undele tremurătoare ale lacului în care se oglindea luna; fascicule de lumină scormonind un enorm salon de la subsol; un şemineu care împărțea salonul în două încăperi; un raton uriaş țâşnind pe lângă el, urmat de şobolani speriați de lumină şi care chițăiau ascunşi după canapea; o mână ridicată în spatele canapelei, cu degetele încovoiate în aer ca nişte gheare; carnea de un albastru închis, aproape neagră; restul brațului, un membru înțepenit, ridicat drept în sus, apoi toracele gol şi pătat; fața sau ce mai rămăsese din ea, umflată şi de nerecunoscut, găvanele goale ale ochilor, obrajii, buzele şi falca sfâşiate şi ronțăite de prădătorii îmblăniți ai nop-ții, gura căscată – un tunel întunecat, simulacru obscen al unei trăsături cândva umane – gâtul tăiat dintr-o parte în alta şi mutilat în continuare de creaturile care se hrăniseră din el, rănile prin înjunghiere, tăieturile, inciziile şi enorma băltoacă de sânge închegat, negru ca smoala, apoi sexul măcelărit. Iar alături, resturile celui de al doilea cadavru – versiune de dimensiuni mai mici a celui dintâi.

Eu sunt răspunzător pentru acest măcel, gândi Vail. Îi trebui câteva momente ca să-şi revină şi să poată continua confruntarea.

— Aşadar, ați discutat despre ministranți? întrebă el în cele din urmă.

— Sigur că da, doar despre ei e vorba, nu?

— Era vorba despre o mulțime de lucruri. Dar Alex, au discutat cu tine despre Alex?

— Alex?

— Lincoln. Alex Lincoln.

— Lincoln. Nici o sclipire în ochii lui Raymond când rosti numele lui Lincoln. Vă referiți la celălalt ministrant? Nu-mi amintesc ca Roy să fi vorbit prea mult despre Lincoln.

Dacă ochii sunt o fereastră a sufletului, gândi Vail, atunci *Raymond nu are suflet.* Poate că Aaron îşi transferase asupra lui Raymond coeficientul de inteligență şi memoria sa

fantastică, precum şi blândeţea şi seninătatea lui, însă nu şi sufletul, pentru că Aaron nu avea suflet pe care să-l treacă asupra altcuiva

— Dar Linda? A pomenit vreunul despre ea?

Vulpes rămase o clipă cu ochii ațintiți afară pe fereastră, apoi zise:

— Gellerman. Numele ei era Linda Gellerman. Aaron avea o slăbiciune pentru fată, deşi ea l-a părăsit.

— El ți-a spus că l-a părăsit? întrebă Vail.

— Poate că-i parafrazez eu vorbele, răspunse Vulpes.

— Ți-a relatat vreodată Roy ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat mie?

Vulpes îl fixă cu o privire lipsită de expresie, apoi clătină încet din cap.

— Nu cred să-mi fi pomenit vreodată. Ce fel de cuvinte?

— Nimic deosebit. O remarcă făcută în treacăt. Un fel de glumă.

— Întotdeauna sunt gata să râd de o glumă bună.

— Poate altă dată.

Vulpes strânse din fălci şi-şi îndreptă puțin spatele.

— Trebuie să fi fost destul de bună, dacă vi-o amintiți şi după zece ani.

— Ştii cum se întâmplă, anumite lucruri ți se fixează în memorie.

Woodward sesiză animozitatea crescândă dintre cei doi.

— Raymond, povesteşte-i lui Martin despre primul tău drum în oraş, îl îndemnă el.

De astă-dată, Vail îşi încordă maxilarul. Se uită atent la Vulpes, de cealaltă parte a mesei, şi rămaseră câteva clipe privindu-se ochi în ochi.

— Ai fost în oraş? întrebă Vail, încercând să pară indiferent.

— Numai de trei ori, interveni Woodward. Sub supraveghere strictă.

— Când anume?

— În ultimele două săptămâni, răspunse Vulpes. Ochii lui erau la fel de lipsiți de expresie ca cei ai unui şarpe. Nici nu vă închipuiți ce înseamnă să intri într-un magazin cu înghețată şi să-ți alegi din douăzeci şi opt de sortimente diferite, cu sos cald de ciocolată şi presărată cu... chestiile alea mici din ciocolată.

Ce nu era în regulă cu relatarea lui? se întrebă Vail. În clipa următoare îşi dădu seama că în vocea lui Raymond nu răzbătea nici un strop de bucurie. Nici o emoție, nici un sentiment. Vulpes era lipsit de sentimente, înşiruia doar cuvinte, străduindu-se să creeze enigma perfectă – un om atât de calm, încât impasibilitatea sa amintea de gândurile somnambulului din *Cabinetul doctorului Caligari.* Sânge rece. Raymond Vulpes era de un perfect sânge rece.

— Paiete, zise Vail.

— Paiete, repetă Vulpes.

— Asta ți-a făcut plăcere în prima ta zi de libertate după zece ani, o înghețată cu paiete de ciocolată? întrebă Vail.

— E o metaforă. Mă refeream la posibilitatea de a alege, răspunse Vulpes. În cazul meu, ciocolată sau vanilie.

— O altă metaforă, zise Vail. Alb şi negru, la fel ca cele mai multe opțiuni din viața noastră, o dată ce îndepărtezi toate rahaturile.

Continuau să se privească în ochi. La un metru depărtare unul de altul, se sfredeleau cu privirea, doar-doar unul din ei avea să cedeze. Opțiuni în alb şi negru, îşi spuse Vail şi gândul îi zbură la ultima zi a procesului. Acolo existase o alegere clară între alb şi negru. Vail şi echipa lui petrecuseră săptămâni întregi adunând dovezi că Aaron reprezenta, de fapt, două persoane în acelaşi trup: Aaron, băiatul cel blând din Crikside, Kentucky, supus tuturor abuzurilor cu putință, şi Roy, alter-ego-ul său purtător al răului, cu setea sa nepotolită de sânge şi de răzbunare. Vail câştigase procesul pentru Stampler, salvându-l de la moartea aproape sigură pe scaunul electric sau de la injecția letală. Dându-şi seama că va pierde, Venable se declarase de acord să cadă la înțelegere;

Aaron Stampler urma să fie trimis la Daisyland până când avea să fie declarat vindecat şi până la eliminarea geamănului său psihic, Roy, mesagerul răului.

Vail fusese încântat de victorie. Apoi, la ieşirea din sala de judecată, Stampler se întorsese către el rânjind şi-i şoptise: „Şi dacă, de fapt, Aaron nu a existat niciodată?" Continuase să râdă, lăsându-se scos din sală.

Vrea ca eu să ştiu. Vrea să ştiu, dar să nu pot mişca un deget. Exact ca în ziua de după proces. Nu a fost de ajuns că a zămislit coşmarul, a vrut să rămân cu obsesia lui, ştiind că nu puteam face nimic şi că nu puteam vorbi cu nimeni.

Fusese secretul lor întunecat vreme de zece ani, un dureros cordon ombilical, care continua să-i lege chiar şi în acest moment.

Stampler avea un ego nepotolit. Acum Vail îl înțelegea. În asta consta jocul. În provocare.

Opreşte-mă dacă poți. Prinde-mă dacă poți.

Vail nu coborî privirea.

— Şi ce altceva ai mai făcut în afară de faptul că ai mâncat o înghețată cu sos de ciocolată? întrebă el.

— M-am dus într-un magazin de discuri şi am cumpărat câteva CD-uri. Pe urmă ne-am dus la „Data City", să vedem care erau ultimele CD-ROM-uri. Am mers la „Belk's" şi mi-am cumpărat o pereche de blugi. Aleşi de mine, de culoarea şi croiala pe care le doream. Trei ore de libertate în acea primă zi — bineînțeles, făcând abstracție de faptul că Max mă urma tot timpul ca o umbră. Aşa a fost şi a doua oară, şi a treia. Alaltăieri, am mers la film. A fost uimitor. Ecranul acela uriaş. Sunet digital. În locul imaginii cât un timbru poştal de pe ecranul meu de treizeci de centimetri. O experiență extraordinară.

— Nu mă îndoiesc, spuse Vail.

Nu-l întrebă ce film văzuse, deşi îşi dădea seama că Vulpes ardea de nerăbdare să-i spună. Făcea conversație. Aflase lucrul pe care venise să-l descopere. Cu cât pleca mai curând, cu atât mai bine.

— De unde ai avut bani? întrebă Vail, sperând să rănească orgoliul lui Vulpes şi să-l umilească cât de cât.

— I-am câştigat, răspunse calm Vulpes.

— I-ai câştigat?

— Raymond a devenit un foarte bun depanator de aparate electronice. Video, televizoare, computere...

— Telefoane? sugeră Vail, ridicând din sprâncene.

Pe buzele lui Vulpes flutură ceva ce putea fi luat drept un surâs.

— Compania de telefoane se îngrijeşte singură de liniile sale, răspunse el.

— Raymond câştigă şaptezeci şi cinci de cenți pe oră, reparând toată aparatura noastră electronică. Aşa că îi dăm voie să se extindă şi să repare chiar aparatele unor persoane din afară. Aceştia aduc aparatele la biroul de la intrare...

— Am în bancă nouă mii şi ceva mărunțiş, îl întrerupse Vulpes cu glasul lui catifelat. Doctorul îi depune în numele meu. Aici mi se dă de lucru tot timpul.

— E cel mai bun în domeniu. Aproape ca un serviciu cu normă întreagă, zise cu mândrie Woodward.

Atunci Vulpes făcu o precizare.

— În curând, aşa va fi.

Comentariul îl îngheță pe Vail. Pe chipul lui Vulpes nu se schimbase nimic, numai ochii îi licăriseră preț de o clipă.

— Nu înțeleg, zise Vail.

— Ei bine, de fapt, asta-i vestea cea mare, explică Woodward. Peste trei zile, Raymond capătă o învoire.

— Învoire? întrebă Vail.

— Pentru şase săptămâni. A primit o slujbă într-un atelier de reparații electronice de pe Coasta de Vest...

— Vine la Chicago? îl întrerupse Vail.

— Acolo avem o pensiune, continuă Woodward. Supraveghere douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, stingerea la ora zece seara, terapie de grup... Considerăm că Raymond e pregătit acum pentru aşa ceva, nu?

— Sunt convins că am să mă descurc.

Vail avu senzația că o mână uriaşă îi apasă pieptul. Îşi controlă respirația, ca să nu vadă ceilalți că se sufocă. Mâinile i se făcură ca de gheață. Era convins că obrazul i se golise de sânge. Luă o înghițitură de Coca-Cola.

— Nu mă îndoiesc de asta, reuşi el să articuleze.

— Dacă reuşeşte, adică dacă trece de aceste prime săptămâni fără nici un incident, conducerea spitalului a decis să-l pună definitiv în libertate.

— Ei bine, presupun că trebuie să te felicit, spuse Vail.

— Poate că într-o zi luăm prânzul împreună, zise Vulpes. La urma urmei, *sunteți* răspunzător de... să zicem, însăşi existența mea, nu-i aşa?

— Mi se pare o idee minunată, îi ține isonul Woodward.

— Aşa o fi.

— Ei bine, ce părere ai, domnule... Martin? întrebă Woodward. Am dreptate că vestea asta îți reînnoieşte încrederea în mântuire şi înviere?

— Înviere?

— Raymond, aici de față, a renăscut, ca să zic aşa, din cenuşă.

Woodward rostise fraza cu o mândrie atât de aberantă, încât pe Vail îl trecură din nou fiorii, de astă-dată nu din pricina lui Vulpes, ci a acestui doctor egoist, atât de orbit de propriul său geniu, încât nu percepea adevărata fire a lui Vulpes. În definitiv, cu zece ani în urmă, Vail trăise aceeaşi satisfacție, salvându-l pe Aaron Stampler de la moarte sigură.

Vail aproape că nu mai auzi restul conversației. Nu mai prezenta importanță. Pur şi simplu, trăgea de timp în aşteptarea momentului oportun pentru a pleca de acolo.

— Ei bine, socotesc că pentru astăzi ajunge, îl auzi el pe Woodward. Sunt convins că trebuie să ne întoarcem fiecare la treburile noastre.

— Aşa e, aprobă Vail, reuşind să schițeze un surâs bicisnic.

Woodward se duse la uşă şi-l strigă pe Max. Vail se ridică şi ocoli masa până ajunse în spatele lui Vulpes. Se aplecă şi

rosti cu glas abia şoptit:

— Raymond?

Vulpes nu întoarse capul. Continuă să privească drept înainte.

— Da?

— Dar dacă n-a existat un Aaron?

Raymond continuă să privească peretele din faţa lui. Zâmbi, dar Vail nu avea cum să-l vadă.

Ştie. Ştie, şi nu poate mişca un deget. Sunt un om liber şi nu mă poate împiedica să fiu, pentru că nu l-ar crede nimeni.

Abia după vreo jumătate de minut Vulpes întoarse capul. Se ridică în picioare, cu obrazul la câţiva centimetri de faţa lui Vail. Surâdea, dar, brusc, pentru o fracţiune de secundă, ochii îi deveniră ca de piatră. În ei sclipi ura şi irisurile se făcură roşii ca sângele.

La fel ca fiorul pe care îl simţise când intrase în atelierul de reparaţii, şi această schimbare dură numai o fracţiune de secundă, de ajuns ca să strecoare spaima în sufletul lui Vail.

Venable avea dreptate. Acum văzuse şi el. Era ca şi cum ar fi privit gândurile – ale cui? Ale lui Aaron, Roy, Raymond – înţelegând că acesta din urmă nu se deosebea cu nimic, nu era cu nimic mai puţin rău şi mai puţin invidios, mai puţin capabil de *orice* decât tânărul pe care Vail îl salvase de la moarte cu zece ani în urmă. Singura deosebire era că acum crescuse, devenise mai periculos şi era pe punctul de a fi pus în libertate.

— Întotdeauna va exista un Aaron în străfundul sufletului meu, zise încetişor Vulpes, bătându-se cu palma peste piept. Aşa cum va exista şi un Martin. Vouă vă datorez tot ce am. Apoi adăugă cu glasul său catifelat, însoţit de surâsul cel mai sincer cu putinţă: Vă mulţumesc.

Vulpes rămase la fereastră, urmărindu-i cu privirea cum se înapoiau prin curtea cea mare. Vail mergea către ieşire cu

paşi mari şi hotărâți. Vulpes bănuia ce spunea Vail. Aproape că-i auzea protestele.

Dar se înşela. Vail ştia că nu exista nici o cale de a-l convinge pe Woodward. Era – cum se spune – un târg deja încheiat şi nu avea nici o putere să-l împiedice.

— Pentru presă vestea va fi un adevărat festin, i se adresă el psihiatrului.

— Presa nu va afla nimic. Ordinul de punere în libertate a fost semnat de un magistrat local, care ne-a înțeles strădaniile. Raymond Vulpes va fi eliberat. Presa ştie de Aaron Stampler. Habar nu are de existența lui Raymond Vulpes.

O fracțiune de secundă, Vail chibzui dacă să-i povestească despre uciderea Lindei Balfour şi a lui Alex Lincoln, dar se hotărî să tacă. Nu va trece mult şi vestea se va răspândi. Dar Raymond avea un alibi perfect. Crimele urma să fie atribuite unui imitator.

Perfect. Vulpes se gândise la toate. Nu omisese nimic.

— Presupun că vei păstra secretul asupra acestei întrevederi, îi spuse Woodward.

— Secretul?

— Păi, din punct de vedere legal, eşti încă avocatul lui.

Vail clătină din cap.

— Conflict de interese, răspunse el sarcastic. În calitate de procuror, voi fi nevoit să-mi dau demisia.

— Dă-i băiatului o şansă, îl rugă Woodward.

— Nu mai e un băiat, Woodward, precizează Vail.

Îşi strânseră mâinile, apoi Vail se duse la limuzină, unde Tony îl aştepta lângă portiera deschisă.

Tony îl conduse înapoi pe terenul de fotbal. Pilotul puse elicea în funcțiune chiar când Vail cobori din maşină, începând să alerge către aparat. Vail se aplecă pe sub elice, se strecură pe locul de lângă pilot şi-şi prinse centura de siguranță.

— Iisuse! exclamă pilotul. Arăți de parcă ai fi văzut o nălucă.

— Asta s-a şi întâmplat, răspunse Vail. Hai s-o întindem naibii de aici.

25

EŞTI ACOLO, HIDRĂ?

DA, VULPE.

TE-AI DESCURCAT EXCEPȚIONAL. DINCOLO DE ORICE AŞTEPTĂRI.

MULȚUMESC, VULPE.

AI STUDIAT PLANUL?

DA, VULPE, MINUNATUL PLAN.

ŞI EŞTI GATA?

DA, DA.

AI ŞI MESAJUL?

DA, VULPE.

EXCELENT. ABIA AŞTEPȚI?

CA ÎNTOTDEAUNA.

A SOSIT DIN NOU MOMENTUL.

MULȚUMESC. NU-MI PLACE SĂ AŞTEPT.

CUM TE SIMȚI ASTĂZI?

SIMT O CUMPLITĂ NERĂBDARE.

BINE. TREBUIE SĂ DAI DOVADĂ DE MAI MULTĂ PRUDENȚĂ DECÂT ORICÂND.

EL ŞTIE?

DA. DAR NU-ȚI FACE GRIJI. TOTUL E AŞA CUM AM PREVĂZUT.

VOI FI CU BĂGARE DE SEAMĂ.

BINE. PE CURÂND, HIDRĂ.

DA, DA, DA!

PÂNĂ ATUNCI...

26

Când Parver intră în birou, era spre asfințit. Ultimele raze subțiri de lumină pătrundeau prin ferestre, lăsând dâre stacojii în penumbra biroului. Înăuntru nu era nimeni, cu excepția lui Vail, care şedea singur în birou. Prăbuşit în fotoliul său, cu picioarele întinse drept în față, îşi sprijinea coatele pe brațele fotoliului, ținându-şi pe piept mâinile cu degetele înlănțuite. Lampa de pe masa de lucru era singura lumină în toată încăperea, iar Vail coborâse arcul lămpii negre şi scumpe astfel, încât lumina să fie absorbită de lemnul întunecat al mesei de lucru. Privirea lui era ațintită în gol.

Shana se apropie circumspectă de uşa biroului şi bătu uşor cu degetul în geam. Martin ridică privirea, cu ochii sticlind prin întuneric.

— Domnişoară Parver, salută el, înclinând din cap.

— Eşti ocupat? întrebă ea.

El chibzui câteva clipe şi răspunse:

— Da. Mă străduiesc din răsputeri să mă relaxez. Lucrez ore suplimentare şi mă spetesc stând absolut degeaba.

— Nu-i ceva urgent, zise ea, vrând să plece.

— Prea târziu, o opri Vail. Intră şi ia loc Ce te frământă?

— E vorba de cazul Stoddard, începu ea, privindu-l pe deasupra haosului de pe masa de lucru.

Remarcă pe masă, în fața lui, un mic casetofon de mărimea unei cărți de credit şi lat de nici doi centimetri, legat cu sârmă de un stilou.

— Ce-i cu Stoddard? întrebă Vail.

— Nu sunt sigură, dar am impresia că există multe lacune. Unele dintre ele... nu... nu se prea...

Se opri, căutând cuvintele potrivite.

— Nu se leagă? sugeră el.

— Da. Ştiu că vrei un dosar beton.

— Nu pretind perfecțiune din partea muritorilor, zise Vail cu un zâmbet crispat. Perfecțiune e răsăritul soarelui într-o zi

senină. Sau un copil născut întreg şi sănătos. Muritorii n-au nimic de-a face cu perfecțiunea.

— Unii oameni... Începu ea, dar renunță să-şi mai ducă fraza la bun sfârşit.

— Unii oameni ce?

— Era un gând urât. Nu trebuia să deschid discuția...

— Unii oameni ce, Parver?

Ea trase aer în piept, apoi îl dădu afară, umplându-şi obrajii.

— Unii zic că tu nu mergi în tribunal decât atunci când ai un dosar beton.

Vail cugetă câteva momente.

— Cred că s-ar putea spune şi aşa, încuviință el.

— Tu cum vezi lucrurile?

El scoase o țigară şi o răsuci între degete câtva timp. Într-un târziu răspunse:

— Ceea ce vreau eu e un caz fără puncte vulnerabile. Nu am chef să ajung în mijlocul unui proces şi să descopăr că acuzam un nevinovat. Vreau să fiu *sigur de* vinovăția lui... altfel, mai bine o las baltă. Dacă asta înseamnă să am un caz beton, atunci lumea are dreptate. Pe de altă parte, dacă ştim, dacă suntem absolut siguri, fără urmă de dubiu, că acuzatul este vinovat, aşa ca Darby, arunci îl trimit la dracu' sau mă fac luntre şi punte să-l trimit.

— Dar putem vreodată fi siguri, Marty? întrebă ea.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, dacă nu este absolut clar, putem fi siguri?

— Suntem siguri în privința lui Darby.

— Intenționezi să ajungi la o înțelegere.

— Pentru că dosarul încă nu-i complet. Nici măcar datorită uluitoarelor calități auditive ale doamnei Nu-Ştiu-Cum-O-Cheamă. Rainey o să-l scoată din puşcărie pe nemernic cât ai zice peşte. Ți-am spus încă de data trecută, e preferabil să-l ținem la răcoare douăzeci de ani decât să-l

vedem înapoi în barul lui Poppy Palmer, cu două sute cincizeci de mii în bancă.

— Poate că despre asta şi vorbeşte lumea.

— Care „lume"? Cu cine ai discutat?

Ea ridică din umeri.

— Jur că nici măcar nu mai țin minte. Un deştept de june avocat în barul lui Guido.

— Asta te-a necăjit?

— M-a scos din sărite, zise ea, încruntată.

— Ceea ce înseamnă că te-ai necăjit. Râse şi după câteva clipe se molipsi şi ea. Cui îi pasă ce trăncănesc aceşti gură-spartă puşi la patru ace?

Când se saturară de râs, el se cufundă din nou în tăcere. Ea îl privi pe deasupra mesei de lucru, gândindu-se că, de când începuse să lucreze pentru el, nu-l văzuse niciodată ieşindu-şi din fire. Când era supărat cu adevărat, lua aerul jucătorului de pocher care mizează pe ultima carte. Chipul îi devenea o mască. Se închidea în mutenie. Numai ochii vorbeau. Ochii erau cei care gândeau. Deveneau ageri, ca de sălbăticiune. În rest, atitudinea lui rămăsese întotdeauna tipic irlandeză: "Nu te frământa pentru nimicuri" sau „Nu-ți face sânge rău, ia-ți revanşa."

În clipa aceea ochii lui erau ageri, ca de sălbăticiune.

— Ce te roade? întrebă ea, surprinsă că îndrăznise să-i pună întrebarea şi neliniştită ca nu cumva să fi depăşit limita dintre problemele profesionale şi cele personale.

El privi fix peste masa de lucru, nu la ea, ci la un obiect oarecare din celălalt capăt al camerei. Îşi puse țigara între buze, fără s-o aprindă.

— Stampler, răspunse într-un târziu.

— Stampler?

— Azi l-am văzut.

— Şi de ce te îngrijorează?

— Pentru că minte. Pentru că nu are nici un Dumnezeu, pentru că-i conştient de asta şi nici măcar nu-i pasă. Pentru că-i un psihopat şi un asasin, pentru că va fi pus în libertate

în oraşul nostru şi pentru că ştie deja când, cum şi pe cine va ucide. Şi mai ştie şi că eu ştiu ce are de gând să facă, dar nu pot mişca un deget să-l opresc.

În timp ce Vail vorbea, sprâncenele ei se arcuiau din ce în ce mai mult.

— Biiine, zise Shana când el sfârşi ce avea de spus.

— Deocamdată nu ştie nimeni, urmă Vail. Nu mai spune nimănui până când nu voi face publică noutatea.

— La asta ți-a trebuit casetofonul? Adică, e legal?

Vail privi fix aparatul, apoi se uită din nou la ea.

— E material de studiu, răspunse el, încheind această parte a conversației.

— Ce ai de gând să faci cu el? întrebă Shana.

— Dacă aş cunoaşte răspunsul, n-aş mai sta aici, pe întuneric. Aş fi acasă la Janie, înfulecând spaghete şi gândindu-mă ce seară plăcută voi petrece în continuare.

— Te pot ajuta?

— Shana, oi fi tu iute la mânie şi dracu' gol la tribunal, dar în treaba asta nu încerca să te amesteci. Aici nu mai e vorba de fotografii cu victime ale unor omoruri, nici de focuri trase din goana maşinii. Aici e lucrarea diavolului şi dacă te apropii prea mult, îți vei pierde şi bruma de inocență pe care o mai ai.

Ea nu-i răspunse şi în birou se aşternu tăcerea. După un timp, Shana se foi pe scaun, îşi drese glasul şi vru să se ridice, dar el îşi îndreptă brusc spatele şi plesni din degete atât de tare, încât ea tresări speriată.

— E în ordine, zise Vail. Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Acum mă duc acasă la Jane Venable, unde voi încerca să uit de toate pentru câteva ore. În ce o priveşte pe Edith Stoddard, ai dreptate. Aşa cum spune Jane, ceva nu-i în regulă cu cazul ei. Află ce anume. Şi eu aş vrea la fel de mult să ştiu.

— Mulțumesc, răspunse sec fata.

— E cazul tău, Parver. Voiai să discutam ceva important?

— Nu, pur şi simplu, simțeam nevoia să stau de vorbă cu cineva şi s-a întâmplat să fii aici.

— Vrei sa mai discutăm?

Ea zâmbi şi clătină din cap.

— Nu, şi sunt convinsă că nici tu.

Vail se ridică şi-şi întinse brațele.

— Ai perfectă dreptate, zise el. Hai să mergem, luăm amândoi un taxi. Fac eu cinste.

— Îmi plătesc partea mea, ripostă ea cu aer defensiv.

— Hei, dacă aşa vezi tu lucrurile, spuse Vail, atunci poți plăti chiar toată cursa.

Prin fereastra fermei, Harvey St. Claire urmărea ultimele sclipiri ale zilei. Cam la jumătate de kilometru depărtare, la marginea unui desiş de pini, văzu razele unor lanterne care începeau să danseze în penumbra înserării. De şase ore o căutau pe Poppy Palmer.

— N-o s-o găsească, Abel.

— Ştiu.

— Atunci de ce ne pierdem vremea pe coclaurile astea?

— S-ar putea să nu am dreptate.

Stenner şedea de două ore la masa de lucru a lui Darby, cercetând cu minuțiozitate note de plată, scrisori, carnete cu însemnări, tot ce găsise prin preajmă.

St Claire răsuci un scaun de lemn şi se aşează călare pe el, cu fața spre spătar.

— Nici o rezervare la avion. Nici o cursă cu taxiul. Maşina ei e parcată în fața casei...

— Poate că a dus-o el cu maşina până la O'Hare, îşi dădu cu părerea Stenner.

— Nici o rezervare la avion, repetă St. Claire. Şi nici o soră la Texarkana.

— Sau unde s-o fi dus.

— Nu există rezervare la avion...

— O fi plătit cu bani gheață, poate sub alt nume.

— Fotografia ei a fost dată la fiecare ghişeu de bilete de la aeroport. Nimeni n-a recunoscut-o.

— Poate că purta perucă.

— Ciudat mai eşti, Abel.

— Lucrez cu Martin Vail de zece ani. După un timp ajungi să gândeşti la fel. El aşa gândeşte. Detestă surprizele.

— Prin urmare, dacă nu-i aici şi nici n-a plecat, arunci unde dracu' e?

Stenner nu răspunse. Continuă să-şi vadă în tăcere de corvoada lui.

— Uneori aş vrea să nu fi auzit niciodată de drepturi, zise St. Cla-ire. Uneori, mi-e dor de un strop de dreptate ca în Texas.

— Ce înseamnă dreptate ca în Texas? întrebă Stenner şi în clipa următoare regretă că deschisese gura.

Punea ordine în teancurile de scrisori deschise de pe masa de lu-cru. În celălalt colț al biroului stivuise corespondența zilei, nedesfăcută.

— Pe vremea când lucram la secția judiciară, adică acum vreo optsprezece-douăzeci de ani, începu St. Claire, am fost trimis la granița cu Mexicul, pe urmele unui fugar pe nume Chulo Garciez, despre care se aflase că ajuta persoane să treacă frontiera ilegal, ca apoi să le vândă unor fermieri care lucrau cu emigranți. Doi dintre cei mai buni prieteni ai mei îl duceau pe Chulo la San Antonio, fără să ştie că prietena lui îi strecurase un arc de ceas într-un baton de ciocolată. Parcă un Mars sau poate un Baby Ruth. Stenner îi aruncă o privire exasperată, apoi se concentra din nou asupra scrisorilor. St. Claire îşi continuă istorisirea: Chulo şi-a ascuns arcul la spate, sub centură, ştiind că mâinile îi vor fi prinse în cătuşe tot la spate, pe bancheta maşinii. Şi-a descuiat cătuşele cu arcul, s-a întins spre bancheta din față, a smuls pistolul calibrul 45 al lui Freddy Corello, i-a tras două gloanțe în cap şi alte patru în Charley Hinkle, care era la volan. Pe urmă a sărit peste scaun, l-a împins pe Charley afară cu piciorul, a tras la marginea carosabilului, l-a zvârlit jos şi pe Freddy şi s-a înapoiat la graniță cu maşina statului. Maşina a fost găsită la vreo şaisprezece kilometri de Eagle Pass, chiar lîngâ

frontieră. Aşa că eu m-am dus la postul de grăniceri de la Eagle Pass, unde l-am întâlnit pe Harley Bohanan, un tip măsurând cam un metru nouăzeci şi cântărind vreo sută de kilograme... John Wayne ar fi părut pitic pe lângă el. Tipul purta un pistol vechi, calibrul 44, prins jos, pe coapsă, la fel ca Wayne.

— Aha.

— I-am povestit totul lui Harley şi el mi-a replicat că-l cunoştea pe Garciez, care era un mexican dat dracului. A zis că m-ar putea ajuta şi m-a dus la un motel nenorocit din afara oraşului, cu pereți din rogojină, gândaci cât şobolanii de apă şi fără aer condiționat. În tavan era un ventilator aşa de mare, că-ți smulgea şi ochii din cap. Când stăteai sub el, trebuia să-ți ții ochii închişi.

— Aha.

— După două nopți, Harley a venit să-mi bată în uşă la patru dimineața şi am plecat amândoi cu maşina spre Quemado. Acolo, pe râu, într-o scobitură în stâncă, erau vreo doiş'pe aşa-zişi emigranți ilegali, toți împuşcați în ceafă şi goi puşcă, ba le smulseseră chiar şi dinții de aur. Harley a adulmecat în jur şi deodată mi-a zis: „Unul din ei a scăpat." Bineînțeles că ne-am luat după urmele lăsate de tălpile goale. Am mers vreo câteva ceasuri, până am dat de emigrant, care se ascunsese într-o mică peşteră din deşert. Nenorocitul era mort de sete.

— Aha.

— Omul ne-a spus că fuseseră atraşi în cursă de un căpitan federal pe nume... cum dracu' îl chema? ...ăă... – Martino, Martinez, cam aşa ceva, *şi* de un anume Chulo, care trebuia să-i preia la graniță şi să-i ajute să găsească de lucru în America. Numai că în loc de asta, Chulo şi căpitanul şi-au descărcat armele în ei. Omul nostru a avut norocul să scape. Harley ştia cine-i căpitanul. În noaptea aceea, am trecut Rio Grande în jeep-ul lui – acolo apa are vreo trei centimetri — şi l-am găsit pe căpitanul nostru bând într-o tavernă. Am aşteptat până a ieşit de acolo şi Harley l-a înşfăcat de ceafă,

ca pe un cățeluş, şi l-a zvârlit în spatele jeep-ului, după care ne-am întors la râu. Acolo, Harley l-a aruncat în apă pe mexican şi i-a tras jos pantalonii. Şi-a scos pistolul 44, care nu avea cătare. S-a dus la spatele jeep-ului, a scos o canistră de benzină veche şi murdară, a vârât țeava pistolului în canistră, l-a silit pe căpitan să îngenuncheze şi să stea în patru labe, după care, îți jur pe Dumnezeul meu, i-a vârât în fund țeava pistolului cam vreo trei centimetri şi l-a întrebat: „Unde-i Chulo? Număr pân' la trei şi pe urmă îți zbor creierii prin fund."

— Aha, aprobă Stenner, fără să-şi ridice ochii de pe scrisori.

— Un ceas mai târziu ne găseam la intrarea unei crâşme de pe teritoriul american. Acolo era camionul lui Chulo. El era înăuntru, bând bere şi jucându-se cu o *señorita* cu sânge fierbinte. Harvey a scos un cuțit cât Everestul şi a făcut o gaură în cauciucul din spate al camionului. Eu am intrat în bar, am comandat o Corona şi am spus în mexicană: „Camionul de afară are o pană de cauciuc." Chulo s-a ridicat şi a ieşit cu paşi greoi. S-a aplecat să vadă despre ce era vorba, dar Harley a venit în spatele lui cu pistolul în mână şi i-a zis: „Garciez, eşti arestat pentru încălcarea legii." Chulo a sărit în picioare, dar a comis greşeala să vâre mâna sub braț şi atunci BUUM! Harley i-a făcut ticălosului o gaură de treceai prin ea cu camionul. Şi ştii ce a zis bătrînul Harley? „Întreținerea unui puşcăriaş costă douăzeci de dolari pe zi, iar Chulo ar fi trebuit să stea la pârnaie vreo douăzeci de ani. La naiba, Harve, tocmai i-am scutit pe contribuabili de plata a o sută de mii de dolari." Asta înțeleg eu prin justiție ca în Texas.

Stenner tot nu-şi ridica ochii de la scrisori şi facturi.

— Cam lungă povestea ca să explici doar două cuvinte, zise el când St. Claire termină de istorisit.

— Credeam că te vor interesa amănuntele, spuse St. Claire. Nu ne grăbeşte nimeni la un joc cu mingea sau la altceva de soiul ăsta.

Se duse la fereastră, o deschise şi scuipă în iarbă un jet lung de zeamă de tutun.

— Dacă ai fi în locul lui Darby, începu Stenner, şi ai vrea să ți se piardă urma timp de o săptămână sau două, unde te-ai duce, Harvey?

— Nu ştiu. În Hawaii. Pe o insulă din Caraibe?

— Nu-şi permite luxul. Compania de asigurări îl ține în şah, contul din bancă e aproape zero. Mai mult ca sigur, şi-a lichidat şi cărțile de credit. În plus, ieri era încă aici, corespondența e deschisă. Stenner îi întinse lui St. Claire două facturi de telefon. Ce-ai zice de o mică partidă de vânătoare? întrebă el. Cabana Red Marsh, pe râul Pecatonica, la vreo doisprezece kilometri de aici. Luna trecută le-a telefonat de două ori. Cea mai recentă convorbire a fost exact în urmă cu câteva zile, ultima convorbire menționată pe factura sosită astăzi.

Formă numărul.

— Red Marsh, răspunse cu amabilitate o voce bărbătească, cu un uşor accent suedez.

— Da, zise Stenner. Suntem nişte prieteni ai lui Jim Darby, domnul James Darby. Trebuia să-l însoțim în această excursie, dar am crezut că avem de lucru. Am scăpat mai devreme de la serviciu. El mai e acolo?

— E afară, tocmai îşi pregăteşte barca. Va trebui să aşteptați puțin până îl chem la telefon.

— Nu, nu vrem să vorbim cu el. Ne-am gândit să venim acolo şi să-i facem o surpriză mâine dimineață. Aveți liberă vreo căsuță cu două paturi?

— Sigur. Căsuța numărul opt, chiar lângă cea unde stă el.

— El e la şapte?

— La nouă.

— Bine. Nu-i spuneți că am telefonat, vrem să-i facem o surpriză mâine, la micul dejun.

— Atunci va trebui să fiți aici foarte devreme. Pleacă cu barca pe baltă la patru şi jumătate. Vrea să fie pe lac înainte de răsăritul soarelui. Aşa fac cam toți vânătorii.

— Aveți deschis la închirieri de bărci?

— Cum să nu!

— Rețineți şi o barcă. Numele meu e Stenner. A. Stenner.

— Abe Stenner. Am înțeles.

— Exact, Abe Stenner. Puse receptorul în furcă, apoi se uită la St. Claire şi aproape că zâmbi. L-am prins, spuse el.

Noaptea târziu, în pat, cu Jane Venable cuibărită sub brațul său, cu unul din picioarele ei lungi încolăcit peste al lui, cu răsuflarea ei uşoară şi egală în ureche, Vail se gândea cât de rapid şi de firesc se transformase prima lor noapte de dragoste frenetică într-o camaraderie simplă şi liniştită. Pasiunea rămânea de fiecare dată bruscă, dezlănțuită şi copleşitoare, dar când erau împreună trăiau şi un sentiment de tihnă. Poate pentru că amândoi erau trecuți de patruzeci de ani şi dragostea – dacă despre aşa ceva era vorba, nici unul din ei nu rostise încă acest cuvânt – semăna cu descoperirea unei mici comori pe care amândoi o crezuseră pierdută, fără speranța de a o regăsi vreodată. Pentru prima oară după ani de zile, Vail era fericit când se sfârşea ziua de lucru şi putea pleca grăbit de la birou, ca să se bucure de prezența ei. Stătea culcat pe spate, cu un vag surâs pe buze, privind fix prin întuneric la tavanul boltit. Curând însă gândurile lui începură să se concentreze asupra propriei persoane, lăsând-o deoparte pe Jane Venable şi revenind la Aaron Stampler – sau Raymond Vulpes – sau cine dracu' mai era. *Nu şi de data asta, nemernicule,* gândi el. *Mi-ai făcut-o o dată. Atunci cel tras pe sfoară am fost eu. De data asta, păcălitul vei fi tu.*

Pe măsură ce se apropiau de mlaştinile de lângă râu, ceața devenea atât de densă, încât Stenner se văzu silit să reducă viteza la patruzeci de kilometri pe oră. Stătea aplecat înainte, privind printre pleoapele îngustate şi încercând să distingă linia albă din mijlocul şoselei de provincie. În aburul care-i înconjura, ratase virajul către camping şi trebuise să se întoarcă, rulând încet pe şoseaua gudronată şi alternând faza mare cu cea mică, astfel încât să vadă prin ceața de la sol. În cele din urmă, descoperiră indicatorul, o bucată pătrată de lemn la intersecția dintre şoseaua principală şi un drumeag neasfaltat care se pierdea printre copaci. Se făcuse târziu, era deja trecut de patru şi jumătate.

Pe un indicator alb, mânjit de noroi, se vedea scris cu litere negre: CABANA RED MARSH. O săgeată groasă şi roşie arăta în direcția drumului neasfaltat. Chiar şi cu faza mică, farurile transformau ceața într-o oglindă orbitoare. Înaintară încet prin pădure, pe dramul sinuos şi plin de şleauri. După aproape trei kilometri, din ceață se ivi brusc conturul clădirii principale a cabanei.

Cinci fără un sfert.

Walt Sunderson, un suedez voinic, rumen în obraz, cu o mustață roşcovană şi zbârlită care-i cobora aproape până la bărbie, ieşi pe ve-randa cabanei de bârne. Pe sub scurta îmblănită purta salopetă şi o cămaşa groasă de flanel.

— Abe Stenner? strigă el, cuvintele sunând estompat şi înăbuşit în ceața groasă şi cenuşie.

— Da, domnule, răspunse polițistul, coborând din maşină.

— Adineauri a plecat, zise Sunderson cu cadența melodioasă caracteristică suedezilor. Darby a pornit acum zece-cincisprezece minute. V-am pregătit barca, precum şi o hartă a mlaştinii şi a hățişurilor. Puteți lansa barca la apă în câteva secunde. Bagajele le desfaceți la înapoiere. Nu-i cazul nici să încuiați maşina.

— Cât se poate de civilizat, spuse St. Claire, vârându-şi cu degetul mare un ghemotoc de tutun sub buză.

— Aveți şi cafea din belşug, v-am pregătit-o în termos. Sper că vă place amară.

Nou-veniții încuviințară din cap. Deşi Stenner prefera să adauge un vârf de linguriță de zahăr, amândoi erau nerăbdători să pornească la drum. Stenner şi St. Claire scoaseră din portbagaj două puşti de vână-toare învelite în huse negre de piele. St. Claire purta o vestă îmblănită, specială pentru muniție, cu ochiurile pline de cartuşe de vânătoare calibrul 12. Stenner îndesă încă o cutie cu muniție într-unul din buzunarele vestonului militar, în timp ce Sunderson le aducea termosul de cinci litri. Apoi suedezul îi conduse până la pontonul lung şi îngust.

— Fiți cu băgare de seamă, oameni buni, pe ceața asta nu se vede nici la doi metri.

— Întotdeauna e aşa de groasă? întrebă St. Claire.

— Pe timpul zilei, nu.

Barca, o ambarcațiune lungă de trei metri, cu fundul plat, echipată cu un motor de treizeci de cai putere şi amarată la pupa, se legăna pe apa liniştită, abia vizibilă în întuneric şi în ceață, în ciuda luminii puter-nice a becului de o sută de wați din apropiere. Sunderson verifică fundul bărcii, apoi, încruntându-se şi mormăind de unul singur, se duse într-un mic şopron de la capătul debarcaderului, de unde se înapoie purtând pe umăr un colac de frânghie groasă.

— Puteam să jur că aseară am pus ancoră şi lanț la barca dumneavoastră, zise el. Vă dau şi funia asta. Pe lac sunt puzderie de copaci şi cioturi, aşa că nu va fi greu să găsiți ceva de care să vă legați.

— Excelent, zise Stenner, sărind în barcă în urma lui St. Claire, care deja pusese mâna pe cârmă.

Porniră prin întunericul încremenit şi apăsător. La mai puțin de cincizeci de metri de mal, fețele şi hainele li se acoperiseră de picături de apă.

— Tare straniu, spuse St. Claire, urmărind lumina micului far montat la prova.

— Ah, blestemată ceață, o simt în gât şi pe obraz, murmură Stenner.

— Nu ştiam că eşti poet, Abel, chicoti St. Claire.

— Eu nu. Dar Robert Browning a fost.

Tăcură, în timp ce barca înainta încet pe râul îngust, cu motorul torcând încetişor. Stenner avea o mică hartă, pe care încerca să determine unde se aflau. Douăzeci de minute mai târziu, Stenner desluşi o altă barcă, abia vizibilă prin fuioarele umede şi mişcătoare de ceață. Ambarcațiunea era legată de un trunchi prăbuşit.

— Sunt doi, şopti Stenner, în timp ce se apropiau de hățiş.

Cei doi vânători purtau haine în culori de camuflaj. Vestele lor de salvare zăceau aruncate la pupa. Nici unul din ei nu era Darby. St. Claire îndreptă barcă spre hățiş, prin papura care foşnea, frecându-se de marginile ambarcațiunii. Unul din bărbați, înalt şi cu o figură rătăcită, tocmai trăgea un gât zdravăn dintr-un ulcior de cinci litri, ținându-l în îndoitura cotului şi lăsând capul pe spate, astfel încât lichidul de culoarea ambrei să-i curgă direct în gură. Un labrador mare şi negru, cu ochi prietenoşi, stătea pe banchetă lângă celălalt bărbat. Când cei doi se iviră din ceață, câinele se zbârli uşor.

— 'Mneața, salută vesel omul cu câinele.

Era un bărbat scund, destul de gras, cu o figură jovială, pe care zâmbetul o făcea să pară aproape angelică.

— 'Mneața, răspunse Stenner, în timp ce St. Claire opri motorul, lipind barca lor de cealaltă.

Cel care băuse lăsă jos bidonul şi-şi şterse buzele cu dosul palmei.

— Vreți o duşcă? întrebă el, oferindu-le ulciorul. Cidru de casă. Ăsta chiar că alungă frigul din oase.

— Nu, mulțumesc, răspunse Stenner.

St. Claire întinse mâna, luă ulciorul şi, ridicând cotul, îl lăsă cu dibăcie să alunece în îndoitura brațului, după care

trase o înghițitură zdravănă. Se scutură, apoi îl lăsă jos şi i-l înapoie celuilalt

— Zău că ai dreptate, întări el. Îți toarnă foc în vine. Mulțumesc.

— Ați mai văzut alt vânător în dimineața asta? întrebă Stenner.

— Vă referiți la Jim Darby? S-a dus la şase. Cam acum o jumătate de oră.

— Ce înseamnă şase? întrebă Stenner.

— Sectoarele de vânătoare sunt numerotate. Chiar pe harta pe care o aveți şi dumneavoastră. Bătrânul Walt a desenat de mână păcătoşenia asta. Şase e la vreun kilometru şi jumătate în aval, chiar înainte de vărsarea în râu. Aici e patru, iar în celălalt capăt al cursului apei e cinci.

— Cât de departe e şase? întrebă Stenner.

— La vreo opt sute de metri de aici.

— Nu ne ia mai mult de zece minute până acolo, nu-i aşa?

— Poate cinci, chiar şi pe ceață.

— Mulțumim.

— Sunteți prieteni cu el? întrebă unul din vânători.

— Da, răspunse St. Claire. Ne-am gândit să-i facem o surpriză. Mulțumim de ajutor.

— N-aveți de ce. Succes la vânătoare.

— La fel şi dumneavoastră.

St. Claire ambală motorul şi scoase bărcuța din nou pe firul apei, pornind către sectorul şase. După cinci minute zăriră pe un stâlp noduros un mic indicator cu un 6 singuratic, scris de mână. St. Claire duse barca în ierburile înalte de apă şi opri motorul. Locul era pustiu.

— Ai auzit? întrebă St. Claire.

Stenner ascultă cu atenție şi prin ceață desluşi murmurul înăbuşit al unui motor. Apoi răsună un lătrat de câine, urmat de o plescăitură înfundată. Motorul îşi mări puțin turația şi duduitul său se auzi ceva mai tare.

— Vine, şopti Stenner.

Duduitul de motor se apropia încet de ei. O barcă se ivi din ceață, chiar în fața lor. La pupa stătea Darby, cu umerii căzuți. Părea preocupat de ceva şi nu-i văzu decât în clipa în care câinele începu să latre.

— Iisuse! exclamă el surprins şi opri motorul.

Avea în poală o puşcă de calibrai 12, întoarsă cu țeava în jos. Tocmai vâra cartuşe în încărcător. St. Claire îşi scoase pistolul Glock de 9 milimetri din tocul de la umăr şi-şi sprijini pe coapsă mâna în care ținea arma. Când cealaltă barcă se apropie de a lui, Darby îşi încordă privirea prin şuvițele subțiri de ceață şi, dintr-o dată, îl recunoscu pe Stenner. Sări în picioare încruntat, venind drept spre ei. Stenner întinse mâna şi, apucând copastia bărcii lui Darby, trase ambarcațiunile una lângă cealaltă.

— Bună dimineața, domnule Darby, salută el.

Vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase mandatul de arestare. In acelaşi timp, St. Claire se ridică într-un genunchi, ținând pistolul în mâna întinsă, îndreptat exact spre obrazul lui Darby.

— Fii amabil şi pune puşca pe fundul bărcii, rosti el cu voce aspră şi autoritară.

— Avem un mandat de arestare pe numele dumitale, domnule Darby, spuse Stenner, punându-i sub ochi hârtia oficială.

Darby era vizibil surprins. Cu toată ceața şi lumina tulbure dinaintea zorilor, se putea vedea că obrazul său roşcovan îşi pierduse culoarea, devenind alb ca varul.

— Aici nu foloseşte la nimic, mârâi el. Câinele mârâi amenințător la prova bărcii. Gura, Rags.

Câinele scheună şi tăcu.

— Şeriful te aşteaptă la camping, zise St. Claire. Doar nu vrei să adaugi şi fuga de rigorile legii la toate delictele comise până acum?

— N-am fugit. Arăt eu a om care încearcă să fugă? Nu am de ce să fug.

— Mandatul de față te acuză de uciderea cu premeditare a soției dumitale. Ai dreptul să nu spui nimic...

— Cunosc lecția, şuieră el, punând puşca deoparte. Am mai auzit-o o dată.

— Te rog să te întorci şi să-ți duci mâinile la spate, zise Stenner pe un ton oficial. Trebuie să-ți pun cătuşele.

— Dar nu plec nicăieri, protestă Darby.

— Aşa se obişnuieşte.

— Te rog să nu faci asta, insistă el.

Tonul îi devenise din arogant aproape rugător.

— Ți-am mai spus că astea sunt uzanțele.

— Dar nu la spate, bine? Unde să fug?

— Lasă gargara, fiule, interveni St. Claire.

— Vă rog să nu-mi legați mâinile la spate, îi imploră Darby. Nici... nici măcar nu ştiu să înot.

St. Claire se uită la Stenner, care la rândul său se uită la Darby. Acesta era înspăimântat de-a binelea. Câinele se trase înapoi, şovăind, apoi începu din nou să mârâie.

— Am zis „Gura!", răcni Darby, lovind câinele peste bot. Animalul scheună şi se ghemui pe fundul bărcii. Vă rog, insistă din nou arestatul.

— Prinde-i cătuşele în față, Harve, zise Stenner cu voce calmă şi egală, care nu admitea nici un fel de subterfugii.

St. Claire îşi puse pistolul în teacă şi se duse lângă Darby.

— Mulțumesc, zise acesta, întinzând mâinile către St. Claire, ca să-i fie puse cătuşele.

O dată legat, rămase culcat pe fundul bărcii, cu creştetul abia vizibil pe deasupra copastiei. Câinele lovit se târî lângă el şi-l linse pe obraz.

— Câinii iartă orice, spuse St. Claire, clătinând din cap. Privi în jos spre Darby. Ce făceai aici, pe mlaştină? întrebă el.

— M-am scăldat, răspunse posomorât Darby.

— Al dracului scăldat. A făcut un zgomot ca la scufundarea *Titanicului.* Roti farul de la prova, astfel încât fasciculul de lumină să străbată prin ceața care începea să se ridice. Barca lui Darby culcase la pământ ierburile de baltă.

Ia te uită! exclamă, rânjind, St. Claire. Ne-a lăsat şi o urmă pe care să mergem.

Legă barca lui Darby la spatele ambarcațiunii lor şi o luă înapoi printre ierburile din mlaştină. La răsărit, soarele însângera cețurile, aruncând umbre lungi şi confuze peste ape. Un şarpe lunecă pe lângă ei fără grijă, căutându-şi micul dejun şi cercetând terenul cu capul ridicat. Undeva la distanță, în ceața încă densă, o pasare țipă, şi în lumina cenuşie a zorilor o auziră bătând din aripile ei mari. Urma bărcii nu ducea prea departe. Iarba era culcată pe o suprafață mare. Într-o parte, se înălțau din apă degetele scheletice ale unei crengi de copac.

— Cred că ăsta-i locul, îl anunță el pe Stenner. Ce-ar fi să amarez aici şi să te aştept până îl duci înapoi la cabană, ca să te întorci cu şeriful şi cu câteva parâme de remorcare?

— Ai dreptate, răspunse Stenner, alipind cele două bărci. Vin în barca dumitale, îi spuse el lui Darby. Potoleşte-ți câinele.

— Numai gura e de el, răspunse Darby. La urma urmei, pentru ce atâta tevatură?

— Poppy Palmer, îl lămuri Stenner, păşind în barca lui Darby, al cărui chip deveni pământiu.

— Ce tot spui acolo? scânci el. S-a dus la Texarkana, s-o vadă pe soră-sa.

— Nu are nici o soră în Texarkana.

— Nu-i vina mea!

— Uite că mai există şi o chestie pentru care nu eşti acuzat, râse St. Claire.

— Mă întorc cât pot de repede, Harve, îl asigură Stenner. Te descurci?

St. Claire îi aruncă o privire posomorită şi luă o sorbitură de cafea. Cealaltă barcă se îndepărtă duduind printre ierburi şi se pierdu în lumina sângerie a zorilor.

Soarele şi vântul alungaseră fuioarele de ceaţă şi dimineaţa se ivise strălucitoare şi rece, când St. Claire văzu şalupa lungă de zece metri înaintând pe firul apei. Puse două degete în gură şi fluieră ascuţit, apoi începu să facă semne cu mâna. Şalupa coti spre mlaştină şi se apropie încet de barca lui. Stenner stătea lângă şerif, un bărbat înalt şi voinic, îmbrăcat într-o scurtă bleumarin şi purtând pe cap o pălărie cafenie de cercetaş, de care era prinsă insigna.

— 'Mneaţa, domnilor, îi salută St Claire. Mulţumesc că aţi venit.

Şalupa şerifului învolbură apa în jur, apoi se opri. Reprezentantul legii se duse la prova şi, aplecându-se, strânse mâna lui St. Claire.

— Jake Broadstroke, se prezentă el cu o voce care părea că urcă din degetele picioarelor. Îmi pare rău că a durat atât, dar a trebuit să chem doi scufundători. Sper că voi doi ştiţi ce vorbiţi.

— Păi, e o simplă presimţire, răspunse St. Claire. Numai că am la activ treizeci de ani de presimţiri şi nu prea s-a întâmplat să mă înşel.

Unul din scufundători, îmbrăcat în costum negru şi mască, îşi dădu drumul în apă peste bordul şalupei. Apa era adâncă până la talie.

— La dracu', şerifule, nu cred să avem nevoie de cabluri. Fundul e cam mâlos, dar bănuiesc că-l vom putea cerceta. Să-mi dea cineva o lanternă.

Luă o lanternă subacvatică, îşi potrivi masca de oxigen şi se scu-fundă, urmat două minute mai târziu de colegul său. Toţi se dădură la o parte, rămânând în aşteptare. Nimeni nu vorbea. Singurul sunet era foşnetul vântului printre trestii.

Trecu o jumătate de oră. Şeriful mesteca nervos capătul unui trabuc. St. Claire scuipa alene în apa încreţită de vânt. Stenner nu spunea nimic. Toate privirile erau aţintite undeva deasupra trestiilor. Deodată, mlaştina cea noroioasă se tulbură puţin şi un cap de femeie ieşi brusc la suprafaţă, ridicându-se din ape. Părul închis la culoare din pricina

umezelii cădea în şuviţe pe obrazul pătat, cenuşiu-albăstrui, acoperind în parte gura căscată şi plină de noroi. În jurul gâtului avea încolăcit un lanţ negru. Apa picura din ochii sticloşi şi câteva clipe femeia păru că plânge. Poppy Palmer îşi dansase ultimul striptease.

— Oh, Doamne! exclamă St. Claire.

— Da, murmură abia auzit Stenner. Şi eu speram să ne înşelăm.

28

Vail stătea închis în biroul său, semn pentru restul echipei că voia să fie lăsat singur. Naomi numea aceste stări ale lui „scufundări". Ca şi cum Vail ar fi stat sub apă, într-o altă lume, fără nici un zgomot care să-i distragă atenţia, o lume în care toate datele şi faptele unui caz erau asamblate într-o viziune generală. Vail încerca să le clasifice, să le rearanjeze într-o cronologie logică, până când ajungeau să aibă sens. Ca un basm din bucăţele cu subiect luat din domeniul juridic, tabloul devenea până la urmă clar, chiar dacă mai lipseau unele piese. Pe Vail îl preocupa acum un singur lucru: Aaron Stampler – sau Raymond Vulpes – unul şi acelaşi, neschimbat, de asta era sigur.

Vail nu abordase încă problema lui Stampler/Vulpes în prezenţa echipei sale de lucru şi nici nu intenţiona s-o discute înainte de a analiza întrevederea cu Vulpes şi cu Woodward, schiţând o strategie preliminară prin care să facă faţă situaţiei. Cu căştile la urechi, asculta înregistrarea interviului cu psihiatrul şi „creaţia" acestuia. Ştia că undeva în cursul înregistrării Vulpes îşi dezvăluise — cu bună ştiinţă — adevărata identitate, numai ca să-l provoace pe Vail. Undeva în acea înregistrare exista un indiciu pe care Vail nu putea să nu-l recunoască. Nimic acuzator, pur şi simplu, Vulpes îi dădea a înţelege lui Vail că el era tot Aaron Stampler şi că

reuşise să-i îmbrobodească pe toți. Pentru Vail un lucru era cert: că lui Stampler avea să i se tragă pierzania de la orgoliu.

Stătea de ore întregi în spatele uşii închise, când primi un telefon de la Stenner. El şi St. Claire urma să sosească imediat la birou cu amănunte, însă ținuseră să-l anunțe pe Vail că Darby se afla în stare de arest şi că descoperiseră cadavrul lui Poppy Palmer. Deocamdată, Vail trebuia să-l lase deoparte pe Stampler/Vulpes şi să se ocupe de cazul Darby. Douăzeci de minute mai târziu, Stenner şi St. Claire dădură buzna în birou.

Dumnezeule, îşi zise Vail. *Nu cumva l-am văzut zâmbind pe Stenner?*

Vail îi făcu semn lui Parver să vină în biroul lui şi se lăsă pe spate în fotoliu.

— Okay, se adresă el celor doi principali anchetatori ai echipei sale. Să auzim.

— A mărturisit totul, începu St. Claire. L-am agățat pentru uciderea soției. Shana, băbuța noastră are un auz perfect. Adevărul e că Rainey n-a reuşit să dea de Darby, deci habar n-avea că noi eram pe urmele lui. Îl credea liber ca pasărea cerului, dacă n-ar fi fost chestia cu Poppy Palmer.

Stenner preluă povestirea:

— Şi-a cam forțat norocul. A luat-o cu maşina, i-a spus că o duce la aeroport, însă a dus-o în hambarul lui, unde a strâns-o de gât.

— După aceea, ticălosul a suit-o în camionul lui şi a umblat toată ziua de colo-colo cu cadavrul în maşină, continuă St. Claire. A petrecut noaptea într-un motel de lângă Rockford şi azi-dimineață a legat-o cu un lanț de ancoră şi a aruncat-o în mlaştina râului Pecatonica.

— Felicitări, le spuse Vail. Amândoi ați făcut o treabă nemaipomenită.

— Am avut puțin noroc, răspunse Stenner. Eram atât de aproape de el, încât l-am auzit aruncând cadavrul în apă. Se întoarse către Shana Parver. Acum l-ai înhățat. Ridică două degete. Cu două capete de acuzare.

— Când l-am adus, Rainey aştepta la închisoarea districtuală, povesti St. Claire. Zicea că vrea să staţi de vorbă.

Vail începu să râdă.

— Cum să nu vrea. Ei bine, daţi-l dracului pe Rainey, acum e prea târziu. Se răsuci spre Shana Parver. Okay, Shana, a ieşit cum ai vrut tu. Darby e al tău. Presupun că vrei să-l faci una cu pământul.

Ea ridică privirea şi zâmbi, dar zâmbetul îi era aproape lipsit de veselie.

— Bineînţeles... răspunse ea.

— Aveai altă idee?

— Nu, şefule!

— Totul e în ordine? îl întrebă Vail pe Stenner. Mă refer la arestare.

— I-am prezentat mandatul. I-am citit drepturile, după care l-am chemat pe şeriful districtului Stephenson să localizeze cadavrul.

Parver şedea tăcută în colţ, muşcându-şi buza.

— Ce e, Shana? o întrebă Vail.

— Nu pot să nu mă gândesc că, dacă l-am fi arestat imediat după audiere, Poppy Palmer ar mai fi trăit şi acum.

— Nu aveam *nici* un motiv pentru care să-l arestăm imediat după audiere, răspunse Vail uşor agasat. Ce dracu', la ora la care am obţinut mandatul ea era deja moartă.

Parver nu răspunse la comentariul lui Vail.

— Shana?

— Da, şefule.

— Dacă Poppy nu ne-ar fi minţit, ar fi fost şi acum în viaţă.

— Ştiu.

— Nu are rost să mai privim în urmă. Spune-i lui Rainey că răspunderea pentru moartea fetei îi revine lui, nu nouă. Dacă ne-ar fi adus omul atunci când a promis, azi Poppy Palmer ar fi printre noi.

Ea încuviinţă din cap.

— Am să-i spun.

— Bine. Gata cu negocierile. Voiai să ceri pedeapsa maximă? Cere-o. Trimite-l pe scaunul electric.

— Bine, şefule.

În amurgul înghețat, St Claire îşi târa picioarele spre clădirea arhivelor, aflată la două cvartale depărtare. Văzuse răsăritul soarelui, iar acum privea şi asfințitul. Cu toate acestea, era prea agitat ca să lase munca la o parte pe timpul nopții. Hotărâse să încerce să dea de urma casetelor cu interviurile lui Stampler, rătăcite printre munții de documente, dosare şi cutii din haosul arhivei cu documente juridice. Ştia că era aproape imposibil, dar poate că-i era sortit să aibă noroc de două ori în ziua aceea.

Porni fără chef prin labirintul de spații dintre rafturile înalte cât două etaje, ticsite cu dosare şi cutii şi luminate doar de becuri cu abajur verde, agățate în tavan. De pe unul dintre pasaje răzbătu glasul înăbuşit al lui Sinatra cântând „Come Fly With Me", precum şi raza palidă a unei lămpi care arunca umbre lungi pe coridorul principal. Când ajunse la colț şi privi de-a lungul pasajului, St. Claire văzu un sergent de poliție stând într-un fotoliu, lângă un lampadar demodat, cu abajur cu franjuri. Cu picioarele sprijinite de masa de lucru cenuşie, de metal, sergentul asculta un mic radio cu tranzistori, legănându-se uşor în ritmul muzicii.

— Bună seara, salută St. Claire, stârnind ecouri pe coridor.

Polițistul cel vârstnic sări ca ars.

— *La naiba,* exclamă el. M-ai speriat de moarte.

— Îmi pare rău, se scuză St. Claire, apropiindu-se printre rafturile pline de cutii. Numele meu e Harve St. Claire, de la procuratura districtuală.

Polițistul îşi coborî picioarele de pe birou şi lăsă volumul mai încet. Pe un carton alb de pe cămaşă, pliat în două, se vedea scris de mână: C. FELSCHER, PAZNIC.

— Sergent Claude Felscher, la ordinele dumitale, se prezentă el, întinzând mâna.

Era un bărbat zdravăn şi lat în umeri, supraponderal şi neglijent, cu uniforma necălcată, cu pantalonii căzuți sub pântecul de băutor, cu cravata strâmbă şi nu îndeajuns de strânsă ca să-i ascundă nasturele lipsă de la bluza albastră de uniformă. Şuvițe încâlcite de păr cărunt îi acopereau urechile. Părea prăfuit şi uitat de lume, ca o fosilă rătăcită în colțurile întunecoase ale unui muzeu. Doar insigna făcea notă discordantă în această scenă mohorâtă. Era lustruită şi sclipea sub lumina palidă a vechiului lampadar.

St. Claire îşi îndesă în gură un cocoloş zdravăn de tutun, oferindu-i şi bătrânului polițist, care însă clătină din cap în semn de refuz.

— De cât timp eşti paznic aici, Claude?

— La dracu', de când Cain l-a lichidat pe Abel.

— Trebuie să fie cea mai singuratică slujbă din oraş.

— Oh, nu ştiu, răspunse bătrânul. Priveşte în jurul dumitale. Îmi țin companie toate cazurile celebre. Îl ții minte pe Speck? Richard Speck?

— Sigur că da.

— E acolo, în rândul 19. Gacy e pe rândul 6. George Farley, care a omorât douăsprezece femei, mai ştii? Le băga în saramură şi le ținea în borcane la subsol. Rândul 5. Am chiar şi un dosar cu Dillinger, de când a fost băgat la zdup, după jaful unei bănci de lângă Gary. Ăia aveau clasă, nu ca dobitocii din zilele noastre. Răfuieli armate din goana maşinii, furturi de prin prăvălii, ce Dumnezeu! S-a întors lumea pe dos, Harve.

— Sunt întru totul de acord cu dumneata. Îți aminteşti de cazul Rushman?

— Arhiepiscopul? La naiba, de parcă ar fi fost ieri. Asta cauți?

St. Claire încuviință din cap.

— Procesul intentat de stat lui Aaron Stampler. Încheiat la sfârşitul lui martie.

— Îți trebuie ceva anume?

— Probe concrete.

— Oh, la dracu'. Să-ți spun eu cum e cu probele concrete. Până când ajung aici, sunt triate şi răstriate. Singurele care ajung la mine sunt cele care n-au fost revendicate. Şi nici măcar nu-s puse într-o anumită ordine. Uită-te în jurul dumitale. Nu aş putea să-ți spun câte cazuri sunt aici – mii, pe dracu', sute de mii – din care mare parte puse pe unde se nimereşte sau rătăcite prin alte dosare.

— De asta mă temeam şi eu. Mă gândeam că poate totuşi am noroc.

— Ei, nu-ți pierde nădejdea aşa de repede, ce dracu'!

Sergentul scoase din sertar o lanternă şi-l călăuzi pe St. Claire pe sub bolțile arhivei. St. Claire simțea în nas mirosul înțepător de hârtie umedă şi mucegai. Felscher găsi cutiile de carton unde se aflau documentele cazului Stampler.

— Am mai trecut o dată pe la arhivă, zise St. Claire. Cred că aveai zi liberă. Aici nu există nici o probă, numai hârțoage.

— Aşa e, încuviință Felscher, trăgând afară mai multe cutii, verificându-le conținutul şi apoi împingându-le la loc. De fapt, ce anume cauți?

— Nişte casete video.

— Îmi pare rău. Dar, dacă vrei, eşti liber să te uiți peste tot.

Îşi roti brațul de jur-împrejur şi râse.

— Las-o baltă. Mulțumesc de ajutor, Claude.

Dădură mâna şi St. Claire porni înapoi pe coridorul întunecos, printre rafturi cu dosare.

— Nu-ți face sânge rău, Harve. Probabil că, între timp, s-au şi deteriorat. Aici nu există instalație de climatizare.

— Nu voiam să mă uit la ele. Speram să aflu doar dacă au fost date. Şi cui anume.

— Oh, atunci aşteaptă puțin. De ce n-ai spus aşa? Asta-i cu totul altceva. S-ar putea să ai într-adevăr noroc.

Felscher porni pe coridor, oprindu-se în dreptul unor rafturi cu şiruri lungi de dosare datate. Îşi trecu degetul peste

cotoare.

— Ia să vedem, 1-10 septembrie '82... decembrie... februarie... Uite, 20-30 martie 1983. Scoase din raft un dosar mucegăit şi ros de carii. Astea sunt dosarele de evidență. Nu-s de prea mare folos atunci când cauți ceva anume, dar... Deschise dosarul şi întoarse cu grijă paginile şterse şi îngălbenite de timp, cu inventarul scris de mână de către grefierul tribunalului. Trebuie să fii cu băgare de seamă. Vechiturile astea ți se fărâmă între degete. Stampler, Stampler... da, ăla a fost un caz de răsunet, nu-i aşa? M-am tot întrebat ce s-a întâmplat cu el?

— E tot la Daisyland.

— Bun. După cum l-a ciopârțit pe episcop, ar trebui să-l țină acolo pentru totdeauna.

— Mda, aprobă St. Claire.

— Okay, l-am găsit, 23 martie... Procesul intentat de stat împotriva lui Aaron Stampler, crimă cu premeditare. Uite inventarul. Ia să vedem, câteva haine pline de sânge, pantofi, un cuțit de bucătărie, câteva cărți şi un inel, toate acestea au fost înapoiate catedralei Lakeview la 2 aprilie 1983. Ca să vezi, Harve, uite că ai avut noroc. Poftim, douăzeci şi trei de casete video. Au fost înapoiate unei doctorițe Molly Arrington, Winthrop, Indiana, la 26 aprilie 1983.

— Ei, să fie al dracului! exclamă St. Claire, simțind cum îi sare inima din piept. La ea e toată videoteca aia blestemată.

Sediul lui Vail era pustiu, cu excepția lui Parver, care stătea singură în micul ei birou. Avea pe masă voluminosul dosar Darby, dar obosise tot răsfoindu-l, aşa că scosese dosarul Stoddard. În realitate, nu avea chef să se ocupe nici de unul, nici de altul. Se simțea obosită şi nu avea unde să se ducă decât acasă, aşa că stătea singură în birou, luptând să-şi alunge indispoziția crescândă. În spatele ei, uşa liftului se deschise, făcând loc lui Flaherty, care ținea în mână o veche servietă-diplomat. Dermott se duse în biroul lui şi-şi aruncă

servieta pe masă. Abia atunci o remarcă pe Parver. Făcu cale întoarsă spre biroul ei şi se opri în uşă cu mâinile în buzunare.

— Veşti bune despre Darby, anunță el. Abia aştept să-ți aud pledoaria finală către juriu.

Ea ridică privirea, cu figura crispată a unui suferind.

— Ai aflat de Poppy Palmer?

— Ştirea e în toate ziarele de după-amiază, răspunse el. Am auzit că Eckling e opărit. Zice că, dacă s-ar fi ocupat oamenii lui de caz, fata nu ar fi fost omorâtă.

— La ce te aşteptai? Dacă s-ar fi ocupat el de caz, probabil că Darby ar fi lichidat jumătate din district până să-şi pună Eckling tărtăcuța la contribuție şi să-şi dea seama ce se întâmplă.

Flaherty şuieră încet printre dinți.

— Ți-e bine? întrebă el.

— De ce? se răsti ea.

— Hei, iartă-mă, ar fi trebuit să bat la uşă, spuse el, vrând să plece.

— Unde te duci? întrebă ea.

— Nu ştiu, pari nițel cam... Tăcu, căutând cuvântul potrivit. Gân-ditoare?

— Gânditoare? Chibzui o clipă, apoi zise, aproape zâmbind: Probabil că în clipa asta sunt puțin cam gânditoare.

— Te pot ajuta cu ceva?

Din locul unde se afla, ea îl privi fix o clipă, apoi îşi depărtă scaunul de masă şi se ridică în picioare.

— Ce-ai zice să mergem la „Cochran's"? Dau de băut.

— Nu, eu plătesc.

— Ah, iar începi? Uite cum facem, Flaherty, dăm cu banul.

— Adică să aruncăm cu banul în perete?

— Îhî. Vârî mâna în poşetă şi, scoțând două monede, îi întinse lui una. În biroul cu computere nu-i covor pe jos.

— Vorbeşti ca o profesionistă.

— Am şi zile din astea.

Se întoarseră în biroul cu calculatoare şi se postară la trei metri de peretele din fund.

— Cum se procedează? întrebă el neştiutor.

— Voi la Boston nu dădeați cu banul?

— Pe vremea când eram la Boston, rareori mi se întâmpla să am bani.

— Pur şi simplu, arunci moneda. Câştigă cel care nimereşte mai aproape de perete. Vrei să exersăm puțin?

— Nu, hai să începem. Câştigătorul dă de băut?

— Câştigătorul dă de băut.

— Aruncă tu întâi, să văd cum faci.

Ea se aplecă şi-şi puse o mână pe genunchi, ținând moneda între degetul mare şi cel arătător, apoi o azvârli cu o mişcare laterală. Banul atinse peretele, ricoşă aproape zece centimetri, se roti de câteva ori şi căzu pe o parte.

— Destul de bine, zise el.

— N-a fost rău.

— Priveşte aici, spuse Flaherty, luând aceeaşi poziție, dar folosindu-se de mâna stângă.

— Eşti stângaci, zise ea. N-am observat niciodată.

— Multe nu observi tu la mine, Shana, răspunse el.

Remarca o surprinse.

— O arunci doar din încheietură, da?

— Îhî. Flaherty se aplecă, ținând brațul complet întins în față, ochi de-a lungul brațului, apoi aruncă moneda. Banul zbură prin aer, zăngăni la muchia dintre perete şi podea şi rămase acolo. Între perete şi monedă nu era nici jumătate de centimetru. Ca să vezi! comentă el. Bafta începătorului.

Shana îl privi bănuitoare printre pleoapele îngustate.

— M-ai tras pe sfoară, Flaherty, zise ea printre dinții încleştați.

— Nici pomeneală!

— Am văzut cum ai aruncat. Ştiu că m-ai tras pe sfoară!

El râse larg, luă de jos monedele şi i le întinse fetei.

— Mergem?

Luară un taxi până la „Cochran's" şi merseră în sala de lângă toaleta femeilor. Tăvălugul le oferi un zâmbet ştirb, conducându-i la un separeu din colţ. Şterse masa cu o cârpă umedă pe care o ţinea la brâu şi-i privi cu ochiul sănătos.

— Vreţi ză beţi? Ză mâncaţi? întrebă el.

— Începem cu băutura şi pe urmă vedem noi ce se mai întâmplă.

— Grozav, ce ză vă aduc?

— Martini, foarte sec, fără gheaţă şi fără condimente, comandă Parver.

— Condi-ce?

— Fără fructe sau legume, îi traduse Flaherty.

— Am priceput. Domnu' Flaherty, ca de obicei?

— Da.

— La treabă, trântore, zise Tăvălugul şi porni ţanţoş către bar.

— Okay, Parver, ce te roade? Ce dracu', totul a ieşit aşa cum ai vrut tu. L-ai înhăţat pe Darby, ai pus mâna pe Stoddard. Două cazuri importante. Vrei să-mi dai mie unul din ele?

— Nu, mulţumesc, răspunse ea, privindu-l de sus.

— Atunci care-i buba?

— Azi m-a fulgerat pentru prima oară un gând, în clipa în care Marty m-a întrebat dacă eram pregătită să-l fac pe Darby una cu pământul.

— Acum ce mai vrei, să apeşi şi pe buton?

Tăvălugul aduse băuturile şi le puse pe masă. Shana goli paharul dintr-o înghiţitură şi ceru încă un rând.

— Nu asta am vrut să spun, vorbi ea, făcând o strâmbătură. La dracu', martini ăsta are gust de eter.

— N-ai mai băut niciodată martini?

— Nu. De regulă, beau Cuba Libre.

— Iisuse, dar l-ai dat pe gât ca pe un pahar cu lapte. E o băutură ucigătoare.

— Se servesc în pahare aşa de mici. Numai o picătură. Despre ce vorbeam?

— Tocmai ziceai... ăă... „Nu asta am vrut să spun", după ce eu te-am întrebat dacă vrei să apeşi şi pe buton.

— Oh, da, mi-am amintit. Adevărul e că niciodată nu m-am ocupat de un caz pasibil de pedeapsă capitală, Flaherty.

— Şi ai trac? râse Flaherty. Parver cea bătăioasă bâțâie de frică? Ei haide, nu-i decât un caz ca toate celelalte – consideră-l un delict şi gata.

— Nu asta am vrut să spun. Nu mă preocupă ideea de a câştiga, nu despre asta e vorba. Pur şi simplu... niciodată până acum n-am stat să cuget cu adevărat asupra acestui lucru.

— Care anume? Despre ce naiba tot vorbeşti?

— Despre solicitarea pedepsei cu moartea

— Ah, deci asta e. Se pregăteşte o criză de conştiință, aşa-i? Ce naiba, individul s-a dus drept la nevastă-sa şi a împuşcat-o în cap cu arma de vânătoare. Pe urmă a sugrumat-o pe micuța dansatoare. Tu gândeşte-te că, în timp ce o strângea de gât, se uita în ochii ei.

— Încetează, Dermott.

— Nu. Suntem procurori, Shana. Ultimele redute între civilizație şi junglă. Nu noi facem legile, noi doar le aplicam, iar legea spune că, dacă Darby e găsit vinovat de crimă cu premeditare, atunci trebuie pedepsit.

— Ştiu bine toate astea, pentru numele lui Dumnezeu, zise ea furioasă. N-am venit aici ca să ascult o nouă versiune a preceptului filozofic 101.

Brusc se ridică, vrând să plece.

Flaherty întinse mâna, prizând-o cu blândețe de braț.

— Hei, îmi pare rău, se scuză el pe un ton plin de regret. Uneori, devin prea cinic şi asta e în defavoarea mea. E greu să te dezbari de vechile năravuri. Îți făgăduiesc să nu-ți mai servesc platitudini. Te rog... nu pleca.

Shana privi în jos spre el şi zâmbi.

— Încetezi cu tâmpeniile?

— Încetez.

— Bine.

Se aşează din nou şi-şi goli al doilea pahar de martini.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, zise el. Dacă ai face parte dintr-un juriu şi ai fi întrebată dacă eşti de acord cu pedeapsa cu moartea, tu ce-ai răspunde?

— Greu de spus.

— Greu pe dracu'. Gândeşte-te o clipă.

Îşi concentră atenția asupra paharului de Coca-Cola. Amândoi tăcură câteva minute, după care ea îi dădu răspunsul.

— Aş spune că nu ştiu sigur dacă sunt sau nu de acord, dar n-aş lăsa ca acest lucru să-mi influențeze obiectivitatea. Tot ce contează sunt probele.

— Bine. Dar ai merge la tribunal dacă ai avea dubii asupra vinovăției acuzatului?

— Doamne, parcă ai fi Martin. Ieri seară m-a întrebat exact acelaşi lucru.

— Pentru că asta-i cea mai mare teamă a procurorilor: să nu condamne un om nevinovat.

— Sau o femeie.

Ridică un deget înspre chelner şi-i făcu semn spre pahar.

— Sau o femeie. Ideea e următoarea: dacă-i prinzi — cum l-ai prins tu pe Darby – atunci care-i deosebirea? Tu îți faci meseria. Cum te-ai simți, cunoscând atâtea despre Darby, dacă ar fi achitat? Presupune că ar fi pus în libertate.

— Asta nu se va întâmpla, declară ea sfidătoare.

— Dar presupunând că l-ar judeca altcineva şi ar pierde procesul?

Ea chibzui o clipă, apoi decise să nu ia în seamă întrebarea. Brusc schimbă subiectul.

— Mai e şi Edith Stoddard, zise Shana.

— Ce-i cu ea?

— Ceva nu-i în ordine, Flaherty. Femeia asta nu vrea nici măcar să lupte.

— E dreptul ei. Nici nu prea are pentru ce lupta. După cum reiese din raportul tău preliminar, a cumpărat arma, a învățat timp de două săptămâni s-o mânuiască şi pe urmă l-a

găurit pe Delaney. De două ori. Un singur foc ar fi fost de ajuns. Al doilea dovedeşte o pornire criminală. E un omor premeditat, isteaţo. Stoddard a încurcat-o.

— Tu ai trimite-o la scaunul electric?

— Fără ezitare. E limpede că a plănuit crima cu cel puţin două săptămâni înainte. N-a fost o pornire impulsivă, nici o ţicneală de moment şi nici legitimă apărare. A aflat că urma să fie concediată, a pus la cale crima şi l-a lichidat.

— Femeia asta îţi inspiră atâta milă. Are ceva... cu adevărat... trist.

— Trist e că o aşteaptă douăzeci de mii de volţi. Astfel de lucruri nu trebuie să te afecteze, Shana.

— Află că mă *afectează.* Mă afectează foarte tare.

— Poate ar trebui să laşi pe altcineva să se ocupe de acest caz.

— Cu nici un preţ, irlandezule. Am să mă ocup eu şi încă foarte bine.

— La dracu', eu unul nu mi-aş face atâtea griji. Venable asigură apărarea. De zece ani n-a mai avut un caz de omucidere.

Parver îşi termină cel de al treilea martini şi împinse paharul la marginea mesei.

— Crezi c-o să fie o joacă de copil, aşa-i? Află de la mine că e foarte bună. Zece ani sau nu, dar e bună. Se opri şi, aplecându-se peste masă, zise cu prudenţă: Cred că Marty e combinat cu ea.

— Fugi de-aici! exclamă el cu prefăcută surpriză, amintindu-şi florile de pe masa lui Jane Venable. Parver dădu viguros din cap şi-i făcu cu ochiul. Oricând se pot întâmpla minuni, comentă el râzând. Chelnerul aduse încă un pahar pentru Shana, şi-l luă pe cel gol. E al patrulea martini, zise Flaherty. Şi, din întâmplare, ştiu că barmanul umple bine paharele. Nu-i treaba mea, dar am impresia că nu prea ştii cum e cu băutura asta.

— Ei, Flaherty, în seara asta am să mă îmbăt şi eu nitel. Tăcu, bău o înghiţitură, apoi spuse: Ştii, e un nume îngrozitor

de lung. Fla-har-ty. Aproape trei silabe. Am să-ți spun Flay. Şi zi aşa, Flay, crezi că te des-curci dacă mă cherchelesc un pic?

El îi zâmbi.

— Eu nu m-am îmbătat niciodată, îi spuse oarecum timid.

— Glumeşti?

— Nu. Drogul meu preferat a fost marijuana.

— Dar e interzisă prin lege.

— Motiv pentru care m-am şi lăsat.

Ea ridică paharul.

— Ăsta nu-i interzis prin lege.

— Dar e la fel de lipsit de sens.

— Prima oară când am încercat droguri, stăteam în fața cuptorului din bucătăria prietenului meu, aşteptând să vină Johnny Carson.

Flaherty râse din toată inima şi încuviință din cap.

— Trebuie să fi fost ceva de calitate.

— Nu ştiu, de atunci n-am mai încercat, spuse ea, descoperind că începea să i se împleticească limba şi că Flaherty căpătase brusc un geamăn. Închise un ochi şi-şi concentră privirea peste masă la chipul lui frumos şi aspru. Cum se face că nu m-ai invitat niciodată în oraş?

— Asta a fost o invitație.

— Îhî, abia după şase luni. Ştiu că nu eşti homosexual.

— Nu sunt.

— Şi... ăă... ştiu că nici eu nu-s *chia' aşa* de 'epădat. Se opri şi chicoti. De le-pă-dat.

— Sigur că nu, murmură el, zâmbind.

— Atunci?

— Pe străzile din Boston nu se țin cursuri de maniere elegante... nici la penitenciarul statului.

— Chiar *atât* de rău ai fost?

— Am fost destul de rău.

— Care-i cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată? Poate că nici nu se cuvine să te întreb.

— Am şparlit maşini.

— Ai furat maşini?

El încuviință din cap.

— Împreună cu amicii mei.

— Poți să faci chestia aia din fi'me, cu sâ'mele scoase din bo'd şi folosite ca să po'neşti maşina? Poți?

Închise din nou un ochi, privindu-l cu atenție.

— Adică fără cheie de contact? întrebă el, apoi dădu din cap. În şaizeci de secunde, ştiu să pornesc tot ce e pe patru roți.

— Glume'ti!

— Nu.

— Mamă! Da' de ce te-ai lăsat?

— Am avut o revelație. Într-o noapte, Dumnezeu mi-a apărut la piciorul patului şi mi-a spus că, dacă o țineam tot aşa, aveam să mor de tânăr.

— Şi...

— L-am luat în serios.

— Da', de fapt, n-ai văzut-o, zise Parver sceptică.

— N-am văzut-o? Pe cine?

— Pe Dumnezeu.

— Oh! Flaherty zâmbi şi începu să facă cercuri pe masă cu fundul umed al paharului. Într-un fel am văzut-o. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei a ajuns pe scaunul electric. Jefuise o băcănie şi omorâse un polițist. Vreau să spun că eram foarte apropiați, Ernie şi cu mine. Dădusem multe lovituri împreună.

— Aşa-l chema, Ernie?

— Ernie Holleran. Eram cinci cu toții, băteam străzile împreună, ne drogam împreună. Ernie făcea şi el parte din grup. Dar a pățit necazul şi l-au condamnat, iar în noaptea în care a fost executat, noi ceilalți am luat autobuzul până la penitenciarul de stat şi ne-am urcat pe un deal de unde se vedea închisoarea. Ne-am adus cu noi douăsprezece beri şi am rămas acolo, bând şi aşteptând până când s-a executat sentința. Poți să-ți dai seama de moment, pentru că atunci când e pus în funcțiune scaunul electric, restul luminilor scad în intensitate, apoi revin la normal. Butonul se apasă de

două ori, pentru mai multă siguranță. Am rămas acolo până când a fost dus cu maşina pompelor funebre. Am aruncat cu cutii goale de bere după dric, apoi am luat autobuzul înapoi spre casă. În noaptea aceea, Dumnezeu mi-a vorbit. Am hotărât să nu sfârşesc în felul *acela.*

Ea continua să-l privească fix cu un singur ochi. Rămăsese cu gura întredeschisă, fascinată de poveste.

— Ştii ceva? îi zise după un timp. Pe mine nu mă intersează... in-te-re-sea-ză manierele elegante, Flay. Goli paharul până la jumătate, apoi îl trânti pe masă. Pe mine mă in-te-re-sea-ză conversația schil... sclic...

— Sclipitoare?

— Mulțumesc. Şi... ăă... un bă'bat f'umos, cu ochi blânzi şi pă'ul neg'u-neg'u... şi... alte luc'uri sufer... sulper...

— Superficiale?

— Mulțumesc, lucruri superficiale de acest fel. De ce te îmbraci numai în negru, Flay? De ce acest simrom... sidro... sindrom Johnny Cash?

El oftă, sorbi din Coca-Cola şi se uită drept în ochii ei lăptoşi.

— Vrei să-ți spun adevărul?

— Mai e şi altceva?

— Nu am nici cel mai mic simț al culorilor. Nu ştiu cum să le asortez. Cât timp port negru, sunt în siguranță.

— Chiar te doare chestia asta, aşa-i?

El tăcu preț de un minut.

— Cred că da, răspunse, îmbujorându-se la față.

— Vai, domnu' avocat, da' am imp'esia că roşeşti, zise ea, surâzând ironic. Eşti nemaipomenit, Flay.

El râse, ca să-şi alunge stânjeneala.

— Iar tu eşti pilită.

— Te intimidez?

— Niciodată.

Se priviră pe deasupra mesei câteva secunde, apoi ea coborî ochii.

— C'ezi că putem... pot... ieşi de aici fără să pic în nas?

— Nu te-aş lăsa niciodată să pici în nas, Isteațo.

— I'teațo, e haios, îmi place.

— Facem o încercare?

— Marea încercare, râse ea. Stai o c'ipă.

— Nu vrei o cafea?

— Pfui!

— Bine, atunci rămânem aici până când te simți în stare să te ridici.

— Poate ne cheamă Tăvă'ugu' un taxi? Ce c'ezi?

— Aşteaptă aici.

— Nuuu, aştept acooolo, protestă ea, arătând în celălalt capăt al sălii, şi brusc se porni să chicotească.

Chelnerul chemă taxiul şi Flaherty o ajută să se ridice în picioare, apoi îşi petrecu brațul pe sub al ei şi o lipi de trupul său.

— Toți o să creadă că ne giugiulim, nimeni n-o să ne dea atenție, o asigură el, culcându-i capul pe umărul lui şi conducând-o către uşă.

— Ne giugiu'im? Aşa se zice la Boston?

— Da, răspunse el.

Ajunseră la ieşire fără incidente, dar când ieşiră afară, dinspre fluviu îi întâmpină o rafală de vânt înghețat.

— Uh! icni Shana. Ce-a fo't a'ta?

— Aer curat.

— Cred că nu mă țin picioa'ele, spuse ea, lăsându-se dusă la taxi, unde el o aşează uşor pe bancheta din spate.

— Flay?

— Da?

— Mu'țumesc.

— Pentru ce?

— Că mai ascu'tat.

— Sunt gata să te ascult oricând doreşti, zise el, strecurându-se alături de ea.

— Zău?

— Bineînțeles.

— Atunci ascu'tă cu atenție, fin'că... am să înce'c să-mi amintesc care mi-e ad'esa.

La cea de a treia încercare reuşi să-i dea adresa exactă, după care se lăsă moale pe banchetă, cu capul pe umărul lui şi privindu-l cu un ochi, spuse:

— Să-ți zic un sec'et, domnu' Flar'ty. Te-am dorit încă din p'ima clipă când te-am întâ'nit. Ai ceva împot'ivă?

El o prinse de mijloc, trăgând-o mai aproape.

— Cred că-i grozav, îi şopti, fără însă să adauge că şi el o dorea tot de atunci.

— Bine, murmură ea şi în clipa următoare adormi tun.

Apartamentul în care locuia Shana era la ultimul etaj al unei clădiri din cărămidă cu două niveluri, al cărei exterior amintea în mod plăcut de casele secolului trecut, situată la intersecția dintre West Eugenie şi North Park. Flaherty plăti taxiul, căută cheia în poşeta ei, apoi coborî din maşină şi se aplecă spre bancheta din spate, luând-o în brațe.

— Aveți nevoie de ajutor? întrebă taximetristul.

— Nu, e uşoară ca un fulg, răspunse Flaherty, pornind către intrarea blocului.

Găsi uşor apartamentul ei şi, proptindu-şi un genunchi în perete, o sprijini pe coapsă cât timp descuie uşa, apoi o duse înăuntru, închizând uşa cu piciorul.

Era un apartament luminos şi vesel, cu un singur dormitor, mobilat scump şi cu un bun-gust desăvârşit, în culori strălucitoare. Abundau sticla Waterford şi ceramica Wedgwood, iar mobilierul era plăcut şi primitor. Bucătăria, mică, dar funcțională, era despărțită de sufragerie printr-o tejghea îngustă pentru micul dejun. Pereții erau acoperiți cu reproduceri numerotate, după Miró, Matisse şi Degas. Încăperea era luminată de o singură lampă, aflată lângă fereastră. Flaherty o duse pe Shana în dormitor, unde apăsă întrerupătorul cu cotul. Înăuntru era o dezordine cumplită, patul nefăcut, pe noptieră o farfurie murdară, cu resturi de pizza, într-un colț cărți îngrămădite la întâmplare. O culcă pe pat, ea se foi uşor şi întredeschise ochii, somnoroasă.

— Sunt acasă? întrebă.

— Da.

— Ai urcat cu mine în b'aţe atâtea t'epte?

— Aha.

— Cavalerul Gagalad... sau cum îl cheamă... Mu'ţumesc, viteazule cavaler. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar se prăbuşi la loc pe salteaua de puf, cu braţele întinse în lături, şi oftă. Am gura plină de pene, spuse ea şi chicoti încetişor.

— Să-ţi aduc nişte apă.

— Până atunci înce'c să mă dezb'ac.

El se duse în bucătărie, găsi în dulăpior un pahar şi scoase cuburi de gheaţă din frigider. Turnă peste ele apă rece şi agită paharul de câteva ori.

— Cum te descurci? o întrebă pe Shana.

— Mai b-bine decât m'aştep'am.

— Anunţă-mă când te-ai băgat în pat.

— Po' să vii.

Când Flaherty se înapoie în dormitor, Shana era pe jumătate învelită cu pătura, iar hainele ei zăceau azvârlite pe podea. Un picior îi atârna într-o parte a patului. De picior atârna un ciorap cu chilot.

— Ap'oape că am 'euşit, zise ea. Da' picio'ul stâng m-a chinuit cump'it. Îşi mişcă piciorul şi râse fără vlagă. Aoleu! exclamă. Ai avut dreptate cu martuunii.

El puse paharul cu apă pe noptiera de la căpătâiul patului şi se duse la fereastră să coboare storurile. Brusc simţi în ceafă un fior de gheaţă. Depărtă storurile cu mâna şi scruta cu atenţie strada de dedesubt. Era pustie, cu excepţia unei maşini parcate vizavi. La volan nu era nimeni.

Sunt paranoic, gândi Flaherty. Dacă imitatorul lui Stampler umbla liber prin Chicago, Shana Parver cu siguranţă nu se afla pe lista lui de priorităţi. Apropie la loc storurile.

— Flay?

— Da.

Se uită la Shana, iar ea întoarse capul, privindu-l cu un singur ochi întredeschis.

— Te rog să nu pleci. Nu vreau să mă trezesc singură mâine dimineață. Bine?

— Bine.

— Eşti un tip g'ozav.

El se apropie de pat şi o ajută să se ridice în capul oaselor şi să ia o înghițitură de apă.

— Mmm... gemu Shana şi se prăbuşi înapoi pe pernă. Aşa-i că nu mă laşi singură?

— N-am să te las singură.

Ea zâmbi şi imediat adormi din nou. Flaherty se aşeză pe pat şi, cu mare grijă, îi trase ciorapul agățat de gleznă, scoțându-i-l uşor din picior. Îi prinse degetele picioarelor în palmă şi începu să le mângâie cu blândețe.

Doamne, se gândi, *până şi degetele ei de la picioare sunt superbe.*

Stând pe bancheta din spate a limuzinei de la firmă, lui Jane Venable deja i se făcuse dor de Martin. Avusese o întâlnire de afaceri cu clienții ei japonezi, iar Vail hotărâse să petreacă măcar o noapte în propria lui casă.

Deja se învățase să fie răsfățată. Răsfățată de atențiile lui, de pasiunea şi inventivitatea lor atunci când făceau dragoste, de simplul fapt că îl avea alături. Privi pe geam afară, urmărind cum lunecau pe lângă ea luminile nopții. Când opriră la un semafor, îşi îndreptă brusc spatele.

— Larry, zise ea, te rog trage pe dreapta, în fața blocurilor-turn.

Şoferul trase pe dreapta şi parcă în fața blocului strălucitor din sticlă şi crom. Apoi sări din maşină şi se duse să-i deschidă portiera.

— Mă întorc în câteva minute, spuse ea şi se grăbi spre intrarea blocului.

Portarul de noapte şedea în spatele unui pupitru care semăna cu carlinga unui supersonic. Un sistem de camere video cu circuit închis îi îngăduia să supravegheze coridoarele fiecăruia dintre cele treizeci de etaje. Era un bărbat zvelt, cu obrazul ridat de vârstă, cu parul şaten înspicat şi pieptănat pe spate. Purta o haină albastră, cu garoafă roşie la rever, părând să fie mai curând recepționerul unui mare hotel decât portarul unui bloc de locuințe.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el cu accent britanic, făcând pe omul de lume, dar cântărind din ochi limuzina neagră.

Venable îi adresă surâsul ei cel mai cuceritor.

— Bună seara, salută ea. Cum te numeşti?

— Victor, răspunse portarul cu un zâmbet circumspect.

— Victor, eu sunt Jane Venable, se prezentă ea, scoțând din poşetă o foaie de hârtie şi împingând-o pe birou sub ochii lui. Sunt avocat. Clienta mea a fost acuzată de uciderea lui John Delaney. Am aici un ordin al tribunalului prin care mi se permite accesul la locul crimei. Ştiu că e o mare îndrăzneală din partea mea, totuşi fii bun şi lasă-mă să intru.

— Ce? Acum? Vreți să cercetați apartamentul *acum?*

Ea puse o bancnotă de cincizeci de dolari peste hârtia oficială.

— Întâmplarea a făcut să mă aflu prin apropiere. Cred că nu durează nici un sfert de oră.

Portarul se uită la ordinul tribunalului, mai aruncă o privire la limuzină, apoi zâmbi şi luă bancnota.

— Cum să pot rezista unui surâs atât de seducător, doamnă Venable? zise el. Deschise un sertar al pupitrului şi scoase un inel cu chei, apoi o conduse până la lift. Teribilă chestie! exclamă portarul în timp ce ascensorul suia la etajul al treisprezecelea.

— Cumplită, încuviință Venable, gândindu-se că moartea lui Delaney fusese probabil prilej de sărbătoare pentru tot oraşul. Îl cunoşteai bine?

Victor ridică o sprinceană şi zâmbi.

— Îmi spunea „Bună ziua" la venire şi „Bună seara la plecare". Pe lângă asta, de Crăciun mi-a oferit o sticlă de scotch. Cam astea au fost relațiile mele cu domnul Delaney.

— Scotch-ul era de calitate?

— Chivas.

— Bravo.

Ajunseră la etajul al treisprezecelea şi Victor descuie uşa. Panglicile galbene fuseseră luate de acolo.

— Nu vă grăbiți, sunt de serviciu până la ora două, o informă Victor. La plecare uşa se va închide singură.

— Eşti un scump, Victor.

— Mulțumesc, doamnă Venable, zise el şi plecă, închizând uşa după el.

Ce nebunie, să vin aici în toiul nopții! se gândi Jane. Dar când privise afară pe geamul limuzinei şi-şi dăduse seama că se găsea chiar în dreptul blocului... ei, ce dracu', doar nu era nici o grabă să se întoarcă în apartamentul ei pustiu.

Trecuseră ani întregi de când nu mai vizitase scena unei crime şi sângele începu să-i pulseze în vine încă din clipa în care porni pe coridor către sufragerie. Rămase la câțiva metri depărtare de conturul negru de pe covor, având în centru o pată mare, maronie.

De fapt, nu căuta ceva anume; se simțea datoare față de Edith Stoddard să se familiarizeze cu locul crimei. Se duse în dormitor, unde remarcă nişte zgârieturi pe barele de la căpătâiul patului. Aruncă o privire şi în baie. Periuța de dinți a lui Delaney, aparatul de ras, un lighenaş şi un pămătuf Abercrombie & Fitch într-o parte a chiuvetei din marmură, şi un flacon de aftershave în cealaltă parte. Un prosop neîntrebuințat atârna pe suportul aurit de lângă duş.

Intră în bucătărie şi se uită în frigider. Cineva îl golise şi-l spălase. În cămara micuță existau câteva conserve. Se pare că Delaney prefera în mod deosebit sparanghelul LeSueur şi cârnăciorii vienezi. Se întoarse în dormitor, răscoli prin birou şi prin sertare, dar nu descoperi nimic demn de luat în seamă. Găsi o scrumieră şi o aduse în dormitor, apoi se aşeză

la picioarele patului, chiar în fața debaralei. Se hotărî să fumeze o țigară înainte de plecare. În maşinile firmei fumatul era interzis.

Ce tâmpenie! se gândi ea. *Dar, cel puțin, am scăpat de o grijă.*

Oare frustrarea resimțită de Edith Stoddard când îşi pierduse slujba chiar grăbise moartea lui Delaney? se întrebă din nou. Era o chestiune care nu încetase s-o frământe. Toate faptele ținând de acest caz erau limpezi ca lumina zilei, în schimb mobilul părea extrem de neconvingător. După aceea îşi aminti că citise despre alte cazuri oarecum asemănătoare, de pildă poştaşul care-şi pierduse slujba şi se întorsese la oficiul poştal, având o armă asupra sa, şi omorâse nouă persoane, înainte de a se sinucide. Poate că mobilul nu era chiar atât de neconvingător cum îşi închipuia.

Cu gândul la Edith Stoddard, se uită în debara. Din locul unde stătea, îi vedea tot interiorul, situat chiar lângă baie, cu care comunica printr-un mic hol. Debaraua era încăpătoare şi goală, afară de un costum, câteva cămăşi puse pe umeraşe, un halat, o pereche de papuci din piele şi o alta de pantofi negri.

Dar altceva îi reținu atenția. Tot uitându-se, îşi dădu seama că dulapul era asimetric. Una din laturi era mai lungă, mergând până în perete, în schimb cealaltă abia dacă avea lățimea unui costum, mai îngustă cu cel puțin şaizeci de centimetri.

Jane fixă peretele două minute încheiate, timp în care vechile-i instincte începură să lucreze, acea combinație de paranoia şi tupeu care cândva făcuse din ea cel mai bun procuror.

— De ce nu-i simetric dulapul ăsta? se întrebă Venable cu voce ta-re.

Se duse în baie, să vadă dacă nu existau rafturi de cealaltă parte a peretelui, dar acolo se afla scaunul de toaletă, iar zidul era acoperit cu plăci de faianță. Se înapoie în dormitor, intră în debara şi aprinse lumina. *Numai o femeie*

poate fi atât de curioasă în legătură cu o arhitectură interioară atât de bizară, îşi spuse ea. *Numai pe o femeie ar putea-o interesa de ce atâta risipă de spațiu într-o debara.* Bătu uşor în perete cu încheieturile degetelor, închipuindu-şi că, probabil, acolo se găseau cabluri electrice, dar peretele suna a gol.

Un spațiu adânc de şaizeci de centimetri şi lat de un metru jumătate? Poate un seif? Dosare secrete, ceva acuzator? Ceva ce ar putea folosi la proces, ca să distrugă reputația victimei? Îşi trecu degetele pe muchia dintre cei doi pereți, dar nu găsi nimic. Se propti în colț şi împinse unul din pereți.

Acesta cedă puțin. Împinse cu şi mai multă putere. Peretele se desprinse puțin în partea de sus.

Panoul nu era bătut în cuie, ci înțepenit la mijloc. Făcu un pas înapoi şi cercetă din nou cu atenție muchiile, partea de sus, de jos şi laturile. Era o uşă. Acum trebuia să găsească şi un mijloc de a o deschide.

Pipăi cu degetele pragul şi covorul. Nimic.

Oftă şi se aşeză din nou pe capătul patului, continuând să privească țintă uşa. Se uită la bara de susținere pentru haine. In partea mai îngustă a debaralei nu existau haine. Intră din nou, ridică mâna şi zgâlțâi bara, apoi o răsuci. Bara era înşurubată în perete. Se văzu nevoită s-o răsucească de patru ori ca s-o poată scoate din lăcaşul ei. O puse pe podea şi studie locul unde fusese prinsă. În scobitura din perete se afla ascuns un buton. Îl apăsă şi, cu un clinchet *înăbuşit,* panoul se întredeschise câțiva centimetri. În interiorul despărțiturii din perete clipea o lumină. Jane trase uşa de perete.

Simți că i se taie răsuflarea. Rămase cu gura căscată, privind la conținutul firidei, fără să-i vină a crede ce avea în fața ochilor.

— Dumnezeule, murmură ea.

Apoi privirea îi căzu pe pardoseala firidei secrete.

Acolo era arma.

29

Exact la ora zece, Jane Venable sosi la biroul lui Vail. Uşa ascensorului se trase la o parte şi ea coborî, îmbrăcată într-un taior de mătase de culoarea smaraldului, care-i făcea părul roşu să pară o vâlvătaie. Purta o poşetă de umăr marca Coach, din piele argăsită. Se îndreptă cu paşi mari către biroul lui, cu autoritatea şi siguranța unui cal de paradă mergând la trap prin fața tribunei juriului. Brusc, toți cei din birou îşi găsiră câte ceva de lucru, astfel încât s-o poată vedea mai bine. Fiecare o urmări cu privirea până ajunse la masa de scris a lui Naomi.

— Bună dimineață, salută ea cu un surâs strălucitor. Dumneata trebuie să fii Naomi. Eu sunt Jane Venable, se prezentă, întinzându-i mâna.

Vail ieşi din birou ca s-o întâmpine, fără a lua în seamă zâmbetul ironic care fluturase o clipă pe buzele lui Jane şi care nu-i scăpase lui Naomi. *Marty,* gândi aceasta, *ai băgat-o pe mânecă.* Vail o invitase şi pe Venable la şedința extraordinară, întrucât era parte integrantă din recent creata problemă Stampler. Amândoi merseră în biroul lui.

— Noaptea trecută a fost un calvar, spuse ea, prefăcându-se că zâmbeşte larg.

El îi răspunse la zâmbet.

— Eu am fumat un pachet de țigări, încercând să adorm.

— Asta o să te învețe minte să-ți mai iei liber noaptea.

— Toți sunt cu ochii pe noi, o informă el, aruncând o privire fugară către restul echipei.

— Ştiu. Aşa-i că-i nostim?

— Cafea?

— Sigur.

— Am verificat aseară locuința ta... să mă sigur că îngerii păzitori erau acolo, îi spuse Vail.

— Nu ştiu ce cred vecinii mei, răspunse ea. Unul din băieți parchează toată noaptea în fața casei, iar celălalt parchează pe terasă şi cutreieră împrejurimile din oră în oră, cu lanterna în mână.

— Asta te face şi mai misterioasă decât eşti.

— Nici nu ştiu de ce am deschis discuția. Nu cunosc pe nici unul dintre vecini.

Când el se întoarse cu spatele, ca să toarne cafeaua, expresia ei se schimbă brusc. Vail îi vedea imaginea reflectată în fereastră. Devenise mai puțin volubilă, mai rezervată, de parcă dintr-o dată ar fi căzut pe gânduri.

Cazul Stoddard o preocupa profund pe Venable. Descoperirea unei despărțituri secrete în apartamentul lui Delaney o punea în fața unei mari dileme. În calitate de apărătoare a lui Stoddard, nu era obligată să spună acuzării ce anume găsise. Pe de altă parte, arma era esențială în dezbaterea cazului, aşa încât risca să fie acuzată că ascunsese probe. Hotărâse să nu atingă nimic. Închisese la loc firida şi plecase; intenționa să susțină că nu ştia cui îi aparține arma găsită acolo. Îi mai rămânea de discutat cu Stoddard despre descoperire. Decise să lase deoparte deocamdată această problemă; era limpede că programul întregii dimi-neți avea să fie ocupat de şedința lui Vail. *Relaxează-te,* îşi spuse ea.

Vail îi puse o lingurița de zahăr în ceaşcă. Când se răsuci spre ea, ținând în mână ceaşca de cafea, Jane îşi reluă brusc expresia de veselie. Când ea puse ceaşca pe masă, Vail o întrebă:

— Te frământă ceva?

— Nu mă cunoşti de atâta timp.

— Adică?

— Adică, suficient cât să-ți dai seama dacă am ceva pe inimă.

— Ah! Deci *ai* ceva pe inimă, zise el. Ocoli masa şi se aşează, înclinându-şi scaunul şi proptind un picior în colțul mesei de lucru.

Ea se aplecă peste birou, privindu-l printre pleoapele îngustate, şi zise cu prefăcut sarcasm:

— Eu nu am inimă, domnule procuror districtual.

El râse, iar ea îl întrebă cu tonul cu care s-ar fi interesat de starea vremii:

— Ți-a fost dor de mine?

— Nu, deşi mi-a trecut prin minte că vreun samurai de la firmă putea să-ți fure inima aseară la dineu.

Ea pufni în râs.

— Nu scapi tu de mine aşa uşor, Vail.

— Nu vreau să scap de tine în nici un fel.

Amândoi păstrau aparențele unei conversații nonşalante, o pantomimă destinată colaboratorilor lui Vail, care, la rândul lor, se străduiau din răsputeri să pară că nu-i interesează scena din spatele peretelui de sticlă.

— Bine, sublinie ea, scuturând din cap, astfel încât părul să i se reverse pe umeri.

El fluieră încet în semn de admirație pentru şiretlicurile ei savante.

— Ai o adevărată ştiință, zise Vail.

— Presupun că un sărut de bună dimineața ar opri traficul prin partea locului.

— Ar opri traficul în Trafalgar Square.

— Păcat.

— Hai să chemăm Gaşca şi să începem. Sunt convins că toți stau cu ochii pe acvariul ăsta, încercând să ne descifreze mişcările buzelor. În plus, fiecare arde de nerăbdare s-o cunoască pe legendara Jane Venable.

— Nu mă îndoiesc.

— Fii sigură. Aici se ştie totul despre tine. Toți au citit transcrierea procesului Stampler.

— Oh, nemaipomenit! se răsti ea. Singurul proces în care domnul Minune a dat cu mine de pământ şi *asta-i* tot ce ştiu ei despre mine?

— De fapt, s-a întâmplat de două ori. Am dat cu tine de pământ în două rânduri. Ai uitat...?

— Mai bine cheamă-i înăuntru, îi reteză vorba Venable.

— Mi-a fost dor de tine azi-noapte, şopti Vail, trecând pe lângă ea.

— Tu ai vrut aşa.

— Bine, bine, nu-i nevoie să-mi mai spui.

Vail deschise uşa biroului şi făcu semn cu mâna acelor membri ai echipei care erau prezenți la lucru. Aceştia îşi încheiară convorbirile telefonice, puseră dosarele deoparte şi în următoarele cinci minute îşi făcură intrarea în birou, salutând-o cu amabilitate pe Venable, deşi continuau s-o privească cu suspiciune şi respect, considerând-o o potențială amenințare în sala de judecată. Îşi luară cafea din uriaşul recipient, şi-o îndulciră după gust, se serviră cu câte o gogoaşă din cutia adusă de Naomi şi se aşezară, unii pe scaune, alții pe jos, rămânând în aşteptare. Rareori se întâmpla ca Vail să convoace o şedință extraordinară ca cea de acum. Lipseau numai Hazel Fleishman şi Bucky Winslow, amândoi fiind la tribunal.

Ultimul care intră în birou fu Bobby Hartford – un negru înalt şi impozant din Mississippi, al cărui tată, Nate Hartford, reporter de teren la NAACP, fusese împuşcat mortal sub ochii fiului său. La vremea aceea băiatul avea nouă ani. Acum, la treizeci şi opt, Hartford era cel mai vârstnic membru în Gaşca de Nebuni şi singurul bărbat căsătorit (Fleishman era şi ea măritată). Avea o figură aproape senină, în ciuda traumei din copilărie – Vail nu-l auzise niciodată ridicând vocea. Hartford se aşează şi el pe jos, lângă Flaherty.

— Am invitat-o azi la noi pe Jane Venable, întrucât e profund implicată în obiectul discuției noastre, începu Vail. Se întoarse către Venable. Acum vom vedea ce gândeşte fiecare. Regulile sunt aceleaşi pentru toți. Dacă ai ceva întrebări sau nelămuriri, poți interveni oricând. Probabil că vei auzi unele afirmații sfidătoare, gen avocatul diavolului, dar aşa procedăm noi aici, okay? Făcu o pauză, ca să ia o înghițitură de cafea şi să-şi aprindă o țigară, suflând fumul spre ventilator. Bun, iată care e situația. Presupun că ați citit

cu toții raportul lui Dermott referitor la cazurile Balfour şi Lincoln. De asemenea, ați citit transcrierea procesului Stampler, aşa că în prezent înțelegeți că legătura dintre aceste crime e mai mult decât o simplă coincidență. Deşi ultimele două omoruri nu intră sub jurisdicția noastră, suntem implicați în această situație fie că ne place sau nu. Sunt convins că Stampler a vrut ca eu să ştiu că ne-a tras pe toți pe sfoară – şi că o face în continuare. Prin urmare, când m-am dus să-l vizitez pe el şi pe confesorul lui, doctorul Woodward, mi-am luat măsuri de precauție. Am înregistrat conversațiile pe care le-am avut cu ei.

— E legal? întrebă Hartford.

— Nu am intenția să folosesc înregistrările la tribunal.

— Nu asta am întrebat, domnule procuror, insistă Hartford.

Vail îl privi posomorât câteva momente, apoi clătină din cap.

— Nu, nu era legal. Apoi râse ironic. Vrei să pleci din birou cât timp pun banda?

— Nu, ce dracu'! râse Hartford. Voiam, pur şi simplu, să ştiu pe ce lume trăieşti.

În birou răsunară râsete înfundate.

— În lumea fricii, răspunse Vail cu gravitate. Mă tem de acest om. E foarte periculos, sper ca până la sfârşitul întrevederii să vă pot convinge şi pe voi. Înainte de a vă pune banda, iată datele pe care le cunoaştem până acum. Ştim că Stampler nu a avut nici un contact cu lumea exterioară timp de zece ani, n-a primit nici un telefon, nici o scrisoare, nici o vizită. Ştim că ucigaşul scrie cu sânge pe ceafa victimelor mesaje codificate, exact ca Stampler. Iar citatele se referă tot la vechile cărți din biblioteca lui Rushman, aflate acum la Newberry, la care se raportau şi mesajele lui Stampler. Toate aceste coincidențe pot avea o explicație logică. Relatări din presă, documente ale procesului şi altele asemenea — nici una din informații nu e secretă. Mai ştim însă că cel care i-a ucis pe Balfour şi pe Lincoln deținea şi unele informații pe

care nu le putea şti *decât* de la Stampler. Ceea ce publicul nu a aflat niciodată e faptul că Rushman era pederast. Avea un grup denumit ministranții – patru băieți şi o fată – cu care filma casete video pornografice. Le indica tinerilor ce să facă, apoi intra şi el în cadru, posedând fata sau pe unul dintre băieți, sau pe toți, cum avea chef. Stampler era unul dintre ministranți. El i-a omorât pe doi dintre ceilalți. Dar Alex Lincoln a scăpat. La fel şi prietena lui Stampler, Linda, singura fată din grup. Mai târziu, ea a devenit doamna Linda Balfour. Acum amândoi sunt morți, iar modul de a acționa este acelaşi ca în crimele comise de Stampler.

— Există o deosebire, interveni Stenner. Acest al doilea ucigaş ia fetişuri — mici amintiri ale faptelor sale. A luat o jucărie împăiată care aparținea doamnei Balfour şi catarama de la cureaua lui Lincoln. Impresia mea e că imitatorul lui Stampler e un autentic ucigaş în serie.

— De asemenea, când l-a ucis pe Lincoln, a lăsat la locul crimei o fotografie Polaroid cu cadavrul Lindei Balfour, adăugă Flaherty. Aşadar, a vrut să se ştie cu certitudine că el este autorul ambelor omoruri.

— Nici una din informațiile privitoare la Rushman nu a fost dezvăluită la proces, continuă Vail. Au existat două casete cu o întâlnire a ministranților. Jane şi cu mine am avut una şi, de comun acord, am şters-o după proces. Teoria mea e că Stampler îl îndrumă pe asasin, însă nu ştim cum anume reuşeşte sau cum a intrat în legătură cu acest surogat al său. Cred că undeva în conversația avută cu mine a lăsat un indiciu, unul foarte subtil, prin care mi-a dat a înțelege că el e ucigaşul.

— De ce? întrebă Meyer.

— Pentru că se joacă cu mine. E psihopat. Cred că ar fi mai bine să ascultați întâi banda şi abia pe urmă să puneți întrebări. Poate că eu sunt prea implicat, poate că vreunul dintre voi va sesiza ceva ce mie îmi scapă.

— Sau poate că te înşeli, adăugă Flaherty aproape zâmbind. Poate că n-a lăsat nici un indiciu.

— Vrei să zici că sunt paranoic, Dermott?

— Cam aşa ceva.

Vail ridică din umeri şi zâmbi.

— Foarte posibil. Problema este însă dacă paranoia mea are o justificare. Voi decideți.

Apăsă pe butonul de pornire şi conversația cu Woodward începu să se desfăşoare. Cei de față, inclusiv Venable, stăteau aplecați în față, ascultând cu mare atenție, înregistrând fiecare cuvânt prin care Woodward descria experiența sa de aproape un deceniu cu Aaron Stampler. Revelația că Aaron Stampler devenise Raymond Vulpes stârni un murmur de interes. Apoi, în plină discuție între Vail şi Stampler/Vulpes, Dermott Flaherty îşi îndreptă brusc spatele şi zise:

— Stai! Opreşte aici. Vail apăsă pe butonul de oprire. Derulează puțin şi mai pune o dată banda, ceru Flaherty.

Vail apăsă pe butonul de derulare şi după câteva secunde apăsă din nou pe cel de pornire.

VAIL: Aaron şi Roy au discutat vreodată despre uciderea bătrânului predicator... nu mai țin minte cum îl chema, au trecut zece ani de atunci.

VULPES: Shackles.

VAIL: Exact, Shackles.

VULPES: Roy s-a lăudat cu isprava asta. Îl urau cumplit pe bătrân.

VAIL: E o afirmație subînțeleasă.

VULPES: Presupun că aveți dreptate. El a fost prima lor victimă, ştiți doar.

VAIL: Aşa am auzit şi eu.

VULPES: Ce naiba, domnule Vail, probabil că ştiți despre cei doi mai multe decât mine.

VAIL: Oh, nu cred. Dar ceilalți? Despre ei a vorbit?

VULPES: Vă referiți la fosta prietenă a lui Aaron, Mary Lafferty, şi la fratele lui?

VAIL: Şi numele ei îl uitasem.

VULPES: Lafferty. Mary Lafferty.

— Iată indiciul pe care-l căutai, zise Flaherty. A repetat de trei ori numele de Mary Lafferty. Eu nu ştiam despre Mary Lafferty, de asta nu mi-a reținut atenția la vremea respectivă. Ca atare, n-am inclus-o în raportul meu, iar tu nu ai aflat nimic despre asta, Marty.

— Ce nu ți-a reținut atenția? Despre ce vorbeşti? întrebă Venable.

— Numele de pe coletul livrat de Lincoln în noaptea când a fost ucis... expeditorul era M. Lafferty. Stampler nu avea de unde să ştie, nici unul dintre aceste amănunte nu au fost date publicității.

Descoperirea stârni discuții animate. Cel mai agitat era St. Claire.

— Asta nu-i de ajuns ca să-l oprească pe Woodward? întrebă el. Adică, asta nu-i o dovadă că Vulpes sau cine dracu' o fi, ştia de aceste omoruri?

— Nu-i nici o deosebire. Eu am fost apărătorul oficial al lui Stampler, răspunse Vail. Nu pot lua nici o măsură legală împotriva lui, nu pot nici măcar depune mărturie împotriva lui, la tribunal. În orice caz, tot ce avem până acum sunt probe circumstanțiale şi supoziții, iar eu vă garantez că ne trebuie mult mai mult ca să-l oprim pe Woodward. Îl consideră pe Vulpes un triumf personal în domeniul medical, iar Vulpes ştie asta. Totuşi, ai dreptate în legătură cu pachetul, Dermott. Vulpes credea că eu cunosc numele expeditorului. A fost modul lui de a-mi da de ştire că e cel puțin complice la asasinarea Lindei Balfour şi a lui Alex Lincoln.

— Încă ceva, zise Jane Venable. Numele de Vulpes nu vă spune nimic?

Toți se uitară unii la alții şi clătinară din cap.

— *Vulpes* e un cuvânt latin — înseamnă vulpe.

— Cea mai vicleană dintre toate vietățile pământului, preciză Stenner.

— Alt blestemat de mesaj, mârâi St. Claire.

— Janie, zise Vail, am văzut şi eu ochii aceia roşii despre care povesteai... pentru o fracțiune de secundă am văzut numai ură, am văzut crimă. I-am văzut pe cei patru *călăreți* ai Apocalipsului.

— Aflați că dețin o informație care ar trebui să ne facă să râdem puțin pe socoteala domnului Vulpes, se auzi glasul lui Naomi. Provine din raportul înaintat judecătorului care a semnat ordinul de punere temporară în libertate pentru Stampler.

— Cum ai reuşit să pui mâna pe el? întrebă Vail.

— Cândva, am participat la un seminar împreună cu o salariata de la tribunal. Ea mi-a trimis datele prin fax, explică Naomi, făcând cu ochiul. Frunzări paginile raportului. Aici, sub titlul „Diverse". Ridică ochii. Se pare că domnul Stampler suferă de o fobie.

— O fobie? Ce fel de fobie? întrebă Vail.

— Se teme de întuneric, răspunse ea, chicotind.

— Se teme de întuneric? întrebă neîncrezătoare Parver.

Flaherty izbucni într-un râs sănătos, închipuindu-şi-l pe psihopat cum se ascunde pe întuneric.

— Se teme de întuneric, repetă Naomi. Încă de când a fost adus la Daisyland, i s-a dat aprobare specială să doarmă cu luminile aprinse.

— Doarme şi acum cu lumina aprinsă? întrebă Vail.

Naomi încuviință din cap.

— Doctorii Woodward, Ciaffo şi Bascott, care au cerut eliberarea lui pe termen scurt, numesc această ciudățenie „reacție de fobie neagresivă". Ei o atribuie traumelor suferite în copilărie.

— Din spusele lui Woodward, Raymond nu a experimentat niciodată retrăirea. Aaron da, zise Parver. Pe bandă, doctorul precizează că Raymond nu suferă nici de problemele psihologice ale lui Aaron, nici de cele ale lui Roy.

— Atunci, cum de a preluat fobia lui Aaron? întrebă St. Claire.

— Fiindcă acesta e singurul lucru pe care Stampler nu-l poate ascunde, răspunse Vail.

— Cum de i-a scăpat lui Woodward? întrebă Naomi.

— Pentru că *el* a vrut să-i scape, explică Vail. Woodward deja şi-a pus în gând să obțină premiul Nobel pentru realizări în medicină.

— Sau poate nici măcar nu-l căuta, sugeră Venable, abordând problema dintr-un unghi mai practic. Stampler dormea de ani întregi cu lumina aprinsă, iar Raymond a continuat în acelaşi fel. Însemnarea din raport făcea, probabil, parte din observații mai vechi.

— Se teme de întuneric, spuse Stenner. E perfect explicabil: lucrul care-l înfricoşa cel mai tare pe Stampler a fost întotdeauna mina de cărbuni.

— Or nimic nu putea fi mai negru decât Gaura, adăugă St. Claire.

— Afară poate de sufletul lui Aaron Stampler, rectifică Jane Venable.

— Cred că pot răspunde la o întrebare importantă: ştiu cum i-a găsit pe Lincoln şi pe Balfour, zise încet Bobby Hartford. Mă duc în biroul meu, să dau un telefon. Voi ascultați pe derivația lui Marty.

— Pe cine suni? întrebă Flaherty.

— Departamentul de vehicule motorizate din Minnesota.

Hartford se duse în biroul lui şi formă numărul. Îi răspunse un glas pițigăiat, aproape comic.

— Departamentul de vehicule motorizate. La telefon sergentul Colter.

— Bună ziua, domnule sergent, aici detectiv John Standish din Chicago. Cum merge treaba?

— Bine, vecine. Cu ce-ți pot fi de folos?

— Căutăm un martor într-un caz mai vechi de omor, abandonat în urmă cu câțiva ani. Tocmai am primit informația că a fost văzut prin părțile voastre. Vrei să fii bun şi să-l verifici pe computer?

— Îmi dai numele?

— Alexander Sanders Lincoln. Sex masculin, rasă albă, vârsta douăzeci şi şase de ani.

— Aşteaptă o clipă.

Toți auziră tastele computerului păcănind la celălalt capăt al firului.

— N-ai noroc, amice. L-am avut în evidență până în 1991, după care i-a expirat permisul de conducere. Stai puțin, uite că există o precizare: departamentul auto al statului Missouri a solicitat un raport asupra lui în noiembrie '91. Probabil că tipul a făcut cerere de permis comercial. Aici nu are nimic la activ.

— Bine, am să încerc la Missouri. Mulțumesc, domnule sergent. Mi-ai fost de mare ajutor.

— N-ai pentru ce.

Hartford închise telefonul, apoi formă un alt număr.

— Departamentul auto al statului Illinois. Ofițer de serviciu Anderson. Ce doriți?

— Noroc, Anderson. Sunt detectiv John Standish, de la poliția din Chicago.

— 'Mneața, Standish, care-i problema?

— Avem aici un mandat mai vechi, aproape expirat. O femeie cu numele de Linda Gellerman, sex feminin, rasă albă, în vârstă de douăzeci şi şase de ani. Am fost informați că s-a întors în Illinois. Fii bun şi verifică pe computer, să vezi dacă figurează în evidențe.

— Gellerman? Cu doi de *l?*

— Exact.

O mică pauză, apoi:

— Da. Linda Gellerman... căsătorită în urmă cu doi ani, şi-a luat permis pe numele de căsătorie. Adică Linda Balfour, Strada Plopilor 102, Gideon, Illinois.

— Hei, ce uşor ai dat de ea! Acum pot să-mi iau liber restul zilei.

Anderson râse.

— Mi-aş dori şi eu aşa noroc.

— Mulțumesc, prietene. Te aşteptăm pe la noi.

— Bine, pe curând.

Hartford puse receptorul în furcă şi se înapoie în biroul lui Vail. Când intră pe uşă, plesni din degete, apoi se aşeză din nou pe podea.

— E o veche şmecherie. Cândva, obişnuiam să facem rost de numerele de înmatriculare ale membrilor Ku Klux Klan. Aflam unde locuiau, îi sunam la telefon şi le spuneam că suntem de la FBI şi că ar face bine să-şi vadă de treburile lor, explică Hartford. Un timp i-am ținut la respect.

— Aşa putea proceda şi Stampler de la Daisyland, dacă avea acces la un telefon, spuse Flaherty.

— Nu are acces la telefon, precizează Vail.

— Dar în atelierul de reparații?

— Nu există telefon.

— De asta se putea ocupa ucigaşul, îşi dădu cu părerea St. Claire.

— M-au trecut răcorile când l-am auzit vorbind despre Linda Gellerman, mărturisi Parver. Cu numai doi ani în urmă, femeia asta credea că are toată viața înaintea ei.

— Chiar a avut-o, spuse Naomi. Numai că nu ştia cât de scurtă urma să fie.

— Crezi că s-a prefăcut tot timpul, Marty? întrebă Flaherty.

— Tu ce părere ai, Abel? îl întrebă Vail pe detectivul cel taciturn.

— Eu nu cred şi nici n-am crezut vreodată că a existat un Roy. Cred că Raymond Vulpes e o legendă. Stampler a fost şi rămâne un ucigaş psihopat, inteligent şi cu sânge rece.

— Ai putea fi ceva mai explicit? îl întrebă, zâmbind, Venable.

Grupul izbucni într-un râs nervos, atenuând tensiunea acumulată treptat în încăpere.

— E o şmecherie infernală, pe care n-aş vrea cu nici un preț s-o dovedesc la tribunal, totuşi sunt de acord cu Abel, spuse Vail. Cred că de zece ani încoace ne-a dus pe toți de nas.

— Tot ce întreprinde nemernicul ăsta e un mesaj adresat nouă, zise St. Claire.

— Până şi numele — Vulpea, adăugă disprețuitor Hartford.

— Ei bine, noul lui mesaj e „Prindeți-mă, dacă puteți", declară solemn Vail. Aflați că mâine dimineață Raymond Vulpes pleacă de la Daisyland pentru şase săptămâni. Şi vine aici. Abel, vreau doi oameni care să urmărească Vulpea – douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru – nu chiar să se țină scai de el, dar să fie îndeajuns de aproape, încât să-l poată filma pe o casetă video. Să vedem cu cine stă de vorbă, pe cine contactează, unde se duce.

— Adică, ceva similar cu hărțuirea, nu-i aşa? întrebă dezinvolt St. Claire, scuipând tutunul în ceşcuța lui.

— Nu, răspunse Vail cu aceeaşi nonşalanță. Hărțuire ar fi dacă l-am târî pe o alee şi l-am cotonogi în bătaie.

Răspunsul lui Vail îi luă pe toți prin surprindere. Niciodată nu-şi văzuseră şeful atât de pornit, cuprins de o furie atât de nestăpânită.

— Rămâne întrebarea cea mare, spuse Flaherty. Cum l-a depistat pe ucigaşul în serie şi cum îl dirijează?

— Uităm cu toții un lucru, vorbi St. Claire. Au mai existat încă douăzeci şi trei de casete admise ca probe la procesul Stampler.

— Alte douăzeci şi trei de casete? repetă Vail.

— Mi-aduc aminte, spuse Venable. Nu mai ştii, Marty? Judecătorul Shoat a cerut să revadă toate înregistrările făcute de doctorița Arrington la interviurile cu Stampler, ca să-şi justifice decizia de a-l trimite pe acesta la Daisyland.

— La dracu', uitasem cu desăvârşire! exclamă Vail. Nu le-am recu-perat niciodată.

— Le-a recuperat Molly Arrington, îl informă St. Claire. Cam la o săptămână după terminarea procesului. La ea au fost în toți aceşti zece ani, dacă le-o fi păstrat.

— De ce să nu le păstreze? întrebă Parver. Mie mi se pare că reprezintă un excelent material de studiu.

— Asta mă duce cu gândul la un lucru, îşi dădu cu părerea Venable. Poate că ați mers pe firul problemei exact în sens invers.

— Ce vrei să spui? o întrebă Stenner.

— Poate că nu Stampler l-a descoperit pe ucigaşul în serie, răspunse Venable. Poate că ucigaşul a venit la el.

30

— Ce zici, Raymond? întrebă Terry. Vrei să mergi la cantină, să mai mănânci o dată cu colegii înainte de a pleca?

— Am rezistat zece ani fără să mănânc împreună cu ei, răspunse Vulpes. De ce să-mi stric obiceiurile? Aştept până ajungem în centru, unde am să-mi iau o înghețată cu sos de ciocolată şi un hot dog.

Terry începu să râdă.

— Tu cu înghețatele tale. Trebuie să închid uşa după mine. Ştii, regulamentul.

— Sigur. Ce mai contează o oră în plus sau în minus? Şi-apoi, trebuie să-mi împachetez uneltele.

— Aşa e. Sunt mândru de tine, Raymond.

— Mulțumesc, Terry. O să-mi lipseşti.

— Şi tu mie. Râse. Ce dracu', eşti singurul de aici cu care pot să schimb o vorbă şi să primesc un răspuns cu cap. Îți aduc o Coca-Cola.

— Mulțumesc.

Terry închise uşa şi o încuie cu cheia. Vulpes ascultă paşii care se îndepărtau pe coridor. Deschise unul dintre dulapurile aflate în atelierul de reparații şi scoase un aparat video, pe care-l puse pe masa de lucru. Apoi luă o mică şurubelniță şi desfăcu cele patru şuruburi ale carcasei, dând-o deoparte. Sprijini capacul într-o parte a aparatului, astfel încât acesta să nu poată fi văzut dinspre uşă.

Se uită în partea cealaltă a dreptunghiului, la ghişeul comercial aflat faţă în faţă cu fereastra lui. Era un mic birou unde lucrau trei femei. Două dintre ele stăteau în prag. Cea de a treia, Verna Mableton, se plimba încoace şi încolo prin dreptul ferestrei, vorbind la telefonul portabil. Verna le făcu semn cu mâna celorlalte două femei, care plecară. Ea se aşează pe colţul mesei de lucru, continuând să vorbească.

Vulpes o urmărea cu figura lipsită de orice expresie. Din când în când, arunca o privire spre uşa atelierului de reparaţii.

În interiorul aparatului video se găsea un mic computer artizanal. Măsurând cincisprezece centimetri lungime, zece lăţime şi cinci înălţime, era alcătuit dintr-o mică tastatură având deasupra un ecran senzitiv miniatural, de formă dreptunghiulară. Alături se vedea o cutie neagră şi pătrată, cu latura de şapte centimetri şi jumătate şi înaltă de cinci. Vulpes scoase cele două piese, le puse pe masa de lucru şi, cu ochii la uşă, conecta cutia neagră la minicomputer cu ajutorul unei bucăţi de cablu telefonic lungă de cinci centimetri.

Vulpes era mândru de minicomputer. Acesta era, de fapt, un modem cu tastatură, pe care-l confecţionase el însuşi până la ultima piesă. De cutia transmiţătorului era şi mai mândru. Aşteptase răbdător mai mult de un an până când se defectase unul dintre computerele secţiei de achiziţii. Amânase reparaţia până sâmbătă, când nu era nimeni în birou. Paznicul aşteptase afară, la soare. Vulpes demontase telefonul portabil şi făcuse schiţa circuitului. Construcţia durase cinci luni, timp în care îşi procurase materialul necesar piesă cu piesă, câte una la fiecare comandă primită, astfel încât să nu trezească suspiciuni. Îi luase alte patru luni până realizase copia radiotelefonului din biroul de achiziţii. În realitate, acesta era un simplu dispozitiv de formare a numărului, ataşat la modem.

Privi din nou la biroul din cealaltă parte a curţii. Verna se ridică în picioare, încuviinţă din cap şi puse telefonul portabil

pe suportul lui. A-poi îşi luă poşeta şi ieşi. Vulpes deschise minicomputerul şi tastă MODEM. Aparatul bâzâi o clipă, apoi pe micul ecran apăru comanda ENTER. Tastă numărul de telefon şi aşteptă. Cifrele clipiră şi după câteva secunde clipi de trei ori cuvântul CONTACT. Atunci începu să scrie.

EŞTI ACOLO, HIDRA?
DA, VULPE, CA ÎNTOTDEAUNA.
A SOSIT MOMENTUL.
OH, MULȚUMESC, VULPE.
WILLIAM DIEHL
EŞTI GATA?
DA, VULPE, DINTOTDEAUNA.
AI STUDIAT LISTA?
PE TOȚI PATRU.
ŞI?
ALEGE.
EXCELENT, CA ÎNTOTDEAUNA, HIDRA.
MULȚUMESC, VULPE. CINE VA FI?
TU AI VREO PREFERINȚĂ?
ORICE TE FACE FERICIT, VULPE.
CRED...
DA?
CRED CĂ VA FI ÎN NOAPTEA ASTA.
OH, VULPE, ÎN NOAPTEA ASTA! MULȚUMESC, MULȚUMESC, VULPE.
HIDRA?
DA, VULPE.
ŞTII CE SĂ FACI PE URMĂ?
OH, DA, VULPE, ŞTIU CE SĂ... VINE CINEVA.
FĂ NUMĂRUL TREI.
NUMĂRUL TREI! DA, DA, VULPE, DA! PE CURÂND...

Vulpes tastă cuvântul END şi ecranul se stinse. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Penisul îi intrase în erecție. Se aşează, aplecându-se astfel, încât obrazul să rămână ascuns

după capacul aparatului video. Gâfâia. Brusc, se eliberă. Icni, răsuflă lung şi, în cele din urmă, îşi îndreptă spatele. Trase de mai multe ori aer în piept şi începu să fredoneze ceva ca pentru el, încetinind treptat ritmul până când din gât îi ieşi doar un fel de horcăit. Bătăile inimii reveniră încet la normal. Oftă adânc.

Deconectă cutioara şi trase capacul glisant al lădiței cu unelte. Împachetă minicomputerul şi cutia transmițătorului în foiță de aluminiu, apoi le puse pe fundul lăzii, acoperindu-le cu celelalte unelte.

Gata, pentru moment am terminat.

31

Pilotul bimotorului ateriză pe o fâşie de iarbă dintr-un orăşel pe nume Milford, aflat în sudul statului Indiana. Cum nu-i aştepta nici un Tony la volanul vreunui Cadillac, Vail şi St. Claire închinară o maşină la micul aeroport şi parcurseră cei nouă kilometri spre sud, traversând râul Flatrock şi îndreptându-se spre clinica Justine. Spitalul contrasta plăcut cu Daisyland. Era despărțit de autostradă printr-o fâşie de pădure lată de aproape un kilometru, aflată la capătul unei alei prunduite. La ieşirea din pădurice, în fața lui Vail şi St. Claire se vedea clinica Justine, care aducea mai curând a fermă colectivă decât a spital de psihiatrie. Un grup de vechi clădiri din cărămidă se ridicau în jurul unui mic lac. Un siloz înalt şi singuratic străjuia ca o sentinelă în mijlocul câmpului întins dintre clinică şi pădure. În spatele clădirilor, pe unul din malurile lacului, se vedea un gard înalt, din sârmă împletită, care îm-prejmuia ceea ce părea a fi un enorm teren de joacă. Mai mulți copii se învârteau agățați de o roată, supravegheați de o femeie îmbrăcată într-o jachetă groasă roşie, care stătea în apropiere, citind o carte. Un ponton, având în capăt un debarcader cu acoperiş de tinichea, înainta

spre mijlocul lacului, iar la vreo douăzeci de metri de mal se legăna uitată o plută. Locul părea primitor, spre deosebire de atmosfera rece şi rău prevestitoare de la Daisy, care amintea de o colonie de muncă silnică.

— Seamănă cu o tabără de vară, unde am mers o dată în copilărie, spuse St. Claire.

— Nu ştiu cum se face, dar niciodată nu mi te-am putut închipui copil, replică Vail.

— Aveam vreo nouă ani. Mamă, cât o detestam! Trebuia să înotăm în lac, cred că erau câteva grade sub zero. În cele două săptămâni cât am stat acolo tot timpul am avut buzele vinete. Tăcu şi scuipă afară pe geamul portierei. Cum spuneai că-l cheamă pe tipul ăsta?

— Lowenstein. Doctorul Fred Lowenstein. El e directorul.

— E un tip de treabă?

— La telefon a fost foarte amabil.

— Zici că ea n-a vrut să stea de vorbă cu tine?

— Secretara mi-a spus că era într-o şedinţă, aşa că am cerut cu directorul.

— El ştie despre ce e vorba?

— În linii mari.

Opriră în faţa a ceea ce părea a fi corpul principal – o clădire masivă din cărămidă, cu acoperiş de ardezie — şi parcară în faţa intrării, alături de alte maşini, într-un un spaţiu oval, presărat cu prundiş. La coborârea din maşină, dinspre lac şuierau rafale de vânt, ridicând vârtejuri de praf. Nu departe de ei, un băieţandru spăla cu furtunul o camionetă veche.

— Îl căutăm pe doctorul Lowenstein, i se adresă Vail. Biroul lui e în acest corp?

Băiatul dădu din cap şi-i urmări cu privirea în timp ce intrau.

Holul clădirii era un spațiu enorm, cu tavan înalt şi un uriaş şemineu înconjurat de canapele şi scaune vechi, scămoşate şi decolorate. Recepționera, o femeie îndesată, de vreo cincizeci de ani, cu părul cenuşiu-albăstrui şi unsuros, ridicat cu agrafe în creştetul capului, şedea în spatele unei mese de lucru zgâriate din lemn de arțar, aşezate oblic față de intrare. Pe perete, în spatele ei, se vedea un tablou de mari dimensiuni, o reproducere Audubon a unui botgros, aplecat puțin într-o parte. Singurul obiect modern din întreaga încăpere era centrala telefonică.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă ea îndatoritoare.

— Sunt Martin Vail şi am venit să-l văd pe doctoral Lowenstein. Am întâlnire cu dumnealui.

— De la Chicago?

— Întocmai.

— Păi, nu v-a trebuit prea mult ca să ajungeți, zise ea, ridicând receptorul telefonului.

— Miracolele aviației, explică St. Claire, cu o sclipire în ochi.

Ea îl privi o clipă peste ochelarii fără rame, apoi vorbi la telefon:

— Domnule doctor, au sosit musafirii dumneavoastră din Oraşul Vuiturilor. Aha, aşa le-am spus şi eu. Miracolele aviației. Bine. Acoperi receptorul cu palma. Prima uşă la dreapta, zise ea, făcând semn către unul din coridoare, unde se vedea o uşă deschisă, şi zâmbindu-i malițios lui St. Claire.

Lowenstein era un bărbat solid ca un taur, lat în umeri, cu un păr castaniu şi zbârlit care-i cădea peste urechi, făcând cârlionți în jurul gulerului cămăşii ecosez. Purta mânecile suflecate aproape până la cot şi pantaloni uzați, de catifea reiată, lucioşi la genunchi. Avea un chip plăcut şi roşcovan, ochi căprui şi calzi, şi un fel de a fi agreabil şi neconformist,

opus atitudinii rezervate a lui Woodward, fumătorul de pipă. Şedea la masa de lucru cu capac, aplecat deasupra unui fluture mare şi galben fixat pe un pătrat de carton alb, pe care-l studia cu lupa. O ceaşcă de ceai rămăsese uitată printre teancurile de hârtii şi fascicule îngrămădite pe birou. Când Vail bătu în tocul uşii, doctoral ridică privirea.

— Doctor Lowenstein? Numele meu e Martin Vail. Dumnealui este Harve St. Claire.

— Ei, dar zău că n-aţi zăbovit pe drum, zise el cu glas gros şi mârâit.

— Avem la dispoziţie un bimotor Cessna, pentru cazuri de necesitate, răspunse Vail. Într-o oră parcurgi cât în trei la volanul maşinii.

— Chiar aşa.

Puse deoparte lupa şi întinse o mână bătătorită, în care mâna lui Vail dispăru cu totul.

— Frumos exemplar, comentă St. Claire, făcând semn din cap spre fluturele prins de carton.

— Nu-i decât un fluture obişnuit, răspunse Lowenstein. L-am găsit azi-dimineaţă pe pervaz. M-am gândit că poate le va face plăcere copiilor să-l studieze. Vă pot oferi ceva? Ceai, cafea?

— Nu, mulţumim, răspunse Vail. Lowenstein se rezemă de spătarul scaunului şi arătă cu mâna lui uriaşă către două scaune de lemn. Vă sunt recunoscător pentru ajutorul acordat, domnule doctor, începu Vail. Nu v-aş fi deranjat, dacă Molly ar fi acceptat să vorbească la telefon cu mine.

— Înţeleg problema dumneavoastră, domnule Vail, dar nu cunosc mare lucru despre cazul Stampler. Impresia mea e că dumneavoastră trebuie să discutaţi direct cu Molly. Pe de altă parte, sunt convins că şi dacă aţi fi vorbit cu ea la telefon, tot ar fi refuzat să vă întâlnească.

— De ce?

— În urmă cu patru ani, Molly a suferit o cădere nervoasă. O combinaţie de oboseală, deprimare şi alcool. A fost pacienta noastră timp de un an şi jumătate.

— Îmi pare rău. N-am ştiut...

— A depăşit principalele momente critice. Au existat şi unele efecte secundare. Vreme de vreun an a manifestat agorafobie. A locuit aici. Nu voia să plece. Spre meritul ei, a reuşit să treacă şi de asta. Acum are o căsuță nu departe pe şosea. Şi-a cumpărat maşină. În prezent, lucrează îndeosebi cu copiii, şi cu mult succes. Evită să se facă remarcată. După cum ştiți, e o capacitate. A absolvit universitatea din Indiana cu *magna cum laudae.* Are un suflet minunat.

— Ştiu toate acestea, domnule doctor, răspunse Vail. Cazul Stampler a reprezentat pentru ea o realizare remarcabilă.

— Chiar la asta am făcut aluzie. Cred că a rămas marcată.

— În ce fel?

— N-am putut preciza niciodată. La înapoiere era... ăă... foarte re-zervată. Mult timp a refuzat să vorbească despre acea experiență. De fapt, nici n-a făcut vreodată referiri decât în termeni de strictă specialitate. Cu siguranță că nu-i o experiență pe care şi-ar dori s-o retrăiască.

— De ce ne-ați chemat aici, dacă ea refuză să discute cu noi?

— Pentru că problema dumneavoastră e foarte gravă. Molly e acum suficient de întremată ca s-o înfrunte şi s-o lase în urmă, ca fiind de domeniul trecutului.

— Sunteți psihologul ei?

— Am fost. Dar e şi o prietenă la care țin mult, aşa cum a fost vreme de cincisprezece ani. La căderea nervoasă au contribuit şi necazurile fratelui ei. Cunoaşteți situația?

Vail încuviință din cap.

— Sindrom post-Vietnam?

— Da. E catatonic. Nu şi-a mai revenit. O situație destul de greu de suportat.

— La dumneavoastră e o atmosferă extrem de plăcută, spuse Vail. Dacă Molly a avut de suferit din pricina acelei experiențe, nu-mi pot imagina un loc mai bun unde să se

refacă. Categoric, între Daisyland şi clinica Justine e o deosebire ca de la cer la pământ.

— Mulțumesc. Aici nu ne prea preocupă aparențele, zise el.

— Aşadar, Molly a fost de acord să ne întâlnească?

— I-am spus că este o situație gravă. Nu i-am dat amănunte. Are încredere în aprecierile mele.

— Mulțumim. Vail şi St. Claire se ridicară să plece. Din prag Vail întoarse capul. Apropo, domnule doctor, mi-ați putea face descrierea unui psihopat? Nu în termeni psihiatrici, doar în linii generale.

Lowenstein îl privi o clipă, apoi încuviință din cap.

— Complet amoral, de regulă paranoic, adună în el multă ură, pe care reuşeşte s-o ascundă. Țineți minte băiatul din turn, în statul Texas? Nimeni nu şi-a închipuit câtă ură exista în el până când n-a transformat oraşul în poligon de tir. Totodată, psihopații tind să-şi considere semenii inferiori lor, îi disprețuiesc, sunt antisociali şi mincinoşi patologici. Pentru ei legea nu există.

— Pot fi şi asasini?

— Posibil. Depinde de cantitatea de ură adunată în ei. Dar, în egală măsură, pot fi fermecători, inteligenți, spirituali, adesea agreați în societate. De ce?

— Cred că Aaron Stampler se potriveşte la perfecție cu această des-criere.

— Un tip cuceritor, da?

Vail confirmă din cap.

— Păi, asta ne mai ține şi pe noi în pâine, domnule Vail, comentă Lowenstein, aplecându-se din nou asupra fluturelui. A doua uşă la stânga. Molly vă aşteaptă.

Salonaşul doctoriței Molly Arrington se găsea chiar lângă biroul în care lucra ea, fiind o mostră de eleganță şi simplitate. Era o încăpere mică, primitoare şi confortabilă, dominată de canapeaua de un verde vegetal, cu perne bine

umflate. Două fotolii-leagăn din stejar de culoare închisă completau locurile de stat jos, aflate toate în jurul unei vechi măsuțe de cafea. Pereții erau tapetați în dungi cenuşiu cu alb. O pătură mițoasă, având brodată în mijloc o vacă caraghioasă, alb cu negru şi cu ochi lipsiți de irişi, acoperea un braț al canapelei, iar în colțul mesei se vedea o vază înaltă şi subțire, cu un singur fir imens de margaretă galbenă. Pe unica fereastră a încăperii pătrundea o lumină blândă, aruncând umbre lungi prin unghere.

— Bună, Martin, salută Molly cu glas abia şoptit, ivindu-se din umbre.

Vail rămase şocat de înfățişarea ei. Era mai scundă decât şi-o amintea, cu pielea, cândva fără cusur, ridată de cearcănele vârstei şi ale dramei, cu părul castaniu-deschis brăzdat de şuvițe cărunte şi tuns scurt până la urechi. Ochii de un albastru-deschis aveau o privire aproape rătăcită. Se vedea limpede că cele optsprezece luni petrecute în spital lăsaseră urme – şi totuşi, umerii drepți şi bărbia ridicată îi dădeau o aureolă de perseverență şi sinceritate.

— Bună, Molly. Mă bucur să te revăd.

— Zece ani, spuse ea. A trecut atâta timp. Nu te-ai schimbat deloc. Intră şi ia loc. Zâmbi către St. Claire. Eu sunt Molly.

— Harve St. Claire, doamnă doctor. Încântat de cunoştință.

Vail se aşează pe canapea, iar St. Claire se instală într-unul din fotolii şi se lăsă, oftând, pe spate.

— Locul acesta e minunat, zise Vail. Îmi aminteşte în mod bizar de o şcoală pregătitoare din Noua Anglie. Acum înțeleg de ce îți place aici.

— Fred o numeşte „tabără", spuse ea. Am locuit aici un timp.

— Ne-a povestit.

— Acum stau în oraş. Merg la cumpărături, la cinema, continuă ea, cu un surâs îndurerat. M-am vindecat de agorafobie.

— Îmi pare rău că ai fost bolnavă. N-am ştiut.

— Mulțumesc. A fost o experiență stranie să fac parte dintre pacienți, nu dintre medici. Să schimb locul medicului cu cel al pacientului. Asta mi-a dat o nouă viziune asupra vieții, adăugă ea, punând capăt oricărei discuții pe tema anilor de suferință. Scoase din sertar o scrumieră şi o aşează pe măsuța de cafea. Puteți fuma aici, le spuse. Părea atât de calmă, încât Vail se întrebă dacă nu cumva era sub efectul vreunui tranchilizant. Ce s-a mai întâmplat cu Tommy Goodman? întrebă. E tot cu voi?

— Tommy a cunoscut o prințesă a vinului din Napa Valley şi s-a însurat cu ea, iar acum e vicepreşedinte al companiei tatălui ei. Are un Rolls şi un băiețel de trei ani, care seamănă cu o nevăstuică.

Ea râse – un râs plăcut şi destins – cu capul lăsat pe spate şi cu ochii închişi.

— Tommy magnat, nu-mi vine să cred. Dar tu?

— Eu sunt procuror districtual.

— Glumeşti.

— Din păcate, nu. Harve, care mă însoțeşte, e unul dintre principalii mei anchetatori. El a ajutat la găsirea lui Pancho Villa.

— Nu sunt chiar aşa bătrân, doamnă, chicoti St. Claire.

— Naomi?

— Tot la cârma corabiei.

— Am aflat de Judecător, era prieten cu mătuşa mea. Ce trist! A fost un gentleman. Mereu cu o garoafă proaspătă la butonieră.

— Îmi lipseşte tare mult, mărturisi Vail. Fără el, lucrurile nu mai au hazul de odinioară.

— Care lucruri?

O clipă Vail păru derutat de întrebare, apoi răspunse:

— Cred că toate.

Ea se ridică şi se duse în celălalt capăt al camerei, la micul frigider din colț.

— Ce ziceți de nişte Coca sau suc de fructe?

— Cu plăcere, eu aş vrea o Coca.

— La fel, doamnă, zise şi St. Claire.

— Aveți ceva împotrivă să beți din sticlă?

— Nici nu pot fi băute altfel, zâmbi St. Claire.

Ea deschise trei sticle, şterse cu grijă gura fiecăreia cu un şervețel de hârtie, le înfăşură în trei şervete de pânză şi le aduse la masă. Se aşează şi-şi aprinse o țigară.

— E în legătură cu Aaron Stampler, nu-i aşa? Mă refer la venirea ta aici.

— Da.

— Urmează să i se dea drumul?

— Cum de-ai ghicit?

— Păi, au trecut zece ani...

— Asta ce vrea să însemne?

— Între timp se putea vindeca.

— Pentru Stampler nu există vindecare.

— Aşa ziceai şi acum zece ani.

— Voiam să fiu sigur că, dacă se *va vindeca,* va fi eliberat, nu trimis la Rock Island să-şi ispăşească sentința. Dar nu mi-am închipuit niciodată că aşa ceva se va întâmpla.

— Care-i diagnosticul?

— Ai auzit vreodată de personalitate rezultantă?

— Bineînțeles.

— Psihiatrul lui susține că Aaron a dezvoltat o nouă personalitate, pe nume Raymond Vulpes. Se pare că Aaron şi Roy s-au dus în acel loc rezervat personalităților scindate, adică în iad.

— Eşti puțin cam cinic, Martin. Nu ai un oarecare sentiment de satisfacție ştiind că l-ai salvat?

— Nu.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Pentru că nu-l cred. Nu cred că a existat vreun Roy şi sunt convins că Raymond e o ficțiune zămislită de imaginația lui Aaron — nu adevăratul lui eu – la care a contribuit şi orgoliul lui Woodward.

— Sam Woodward? El e medicul lui Aaron?

— El i-a fost medic timp de aproape zece ani. Îl cunoşti pe Woodward?

— Numai ca reputație.

— Care este...?

— Excelentă. E foarte respectat în breasla noastră. Tu crezi că Aaron Stampler ne-a tras pe sfoară pe Sam Woodward, pe tine, pe mine, pe psihiatrul statului, pe avocata acuzării, pe judecător...

— Pe toți. Da, aşa cred. Cred că-i nebun de legat şi, totodată, un actor de mâna întâi.

— Imposibil, Martin.

— Îți aminteşti cum mi-ai povestit că o clipă înainte de prima apariție a lui Roy camera s-a răcit dintr-o dată şi n-ai mai avut aer? Ții minte?

— Da, îmi amintesc foarte bine. Niciodată n-am trăit o astfel de senzație.

— La fel mi s-a întâmplat şi mie când am intrat şi l-am întâlnit pe Stampler – sau Vulpes – prima oară după zece ani. A fost ca un semn rău. Ca şi cum m-aş fi aflat în prezența unui rău îngrozitor. Nici mie nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva.

— Anticiparea. E clar că ai păstrat o amintire vie a descrierii mele. Tu te-ai aşteptat la asta şi...

— Mi s-a întâmplat înainte de a da ochii cu el. Nici măcar nu ştiam că era acolo.

Urmă o pauză, apoi ea întrebă:

— Ai avut un sentiment de nelinişte când te-ai dus acolo?

— Nu mă simțeam în largul meu.

— Fiindcă urma să-l vezi pe Aaron?

— Poate şi din cauza asta. Dar, mai ales, pentru că nu-mi place Daisyland.

— Nici nu se pune problema să-ți placă, Martin. Doar nu te duci la teatru.

— Nu asta am vrut să spun. Locul acela are... nu ştiu... ceva... un fel de disperare. O călăuzea treptat către motivul venirii lor la sanatoriu. Încerca să imprime dialogului o

fluență firească, determinând-o să se încreadă în el ca altădată, fără să reuşească pe deplin. Se întoarse către St. Claire: Harve, vrei să ne laşi singuri câteva minute? St. Claire se scuză şi ieşi din cameră. Ceea ce am să-ți spun acum încalcă în mod normal principiul confidențialității dintre avocat şi client, începu Vail. Dar cum tu ai fost psihiatrul lui, îți pot vorbi deschis. Şi tu eşti legată de acest principiu. Îi relată ultimele cuvinte pe care i le adresase Aaron la terminarea procesului. Nu glumea, precizează Vail în încheiere. Cred că, în orgoliul lui, trebuia să-mi aducă la cunoştință acest lucru.

— De ce nu mi-ai spus atunci?

— De ce? Ce dracu', n-ar fi dus la nimic bun. La numai cinci minute după proces, Stampler se putea opri pe treptele tribunalului, declarând tuturor că era perfect sănătos şi că le ucisese cu sânge rece pe cele trei persoane. Nimeni n-ar mai fi putut face nimic. Se recunoscuse vinovat de trei crime, sentința fusese pronunțată şi declarată definitivă. Nimic nu mai putea schimba situația, Molly. Altfel, ar fi însemnat să fie judecat de două ori pentru aceleaşi acuzații.

— Tot tu mi-ai spus că sarcina ta era să descoperi punctele vulnerabile şi să te foloseşti de ele împotriva legii, determinând schimbarea ei.

— Într-o sală de judecată. Nu înțelegi că nu-l putem *aduce* pe Raymond Vulpes la tribunal? Şi tu, şi eu suntem legați de principiul confidențialității. Dacă m-aş fi dus la judecătorul Shoat şi i-aş fi spus că am făcut o greşeală, bazându-mă pe declarația lui Stampler, riscam să fiu dat afară din magistratură. Cunoscând sentimentele lui Shoat față de mine, probabil că aşa s-ar fi şi întâmplat. Prin urmare, la ce bun să-ți fi destăinuit *ție* ce-mi spusese Stampler? Nici tu nu puteai face absolut nimic.

— Aşadar, a sosit vremea să fie pus în libertate, iar tu vrei să-l ții în continuare închis din pricina unor vorbe pe care le-a rostit acum zece ani?

— Problema e mult mai complicată.

— Nu-i problema *mea,* Martin.

— Adevărat, dar am nevoie de tot ajutorul pe care mi-l poți oferi. Vulpes va umbla în libertate. Nu pot face nimic să împiedic asta şi el o ştie foarte bine. Woodward e convins că Stampler şi Roy nu mai există. El crede în Raymond Vulpes. A reuşit să-i convingă şi pe cei din consiliul medical al statului.

— Nu-i un gând prea plăcut. Şi eu iubesc medicina la fel de mult pe cât iubeşti tu dreptul. Dacă e adevărat, nu ştiu... e ca şi cum amândoi ne-am fi pervertit meseriile.

— Tu nu. Tu ți-ai făcut meseria.

— Mă tem că nu prea bine.

— Ne-a înşelat pe amândoi, Molly. Dar mie mi-a convenit să fiu înşelat, eu am vrut să-l cred, pentru că era singurul mod de a câştiga procesul. Ce ironie, nu-i aşa? Cea mai mare teamă a mea e să nu acuz un nevinovat, însă acum trebuie să trăiesc cu sentimentul că am salvat un vinovat.

— Atunci, fii un om practic. Dacă nu se poate face nimic, nu te mai gândi. Nu mai este treaba ta.

— Ba este, pentru că aşa vrea *el.*

— Cum adică aşa vrea *eP.*

Vail îl chemă înăuntru pe St. Claire.

— Ce-ți aminteşti cel mai bine în legătură cu asasinarea episcopului? o întrebă Vail.

— Cel mai bine? Fotografiile, răspunse Molly. Erau cutremurătoare.

— Ce altceva? Dar ministranții? Mai ții minte numele lor?

— Mă tem că nu. Îmi amintesc că Aaron i-a omorât.

— Nu pe toți. Unul a scăpat. Numele lui era Alex Lincoln. Ți-o aminteşti pe prietena lui Stampler?

— Da. Am întâlnit-o o dată. În căminul acela...

— Casa Mântuitorului. Se numea Linda Gellerman.

— Era foarte speriată. Şi era însărcinată. Din câte îmi amintesc, voia să facă un avort.

— Aşa e. Şi-a refăcut viața, s-a căsătorit acum doi ani cu un om de treabă şi a născut un băiețel.

Ea zâmbi.

— E plăcut să auzi o poveste cu sfârşit fericit.

— Din păcate, nu acesta e sfârşitul. Acum câteva luni, cineva a pătruns în locuința ei într-o dimineață şi a făcut-o bucățele, sub ochii copilului.

— Oh...

— Apoi cineva a făcut acelaşi lucru şi cu Alex Lincoln. Exact aceeaşi metodă ca şi la crimele lui Stampler, inclusiv mutilarea genitală şi simbolurile scrise pe ceafă. Ştim că ambele omoruri au fost comise de aceeaşi persoană — unul, în sudul statului Illinois, celălalt, lângă St. Louis. Dar Stampler se află încă în secția de maximă securitate şi nu a primit scrisori sau vizite de aproape zece ani.

— Şi tu crezi că are vreun amestec?

— Cam aşa ceva.

— Cum?

— Nu ştim cum şi nu ştim de ce. Dar sunt convins că el îl dirijează pe imitatorul său. Noi – Harve şi cu mine – credem că faptul ar putea avea o legătură cu transferul afectiv.

— Cu transferul afectiv? Nu înțeleg.

— Nu-i aşa că transferul face uneori ca pacientul să se aştepte la lucruri absurde din partea celor în mijlocul cărora trăieşte şi lucrează? Nu-i aşa că retrăirea poate crea unele probleme?

— Da. Există şi alte motive. De regulă, oamenii caută să obțină încuviințarea părinților sau a supraveghetorilor. Neîmplinirea acestor aşteptări poate duce la ură ori la alte tipuri de comportament lipsit de maturitate.

— Sau chiar mai rău?

— Da.

— Iar aceste tendințe ar fi imediat remarcate de un psihiatru, nu-i aşa?

— De regulă, simptomele de comportament anormal sunt cauza primordială a punerii pacientului sub tratament.

— Nu asta te-am întrebat.

— Ce vrei să spui?

— Că poate o persoană pe care o tratai e posibil să fi avut probleme mentale mult mai serioase decât...

Obrajii ei începură să se îmbujoreze şi în glas i se strecură o undă de iritare.

— Nu ai o părere prea bună despre priceperea mea profesională, adevărat, Martin?

— Bineînțeles că am!

— Nici măcar nu m-ai chemat la proces ca martor.

— Treaba ta fusese făcută, Molly. Ce naiba, dacă nu erai tu...

Se opri, dându-şi seama ce era pe cale să spună.

— Dacă nu eram eu, nu te-ai găsi acum la strâmtoare, asta voiai să zici?

— Nu, nu, nu. Clătină din cap. Eu sunt răspunzător pentru situația în care mă aflu, nimeni altcineva.

— Atunci nu mai insinua...

— Nu insinuez nimic!

— Insinuezi că unul dintre pacienții *mei* e ucigaşul pe care-l cauți.

— Nu, credem că acest lucru e *posibil,* atât şi nimic mai mult. Mai ai casetele înregistrate cu Stampler?

— Da, le am.

— Unde sunt?

— Încuiate la loc sigur.

— Unde anume?

— În biroul meu.

— Le putem vedea?

— Ce încerci să dovedeşti?

— Le putem vedea, te rog?

Ea se ridică şi deschise uşa care dădea în biroul personal. Pereții erau acoperiți cu dulapuri de cărți din lemn de stejar, cu uşi de sticlă. Toate erau pline de rapoarte şi dosare. Aproape în capătul unui raft se vedeau casetele Stampler, douăzeci şi trei la număr, fiecare în cutia ei neagră, având marcată data pe cotor. Mai existau alte câteva dulapuri cu dosare, toate încuiate.

— Păstrez casete audio cu majoritatea interviurilor, precizează Molly, cu o undă de sarcasm. Le țin în dulapurile încuiate.

— Le laşi vreodată descuiate? Vreau să spun, pe timpul zilei, atunci când te mai foloseşti de ele?

— Casetele nu au părăsit niciodată acest birou.

— Ai discutat cu cineva despre ele?

— Am discutat cazul, în termeni strict medicali.

— Fără detalii, de pildă despre ministranți?

— Categoric, nu. Niciodată. Informațiile sunt confidențiale. Şi, totodată, un material de studiu neprețuit. Se opri şi pe frunte îi apărură cute. Mă iei la întrebări de parcă aş sta în boxa martorilor şi asta nu-mi place deloc!

— Încerc să-mi dau seama cum a aflat imitatorul lui Stampler des-pre Linda şi despre Alex. Casetele sunt o posibilitate foarte logică. Ai menționat vreodată ceva în legătură cu mobilul asasinării lui Rushman față de...

— Ştii bine că nu puteam s-o fac, chiar dacă aş fi vrut. Port o răspundere față de pacientul meu. Tu îmi ceri să încalc principiul confidențialității.

— Nu te juca cu mine, Molly, zise Vail, începând să se înfurie. Aici nu vorbim despre relația psihiatru-pacient, ci despre un măcel. Nu crimă – *măcel!* Stampler e un ucigaş în masă. Vrei o listă? Shackles. Propriul lui frate. Mary Lafferty, fosta sa prietenă. Un tip din Richmond, nici măcar nu ştim cum îl cheamă, pentru numele lui Dumnezeu! Rushman, Peter Holloway, Billy Jordan, Alex Lincoln şi biata Linda Gellerman, care încerca să-şi refacă viața distrusă, undeva într-un orăşel pierdut pe hartă. Numără-i, stimată doamnă, sunt nouă – iată ceva ce *ştim!* Nu-mi vorbi mie despre confidențialitate când se plimbă liberi doi măcelari.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? Cum îndrăzneşti...

— Molly, cineva pe care l-ai tratat sau cu care ai lucrat ar putea fi ucigaşul în serie dirijat de Stampler. Gândeşte-te la

asta — amândoi ar putea fi pacienții *tăi.* Vrei să-i protejezi, invocând principiul confidențialității între medic şi pacient?

— La fel ai proceda şi tu, dacă ți-ar fi clienți, ripostă ea.

Vail şovăi o clipă. Dintr-o dată, îşi recăpătă calmul şi începu să vorbească aproape în şoaptă.

— Stampler *a fost* clientul meu, zise el. Atunci am comis o greşeală. Acum încerc s-o îndrept. Nu avem nevoie de detalii. Nouă ne trebuie nume. Le putem verifica în mod discret. Nu vom leza şi nu vom pune pe nimeni în situații delicate, însă trebuie să oprim omorurile.

Ea nu răspunse. Se ridică şi se pierdu printre umbrele încăperii, devenind numai o siluetă fragilă într-un ungher. St. Claire se foi stânjenit pe scaun, şocat de atacul lui Vail asupra doctoriței Arrington. Simțea nevoia să mestece tutun. Liniştea din cameră era tulburătoare. Apoi, la fel de brusc pe cât izbucnise, Vail se cufundă în tăcere. Îşi plecă umerii şi clătină din cap. Impasul marcat prin tăcere se prelungi cinci minute încheiate. Până la urmă, Molly sparse gheața.

— Oricum, totul e o simplă supoziție, spuse ea într-o doară.

— Sunt nevoit să vă contrazic, doamnă, interveni cu blândețe St. Claire, rupând, în sfârşit, tăcerea. În adâncul sufletului sunt convins că imitatorul lui Stampler provine de aici, tot aşa cum sunt convins că Stampler îşi bate joc de dumneavoastră şi de noi. Nu pretind să înțeleg motivul, dar presupun că sunteți singura dintre noi trei care ar putea măcar spera să înțeleagă. În mintea mea nu există nici un dubiu că omul acesta e un monstru absolut şi de cea mai rea speță. Nu merită nici un dram de milă, de compătimire sau de îngăduință. Şi oricine ar fi acela care îi urmează îndemnurile, e la fel de rău ca el.

— De unde ştiți? întrebă ea de la adăpostul umbrelor din cameră. Vreau să spun, chiar şi în cazul în care v-aş da nume, de unde ați şti că unul dintre ei...

Renunță să-şi ducă fraza până la capăt.

— Pentru asta va trebui să vă bizuiți pe noi. Cu siguranță că cineva a avut acces la casetele dumneavoastră. Cineva care poate a venit aici anume pentru ele şi care-l consideră pe Stampler un erou.

— Cineva care a avut posibilitatea să-i ucidă pe Linda Balfour şi Alex Lincoln în zilele respective, adăugă Vail.

— Credeți că Aaron Stampler a transformat-o pe această persoană într-un ucigaş în serie?

— Câtuşi de puțin. Cred că exista o disponibilitate, iar Stampler nu a făcut decât s-o actualizeze. Cred că, poate, într-un fel, transferul afectiv a avut un rol esențial.

Molly ieşi din umbre şi se aşează în fotoliul-leagăn, cu fața la St. Claire şi la Vail.

— Mereu vorbiți despre transfer afectiv, spuse ea.

— Din pricina unei afirmații a lui Woodward. Vail, care-şi făcuse însemnări după caseta audio, îşi scoase agenda şi începu să-i frunzărească paginile. Am găsit. Vorbea despre efectul negativ al transferului afectiv şi despre felul în care acesta creează o teamă subconştientă că vechile răni şi insulte s-ar putea repeta. Spunea că e o sabie cu două tăişuri, că teama de a retrăi toate suferințele trecutului îl poate întoarce pe pacient împotriva psihiatrului. Pe urmă a afirmat, citez: „Tiparele de comportament anormal pot fi preluate numai de indivizi care în mod normal acceptă transferul afectiv."

— E adevărat, întări ea. Nimeni nu poate transmite altcuiva norme morale aberante decât dacă receptorul este inițial capabil de un asemenea comportament.

— Vedeți, doamnă, ceea ce credem noi că s-a întâmplat – rețineți că vă vorbeşte un simplu profan — presupunerea noastră e că cel de al doilea asasin se afla sub tratament şi că a reacționat negativ la retrăire. Aşadar, acea persoană a căutat să-şi afle consolare în Stampler, iar Stampler a fost îndeajuns de inteligent ca să devină mentorul ucigaşului.

— Ucigaşul s-a transferat la Stampler?

— Da. Iar Stampler a profitat de instabilitatea ucigaşului, răspunse Vail.

— Nu suntem siguri cum l-a contactat ucigaşul pe Stampler, doamnă doctor, deocamdată nu ştim cum s-a realizat legătura, dar acesta pare a fi scenariul, din moment ce Stampler nu putea comunica cu nimeni din afară. Vreau să spun că acel cineva a venit la Aaron, nu invers.

— De ce credeți că acea persoană a fost aici?

— Din cauza casetelor. Casetele sunt singurele de unde imitatorul putea afla despre Rushman şi despre ministranți. Şi despre Linda. St. Claire tăcu o clipă, apoi adăugă: Tocmai mi-a trecut ceva prin minte. Să presupunem că persoana cu pricina nu era un pacient internat...

— Un pacient din afară? îl întrerupse Molly.

— Sau, poate, un angajat. Cineva care lucra aici, fiind totodată şi tratat pentru vreo tulburare mentală. A avut acces la dosare, l-a studiat pe Stampler... după care, poate, a plecat — poate că şi-a luat o slujbă temporară la Daisyland...

— ...Unde Stampler şi-a făcut din el un prozelit, îi termină Vail ideea.

— E foarte posibil. Nu există prea multe variante care să aibă sens.

— E cu putință, Molly? întrebă Vail.

— Păi, cu siguranță că nu-i o regulă ca pacientul să se transfere întotdeauna numai medicului.

— Deci, ceea ce căutăm noi e un psihopat care a părăsit acest loc...

— Sau care a avut concediu, sau permisie în zilele în care au fost uciși Balfour şi Lincoln, adăugă Vail.

— Vreți să spuneți că persoana ar putea fi încă aici?

— Nu, doamnă. Credem – de fapt, e tot o presupunere — că ucigaşul e la Chicago, aşteptând ca Stampler – Vulpes – să fie pus în libertate.

— Ceea ce se va întâmpla astăzi, Molly.

— De asemenea, presupunem că are o listă de viitoare victime.

— O listă alcătuită de Vulpes.

Vail îşi puse servieta-diplomat lângă el, pe canapea, o deschise şi scoase un plic mare din hârtie groasă. Luă dinăuntru trei fotografii. Îi întinse lui Molly fotografia cu cadavrul Lindei Balfour, făcută de poliție. Ea o privi îngrozită, apoi întoarse capul şi i-o înapoie.

— Alex Lincoln lucra la mesagerii. A fost ademenit într-o casă de lângă St. Louis şi asasinat. Această fotografie se găsea în coletul pe care-l aducea Alex Lincoln. La vremea respectivă, adevărații locatari lipseau din oraş.

Îi înmână fotografia Polaroid a Lindei Balfour. Molly făcu ochii mari, dându-şi seama că fusese făcută chiar de ucigaş.

— Dumnezeule!

— Eşti psihiatru, Molly, spuse Vail. Ce părere ai? Aceeaşi metodă ca şi în crimele lui Stampler. Mesaje scrise cu sânge pe ceafa victimelor. Referiri la cărțile lui Rushman, aflate acum într-o bibliotecă particulară. Şi ultimii supraviețuitori din grupul ministranților. Această informație nu a fost niciodată adusă în discuție la proces. Cum a ştiut de ei ucigaşul?

— Doamnă doctor Arrington, noi nu vă cerem să umblăm prin fişe şi nici nu vrem detalii. Dar trebuie să aflăm dacă există posibilitatea ca vreun pacient sau vreun angajat să fi luat cunoştință de aceste casete şi în caz că da, atunci unde se află el acum. Ce dracu', nu pot fi mai mult de şase sau cel mult doisprezece. Treaba noastră ar fi să restrângem lista şi să aflăm dacă vreunul dintre ei s-ar fi putut găsi la Gideon, Illinois şi St. Louis, Missouri la datele când au fost ucişi aceşti doi oameni. Vă asigurăm că nu avem de gând să cuprindem un mare număr de persoane, nici să le facem teste psihologice, dacă de asta vă temeți.

— Credeți că ucigaşul a plecat de aici la Daisyland?

— Posibil, răspunse Vail. Poate nu direct de aici, dar, în cele din urmă, a reuşit să ia legătura cu Stampler acolo.

— Şi când să fi fost aici ucigaşul?

— Nu sunt sigur, doamnă. Poate cu mult timp în urmă, dar cum prima crimă a fost comisă în octombrie anul trecut, eu aş zice că acum doi-trei ani.

— Câte persoane exista în sanatoriu, atât bolnavi cât şi membri ai personalului? întrebă Vail.

— Pacienți, nu bolnavi, te rog.

— Iartă-mă.

— Lista noastră de pacienți cuprinde trei sute cincizeci de nume. Personalul medical numără douăzeci şi două de persoane, plus alte douăzeci la bucătărie, serviciul de pază şi administrație. În total vreo patru sute.

— Se petrec frecvent schimbări?

— De personal? Nu prea. E un loc de muncă agreabil, iar salariul e excelent.

— Dar în cazul pacienților?

— Presupun... aş zice că durata medie de şedere este între doi şi trei ani. Avem pacienți pe termen lung şi alții care ies după şase luni. Cam o treime sunt copii, între trei şi douăzeci şi unu de ani.

— Ştiți ce ne-ar fi de folos, doamnă? O listă cu personalul şi cu pacienții din ultimii trei ani.

— Nu putem dezvălui numele pacienților noştri. E un sanatoriu particular, pacienților li se garantează anonimatul.

— Dar o listă cu personalul şi cu angajații care au urmat un tratament pe timpul cât au lucrat aici? sugeră Vail.

Ea chibzui câteva clipe, apoi se scuză şi se duse spre birou. În prag se opri şi zise:

— Nu vreau să par prea insistentă, dar psihicul acestor oameni este foarte vulnerabil. Trebuie menajați pe cât posibil. Sfârşitul nu e întotdeauna fericit. Uneori revin aici – sau într-un loc şi mai vrednic de milă. Înțelegeți, nici noi nu suntem infailibili, nu-i ca şi cum ai trata pe cineva de oreion.

Intră în birou şi închise uşa.

St. Claire se aplecă spre Vail şi şopti:

— Îți dai seama că, poate, alergăm după cei mai mari cai verzi pe pereți din istoria omenirii?

— Ai o idee mai bună? îi răspunse tot în şoaptă Vail.

— La dracu', nu! De fapt, a fost ideea mea.

Auzeau vocea înăbuşită a lui Molly, care vorbea la telefon. Vail îşi aprinse o ţigară. Trecură zece minute înainte ca ea să-şi facă din nou apariţia. Doctorița se aşează în fotoliu.

— Nu prea îmi place povestea asta, spuse ea. Am discutat cu Lowie – Fred – şi cu şeful personalului, Jean Frampton, care au fost de acord să vă arate listele cu angajaţii. Au lăsat la latitudinea mea discuţia despre salariaţii care ne-au fost şi pacienţi. De asta spuneam că nu-mi prea place. Atunci când ni se confesează, aceşti oameni au o încredere nemărginită. Să înşeli aşa...

— Înţelegem acest lucru, doamnă, şi să ştiţi că ne impresionează felul cum gândiţi. Îmi permiteţi să fac o sugestie? Dacă există angajaţi care au fost şi pacienţi, am putea discuta despre ei în termeni generali, fără a-i pomeni pe nume, afară de cazul în care se dovedesc candidaţi la lista noastră.

— Vom vedea.

— Mie mi se pare cinstit.

Treizeci de minute mai târziu, deţineau o copie la imprimantă a personalului din ultimii cinci ani. Întinseră foaia pe măsuţa de cafea, iar Molly începu să parcurgă lista. Era împărţită pe rubrici: nume, adresă, vârstă, sex, pregătire, studii, slujbe anterioare. Mai existau o rubrică de referinţe şi o alta pentru fotografii. Lista cuprindea cincizeci şi cinci de nume. Treizeci şi opt fuseseră angajaţi trei ani la rând. Alţi şase lucraseră aici cel puţin doi ani, patru erau relativ noi, iar şapte fuseseră concediaţi sau îşi dăduseră demisia.

— Să începem cu aceştia, propuse St. Claire.

Molly avea o memorie remarcabilă pentru toţi angajaţii: le cunoştea biografia şi temperamentul, ştia cât erau de capabili.

— Când vezi zilnic aceiaşi patruzeci de oameni ani la rând, ajungi să-i cunoşti foarte bine, explică ea.

Continuară să parcurgă lista, verificând biografii, discutând despre fiecare dintre ei, ca şi cum ar fi candidat la un post. Pe măsură ce treceau orele după-amiezii, Molly devenea tot mai interesată de proiect, restrângând treptat lista, dând din când în când un telefon discret spre a lămuri unele probleme ivite pe parcurs. St. Claire începea să se îndoiască de propriile-i presimțiri, deşi nu cu voce tare. În cele din urmă, pe listă mai rămaseră doar trei suspecți, două femei şi un bărbat.

— Jan Rider, zise Molly. A fost pacienta noastră timp de mai mulți ani, apoi s-a mutat într-o casă, rămânând sub supraveghere medicală circa şase luni. Era menajeră. La limita psihopatiei. Tendințe schizoide şi disociative. Vecinii o internaseră când ieşise în curte goală puşcă şi începuse să se roage la un copac. Se credea Sfânta Fecioară Maria.

— Ştii unde se află acum?

— La spitalul de stat din Ohio. Rămâne unul dintre eşecurile noastre.

— Eşti convinsă că e tot acolo?

— Da.

— Următorul.

— Sidney Tribble. Vă spun din capul locului că e originar din St. Louis şi că, după ieşire, s-a înapoiat acolo. Tribble are o soră în oraş, sunt foarte apropiați. Are o slujbă bună şi câştigă acceptabil. Până în prezent nu a recidivat.

— De ce a stat aici?

— Tendințe schizoide, paranoide, disociative.

— De ce a fost adus?

— Ordinul tribunalului. L-a părăsit nevasta, iar el a luat-o razna. Îşi închipuia că ea şi cu prietenul ei îl sfidau. A înjunghiat un bărbat într-un centru comercial, o persoană pe care nici măcar nu o cunoştea, pur şi simplu, a înşfăcat o foarfecă dintr-un raion de mărunțişuri şi l-a atacat.

— L-a omorât?

Ea clătină din cap.

— Rănile au fost relativ superficiale. Judecătorul l-a condamnat la izolare şi tratament, iar sora lui i-a plătit internarea aici, în loc de spitalul statului.

— Cât timp a rămas la clinică?

— Un an sub tratament, ceva mai mult de doi ca angajat şi pacient ambulatoriu. A lucrat ca electrician. S-a înapoiat la St. Louis în urmă cu vreun an.

St. Claire aruncă o privire înspre Vail, apoi făcu o mențiune în dreptul numelui lui Tribble: „Posibil".

— Bine, cine urmează? întrebă Vail.

— Rene Hutchinson. A lucrat şi ca femeie de serviciu. Foarte inteligentă. De fapt, a predat la o clasă de elevi de zece ani şi a făcut chiar treabă bună, dar nu voia responsabilitatea. A lucrat ca femeie de serviciu, apoi ca ajutor la infirmerie. O femeie frumuşică, oarecum cam o-soasă. Pregătită să înfrunte orice fel de dificultăți.

— Câți ani are?

— Spre patruzeci.

— De ce anume suferea?

— Nu a fost pacienta mea, răspunse Molly. Aş prefera să-l întrebați pe doctorul Salzman. El a tratat-o.

— Crezi că va sta de vorbă cu noi?

— Vom afla, răspunse ea şi se duse la telefon.

Orin Salzman era un bărbat scund, cu o barbă căruntă a la Van Dyck şi un păr negru tuns cu îngrijire. Îşi ținea umerii aplecați şi încovoiați, copleşit parcă de grijă pentru pacienții săi. Purta un pulover negru pe gât, pantaloni kaki şi o jachetă de tweed cu bazoane de piele la coate. Părea puțin cam iritat de întrerupere. Îşi făcu apariția în pragul biroului lui Molly, cu mâinile vârâte în buzunare, cercetându-i prin lentilele ochelarilor cu rame de baga. Molly îi oferi ceva de băut, dar el o refuză.

— Despre ce e vorba? întrebă pe un ton sever, sprijinindu-se de cadrul uşii.

Molly îi prezentă pe Vail şi pe St. Claire, apoi îi explică pe scurt situaţia, fără să-i dea prea multe amănunte. Salzman auzise câte ceva despre cazul Stampler, lucru care se dovedi util.

— Îi interesează cazul Rene Hutchinson, îi spuse Molly.

— Ştiţi că nu pot divulga ce am lucrat cu Rene, îi preveni doctorul.

— Domnule doctor, i se adresă St. Claire, nu intenţionăm să-i cauzăm nici un fel de neajunsuri. Însă trebuie să verificăm toate persoanele de pe listă. Dacă întrebările noastre vizează cumva ceva ce trebuie să rămână confidenţial, spuneţi-ne şi renunţăm.

— Hmm, zise el. Intră în birou cu paşi rari şi se aşează în celălalt capăt al canapelei pe care şedea Vail. Presupun că dumneavoastră căutaţi persoane cu tendinţe psihopate, adevărat?

— Cam aşa ceva.

El bătu darabana cu degetele în tăblia mesei câteva secunde, apoi spuse:

— Bine, dacă Molly e de acord, atunci vă ascult.

— Ce ne puteţi spune despre ea, fără a intra în amănunte?

— Tatăl ei a fost militar, sergent, dacă ţin eu bine minte. Ea s-a născut undeva în vest şi a umblat prin toată lumea. A plecat din casa părintească încă de la o vârstă fragedă. A mers doi ani la colegiu, la Universitatea din Colorado. O femeie foarte deşteaptă, dar cu un psihic foarte labil.

— Aţi descoperit vreodată de ce?

— Nu chiar. Înainte de a veni aici, a suferit o cădere nervoasă, fapt pe care l-a trecut sub tăcere când a solicitat o slujbă. Am aflat la vreo doi ani după ce s-a angajat aici. Noaptea lucra ca femeie de serviciu, iar ziua mergea la cursuri. Din pricina oboselii a fost la un pas de recidivă. Pe urmă a fost arestată pentru că furase dintr-un magazin.

— Ce furase?

— Un fleac, din câte îmi amintesc o poşetă ieftină. Cleptomania reprezintă de multe ori o încercare de a atrage atenția.

— Cât timp a rămas aici?

— A lucrat la noi vreo trei ani. În ultimele şase luni de slujbă a urmat un tratament, în special pentru redresarea orgoliului rănit şi a unei imagini de sine instabile, precum şi pentru regenerarea forțelor.

— Ce ştiți despre trecutul ei?

— Păi, nu era prea dispusă să discute pe această temă.

— Nu de asta a venit la dumneavoastră?

— A venit la mine pentru că nu avea încotro. Judecătorul a ordonat să fie pusă sub îngrijirea unui psihiatru.

— Pe ce perioadă?

— Timp de şase luni.

— O deranjau aceste şedințe cu dumneavoastră?

— Nu. Suferea şi, credeți-mă, tulburările mentale sunt la fel de dureroase cum ar fi pentru dumneavoastră o fractură la picior. Nu-i genul de durere pe care s-o alungi cu o aspirină sau s-o poți vindeca prin antibiotice, e foarte reală pentru cei aflați în suferință.

— Ce reacție avea față de propriul trecut?

— Nici o reacție. Niciodată nu am reuşit să stabilesc cu ea un contact adevărat. Procesul de retrăire este cel mai dureros dintre toate. Individul este nevoit să ia cunoştință de partea lui cea mai întunecată, să cerceteze motive şi acțiuni pe care ar prefera să le dea uitării.

— Rene a refuzat?

— Nu o interesa în mod deosebit. Am o mare bănuială că a fost victima unor abuzuri sexuale din partea tatălui, deşi ea nu a recunoscut-o niciodată. Cândva, mi-a spus că tatăl ei o supunea unui stres fizic şi mental, dar nu a intrat în amănunte.

— Cu alte cuvinte, nu a cooperat?

— Nu, era prietenoasă şi vorbăreață, însă nu voia să privească în trecut, iar şase luni au însemnat prea puțin timp

ca să-i câştig încrederea.

— Aţi simpatizat-o?

— Nu-mi displăcea. Era o pacientă pe care o vedeam trei ore pe săptămână. Niciodată nu am reuşit să pătrund dincolo de carapacea ei, lucru deloc neobişnuit.

— Aţi considerat-o vreo clipă periculoasă?

— Nu... adică, poate faţă de ea însăşi, când a venit la mine pentru prima oară. Era la un pas de manie depresivă, iar în cazurile de depre-sie există întotdeauna riscul sinuciderii. Totuşi, nu am socotit-o nicio-dată capabilă să facă rău cu bună ştiinţă unei alte persoane.

— Aşadar, sentimentul dumneavoastră e că s-a vindecat?

— Să zicem că am stopat răul înainte de a se agrava. Ea nu a fost niciodată o pacientă internă, pur şi simplu, ne întâlneam trei ore pe săptămână şi o menţineam sub tratament antidepresiv.

— Spuneţi că lucra noaptea? întrebă Vail.

Doctorul încuviinţă din cap.

— Cinci nopţi pe săptămână câte patru ore, plus opt ore în week- end. Era femeie de serviciu în tura de noapte, făcea curăţenie în birouri şi în sălile de tratament.

— Deci, se presupune că avea acces la cheile de la birouri, în ideea că face curăţenie? insistă Vail.

— Aha...

— Aţi menţionat că urma nişte cursuri. Vă amintiţi ce anume studia?

— Procesare de date. Şocul viitorului, cum spunea ea.

— Unde anume, aici, în Winthrop? întrebă Vail.

Salzman chicoti.

— Se vede treaba că nu aţi vizitat niciodată localitatea. E numai cât o palmă. Făcea naveta la Shelbyville, la vreo douăzeci şi cinci de kilometri pe autostrada Indy. Conducea un vechi Pontiac Firebird.

— Aveţi idee unde s-a dus când a plecat de aici?

— Regret, dar nu ştiu. După ce a plecat, n-am mai auzit nimic de ea. Aţi putea să o întrebaţi pe Jean de la serviciul

personal, poate că cineva a cerut referințe.

Molly se scuză şi se duse în biroul ei. O auziră vorbind la telefon.

— Încă ceva, i se adresă St. Claire lui Salzman. A existat vreun indiciu că Rene Hutchinson ar fi psihopată sau ar avea tendințe psihopate?

— Nu, dar asta nu înseamnă că nu era. Printre altele, psihopații sunt mincinoşi desăvârşiți. Era o fire mândră şi, uneori, se arăta foarte circumspectă. În plus, avea o dispoziție schimbătoare, dar, la urma urmei, cine nu are?

— Vă mai amintiți şi altceva?

— Nu prea, adică nu mare lucru. Se pricepea extraordinar la copii, îndeosebi la cei între opt şi cincisprezece ani. Copiii se ataşau de ea, dacă asta are vreo semnificație.

— A menționat vreodată numele de Aaron Stampler sau pe un anume Vulpes?

— Din câte îmi amintesc eu, nu.

Vail îi întinse lui Salzman cartea lui de vizită.

— Dacă vă mai amintiți şi altceva, fiți amabil şi dați-mi un telefon, îl rugă el.

Salzman îşi ridică ochelarii şi şi-i propti pe frunte, studiind cartea de vizită.

— Procuror districtual, da? Ce anume vă interesează în legătură cu Stampler?

— I-am fost apărător, explică Vail. Înainte de a fi numit procuror.

— Hm, zise psihiatrul, coborându-şi ochelarii. O poziție destul de incomodă, adevărat?

— Cred că se poate spune şi aşa, zâmbi Vail.

— Atunci, transmiteți-i lui Molly că ne vedem mai târziu. Mai rămâneți aici?

— Nu, plecăm în curând. Vă mulțumim pentru ajutor.

— Mă tem că nu v-am fost de prea mare folos, totuşi mi-a făcut plăcere să vă cunosc, răspunse Salzman şi ieşi din cameră.

Molly se întoarse şi spuse:

— Am o mică informație pentru voi. Jean zice că i-au fost solicitate referințe despre Rene Hutchinson la vreo două luni după plecarea ei. E vorba de spitalul municipal general din Terre Haute. Tocmai am discutat cu şeful de personal de acolo. Mi-a comunicat că Rene a lucrat acolo patru luni, apoi a plecat în jur de Anul Nou. De atunci nu au mai aflat nimic de soarta ei.

— Deci, se găsea acolo când a fost asasinată Balfour, precizã St. Claire.

— Aşadar, nu a suferit decât o cădere nervoasă, nu s-au manifestat şi alte tulburări mentale? întrebă Vail.

— Poate că mințea cu mare artă, cum s-ar exprima doctorul Lowenstein, răspunse St. Claire.

— Chiar crezi că era psihopată? întrebă Molly.

— Asta vă întreb eu pe dumneavoastră, doamnă, replică St. Claire şi zâmbi.

Molly îşi aprinse altă țigară şi chibzui îndelung asupra întrebării, apoi răspunse:

— Dacă era, Orin nu a descoperit nimic, răspunse ea într-un târziu.

— Unde a fost înainte de a veni aici? întrebă Vail.

— Din câte scrie pe fişa ei, venea de la spitalul regional general din Dayton, Ohio, unde lucrase tot ca femeie de serviciu, răspunse St. Claire, studiind foaia trasă la imprimantă. Aveți şi o fotografie, dacă asta reprezintă semnul de aici.

— O să o rog pe Jean s-o scoată la imprimantă, se oferi Molly.

— Pot să vă arăt ceva? zise St. Claire. Îi conduse în biroul lui Molly. Aveți câteva ace de siguranță?

Ea râse.

— Îmi pare rău, dar nu folosesc aşa ceva.

— Atunci, agrafe de birou. Îmi trebuie două.

Luă cele două agrafe de birou, pe care i le întinsese Molly, le îndreptă, apoi le introduse în încuietoarea dulapului-bibliotecă. Manevrând cu amândouă mâinile, răsuci cele două

ace până când simți resortul încuietorii. Învârti agrafele şi uşa se deschise. Totul durase treizeci de secunde. Întinse mâna către raft, luă una dintre cutiile cu casete, scoase caseta, apoi puse cutia goală la loc. Se întoarse către Molly şi-i întinse caseta.

— Când ați încuiat dulapul ultima oară, doamnă doctor?

— N-am idee, răspunse Molly. Nu m-am uitat la ele de când am fost externată. Patru ani, poate mai mult.

— Femeia lucra noaptea. Având cheia biroului, intra, descuia dulapul, lua o casetă, poate două sau trei, şi le aducea înapoi în noaptea următoare. Nimic mai simplu. Nu v-ați fi dat niciodată seama, afară de cazul în care s-ar fi întâmplat să umblați tocmai la cutia din care scosese caseta. Bineînțeles, dacă e vorba de Hutchinson.

— Crezi că ştia cum să forțeze o încuietoare?

— Nu-i mare lucru, doamnă. Vreau să spun, nu trebuie să fii polițist ca să te pricepi la aşa ceva. Eu am citit într-o carte. Ştiți cărțile acelea? *101 lucruri pe care întotdeauna ați dorit să le faceți, dar nimeni nu v-a spus cum?* Ideea este că a avut acces la casete, că a lipsit două luni înainte de a solicita o slujbă la Terre Haute şi că suferea de tulburări psihice. Dintre toți cei de pe listă, numai ea şi Tribble întrunesc condițiile necesare.

Se înapoiară în salonaş. Directorul personalului le trimisese reproduceri 3 x 5 cu Rene Hutchinson şi Tribble. Molly i le întinse lui Vail, apoi întoarse fotografia cu cadavrul Lindei Balfour, care stătea cu fața în jos pe masă, rămânând cu privirea ațintită asupra ei.

— Crezi că o femeie e în stare de aşa ceva? întrebă ea.

— Doamnă, vorbi St. Claire, eu cred că o femeie e capabilă să facă absolut tot ce face un bărbat, în afară de conceperea unui copil... deşi nici de asta nu mai sunt atât de sigur.

Angelica Stoddard era micuță de statură şi semăna cu mama ei. Avea un corp zvelt şi elegant, o ținută frumoasă şi ochi de un albastru atât de deschis, încât aproape că părea oarbă. Uimitor de frumoasă, era îmbrăcată într-un pulover foarte larg, care-i atârna până la jumătatea coapsei, peste blugii decolorați. Purta pantofi de sport, şosete albe lăsate pe glezne şi o pălărie neagră de fetru peste părul blond-cenuşiu. Pălăria era trasă mult pe urechi. Părea posomorâtă şi păşea grăbită, cu bărbia în piept. Venable veni lângă ea. La început, Angelica nu-i acordă nici o atenție, dar, într-un târziu, se întoarse şi ridică privirea spre Jane.

— Bună, o salută Venable. Sunt Jane Venable. O reprezint pe mama ta. Putem merge undeva să stăm de vorbă câteva minute?

— Nu aici, răspunse în şoaptă tânăra, aruncând în jur priviri furişe.

— Unde vrei tu.

— Oriunde, numai nu aici, răspunse Angelica.

Venable o duse cu maşina la o cafenea din afara campusului universitar. Găsiră o masă mai ferită. Angelica ceru un cappuccino, iar Venable, cafea fără zahăr.

— De ce ați venit la facultate? întrebă Angelica Stoddard. De ce nu ați dat mai întâi un telefon?

— Am încercat, dar nu am reuşit să prind legătura.

Fata îşi plecă umerii.

— Adevărat, există un telefon public, zise ea, încuviințând din cap. Numai că-i mereu ocupat. Iertați-mă pentru ieşirea de adineauri, dar sunt... sunt atât de afectată de cele întâmplate. Ştiu că nu fac bine, însă nu pot altfel.

— Nu-i nimic, Angelica. E cât se poate de firesc, nu-i cazul să-mi ceri scuze.

— Ce doriți de la mine?

— Am nevoie de ajutorul tău.

— În ce fel?

— Vreau să vii cu mine să-ți vezi mama.

Tânăra părea şocată.

— Nu pot face aşa ceva, se grăbi ea să răspundă, continuând să vorbească aproape în şoaptă. Mi-a interzis categoric să...

— Angelica, mama ta trebuie să lupte.

— N-o cunoaşteți pe mama. Dacă i-a intrat ceva în cap...

— Pentru numele lui Dumnezeu, aici nu-i vorba să-şi aleagă o maşină, e în joc viața ei.

— Ce pot face eu?

— Îndeamn-o să se apere.

— Nu mă va asculta şi nici nu se va răzgândi. O cunosc, doamnă Venable. Am discutat cu ea. I-au dat voie să-mi telefoneze. Repeta tot timpul: „E singura cale."

— Trebuie să vii cu mine ca s-o vezi şi ca să mă susții.

— M-ar omorî! exclamă Angelica, apoi se grăbi să adauge: Sigur, e un fel de a spune.

— Angelica... ți se mai spune Angel? Tânăra studentă confirmă din cap. Angel, spune-i că tu şi tatăl tău aveți nevoie de ea. Nu poate sta cu brațele încrucişate, lăsând acuzarea s-o distrugă. Dacă acceptă să lupte, putem câştiga. Vrei să-şi petreacă următorii douăzeci de ani după gratii?

— Nu! Oh, nu. Ah, Doamne, ce se întâmplă cu noi?

Angelica clătină din cap şi începu să plângă.

— Ai încredere în mine, îi spuse Jane Venable. Fă exact cum îți spun şi ai încredere în mine.

Vail obținuse aprobarea de a pune microfoane în telefonul public de pe coridor, aflat chiar lângă uşa lui Vulpes, precum şi în camera acestuia. Cei doi experți electronişti de la secția de investigații instalaseră un post de ascultare şi urmărire într-o mansardă goală, vizavi de pensiune. Unul din ei, Bob Morris, absolvise facultatea de electronică şi urmase cursurile Academiei FBI, iar colegul lui, Reggie Solomon, era tipul clasic al tocilarului, preocupat numai de misterele supravegherii electronice. A doua echipă, alcătuită din Randy Dobson, un

polițist tânăr şi slăbănog, îmbrăcat cu pantaloni kaki lăbărțați la genunchi, un tricou Atlanta Braves şi o scurtă de piele, şi Kirby Grosso, o femeie înăl-tuță şi uscățivă, în costum de jogging – cei mai buni agenți secreți ai procuraturii districtuale – aştepta într-o maşină, la depărtare de un cvartal. Grosso îşi ținea camera video ascunsă în sacul de sport, astfel încât să-l poată filma pe Vulpes fără a se face remarcată.

Îl văzură pe Terry conducându-l pe Vulpes la pensiune şi ajutându-l să-şi ducă bagajele în camera de la etajul al doilea. Vulpes venise cu o valiză veche de piele, o combină stereo, un televizor, un video, lada de scule şi două cutii mari de carton cu cărți şi casete. Ascultară prin microfon cum Vulpes intră în cameră, iar Morris, înzestrat cu un teleobiectiv de 500 mm, îl filmă prin fereastra deschisă. Auziră cum gardianul îi repeta regulile şi restricțiile, dintre care cea mai importantă era stingerea la ora 10 seara, absolut obligatorie. Gardianul, pe nume David Smith, avea o voce plăcută şi liniştitoare.

— Ai să te descurci de minune, Raymond, zise el şi ieşi din cameră.

— Mulțumesc, răspunse Vulpes.

Câteva minute mai târziu îşi făcu apariția la fereastră. Se sprijini de pervaz şi privi în susul şi în josul străzii. Închise ochii şi trase o gură de aer proaspăt.

În realitate, Vulpes studia terenul. Era convins că telefonul şi întreaga cameră fuseseră prevăzute cu microfoane; de asemenea, nu se îndoia că era supravegheat de undeva din vechea clădire de peste drum. Excelent, Vail muşcase din momeală.

Închise fereastra, trase storurile şi deschise combina muzicală. În mansarda de vizavi, acordurile albumului Judas Priest răsunară puternic în urechile lui Solomon, care-şi smulse căştile.

— La dracu'! exclamă Morris. S-a zis cu sunetul şi cu imaginea noastră.

Înşfăcă telefonul portabil şi tastă numărul maşinii de filaj.

— Daaaa? răspunse cu glas muzical Grosso.

— Aici Bird Watch. Vulpea e în vizuina ei, cu storurile trase, şi ascultă muzică, de nu se mai aude nici un alt sunet. Vă sugerez să supravegheați uşa din spate.

— Ți-am luat-o înainte, Bird Watch. Suntem cu ochii pe ea.

— Pe curând.

— Terminat

Morris şi Solomon se rezemară de scaune, continuându-şi pânda şi aşteptarea.

— Eşti sigur că nu ne poate vedea aici înăuntru? întrebă Solomon.

— Nu, cu storurile trase.

— Dar cu ele ridicate?

— Numai dacă e Superman.

— De fapt, de ce-l urmărim pe tipul asta?

— Habar n-am, răspunse Morris. Tot ce ştiu e că Stenner a afirmat că e periculos, indiferent ce dracu' înseamnă asta.

Vulpes rămase în mijlocul camerei, cercetând locul unde se afla. Era o încăpere suficient de spațioasă ca să încapă în ea un pat, o măsuță de toaletă, o noptieră şi o veioză. În celălalt capăt al camerei exista o sofa micuță, acoperită cu o pătură, şi un şezlong, iar între ele o măsuță de cafea. Lângă perete se vedea o masă destul de mare pentru a pune pe ea televizorul. Ridică pătura de pe sofa. Stofa sfâşiată era prinsă cu bandă adezivă cenuşie.

Ce dracu'! gândi el, e *vorba numai despre noaptea asta.*

Lăsă volumul CD-ului atât de tare cât să se ştie în siguranță. Mută noptiera la peretele de lângă uşă. Despachetă minicomputerul, îl aşează pe masă şi îl puse în priză. Ieşi pe coridor cu un mic casetofon, ridică receptorul telefonului şi înregistră sunetul monedei după ce o introduse în aparat. Când veni tonul, formă numărul robotului telefonic de la ora

exactă, apoi închise. Se înapoie în cameră. Casa era aproape pustie, la ora aceea toți erau la lucru. Se uită la ceas.

Zece minute. Mai avea zece minute. Trebuia să încerce.

Ieşi din nou pe coridor, deşurubă carcasa telefonului, găsi firul exterior şi îl deconectă. Dacă telefonul era ascultat, nimeni nu avea să ştie că era scos temporar din funcțiune. Acționă rapid. Detaşă cele patru sârme colorate care făceau contactul cu micul magnet din telefon, şi conectă una dintre ele la borna IN a componentei radio construite de el la Daisyland, iar pe celelalte la borna OUT. Componenta funcționa perfect ca un conductor între firul exterior şi linia telefonică. Conectă din nou firul exterior, puse repede la loc carcasa şi o prinse în şuruburi. Se întoarse în camera lui şi închise uşa.

Totul durase şapte minute.

Deschise valiza şi scoase dintr-un buzunar al ei harta oraşului, pe care o întinse pe pat. Pe ea erau însemnate patru cruci roşii. Zâmbi şi împături harta la loc, apoi o puse în buzunar.

Era pregătit.

Stoddard avea obrazul cenuşiu, gura căzută şi ochii umflați de nesomn. Părul încărunțit îi atârna în şuvițe neîngrijite, nepieptănat de mai multe zile. Gardiana, o negresă zveltă, cu părul dat peste cap şi prins cu o bentiță, o scoase din celulă şi o conduse la vorbitor.

— Ştii, te-am auzit discutând la telefon cu fiica dumitale, îi spuse gardiana. Îmi pare râu, dar eram acolo şi te-am auzit fără să vreau. Am auzit când i-ai cerut să nu vină, dar să ştii că e aici.

— Cum!

— Doamnă, am un băiat şi o fată şi dacă aş fi în locul dumitale, ar veni să mă vadă fie că mi-ar plăcea, fie că nu. Aşteaptă aici puțin.

Se opriră la biroul de control, unde gardiana descuie un sertar şi-şi scoase dinăuntru poşeta.

— Am aici nişte pudră, un ruj şi un pieptene, zise ea. De ce nu te aranjezi puțin? Va fi mai bine pentru amândouă.

— Nu are ce căuta aici.

— Dar uite că a venit, doamnă dragă, aşa că las-o în pace.

Îi întinse o pudrieră mică, o oglinjoară şi un pieptene. Edith le luă cu gesturi şovăielnice, se uită în oglinjoară şi se cutremură. Începu să-şi pudreze fața.

— Stai, o opri gardiana. Lasă-mă pe mine.

Începu să pudreze obrazul deținutei.

— Cum te cheamă? o întrebă Stoddard.

— Cheryl Williams, răspunse gardiană. Înainte să mă fac polițistă, lucram într-un salon de cosmetică.

Îi mască paloarea, îi aplică puțin ruj pe buze şi-i pieptănă pe spate părul încâlcit. Îşi scoase bentița şi prinse strâns cu ea părul deținutei. Apoi făcu un pas înapoi, ca să-şi admire opera.

— Aşa, zise ea Acum zâmbeşte şi vei vedea că pleacă de aici mult mai bine dispusă decât a venit.

Ținu oglinjoara în aşa fel, încât Stoddard să vadă cum arăta. Femeia zâmbi pentru prima oară după zile întregi.

— Mulțumesc, spuse ea.

— Pentru puțin. Spune-i că mâncarea e bună. Cei de afară îşi fac întotdeauna griji în privința asta.

Când intră în micul vorbitor şi dădu cu ochii de Venable şi de Angelica, Edith Stoddard încremeni, cu brațele încătuşate atârnând în față, cu ochii fulgerând de mânie.

— Ți-am spus că nu voiam ca ea... Începu Edith, dar nu apucă să-şi ducă fraza până la capăt.

Copleşită la vederea mamei ei în haine mohorâte de închisoare şi cu cătuşe la mâini, Angelica se repezi la ea şi o strânse în brațe.

— Oh, mamă! suspină fata. Te iubesc. Te rog ascult-o pe doamna Venable. Avem nevoie de tine, mamă, avem nevoie de tine.

Se agăță de Edith Stoddard, cu umerii zgâlțâindu-se de plâns.

Stoddard se uită la Jane Venable cu chipul înnegurat de mânie. În cele din urmă, închise ochii, buzele începură să-i tremure şi lacrimile porniră să i se prelingă de sub pleoapele lăsate.

— Oh, Angel, articulă ea cu glas tremurător. Te iubesc atât de mult.

— Atunci, *te rog* ascult-o pe doamna Venable. Te rog fă ce-ți spune. Te rog ai încredere în ea.

Stoddard îşi împinse deoparte fiica, țintuind-o cu o privire aspră.

— Acum, Angie, ascultă-mă tu pe mine. *Ştiu bine* ce fac. Tu să ai încredere în *mine.*

— Vreau să te întorci acasă, suspină fata.

— Ei bine, asta nu se va întâmpla, draga mea. Trebuie să te obişnuieşti cu gândul. Va trebuie să petreci ceva mai mult timp cu tata şi să-i ridici moralul.

Brusc, Angelica se smulse de lângă ea.

— Şi *mie* cine să-mi ridice moralul, mamă? Tu stai aici şi nu faci nimic. Îi laşi să scrie despre tine în ziare şi toți la şcoală spun că nu se poate să nu fii vinovată, pentru că...

— Chiar *sunt* vinovată, Angje. Vârâ-ți asta bine în cap. Lasă-mă să procedez cum cred eu de cuviință.

— Bine, răspunse sfidător fata. Atunci, fă cum crezi. Şi să ne ia dracu' pe toți.

Se răsuci pe călcâie şi bătu puternic cu pumnul în uşă. Gardiana descuie şi fata ieşi din cameră.

Edith Stoddard se prăbuşi pe un scaun.

— De ce ai făcut asta? Ce motiv puteai avea ca să ne faci aşa ceva amândurora? o întrebă ea pe Venable.

— Edith, uită-te în ochii mei.

Femeia mai vârstnică îşi ridică încet privirea plină de furie.

— Am descoperit firida, Edith. Stoddard nu zise nimic. Expresia de mânie din ochii ei se transformă în spaimă. Am

descoperit firida din debara, ştii bine la ce mă refer. Stoddard continua să tacă. Cât timp te-a ținut Delaney în această sclavie?

— Nu a fost chiar aşa.

— Oh, lasă-mă! Am văzut cătuşele, curelele de piele, bicele, corse-tele, jartierele. Cât timp ai fost ținută în sclavie sexuală de Delaney?

Stoddard îşi feri privirea.

— Ceilalți trebuie să afle?

— Cine? Vail? Parver? Poliția? Sunt probe importante în anchetarea unui caz de crimă. Dacă nu le raportez, risc să fiu dată afară din magistratură. Şi chiar dacă nu le-aş spune, cineva tot va da de firida aceea, exact cum am găsit-o eu, eventual tâmplarii şi zugravii care vor reface încăperea. Cum a început, Edith? Ți-a cerut să faci toate acestea ca să-ți păstrezi slujba?

— Ceilalți nu trebuie să afle, declară ea, întorcându-se din nou spre Venable cu un aer rugător. Nu trebuie să afle ce ai descoperit.

— Cum rămâne cu arma?

— Arma? Oh, da, arma...

— Ai vrea s-o arunc în lac? La naiba, Edith, îți sunt apărător, nu complice.

Stoddard se prăbuşi în scaun.

— De ce nu ți-ai văzut de treburile dumitale?

— Asta este treaba mea. De ce te temi, Edith? Te temi de ce vor crede soțul şi fiica dumitale? Ai fost o sclavă, pentru numele lui Dumnezeu! Crezi că nu pot profita de această informație? Putem câştiga, Edith.

— Niciodată!

Edith Stoddard o țintui cu o privire mânioasă. Venable îi răspunse cu o privire la fel de aspră.

— Dacă îți închipui că voi accepta să fii condamnată la douăzeci de ani de închisoare, nu eşti în toate mințile. Am o răspundere față de dumneata şi de tribunal. Se aşează în fața lui Edith şi vru să-i atingă mâinile încătuşate, dar Stoddard

se feri. Edith, ascultă-mă. Chiar dacă nu vom ajunge la proces, cu ajutorul acestei informații voi putea negocia în favoarea dumitale. Martin Vail e un jurist foarte inteligent. El va şti să aprecieze situația. Dar trebuie să le spun, înțelegi?

— Nu dacă renunț la serviciile dumitale.

— Chiar dacă renunți la serviciile mele, tot va trebui să le comunic ce ştiu.

— Prin urmare, toată lumea va afla...

— Vor afla numai politia şi procurorul districtual. Şi, desigur, presa... va exista un raport al poliției. Deci, ce ai de pierdut? Lasă-mă să lupt aşa cum trebuie, Edith. Nu vreau să ajungi la închisoare.

Stoddard o privi țintă câteva momente, apoi spuse:

— Nu înțelegi. La început a fost umilitor, însă pe urmă...

— Da?

— Pe urmă a început să-mi placă. Nu eram o sclavă. Aşteptam cu nerăbdare să merg acolo şi să scoată din debara corsetul, să-mi dea cătuşele... Îl prindeam cu ele de căpătâiul patului şi-i făceam ce voiam.

— Nu-i nevoie să-mi povesteşti toate astea, Edith...

— Dar *vreau* să-ți povestesc, replică Stoddard, tăindu-i vorba. Nu înțelegi că n-am mai făcut sex cu soțul meu de peste zece ani? *Zece ani!* N-au existat alți bărbați în viața mea, nu l-am înşelat. Pur şi simplu... pur şi simplu, consideram asta ca făcând parte din atribuțiile mele. Una dintre *îndatoririle* care-mi reveneau. Când se termina, îl biciuiam. *Îl* biciuiam. „Băiat rău ce eşti", îi spuneam, apoi luam biciul, el se apleca şi eu îl plesneam tare pe spate de câteva ori. Era ca şi cum m-aş fi achitat de toate umilințele. Înțelegi ce-ți spun acum, doamnă Venable? Îmi *plăcea.* Ce părere crezi că va avea acuzarea despre asta?

— Acuzarea nu va afla nimic, spuse cu convingere Venable. Nu trebuie să le declari *nimic.* Vom ajunge la o înțelegere. Nu vei apărea niciodată în boxă.

Edith Stoddard se ridică încet, se duse la uşă şi ciocani uşor cu degetul. Gardiana Williams îi deschise. În prag,

Stoddard întoarse capul către Jane şi zise:

— M-ai trădat, doamnă Venable.

Rudi Hines îşi planificase programul de curăţenie în aşa fel, încât să ajungă la biroul de registratură al spitalului municipal la ora trei fără cinci. În week-end registratura lucra de la şase şi jumătate până la două şi jumătate şi, de regulă, plecau toţi înainte de ora trei. Nimeni nu rămânea peste program. Dar în această zi şeful secţiei, Herman Laverne, se găsea încă în birou, vorbind la telefon. Hines intră imediat în panică, dar hotărî să procedeze ca de fiecare dată.

Dumnezeule, pleacă de aici înainte de trei.

Când Hines intră, târşâindu-şi picioarele, Laverne ridică privirea. Hines, de talie mijlocie, cu păr roşcat tuns scurt, ascuns sub o caschetă Red Sox şi purtând halat, se întoarse cu spatele. Găleata era pe rotile, şi Hines o împinse în birou cu teul. Găleata trecu, zăngănind, pe lângă Laverne, care acoperi receptorul cu palma.

— Plec într-o clipă, zise el.

Hines dădu din cap şi se duse în celălalt capăt al încăperii şi începu să şteargă duşumeaua cu teul, aruncând câte o privire la monitorul unuia dintre cele trei computere aflate în spate. Prevăzut cu modem, acesta era lăsat deschis toată noaptea, pentru a recepţiona facturi, con-firmări de plăţi sau mesaje. Limbile ceasului din perete se apropiau încet de ora trei şi Laverne continua să trăncănească la telefon.

Fix la ora trei, Vulpes tastă pe minicomputer FONCOM şi imediat obţinu tonul telefonului de pe coridor. Apropie casetofonul de micul microfon incorporat în aparat şi apăsă pe pornire. Sunetul monedei introduse în lăcaşul ei ajunse în microfon şi de acolo la telefon. Într-o clipă obţinu tonul. Formă numărul 555-7478. Se auzi un singur apel, după care

pe monitor clipi cuvântul CONNECT. Tastă DIRCOM şi ecranul se stinse.

În clădirea de vizavi, Morris auzi cum era pus în funcțiune telefonul, apoi zornăitul monedei şi tonul.

— Iar e la aparat, anunță el.

Deschise monitorul. Solomon lăsă deoparte romanul ieftin pe care-l citea. Amândoi îl ascultară pe Vulpes formând numărul. Telefonul sună o singură dată şi, de îndată ce i se răspunse la celălalt capăt al firului, începură să se audă paraziți.

— Ce naiba mai e şi asta? întrebă Solomon.

— Se pare că legătura nu e bună.

— Nu poți face ceva cu toate aparatele astea ale tale? Să intri pe altă frecvență sau ceva de soiul ăsta?

— Cum adică pe altă frecvență? Doar am pus un microfon în telefonul ăla afurisit. Ori a greşit numărul, ori e proastă legătura.

În camera lui, imediat după stingerea monitorului, Vulpes începu să converseze cu computerul de la celălalt capăt al firului.

La spitalul municipal, Laverne tocmai voia să iasă din biroul de registratură, când auzi semnalul sonor al computerului.

— Ce-i asta? se întrebă el aproape cu voce tare, apropiindu-se de computer.

Rudi Hines stătea cu spatele lipit de perete, fixând monitorul cu o privire îngrozită şi încleştându-şi amândouă mâinile pe capătul teului.

Pe ecran apăru mesajul.

HIDRA. VULPEA ESTE LIBERĂ.

— Ce mama dracului e asta? exclamă Laverne. Hidra? Vulpea? Se vede treaba că niscaiva spărgători de programe şi-

au vârât nasul pe aici.

HIDRA?

— Dar e ridicol! exclamă din nou Laverne.

HIDRA?

Laverne se aplecă deasupra tastaturii şi scrise:

CINE DRACU' E HIDRA? ŞI CINE EŞTI TU?

În camera lui, Vulpes tastă imediat DISCON şi programul reveni la READY. Se aşeză şi rămase câteva secunde cu ochii ațintiți la computer. Probabil că intrase cineva şi văzuse mesajul de pe monitor. Vulpes nu avea de gând să mai încerce o dată. Totul era pregătit. Daca Hidra se găsea acolo, atunci mesajul era clar. Vulpes se afla în libertate. Era singurul motiv al comunicării.

În mansarda de peste drum, Solomon începea să-şi piardă răbdarea.

— De ce nu închide telefonul?

— Poate că-i tâmpit, răspunse Morris.

— Ce tot face acolo, stă şi ascultă paraziții de pe fir?

— Nu ştiu ce dracu' fa...

Brusc, telefonul se închise.

— Gata. Până la urmă, dobitocul şi-a dat seama, comentă Solomon.

Îşi luă romanul de doi bani şi începu din nou să citească.

În camera lui, Vulpes scoase minicomputerul din priză, îl puse înapoi în lada cu scule şi duse noptiera la locul ei. Apoi se uită la ceas.

Trei şi zece. Era timpul să plece.

La spital, Laverne ieşi pe uşă, murmurând:

— Niscaiva puştani spărgători de programe. Apoi, adresându-se lui Hines: Vezi să încui uşa în urma dumitale după ce termini.

Hines încuviință din cap, urmărindu-l din ochi pe Laverne până când acesta ieşi din birou. Scoase un suspin de uşurare. Totul era în regulă, Laverne se enervase, dar nu-l îngrijorase mesajul trimis de Vulpe. Vulpea era liberă, era

singurul lucru care conta. Ceasul din perete arăta trei şi douăzeci de minute.

Mai rămâneau numai şase ore.

După zece minute, Vulpes părăsi pensiunea. Morris o sună pe Grosso.

— Prezent, răspunse ea.

— Vulpea a ieşit din vizuină. Se îndreaptă către intersecție.

— Ținem legătura, zise ea.

Morris pândi colțul străzii. Mustangul cenuşiu se ivi de după colț, întoarse şi trecu pe lângă postul de ascultare. Un cvartal mai încolo, Vulpes urcă treptele spre stația metroului aerian.

— Ia metroul, se auzi în telefon vocea lui Grosso o clipă mai târziu. Noi pornim pe jos. Sună-i pe cei de la circulație şi anunță-i să nu ne ridice maşina. De îndată ce coboară undeva, luăm legătura cu Ghețarul.

— Înțeles. Terminat, răspunse Morris.

Grosso şi Dobson îl urmăriră pe Vulpes până la un centru comercial cu trei etaje şi acoperiş de sticlă din centrul oraşului. Vulpes nu părea deloc grăbit. Grosso se ținea în urma lui cam la o jumătate de cvartal, în timp ce Dobson îl urmărea din celălalt capăt al centrului comercial. Din când în când, Grosso intra în câte un magazin, uitându-se în dreapta şi în stânga, iar Dobson nu-l scăpa din ochi pe Vulpes. Dobson se mai oprea şi el, admirând vitrinele, de fapt supraveghindu-l pe Vulpes, reflectat în geam. Când Grosso îşi relua filajul, Dobson intra în câte un magazin. Amândoi aveau pagere şi se chemau unul pe altul. Dacă vreunul din ei l-ar fi pierdut pe Vulpes sau ar fi avut necazuri, nu trebuia decât să apese pe buton, chemându-l imediat pe celălalt. Formau o echipă bună: erau prudenți, inteligenți şi ageri.

Vulpes colindă etajul întâi al centrului comercial, interesat de vitrine sau oprindu-se din când în când şi privind la cumpărători. Locul era aglomerat. Vânzările de iarnă. Vulpes urcă la etajul al doilea al centrului şi intră într-o cofetărie, de unde ieşi ținând în mână un cornet de înghețată cu sos de ciocolată, multă frişcă şi paiete de ciocolată. Se aşează pe o bancă şi o mâncă foarte încet, savurând fiecare înghițitură. Merse apoi la un magazin de discuri şi-şi cumpără două CD-uri. Intră într-un magazin de confecții bărbăteşti şi-şi luă un pulover negru, pe gât. Închirie o casetă cu filmul *Sleepless în Seattle* de la centrul de închirieri video. Pe urmă se duse la un cinematograf din incinta centrului comercial, unde intrarea costa un dolar, şi-şi cumpără bilet la *Lista lui Schindler. Î*şi luă un hot dog şi o Coca-Cola la unul din bufetele de lângă intrarea în cinematograf şi se aşeză la o măsuță să mănânce. Dobson şi Grosso se întâlniră în afara razei lui vizuale.

— La naiba, am văzut deja filmul, se văită Dobson. Durează trei ore!

— Ei bine, eşti pe punctul de a-l viziona încă o dată, replică Grosso. Şi să nu-mi spui ce se întâmplă în timp ce rulează filmul. Detest persoanele care povestesc un film.

Când Vulpes termină de mâncat, se uită la ceas şi intră în cinematograf.

— Eu iau biletele, tu cumpără floricele, propuse Grosso.

— Mie îmi pică întotdeauna ce-i mai greu, se plânse Dobson.

— Numai de data asta, replică Grosso, pornind spre casa de bilete.

Stenner îi aştepta la aeroportul districtului pe Vail şi pe St. Claire, reîntorşi din călătoria la clinica Justine.

— Am luat-o cu mine şi pe Jane, zise Stenner, adăugând aproape ca o scuză: Nu voiam s-o las singură.

— Cum e cu paza de acasă? întrebă Vail.

Stenner se uită la ceas.

— Chiar în momentul acesta intră în tură.

Deschise portiera din spate a maşinii şi Jane scoase capul afară. Dând cu ochii de ea, Vail zâmbi. Încordarea care-i săpase cute pe obraz păru să se mai risipească puțin.

— Eşti bine? întrebă el, urcând în maşină lângă Jane.

— Sigur. Ei, domnule procuror districtual, eu am vrut să vin, ai înțeles?

— Sunt cam istovit. Iartă-mă, se scuză el. Abel, în drum spre casă, opreşte puțin la birou.

Ea îi înlănțui brațul cu ale ei.

— Acum te poți destinde. În clipa de față, băiatul tău cel rău se află la cinematograf.

— La cinema?

— Cei doi agenți urmăritori ai noştri îl țin sub ochi cât timp vizionează *Lista lui Schindler,* explică Stenner, lăsând în urmă aeroportul. Dacă a stat până la sfârşit, la ora asta probabil iese din sală.

— Şi trebuie să fie acasă înainte de zece, zise Venable. Adică mai are doar o oră şi ceva.

— Ce a făcut până la film?

— A mers la cumpărături, a închiriat o casetă, a mâncat înghețată.

— El şi înghețata lui blestemată, bombăni Vail. Ceva telefoane?

— Morris spune că nimic semnificativ.

— Fă-mi legătura cu el, ceru Vail.

— Ştii, dacă s-a înțeles cu celălalt ucigaş, Vulpea cea bătrână nu se mai grăbeşte, spuse St. Claire, formând numărul pe telefonul maşinii. Ne face să aşteptăm până când slăbim vigilența şi atunci loveşte.

— Tocmai de asta nu vom slăbi vigilența, Harve, zise Vail.

— Vorbeşte cu Morris, i se adresă St. Claire, trăgând de fir şi întinzându-i telefonul lui Vail, pe bancheta din spate.

— Aici Martin Vail, Bobby. Pe cine a sunat Vulpes?

— N-a dat decât două telefoane, domnule Vail. A sunat la robot pentru ora exactă, apoi a mai format un număr, dar nu s-a făcut legătura. Atâta tot. Pe urmă a plecat.

— Mulțumesc, zise nemulțumit Vail, acoperind receptorul cu palma. N-a dat decât două telefoane, dintre care la unul n-a prins legătura.

— Şi la Daisyland se prindea foarte greu legătura, spuse Stenner. Au un personal de serviciu foarte numeros, iar pacienții se perindă cu regularitate. În total, peste opt sute. Oameni de la aprovizionare, pompieri, un permanent du-te vino. Situația din ultimii doi ani? Clătină din cap. Cu neputință.

— Deci singurele fire care ne-au rămas sunt Hutchinson şi Tribble. Amândoi la o zvârlitură de băț, mormăi St. Claire.

— După ce ai sunat tu, Flaherty i-a verificat pe amândoi pe computerul cu statele de plată, spuse Stenner. Nicăieri nu se menționează că vreunul din ei ar fi lucrat vreodată la Daisyland. Nici la St. Louis lucrurile nu stau mai strălucit în după-amiaza asta, Flaherty a stat de vorbă cu amicul lui, sergentul Nicholson. N-au nici un indiciu de la care să pornească cercetările. Nici o amprentă, nici o mostră de sânge, nimeni n-a văzut şi n-a auzit nimic.

— Avem de-a face cu un adevărat profesionist, Marty, zise St. Claire.

— Nu, avem de-a face cu Stampler. Se foloseşte de toate tertipurile.

— Poate că pui prea mult accent pe Stampler, interveni St. Claire. Poate că-i vorba doar de un simplu imitator, care a vizionat casetele din biroul doctoriței Arrington, a văzut cum s-a procedat, a aflat de biblioteca episcopului...

— E mâna lui Stampler, replică scurt Vail. L-am văzut, am discutat cu el. El dirijează operațiunea şi va continua s-o facă.

— Cu alte cuvinte, nu ne rămâne decât să aşteptăm, aşa-i? întrebă Stenner.

— Întocmai. Toți membrii echipei sunt sub pază?

— Da, şefule, răspunse Stenner. Sunt fie sub supraveghere, fie împreună cu familia. Flaherty e cu ochii pe Shana – misiune care pare să le convină amândurora, dacă mi-e permis s-o spun.

— Ştii, nu-mi face plăcere să deschid subiectul, dar va costa destul de mult... mă refer la asigurarea pazei, în caz că vom fi siliți s-o menținem pe o perioadă mai îndelungată.

Vail îl săgetă cu privirea în ceafă.

— Ai cumva o idee mai bună, Harve?

— Nici măcar pe jumătate.

Grosso şi Dobson şedeau în fundul sălii de cinema, la depărtare de două rânduri, astfel încât să-l poată avea sub ochi pe Vulpes şi, totodată, să poată ieşi repede când el urma să se ridice şi să plece. Vulpes rămase până la sfârşitul filmului. Se ridică abia la generic, iar Grosso şi Dobson se strecurară afară.

Aici, Grosso se grăbi să-şi scoată țigările.

— Trei ore fără să trag un fum, exclamă ea. Simt că plesnesc. Tu ai face bine să dispari.

— Prea târziu, răspunse Dobson.

Grosso se răsuci, dând nas în nas cu Vulpes. Ochii acestuia aveau o privire de nepătruns.

— Iertați-mă, zise el. Îmi puteți da un foc?

Îşi puse o țigară în gură.

— Sigur.

— V-a plăcut filmul?

— E o mare realizare, răspunse ea calmă.

El zâmbi.

— Mulțumesc pentru foc, spuse şi porni spre ieşirea centrului co-mercial.

— S-a prins, mârâi Grosso către Dobson.

— Cum? Am fost practic invizibili.

— Nu ştiu cum, dar s-a prins. Nu numai atât, dar a şi vrut să ne dea a înțelege acest lucru. La dracu', s-a dus de

râpă misiunea.

— Ei bine, probabil că acum e în drum spre casă. Hai să renunțăm şi să lăsăm treaba pe seama magicienilor electronişti. Stenner va hotărî ce să facă în privința noastră.

— O să ne retragă din misiune, Randy.

— Care misiune? Asta-i misiune? Ce dracu', nimeni nu are habar de ce îl urmărim pe tipul ăsta.

— Stenner zice că e periculos.

— Zău? îl urmărim fiindcă e periculos? Jumătate din locuitorii oraşului sunt periculoşi, pentru numele lui Dumnezeu!

— Are o figură de te trec fiorii, spuse Grosso. I-ai văzut ochii?

— Oh, îl urmărim pentru că e periculos şi are o figură de te trec fiorii. Acum mi-am luat o piatră de pe inimă.

În metroul care-l ducea înapoi spre casă, Vulpes se uită la ceas. Opt şi jumătate. Zâmbi. Peste o jumătate de oră Hidra urma să intre în acțiune.

Jocul pe care-l aştepta de zece ani era pe cale să înceapă.

33

În lumina lăptoasă a lunii aproape pline, gargui, harpii şi alte stranii creaturi mitice pândeau de pe turlele construcțiilor gotice ce alcătuiau unul dintre numeroasele corpuri ale Universității din Chicago. Privindu-le cu atenție, Naomi Chance simți dintr-o dată un fior de spaimă, ca în prezența unor mesageri ai răului. Bestiile medievale păreau s-o sfideze. Se grăbi să-şi alunge gândul şi-şi ridică gulerul paltonului, să se ferească de vântul tăios care şuiera printre clădiri, şfichiuind-o încă de când părăsise biblioteca şi traversase curtea în direcția parcării, la distanță de un cvartal. Întrunirea lunară a Asociației Secretarelor din Magistratură fusese deosebit de plicticoasă, dar ea prezidase

cu elanul dintotdeauna, urgentând procedurile cât mai mult cu putință.

Apropiindu-se de Strada 57, văzu sclipirea unei țigări printre copa-cii şi tufele din apropierea străzii. În clipa următoare, chiştocul descrise un arc în aer şi căzu la pământ. În umbră era ascuns un bărbat, cu mâinile vârâte adânc în buzunare. La vreo doi metri mai încolo, chiar lângă bordură se vedea parcată o maşină.

Îşi încleştă degetele pe micul spray paralizant pe care-l ținea întotdeauna la îndemână, în buzunar, şi instinctiv iuți pasul. În mod normal, nu l-ar fi remarcat pe bărbatul acela, dar astă-seară era altceva. Astă-seară vedea pretutindeni semne râu prevestitoare. *La naiba,* îşi zise ea. *Toți sunt cu nervii la pământ din pricina eliberării lui Stampler.* În timp ce se apropia, silueta se ghemui între tufe. Naomi apucă şi mai strâns spray-ul, evitând să treacă pe lângă pâlcul de copaci. Dar înainte să ajungă la stradă, un glas o chemă pe nume:

— Naomi Chance.

— Cine e? întreba ea, iuțind pasul.

— Aşteaptă o clipă, te rog.

Ea îşi încordă privirea prin întuneric, deslușind silueta unui bărbat zdravăn şi lat în umeri, care venea dinspre tufişuri. Era un negru voinic, înalt şi musculos, cu trăsăturile ascunse de întuneric.

— Ce dracu' vrei? întrebă Naomi, scoțând mâna din buzunar. Nu te apropia, am spray paralizant.

— Nu zău! exclamă uriaşul, oprindu-se pe loc şi căutând în buzunarul paltonului. Mi s-a zis că eşti dură şi că nu poți fi luată prin sur-prindere, spuse el cu glas grav, apoi râse. Întinse o mână, deschizându-şi portvizitul. În lumina străzii sclipi o insignă de aur. Detectiv Zack Lyde, poliția din Chicago, se prezentă bărbatul. Şeful meu, Shock Johnson, ne-a „împrumutat" procurorului districtual, care a ordonat să fim cu ochii pe dumneata. Aşa că eu şi cu colegul meu asta şi facem: stăm cu ochii pe dumneata, doamnă Chance.

Naomi îşi goli plămânii de aer.

— M-ai speriat de moarte, tinere, mărturisi ea.

— Drept să spun, şi mie mi-a cam sărit inima când am văzut spray-ul paralizant. Ce-ar fi să te ducem noi acasă cu maşina? Trebuie să-ți verificăm apartamentul şi pe urmă, ştii...

— Să stați cu ochii pe mine? întrebă Naomi, luându-i vorba din gură.

— Da. Apoi adăugă, chicotind, cu glasul lui baritonal şi răguşit: Colegul meu şi cu mine putem veni în urma maşinii dumitale. Aşa m-aş simți mult mai bine.

— De ce nu vii dumneata în maşina mea, iar colegul poate să vină după noi, propuse ea.

— E bine şi aşa, se învoi Lyde.

În timp ce se îndreptau spre maşina de poliție fără însemne oficiale, Naomi îl văzu pe judecătorul Harry Shoat ieşind de la bibliotecă, după terminarea seminarului său săptămânal postuniversitar. Porni pe alee, unde şoferul său îi ieşi în întâmpinare.

— Cum e cu judecătorul Shoat? îl supravegheați şi pe el? întrebă Naomi.

— Pe dracu'! Ne-a râs în nas, răspunse Lyde. Zicea că domnul Vail se uită şi sub pat după stafii înainte de culcare.

— Cu alte cuvinte, nu stați cu ochii pe el? râse ea, urmându-şi protectorul, care se dusese la maşină, ca să-şi anunțe colegul ce aveau de făcut.

Un cvartal mai încolo, Jefferson Hicks – polițistul care îndeplinea funcția de şofer şi gardă de corp a lui Shoat – se grăbi să-i iasă înainte şi să-i ia din mână servieta-diplomat.

— Cum a mers, domnule judecător? întrebă el.

— Excelent, ca de obicei, răspunse Shoat, sigur pe el. Deşi zău dacă pricep cum vor reuşi unii dintre prostănacii ăia să ajungă vreodată magistrați.

— Aşa e, domnule, încuviință şoferul.

Hicks deținea centura neagră la karate şi urmase o pregătire specială antitero. Primise misiunea de a-l însoți pe Shoat timp de patru luni, după ce un contribuabil furios, care considerase că nu i se făcuse dreptate în instanță, rănise aproape mortal pe unul dintre confrații judecătorului. Hicks făcea parte din poliția oraşului; limuzina îi aparținea lui Shoat.

O dată instalați în Mercedesul cu patru portiere, Shoat întinse mâna spre buzunăraşul din spatele scaunului din dreapta, scoase dinăuntru o sticlă de coniac Napoleon şi un pahar pântecos şi îşi turnă de băut. Savură coniacul, agitând paharul, adulmecând aroma şi drămuindu-şi înghițiturile, astfel încât băutura să-i ajungă timp de treizeci de minute, cât dura drumul până la vila sa din cartierul Edgewater.

— În vreme ce erați la curs, am mai primit un telefon de la procuratura districtuală, îl informă Hicks. Tot în legătură cu Stampler.

— Vail! pufni disprețuitor Shoat.

Înainte de a deveni judecător la Curtea Supremă de Justiție a statului, pe vremea când era cunoscut sub porecla de Harry-Călăul, acest jurist ultraconservator avea faima unui judecător neînduplecat, înclinat spre sentințe aspre, deseori cu o tentă rasistă. Perfecționist lipsit de răbdare şi de simțul umorului, împărțea dreptatea cu o indiferență crasă față de situațiile sau circumstanțele în care se găsea acuzatul. Candidatura lui la Curtea Supremă de Justiție fusese respinsă de trei ori, până când impresionantele sale cunoştințe de drept şi experiența profesională făcuseră imposibilă o nouă respingere.

Judecătorul se ghemui pe bancheta din spate. Era un bărbat sever, cu mustață subțire cât lama de brici, cu părul negru şi cănit ca să-i ascundă şuvițele cărunte. El şi Vail se ciondăniseră de multe ori la tribunal. Shoat încă îi purta pică avocatului care sfida convenționalul, punând aprig şi insistent legea sub semnul întrebării. Chiar ca procuror, Vail avea o atitudine arogantă față de autorități, fapt care-l scotea

din sărite pe judecător. Acum, că trecuse de cealaltă parte a baricadei, Vail îşi vorbea de rău fostul client, dând a înțelege că acesta nu trebuia pus în libertate, cu toate că cei mai renumiți psihiatri ai statului îşi dăduseră acordul.

— Vrea să împace şi capra, şi varza, mormăi Shoat, sorbind o înghițitură de coniac şi amintindu-şi cu dezgust felul în care Vail o atrăsese în cursă pe Venable la procesul Stampler. Dracu' să-l ia pe Vail, zise el cu voce tare.

— Da, domnule, încuviință Hicks.

— S-a întooors, comentă Morris când Vulpes intră în casă.

Îndreptă camera video spre fereastra deschisă. Aşteptă ca Vulpes să pătrundă în încăpere, apoi începu să filmeze.

— A fost la cumpărături, spuse Solomon, urmărindu-l prin bino-clu. Văzu cum Vulpes deşartă pe pat conținutul a două pungi de hârtie. Şi-a luat două CD-uri, parcă şi un pulover.

— Are şi o casetă video, adăugă Morris, fără să-şi dezlipească ochiul de vizor. Mi se pare... *Sleeping...*

— *Sleepless în Seattle,* zise Solomon. O comedie.

— Sper să se şi *audă* partea comică, pentru că, probabil, vom fi nevoiți să-l ascultăm.

— Are o muzică destul de bună. Jimmy Durante cântă o melodie care se cheamă „As Time Goes By".

— Cine-i Jimmy Durante?

— Un vechi actor de cinema. Cu nasul mare. O voce ca un scrâşnet de pietre fărâmate. Ai să-l auzi.

— Pune caseta în video, anunță Solomon.

— Văd şi eu, Solomon, n-am nevoie de comentarii.

Vulpes începu să se dezbrace, apoi, ca şi cum i-ar fi venit un gând, se duse la fereastră şi trase storurile.

— Rahat, bombăni Morris. Iar trebuie să ne mulțumim cu ascultarea.

Îl auziră pe Vulpes fluierând încetişor şi umblând de colo-colo prin cameră, apoi patul scârțâind în momentul în care Vulpes se lungi pe el. Auziră bâzâitul televizorului şi forşpanul de la începutul videocasetei.

Morris opri aparatul de filmat şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ce mod de a câştiga o pâine! zise Solomon. Să asculți filme pe care nu le poți vedea.

În camera lui, de îndată ce trăsese storurile, Vulpes se schimbă în puloverul negru pe gât. Luă un mic casetofon din lada cu scule şi-l puse pe noptieră. Înregistrase banda audio când se afla la Daisyland: derulase filmul de mai multe ori, oprindu-l la secvențele comice şi suprapunând propriul râs, perfect cronometrat. Ba chiar cânta împreună cu Durante.

Vulpes aşteptă să înceapă filmul şi la momentul precis apăsă butonul de pornire al casetofonului. Filmul şi banda audio, sincronizate perfect, aveau să dureze vreo două ore. Programă televizorul să se închidă la ora unsprezece. Casetofonul urma să se oprească automat. Cu puțin noroc, nimeni nu avea să ştie că el va lipsi până dimineață.

Deschise uşa camerei şi privi în josul scărilor. Îl auzea pe Schmidt umblând prin bucătărie. Coborî treptele.

— Bună, Raymond, îl salută Schmidt.

— Bună. Mă gândeam să-mi iau o Coca.

— Te rog. Păi, eu am plecat, îl anunță Schmidt. Fii bun şi închide uşa după mine.

— Sigur. Noapte bună.

— Sunt convins că o să-ți placă aici, Raymond, spuse Schmidt.

Vulpes zâmbi şi încuviință din cap.

— Deja îmi place, răspunse el.

La ora nouă şi un sfert, Morris îl văzu pe Schmidt părăsind pensiunea, înfofolit în scurta lui de vânt, ecosez. Cinci minute mai târziu, luminile de la etajul întâi se stinseră.

După alte cinci minute, Vulpes deschise încet fereastra laterală a bucătăriei, încălecă pervazul şi sări, fără zgomot, între tufele de lângă peretele casei.

Stenner nu-l văzuse niciodată pe Vail atât de nervos. Verificase pe fiecare în parte din membrii echipei, ca să se asigure că se aflau sub pază. Fusese neliniştit de faptul că Naomi se dusese la întrunirea din cadrul Universității din Chicago până când o ştiuse în mâini sigure. În plus, ținea morțiş ca Parver, Flaherty şi Meyer, care locuiau singuri, să rămână împreună peste noapte.

— Ce-ar fi să te conduc acasă? propuse Stenner. Vulpes e în pat şi urmăreşte un film la televizor.

— Am o presimțire, zise Vail. Aşa cum i se întâmplă lui Harvey. Şi tu la fel, numai că tu o numeşti instinct.

— Şi eu am o presimțire, spuse St. Claire. Încă de când am venit la birou.

— Ce fel de presimțire, Harve? întrebă Flaherty.

St. Claire îi răspunse cu o undă de iritare în glas.

— De câte ori să-ți mai spun, Dermott, că, dacă aş şti, n-ar mai fi o presimțire? Ar fi realitate.

— Ultima oară când ai avut una dintre presimțirile tale, ai descoperit cazul Linda Balfour, zise Stenner.

— Ultima oară când ai avut tu presimțiri, am găsit-o pe Poppy Palmer, replică St. Claire.

— Sunt de acord cu Abel, haideți acasă, propuse Venable, adresându-se lui Vail. Dar înainte de a pleca, vreau să discut cu tine câteva minute.

Surprins de aerul ei grav, Vail o conduse în biroul lui şi închise uşa.

— Te frământă ceva? glumi el.

— Trebuie să-ți spun ceva, începu ea. Şi nu despre Aaron Stampler.

— Păi... spune.

— M-am dus în apartamentul lui Delaney. Presupun că dintr-un simț al datoriei. Voiam să văd cum arată locul crimei. Dar am descoperit ceva. În debaraua din dormitor există o firidă ascunsă.

— Ce fel de firidă?

— Adâncă de vreo şaizeci de centimetri şi lungă de un metru jumătate. A fost o ascunzătoare pentru jucăriile lui Delaney.

— Ce fel de jucării?

— Bice, cătuşe, centuri...

— Ce?

— Şi un Smith & Wesson calibrul 38. Jos pe podea. Pare să fi fost pur şi simplu aruncat acolo. Nu am atins nimic.

— Arma e în cameră?

Venable încuviință din cap.

— Presupun că este arma crimei.

— Cum ai găsit-o?

— Probabil că numai o femeie ar fi observat... femeile sunt foarte atente la spațiul dintr-o debara. Stăteam pe pat, privind țintă debaraua, când deodată mi-am dat seama că era asimetrică. Adică, într-un capăt al ei e mai mult loc decât în celălalt. I-am dat târcoale iar şi iar, dar tot nu înțelegeam de ce. Apoi am pipăit-o şi am simțit că uşa cedează. Am continuat să-i dau târcoale. Ca s-o deschizi, trebuie să deşurubezi bara pentru umeraşe şi s-o scoți afară. În lăcaşul unde se prinde bara există un buton.

— Foarte isteț din partea dumitale, doamnă Venable. N-ai nevoie de o slujbă?

— Am o slujbă. O apăr pe Edith Stoddard.

— Dacă vrei să negociem, atunci stai s-o chem pe Shana. E cazul ei.

— Nu mai negociez, Marty. Merg la tribunal.

— Janie, probabil că ce ai descoperit tu e chiar arma crimei. Nici nu ne trebuie mai mult ca s-o condamnăm pe această doamnă.

— A fost o victimă vreme de aproape zece ani, Martin. Delaney a umilit-o, iar ea a acceptat, ca să-şi poată păstra postul. După aceea Delaney s-a descotorosit de ea pentru un top model şi i-a distrus viața. Cu toate aceste argumente, am şanse să obțin achitarea.

— Pe ce bază?

— Spune tu. Ce părere ai de amendamentul McNaghten? Şi anume că, datorită circumstanțelor, Stoddard n-a mai judecat rațional, ca atare nu şi-a dat seama de natura şi gravitatea actului pe care l-a comis. Şi-apoi, mai avem conceptul impulsului irezistibil: era atât de supărată, încât nu s-a mai putut controla. Sau poate pierderea temporară a rațiunii? A fost înjosită, umilită şi apoi aruncată, ca un gunoi.

— Păstrează-ți pledoaria finală pentru juriu, o opri el. Aprinse două țigări şi-i întinse una lui Jane. Uiți însă că e vorba de premeditare. Iar Stoddard parcă era decisă să se recunoască vinovată.

— Eu nu am fost niciodată de acord.

— Ea e clienta.

— Iar eu sunt un slujitor al justiției obligat să ofere clientului său cel mai bun sfat şi cea mai bună apărare cu putință. Asta am să şi fac. Vrei să negociem acuzația de omor involuntar?

Vail râse.

— Nu pot să fac aşa ceva, aş fi dat afară din magistratură pentru incompetență. Ori nu e vinovată, ori e vinovată de *ceva.*

— Atunci se pare că rămâne între mine şi Parver, spuse Venable. Afară de cazul în care ai de gând să intervii.

— Eu nu intervin în cazurile procurorilor mei, replică Vail. Am să-i trimit pe St. Claire şi pe Parver să cerceteze ascunzătoarea. După aceea, tu şi Parver puteți sta de vorbă.

— Ce crezi că va face?

— Va sări la jugulară.

— Ai antrenat-o bine, nu?

— Nu a fost nevoie, pentru ea e ceva firesc. Îți mulțumesc că mi-ai spus.

— Tu nu mi-ai fi spus? .

— Cum să nu! Dar, date fiind opțiunile pe care le aveai, probabil că tot ți-ai făcut sânge rău.

— Nu existau nici un fel de opțiuni, ştii foarte bine.

— O adevărată pacoste etica asta, nu? râse el.

— Da, nu-i aşa? răspunse ea şi după o clipă adăugă: Mereu mă uluieşti, domnule Vail.

Părea vizibil uşurată.

— De ce? Te aşteptai să fac o criză de nervi?

— Cunosc câțiva bărbați care ar fi făcut.

— Uite, Janie, amândoi ne vom face datoria. Ce naiba, într-un fel, eu te-am vârât în asta.

— Într-un *fel?* repetă ea, ridicând din sprâncene.

Amândoi începură să râdă.

St. Claire bătu discret în uşă şi Vail îi făcu semn să intre.

— Tocmai m-am lămurit în ce consta presimțirea de adineauri, zise el. Mi s-a părut ciudată o afirmație a ta în legătură cu telefonul lui Vulpes.

— Ce afirmație?

— Ziceai că a dat un telefon, dar legătura a fost proastă?

— Aşa mi-a raportat Morris.

— Păi, dacă nu a reuşit să prindă legătura, cum se face că nu a repetat apelul?

Vail îl privi fix din celălalt capăt al camerei, apoi se uită la Venable.

— Are dreptate, întări ea. Nu se poate spune că n-a avut timp să formeze numărul din nou. Dacă eu aş suna undeva şi n-aş obține legătura…

— Ori ai suna centrala, ori ai încerca încă o dată, adevărat? îi duse St. Claire fraza până la capăt.

Hicks intră primul în elegantul apartament cu două camere al lui Shoat. Aprinse luminile şi străbătu micul hol de

la intrare, până în sufragerie. Puse servieta-diplomat pe birou. Shoat cumpărase apartamentul după moartea soției sale, preferând să plece din vechea casă de lângă Universitatea Loyola, bântuită de amintiri dureroase. Acest apartament cu două camere, situat în apropierea lacului, era convenabil: se găsea într-un cartier civilizat şi era la parter. Exact ce îi trebuia. În spate avea o mică verandă, împrejmuită cu un gard înalt de sequoia. Îi plăcea să stea pe această terasă rustică, citind dosarele unor cazuri şi notându-şi opiniile cu scris de mână. Hicks trase draperiile subțiri de bumbac alb, aprinse lumina şi, deschizând uşa, controlă veranda. Închise uşa la loc şi trase draperiile. Verifică sufrageria, dormitorul judecătorului şi camera de oaspeți, băile, toate dulapurile şi cămăruța pe care judecătorul o folosea drept birou.

— Totul e în regulă, se adresă el şefului său.

— Bravo, Hicks! îl lăudă judecătorul. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

— Păi, dacă vreți, aş putea rămâne peste noapte în camera de oaspeți. Cu toată tevatura asta...

— Nu vorbi prostii, îi tăie vorba judecătorul, făcând un semn de lehamite cu mâna. Am să mă bag în pat şi am să urmăresc „Tribunal TV" timp de un ceas şi ceva. La ora zece am să dorm buştean.

— Bine, domnule. Atunci, mâine dimineață, la şapte?

— Ca de obicei.

Îl conduse pe Hicks până la uşă şi, după plecarea acestuia, puse lanțul de siguranță şi trase piedica încuietorii. Îşi pregăti un scotch cu apă, stinse lumina şi se duse în dormitor.

Shoat era foarte meticulos cu ritualul dinainte de culcare. Îşi pregăti hainele pentru a doua zi, îşi puse paharul cu scotch pe noptieră, se spălă pe dinți şi pe față, apoi îşi îmbrăcă pijamaua de mătase stacojie. Îşi împături cu grijă halatul de baie din mătase şi-l aşează pe un scaun, în imediata apropiere a patului, îşi potrivi papucii unul lângă altul exact acolo unde presupunea că îşi va coborî picioarele din pat la

sculare, apoi puse una peste alta trei perne din puf de gâscă şi le bătu, ca să-i fie cât mai confortabile. În sfârşit, dădu la o parte cuvertura şi se vârî în pat pe o parte, ca să nu şifoneze cearşafurile de finet. Se sprijini în perne, îşi trase plapuma de puf până sub bărbie şi deschise televizorul, schimbând canalul cu telecomanda la emisiunea juridică. Lăsat pe spate, îşi sorbi băutura, urmărind emisiunea cu sonorul dat încet. După câteva minute, abia îşi mai ținea ochii deschişi. Îşi termină băutura şi stinse televizorul.

Tocmai aţipise când în încăpere năvăli brusc un val de aer rece. Rămase în pat, scrutând buimac întunericul. Se făcuse şi mai frig.

Pe urmă avu impresia că aude ceva. Zgomotul părea să vină din sufragerie, deşi Shoat era cu mintea înceţoşată de somn şi pierdut în întuneric.

— Tu eşti, Hicks? strigă el, crezând că, poate garda de corp, se întorsese după ceva şi acum stătea la uşa din faţă.

Aşteptă, încordându-şi auzul.

Din nou zgomotul. Oare cineva vorbea afară, în apropierea casei?

Bâjbâind prin întuneric, căută veioza, nimerind în schimb halatul. Se dădu jos din pat pe întuneric, pipăind pardoseala cu tălpile goale, în căutarea papucilor. Camera era rece, aşa că renunţă la papuci şi porni pe bâjbâite spre sufragerie.

Când ajunse în uşă, îl învălui un curent de gheaţă. Privi în celălalt capăt al încăperii. Uşa de la terasă se deschisese de perete. Draperiile albe de bumbac fâlfâiau răsucite de vânt, ca nişte arătări în lumina spectrală a lunii.

La dracu'! îşi zise el. *Hicks a uitat să încuie uşa de la terasă.*

Porni într-acolo. În clipa aceea răsună un glas.

— *Linişte! Linişte în sală!*

Apoi se auzi un ciocănel lovind în masă.

Glasul părea să vină dinspre draperiile fantomatice ce fluturau în bătaia vântului. Mai făcu câţiva paşi, mijind ochii printre pleoapele întredeschise, ca să vadă mai bine. Atunci

desluşi ceva, o siluetă neclară ascunsă între faldurile subțiri. Spaima îl țintui locului. Silueta se materializă încet într-o formă întunecată, părând să se ivească dintre faldurile agitate de vânt. Arătarea se apropie de el. Shoat nu reuşi să articuleze nici un sunet. Picioarele refuzau să-l asculte.

— Ci-ci-cine-i acolo? bâigui el.

Silueta, profilată în lumina lunii pe draperiile tremurătoare, ridică brațul. Urmă un declic, apoi acelaşi glas, aceeaşi şoaptă răguşită pe care o auzise o clipă mai devreme, începu să recite:

Prințul ce are o lume la picioare;
Judecătorul care împarte legi;
Bogați, săraci sau regi, sau hoți —
Moartea e una pentru toți.

Urmă o mică pauză, apoi:

— Salutări de la Daisyland, domnule judecător.

— Oh, Doamne! urlă judecătorul.

Se întoarse şi se repezi la masa de lângă uşă, trase sertarul şi vâri mâna înăuntru, simțind oțelul rece al pistolului său calibrul 32. Dar nu apucă să-l scoată din ascunzătoare, deoarece o mână îl înşfăcă de păr, smucindu-i capul pe spate.

Shoat nu simți decât o uşoară arsură în clipa în care cuțitul îi tăie beregata. Când deschise gura ca să țipe, nu auzi decât un şuvoi de aer țâşnind de undeva de sub bărbia lui. După aceea, în gură îi năvăli un gust sărat.

Când îl fulgeră durerea, Shoat deja n-o mai simți.

34

Numărul de telefon era uşor de identificat. Morris cuplase la monitor un dispozitiv de citire a numărului, care

înregistrase cifrele în memorie. Stenner nu trebui să dea decât un singur telefon pentru a obține restul informației.

— Spitalul municipal, anunță el. Ultimele trei cifre, 4-7-8, reprezintă interiorul unui birou. Vulpes a chemat registratura.

— De ce dracu' să sune la registratura spitalului municipal? se miră cu voce tare Vail.

— Şi de ce nu i s-a făcut legătura? adăugă St. Claire.

Meyer, specialistul în computere, rămăsese într-un colț, ascultând discuția. La un moment dat, se întoarse la computerul său şi rulă programul de modem, afişând meniul. Formă numărul de telefon 555-7478 şi ascultă apelul telefonic, cu ochii la monitor. O clipă ecranul se stinse, apoi începu să clipească cuvântul CONNECT şi în partea de sus a ecranului apăru un alt meniu.

— Iată răspunsul, anunță el. Suna pe o linie modem. Vulpes vorbea cu un computer.

— Cu ce? întrebă Parver.

— Mda. Dar de unde să aibă computer? întrebă St. Claire.

— Nu ştiu, dar asta a fost, ceea ce explică şi bâzâitul de pe linie, răspunse Meyer. Dacă a rămas conectat nouăzeci de secunde şi este specialist în computere, atunci ştia exact ce face.

— Poate ar trebui să intrăm peste el şi să-l întrebăm, sugeră Flaherty.

— Sub ce pretext? interveni Vail. E un om liber. Nimic mai firesc decât să aibă un computer. E treaba lui. Dar dacă îl foloseşte ca să transmită indicații celuilalt asasin, atunci am pus mâna pe el.

Formă numărul lui Morris.

— Da, domnule?

— Aici Martin, Bobby. Ce face Vulpes chiar în clipa asta?

— Se uită la o casetă video. *Sleepless în Seattle.*

— Eşti sigur că-i în cameră?

— Îl auzim râzând. Acum câteva minute cânta „As Time Goes By" împreună cu Jimmy Durante.

— Uşa din spate e supravegheată?

— Bineînțeles.

— Nu-l slăbi din ochi nici o secundă, Bobby. Dacă dă vreun telefon sau face ceva ieşit din comun, sună imediat la birou.

— Absolut.

Vail puse receptorul în furcă.

— E în camera lui, se uită la o casetă video. Ai noştri îl aud prin microfoane. Măsură biroul în lung şi în lat câteva momente. Bun, iată ce vom face, zise el. Harve şi Ben, voi veniți cu mine. Vom verifica biroul de registratură al spitalului. Shana şi Dermott, rămâneți aici, în birou, să păziți telefoanele. Sunați-o pe Naomi chiar în clipa asta, să vă asigurați că se află sub pază. Dacă se întâmplă ceva? Dacă sună Morris sau oricine altcineva, chemați-mă pe telefonul portabil. Abel, vreau s-o conduci pe Jane acasă şi să stai cu ea, adică să rămâi cu ea în casă până mă întorc eu. Numai în tine am încredere că poți s-o aperi. Şi mai vreau ca cel care păzeşte casa să patruleze prin toată zona. Alte întrebări? Bine. La treabă.

Secția de urgențe a spitalului municipal arăta ca o zonă de luptă. La intrare erau parcate trei ambulanțe, una cu girofarul roşu încă clipind. De cum intrară înăuntru, Vail, Meyer şi St. Claire se treziră în plină forfotă şi hărmălaie. Un infirmier trecu grăbit pe lângă ei, împingând o targă pe care se afla o femeie tânără. Aceasta avea mască de oxigen şi perfuzii în ambele brațe. Ținea ochii întredeschişi şi capul i se legăna dintr-o parte în alta o dată cu mişcările tărgii. O însoțea un doctor tânăr, care tocmai striga ceva unei asistente aflată în pragul salonului preoperator.

— Am aici o dublă fractura a gambei, probabil şi leziuni la cap. Înainte de operație am nevoie de o tomografie computerizată.

— Suntem pregătiți, îi strigă la rândul ei asistenta.

Un alt medic, cu halatul mânjit de sânge, ieşi alergând din sala de triere şi pomi pe coridor.

— Iertați-mă, începu Vail, dar medicul îi făcu semn să-l lase în pace.

— Nu acum, zise el şi se îndreptă grăbit spre sala de operații.

Vail se uită prin uşa de la Triere şi văzu o asistentă care acoperea un trup cu un cearşaf. La nici un metru de ea, o echipă de doctori şi asistente lucrau cu febrilitate, pregătind o altă victimă pentru operație. O asistentă ieşi în fugă din sală, ținând în mână o planşetă cu clamă.

— Iertați-mă, i se adresă Vail, vrem să vorbim cu garda de noapte.

— Înainte pe coridor, luați liftul până la primul etaj, apoi a treia uşă pe stânga. Doamna Wilonski, răspunse ea, fără să-i privească sau să încetinească pasul.

— Mulțumesc, spuse Vail.

Găsiră cabinetul gărzii de noapte, unde o asistentă o chemă prin pager pe Eve Wilonski, care era de serviciu, apoi plecă, sfătuindu-i să rămână pe loc.

— Altfel, nu are cum să dea de dumneavoastră, le explică ea.

— Oare aici nimeni nu *merge* omeneşte? se miră Meyer.

Uşa liftului se trase deoparte. O femeie scundă şi îndesată, îmbrăcată în uniformă țeapănă şi apretată, veni întins spre ei. Figura ei severă avea expresia feroce a unui buldog.

— Domnilor, numele meu este Eve Wilonski şi fac de gardă în noaptea asta. Regret că nu am mult timp la dispoziție, dar la Urgență sunt multe probleme.

— Pe acolo am şi intrat. Eu sunt Martin Vail, procurorul districtual în exercițiu.

— Ştiu, domnule, v-am recunoscut după fotografiile din ziar.

— Aceştia sunt doi dintre asociații mei, Ben Meyer şi Harve St. Claire.

— Domnilor, îi salută ea, înclinînd din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— O coliziune de trei automobile pe LaSalle răspunse ea Trei morți şi şase răniți la limita supraviețuirii. Alt accident în partea de sud a oraşului, o fetită de trei ani a decedat, iar viața mamei atârnă de un fir de păr. Mai avem două infarcturi şi, colac peste pupăză, tocmai ne-au adus la psihiatrie pe unul care stătea pe cornişa Teatrului Chicago, urinând peste pietonii de pe trotuar. Asta doar în ultimele patruzeci de minute, şi nu-i nici ora unsprezece. E numai începutul.

— Regret că vă deranjăm tocmai când e atâta agitație, spuse Vail.

— Aici e întotdeauna agitație, răspunse ea nepăsătoare. Avem ceva probleme şi cu procuratura?

— Nu, noi avem o problemă cu dumneavoastră. Trebuie să cercetez biroul de registratură şi să aflu dacă azi după-amiază la ora trei era cineva acolo.

— În week-end, biroul se închide la două şi jumătate, preciză ea.

— Ştiu. Dar avem motive să credem că cineva se afla acolo la ora trei. E absolut necesar să cunoaştem cine a fost această persoană.

— Poate cineva din personalul de serviciu sau ceva asemănător? sugeră St. Claire.

— Foarte posibil, încuviință ea. Dacă e o urgență, pot să-l sun acasă pe domnul Laverne. El este şeful biroului registratură. Poate că cineva a rămas peste program.

— Ne-ar fi de mare folos, spuse Vail.

— Pot să vă întreb despre ce e vorba?

— Un spărgător de programe, răspunse dezinvolt Meyer. Avem motive să credem că cineva a pătruns în programele biroului dumneavoastră de registratură. Urmările ar putea fi destul de serioase.

— Oh, Doamne! exclamă ea.

Frunzări registrul cu numerele de telefon ale angajaților spitalului şi urmări cu degetul lista de nume, oprindu-se în

dreptul lui Laverne. Formă numărul şi aşteptă un timp care le păru o eternitate.

— Nu e acasă, gemu St. Claire.

— Domnul Laverne? întrebă ea deodată. Iertați-mă că vă deranjez acasă. Eve Wilonski la telefon. Aici, lângă mine, e procurorul districtual. Ar dori să vă vorbească.

Îi întinse receptorul lui Vail.

— Domnul Laverne? Numele meu e Martin Vail.

— Vă ascult, domnule Vail.

— Domnule Laverne, verificăm o problemă legată de computere şi am dori să ştim dacă cineva din subordinea dumneavoastră a rămas azi după program.

— Eu am rămas.

— Dumneavoastră? Erați în birou la ora trei?

— Da, domnule, vorbeam la telefon cu Compania Farmaceutică de pe Coasta de Vest.

— Mai era şi altcineva în birou?

— Păi, da. Hines, cred că aşa se numeşte. Face curățenie. În legătură cu spărgătorul de programe?

Întrebarea îl surprinse pe Vail.

— Cunoaşteți problema?

— Eram acolo când a sosit mesajul pe modem.

— Ce mesaj?

— Păi, ceva trăsnit. Ceva despre o vulpe şi o altă persoană numită Hidra.

— Hidra? Vă amintiți exact cum suna mesajul?

— Stați puțin. Întâi, a spus: „Hidra, Vulpea este liberă." Pe urmă a repetat numele Hidra de mai multe ori. Apoi am intervenit eu şi am întrebat cine e Hidra şi cine trimitea mesajul. Atunci legătura s-a întrerupt.

— Şi spuneți că Hines era de față în acel moment?

— Da. A intrat în timp ce eu vorbeam la telefon.

— Vă mulțumesc, domnule Laverne. Ne-ați fost de mare ajutor.

— Era un spărgător de programe, nu-i aşa?

— Da. Tocmai cercetăm cazul.

— Bănuiam eu. Prea trăsnit ca să fi fost altceva. Întotdeauna lucrați până noaptea târziu?

— Când avem probleme importante ca aceasta. Mulțumesc, domnule Laverne. La revedere. Acoperi receptorul cu palma. Cunoaşteți pe cineva cu numele de Hines din cadrul personalului de serviciu?

— Da, Rudi Hines.

— Arată-i doamnei Wilonski fotografia lui Tribble, i se adresă Vail lui St. Claire.

Harvey scoase din buzunar un portvizit şi luă dinăuntru fotografia lui Tribble, pusă la dispoziție de clinica Justine.

— Acesta este Rudi Hines? întrebă Vail.

Ea se uită la fotografie şi clătină din cap.

— Nu, aici văd un bărbat. Rudi Hines e femeie.

Răspunsul ei îi lăsă o clipă fără replică. Vail se uită la St. Claire.

— Arată-i cealaltă fotografie, zise el.

St. Claire îi arătă fotografia lui Rene Hutchinson. Ea o studie câteva clipe, apoi încuviință încet din cap.

— Da, are părul mai închis la culoare şi mult mai scurt, dar e Rudi.

— Putem arunca o privire în biroul de registratură?

— Sigur că da.

Luă dintr-un sertar un mănunchi de chei şi-i conduse pe un labirint de coridoare până într-o încăpere destul de spațioasă, cu mai multe mese de scris şi o serie de computere în capătul cel mai îndepărtat. Monitoarele erau aşezate cu spatele spre uşă. Meyer se duse direct la apărate şi ramase încremenit.

— Iisuse, ia uitați-vă la asta! exclamă el.

Toți se adunară în jurul monitorului şi citiră mesajul:

Foarte Isteț...
Prințul ce are o lume la picioare,
Judecătorul care-mparte legi,
Bogați, săraci sau regi, sau hoți,

Moartea e *una pentru toți. Hidra.*

— Nu ştiu ce naiba înseamnă asta, dar sigur se află într-una din cărțile lui Rushman, spuse St. Claire.

— Ce semnificație are? întrebă Eve Wilonski. Şi cine e Hidra?

— Mitologie greacă, doamnă, răspunse St. Claire. Hidra era un demon cu două capete. De fiecare dată când Ulise îi tăia unul din ele, îi creşteau alte două în loc.

— Sau poate îşi lua un alt nume de fiecare dată când ajungea într-o situație limită? sugeră Vail.

— Poate, îl aprobă St. Claire.

— Ne spune ceva, Harve. Tot ce face reprezintă un mesaj: numele, citatele, tot Vail citi încă o dată şi un fior îi străbătu şira spinării. Repetă cu voce tare al doilea vers: *Judecătorul care-mparte legi.*

— Shoat?

— Despre care alt judecător ar putea fi vorba? Îl sun imediat pe Shock Johnson pe telefonul portabil.

St. Claire se întoarse spre Eve Wilonski.

— Să vă spun ce semnificație are în realitate mesajul, doamnă. Înseamnă că avem nevoie de o adresă a acestei Rudi Hines. În cel mai scurt timp posibil, zise el.

Stenner parcă maşina în fața casei lui Venable şi-i deschise portiera. În timp ce se îndreptau spre uşa de la intrare, îşi scoase arma din toc. Venable rămase surprinsă. Stenner părea întotdeauna atât de stăpânit, că nu şi-l putuse închipui înarmat. El o prinse cu blândețe de braț, i-o luă înainte la uşă şi întinse mâna după cheie. Ea i-o dădu şi el descuie uşa, apoi o împinse de perete cu piciorul. Păşi circumspect în holul de la intrare, după care parcurse rapid şi profesionist etajul întâi, verificând sufrageria, bucătăria, camera de oaspeți şi toate debaralele.

— Aici nu e nimeni, anunță el.

Paznicul de afară şedea pe terasă cu spatele la uşă. Avea căşti la urechi şi asculta la un Walkman.

— Puteam să mă duc şi să-i trag scaunul de sub el, că tot nu şi-ar fi dat seama, bombăni Stenner, îndreptându-se spre uşa terasei. Vreau să rămână aici, cu dumneata, în timp ce eu verific etajul al doilea.

Deschise uşa şi-l bătu pe paznic încet pe umăr. Acesta îşi smulse căştile.

Se ridică în picioare şi se răsuci spre el.

Pe chip i se întipărise un rânjet hidos.

Şocat, lui Stenner îi trebui câteva secunde până să-şi dea seama că omul care rânjea era Aaron Stampler.

Prea târziu.

— Bun venit acasă, şuieră Stampler.

Cuțitul mânuit de jos în sus şfichiui aerul, străpungându-l pe Stenner imediat sub curea, cu vârful ucigaş îndreptat spre inimă. Amândoi se rostogoliră înapoi în sufragerie, izbindu-se de perete.

Gâfâind, Stenner îşi încleştă degetele pe încheietura lui, ca să-l împiedice să-şi recupereze cuțitul. Cu obrazul la câțiva centimetri de cel al lui Stenner, Stampler îşi arcui buzele într-un rânjet răutăcios. Vârî cealaltă mână în buzunarul hainei lui Stenner, căută cheile maşinii şi le strânse în pumn.

Când cei doi bărbați se prăbuşiră în cameră, Venable se rezemă de perete. Cu gura căscată de oroare, văzu cuțitul înfipt în coasta lui Stenner. Nu-şi mai putu stăpâni furia. Apucă lampa grea de alamă de pe masa de la perete şi-l atacă pe Stampler, folosindu-se de ea ca de o bâtă. Lampa îl lovi exact pe creasta maxilarului, sfărâmându-i-l. Stenner se eliberă din strânsoare şi se prăvăli la picioarele celor doi, cu cuțitul încă înfipt în coastă.

Stampler începu să urle de durere. Înşfăcă lampa şi cu cealaltă mână o izbi pe Venable peste obraz. Lovitura o proiectă cu spatele în peretele opus. Stampler apucă lampa cu amândouă mâinile şi o repezi de sus în jos.

Ea simți metalul tare izbind-o în obraz, apoi oasele zdrobindu-se şi o durere ascuțită în ochi. Gura i se umplu de sânge. Picioarele n-o mai ținură şi căzu la podea, privind în sus cu un singur ochi spre ucigaşul turbat de furie.

Stampler se întoarse să-şi ia cuțitul, dar Stenner se rostogoli într-o parte. Cuțitul era acum sub el. Psihopatul dădu în fugă colțul spre bucătărie şi înşfăcă un prosop, pe care şi-l apăsă pe rana de la maxilar. Trase un sertar şi-i goli conținutul pe podea. Deschise un altul, apoi altul, până când, în sfârşit, îl găsi pe cel de cuțite. Apucă un cuțit înfricoşător, de tăiat oase, şi se repezi înapoi în sufragerie. Între timp, Stenner se rostogoli din nou pe o parte şi, cu mare greutate, împinse pistolul său calibrul 9 pe podea, către Venable. Ea îl prinse tocmai când Stampler năvăli în încăpere, din bucătărie. Gata să-şi piardă cunoştința şi, răvăşită de durere, ridică arma şi trase. Glonțul smulse un colț al dulapului de bucătărie. Stampler se repezi în sufragerie, căutând să se adăpostească. Ea trase încă o dată şi încă o dată. Stampler se târî în spatele unei canapele. Un glonț trecu prin sofa, ieşind prin partea cea-laltă, într-un nor de bumbac şi buret. Stampler apucă un scaun. Cu capul aplecat, alergă la una din ferestre, sparse geamul cu scaunul, se aruncă afară prin ploaia de cioburi şi alergă spre maşina lui Stenner.

Înăuntru, Venable se rostogoli pe burtă. Se uită cu ochiul teafăr la Stenner, care ținea cuțitul în mână. În clipa următoare el leşină şi scăpă cuțitul, căzând cu fața în jos.

Afară, Venable auzi maşina lui Stenner demarând în trombă.

— Abel... gemu Venable şi-şi pierdu şi ea cunoştința.

35

Când Shock Johnson ajunse la locuința judecătorului Shoat, acolo se găseau deja trei maşini de poliție. Cei şase

poliţişti cercetaseră îm-prejurimile casei cu două etaje, dar, la indicaţiile lui Johnson, nu încercaseră să pătrundă înăuntru.

— Am bătut la uşă şi am sunat la telefon, zise sergentul care preluase comanda micului grup. Nimeni nu a răspuns la uşă şi nici la apelul telefonic.

— La naiba, bombăni Johnson.

Îşi vârî palmele în buzunarele din spate ale pantalonilor, cu privirea pironită asupra casei.

— Care-i apartamentul cu pricina, domnule sergent? întrebă el, fără să-şi ia ochii de la casă.

— Cel de la parter. Locatarii de sus îşi petrec iarna în Georgia, aşa că în momentul de faţă judecătorul se află singur în toată casa. Lateral, există o terasă împrejmuită cu grilaj de un metru optzeci, iar ferestrele sunt în spate şi pe partea terasei. Casa e cufundată în întuneric şi maşina se găseşte în garaj.

— Unde dracu' e afurisita de gardă de corp? Cum îl cheamă?

— Hicks, domnule. L-am sunat la telefon. Judecătorul i-a dat liber şi i-a spus să se ducă acasă. Hicks vine cu maşina lui până aici în fiecare dimineaţă, apoi merg amândoi în Mercedesul judecătorului. De asta e în garaj.

— Shoat nu a fost avertizat?

— Hicks zice că judecătorul râdea de Vail.

— Iisuse! Eckling o să mă mănânce cu fulgi cu tot când se va întoarce de la Atlanta.

— Şeful e la Atlanta?

— Da, la o convenţie a juriştilor. Băutură şi mâncare gratis, atât şi nimic mai mult. Se uită în jur şi făcu semn unui poliţist tânăr şi vânjos. Cum te cheamă, băiete? întrebă el.

— Jackowitz, domnule.

— Sari gardul de colo şi vezi dacă vezi ceva prin uşa de la terasă. Nu vreau s-o sparg decât dacă sunt sigur că judecătorul e înăuntru.

— Am înţeles, domnule.

— Ia-ţi un emiţător şi fii prudent.

Jackowitz sări gardul ca un profesionist, făcând un salt şi prinzându-se de muchia de sus a gardului, pe urmă se ridică în mâini şi-şi trecu pe deasupra un picior, apoi pe celălalt. O clipă mai târziu, aterizã pe terasă.

Johnson aşteptă.

Emițătorul începu să bâzâie.

— Uşa de la terasă e descuiată, domnule, raportă Jackowitz.

— Oh, la naiba, gemu Johnson. Ai o lanternă?

— Da, domnule.

— Aruncă o privire înăuntru, dar fii cu băgare de seamă.

— Am intrat. Urmară câteva minute de tăcere, apoi: Oh, Dumnezeule mare! Domnule locotenent, nu pot să-mi cred ochilor. Vin să deschid uşa din față. Johnson se duse la intrare şi, în clipa următoare, luminile de la intrare se aprinseră, uşa se deschise şi Jackowitz îi întîmpină cu o privire rătăcită. Deşi lumina era slabă, se vedea bine că era alb la față şi înghițea cu noduri. Sunt în poliție de doisprezece ani, domnule, dar niciodată n-am văzut aşa ceva.

Johnson intră în hol şi se duse în sufragerie. Shoat zăcea în mijlocul încăperii, gol, cu brațele încrucişate pe piept, parcă aşezat de un antreprenor de pompe funebre. Corpul era groaznic mutilat: avea răni pe piept, brațe şi picioare, iar organele genitale îi fuseseră retezate. Peste tot era numai sânge. Johnson se holbă la scenă timp de două minute bune, strângând din maxilare.

— Unde naiba îi este capul? întrebă el într-un târziu, fără a se adresa cuiva anume.

— Bună întrebare, răspunse Jackowitz într-o şoaptă răguşită.

Vulpes îşi apăsă cu putere prosopul pe rană, ca să oprească sângerarea. Falca începuse deja să se umfle şi tot obrazul îi era schimonosit de durere. Ținea în poală harta oraşului, pe care era marcat tra-seul de la pensiune la casa

lui Venable şi apoi la apartamentul Hidrei. Se uită la vitezometru. Trebuia să scape repede de maşina lui Stenner, fiindcă presupunea că Venable anunțase poliția şi dintr-o dată situația lui devenise disperată.

Ce noroc porcesc! îşi zise el. Mai întâi, cel care o condusese acasă pe Venable fusese Stenner, nu Vail. Pe urmă, cățeaua îi stricase toate socotelile. Era a doua oară când încerca să-l omoare. Întâi, la tribunal, unde luptase să-l trimită pe scaunul electric, apoi, în această seară. Okay, va să zică îl doborâse pe Stenner în locul lui Vail. Iar pe cățea o pocnise zdravăn, poate că-i zburase creierii. Justiție poetică. Gândurile începură s-o ia razna, făcându-l să-şi uite pe moment durerea din falcă.

Când ajunse la apartamentul Hidrei, procedă cu prudență. Mai întâi, trecu cu maşina prin fața lui. Strada părea sigură. Opri tocmai în celălalt capăt al străzii. Păcat că Hidra nu avea telefon: ar fi putut s-o sune, să-i spună să plece de acasă şi să-l urmeze până când găsea un loc bun unde să abandoneze maşina. Acum trebuia să-şi asume riscul, să meargă până la ea acasă şi s-o ia de acolo.

Când coborî din maşină, văzu maşina poliției. La distanță de un cvartal, maşina se apropie încet, apoi parcă perpendicular pe strada unde se afla el. Doi polițişti coborâră, veniră până în colț şi traversară în direcția casei unde locuia Hidra. Se uitară în jur, apoi se duseră la uşa din față.

Au depistat-o, gândi el. *Cum* naiba *dăduseră de ea?* Hotărî că trebuia s-o abandoneze. Dar ea cunoştea planul. Nu credea că Hidra va vorbi, deşi în prezent mintea ei o luase razna atât de mult, încât nu putea şti cu certitudine. Urcă din nou în maşină, trânti portiera şi demară. Chiar atunci îi văzu pe cei doi polițişti ivindu-se de după colțul casei şi înapoindu-se la maşina lor.

Rămase la adăpostul întunericului din limuzina lui Stenner. Poate că poliția nu făcea decât să răspundă la o sesizare. Poate era o simplă coincidență şi cei doi aveau să plece. Decise să le mai acorde câteva minute.

Meyer conduse maşina la blocurile situate la sud de Garfield Park. Vail şedea pe bancheta din spate, răsucind o țigară neaprinsă între degete. St. Claire, în dreapta lui Meyer, întoarse capul spre şeful lui.

— Cum rămâne cu Vulpes? întrebă el. Avem destule motive să-l arestăm?

— Pentru că a conversat pe un computer? întâi, ne trebuie femeia şi abia pe urmă vom lua o hotărîre. Încă nu ştim cu certitudine dacă ea e cel de al doilea ucigaş.

— Stampler nu pleacă nicăieri, zise Meyer. E acasă, cântând în duet cu Jimmy Durante.

— Okay, răspunse St. Claire.

— Nu eşti de acord? întrebă Vail.

— Ba da, nu făceam decât să gândesc cu voce tare.

— Iar ai o presimțire? îl întrebă Meyer.

— Oarecum.

— Ce înseamnă „oarecum"? insistă Meyer.

— Înseamnă „oarecum". Adică, nu e o presimțire propriu-zisă.

— Presimțirile tale mă scot din sărite, Harve, spuse Vail.

— De ce?

— Pentru că, de cele mai multe ori, se dovedesc a fi mesageri ai răului.

— N-am ce face, pur şi simplu, aşa se întâmplă.

— Nu ți-am făcut reproşuri, n-am spus decât că mă scot din sărite.

Maşina de poliție era parcată la un cvartal distanță de apartamentul lui Rudi Hines. La volan se afla un polițist mai vârstnic, pe nume John Bohane. Colegul său, Richard Luscati, era un novice intrat în pâine abia de două luni.

— Locotenentul Johnson a spus să vă aşteptăm aici, domnule Vail, ca să nu supăram pe nimeni. Am venit pe jos şi am aruncat o privire de jur-împrejur.

— Şi...?

— Maşina ei e parcată pe o alee în spate. Capota e caldă încă. Iar scaunul din față e plin de sânge.

— Aha, mormăi St. Claire.

— Deci crezi că e înăuntru? întrebă Vail.

— Da, domnule.

— Okay, atunci să procedăm cu mare atenție. Nu pierdeți din vedere că femeia este înarmată şi periculoasă.

— Am înțeles.

Meyer trase maşina în fața celei de poliție şi parcă acolo. Cei cinci bărbați porniră pe strada tăcută şi pustie în direcția blocului.

— Acela este apartamentul ei, spuse Bohane, arătînd către etajul al doilea, pe colț.

— Există vreo ieşire de serviciu? întrebă St. Claire.

— A-ha.

— Ce-ar fi să mergeți voi prin spate, iar noi să supraveghem intrarea, în caz că-i vine ideea să facă o plimbare cu maşina.

— E-n regulă.

Amândoi polițiştii dispărură în tăcere pe aleea pietruită dintre cele două case. Vail, St. Claire şi Meyer se apropiară, fără zgomot, de uşa din față.

Vulpes urmări cum a doua maşină opri lângă cea de poliție. Nu avea cum să vadă ce se întâmplă. Apoi cea de a doua maşină parcă la bordură, în fața maşinii de poliție, şi din ea coborâră trei bărbați. Polițiştii le ieşiră în întâmpinare. Cu toții traversară strada în direcția blocului. Când trecură pe sub stâlpul de iluminat, Vulpes îl recunoscu pe Vail. Simți cum îi zvâcneşte falca, durerea îl fulgeră şi mai puternic, dar nu o luă în seamă. Era copleşit de ură. Vail era acolo, la numai un bloc distanță, şi el nu putea face nimic.

Blestemat să fii, blestemat să fii, Vail! Ai ghicit mai repede decât mi-am închipuit.

Ei bine, poate că poliția nu aflase încă de atacul împotriva lui Stenner şi a lui Venable. Fără îndoială că Stenner era mort, iar Venable leşinase, aşa că, probabil, maşina lui Stenner nu fusese încă dată în urmărire.

Poate că am lovit-o pe cățeaua aia mai zdravăn decât am crezut. Râse, încântat de idee. Cu toate acestea, trebuia să se descotorosească grabnic de maşină.

Era prea târziu s-o mai ajute pe Hidra. Din fericire, era atât de mult implicată, încât n-ar fi trădat restul planului. *Păcat,* reflectă el. Era un plan perfect şi, până în prezent, ea îl îndeplinise fără cusur. Dar Venable îi încurcase socotelile , iar acum Vail i-o luase înainte, ajungând primul la casa Hidrei.

Trebuia să plece imediat de acolo, să fure o altă maşină şi s-o abandoneze pe a lui Stenner. Se uită pe hartă şi descoperi un grup de apartamente de lux. *Perfect,* îşi spuse el. Trebuia doar să găsească o parcare şi să fure altă maşină.

Adio, Hidra. Îmi pare rău că am dat greş.

Întoarse maşina şi porni către North River.

— Dați-mi voie să intru primul, zise St. Claire, scuipând în iarbă un cocoloş de tutun.

— De ce să intri tu primul? întrebă Meyer.

— Pentru că am armă, răspunse St. Claire.

Scoase de sub haină un Magnum 357 şi păşi primul înăuntru. În afară de holul slab luminat, totul era înghițit de o mare de întuneric, iar undeva, într-o parte, un rând de scări ducea la etajul al doilea. O clipă mai târziu, din celălalt capăt al holului îşi făcură apariția cei doi polițişti.

— Totul e în regulă, anunță Bohane. Maşina ei e tot în spate. Poli-țiştii porniră înainte, urmați de St. Claire, Meyer şi Vail. Bohane ciocăni la uşă. Doamna Hines? strigă el.

În interiorul apartamentului, Rudi Hines se afla în baie. Stătea goală în fața chiuvetei, spălându-şi mâinile, de pe care

se prelingea apă înroşită. Când auzi bătaia în uşă, se înfăşură în grabă într-un halat de bumbac şi trecu din baie în sufragerie.

Aceasta era mobilată sumar. O canapea cu arcurile lăsate la podea, o masă rotundă de bucătărie cu două scaune, două fotolii la fel de deteriorate ca şi canapeaua. Singura lumină venea de la becul de şaizeci de waţi al lampadarului de lângă uşă.

— Tu eşti? întrebă ea emoţionată.

Un glas înăbuşit îi răspunse:

— Poliţia, doamnă Hines. Trebuie să stăm de vorbă. În legătură cu maşina dumneavoastră. Hines se întoarse în baie, de unde reveni în cli-pa următoare, ţinând în mână un cuţit mare de bucătărie. Se ascunse într-un colţ întunecat al încăperii. Ascultaţi, doamnă, vorbi St. Claire, stând chiar lângă uşă. Nu vrem să spargem uşa. Deschideţi şi staţi de vorbă cu noi câteva minute.

— Plecaţi de aici.

Pe coridor, St. Claire se uită la Vail şi ridică din umeri. Apoi se răsuci spre Bohane.

— Forţaţi uşa! ordonă el.

Cei doi poliţişti îşi scoaseră pistoalele. Bohane făcu un pas înapoi şi izbi cu piciorul în uşă la vreo câţiva centimetri mai jos de clanţă. Uşa se dădu de perete. Undeva, pe coridor, o altă uşă se întredeschise şi un chip nedesluşit aruncă o privire afară.

— Intraţi în casă, zise Vail. Şi rămâneţi acolo.

Chipul dispăru şi uşa se închise la loc.

Cei doi poliţişti năvăliră în mijlocul încăperii, mai întâi Bohane, acoperit de Luscati, iar în spatele lor St. Claire. St. Claire o văzu primul, stând ascunsă în umbră.

— Lăsaţi-mă pe mine să-i vorbesc, spuse el, apoi i se adresă femeii cu blândeţe: De ce ne-aţi obligat să facem asta?

— Ce vreţi? întrebă ea. În aceeaşi clipă, îl văzu intrând pe Vail şi ochii îi sclipiră în lumina difuză. Ştiu cine eşti, şuieră ea.

— Doamnă Hines, sunt Martin Vail, procurorul districtual în exer…

— *Ştiu* cine eşti. De ce nu eşti acolo?

— Unde acolo?

— Ce *vreți* de la mine?

— Doamnă, e adevărat că vă folosiți şi de numele Hutchinson? întrebă St. Claire.

Ea se trase şi mai adânc în colț, sfredelindu-i cu privirea de la adăpostul întunericului. Pândea din umbră, dar la lumina lampadarului Vail îi vedea una din mâini. Era încă mânjită de sânge închegat.

— „Răzbunarea cu lumina sfântă străluceşte peste tine", Sofocle, şopti ea.

— Doamnă Hines, vă folosiți şi de numele…

— Eu sunt Hidra, declară ea.

Ținea cuțitul lipit de trup, ascuns între faldurile halatului.

— Îl cunoaşteți pe Aaron Stampler?

— Nu există nici o persoană cu acest nume.

— Îl cunoaşteți pe Raymond Vulpes?

— „Răzbunarea e mai dulce decât mierea", Homer.

— Cunoaşteți Vulpea? întrebă St. Claire, tăindu-i vorba.

— „Pedeapsa e dreptate pentru cei nedrepți."

— Ascultați, doamnă…

Din întuneric ea îl fulgeră cu privirea pe Vail.

— Ce *cauți* aici? îl întrebă.

— Şi unde ar trebui să fiu?

— Împreună cu ea.

— Împreună cu cine?

— „Moartea-i o datorie pe care trebuie să o plătim cu toții."

Cei doi polițişti se uitară unul la celălalt nedumeriți. Meyer îşi roti privirea prin încăpere. Pe masa de lângă uşă văzu un mic casetofon. Era năclăit de sânge.

— Ascultați aici, doamnă. Ştim că sunteți Rene Hutchinson. Ce-ar fi să ne spuneți unde este Vulpea? Făcu

un pas înainte, în direcția ei. Trebuie să stăm de vorbă cu dumneavoastră şi cu Vulpea.

— Eu l-am învățat tot ce ştie, şopti ea deodată, plină de mândrie.

— Ce ați spus? întrebă St. Claire.

— Eu l-am învățat tot ce ştie.

Meyer se mişcă lateral către masă. Scoase un creion şi apăsă cu el pe butonul de pornire al casetofonului.

— Opreşte-l! țipă ea.

— *Linişte! Linişte în sală!*

Sunetul sec al ciocănelului. Apoi:

Prințul ce are o lume la picioare,
Judecătorul care-mparte legi,
Bogați, săraci sau regi, sau hoți
Moartea e *una pentru toți.*
Salutări din Daisyland, domnule judecător.

Vail recunoscu imediat vocea de pe bandă. Era a lui Vulpes.

— Domnişoară Hutchinson... Începu St. Claire, dar femeia țâşni brusc din întuneric, năpustindu-se asupra lui Vail. În mâna ei sclipea cuțitul.

St. Claire se repezi în fața lui Martin, cu arma îndreptată către Hidra, care sărise la atac.

— Stai! ordonă el, dar ea nu se opri.

Polițistul cel tânăr se pierdu cu firea şi o împuşcă în piept.

Ea scoase un țipăt. Cuțitul îi scăpă din mână, iar ea fu proiectată pe spate, prăbuşindu-se pe podea cu fața în sus. Rămase acolo, respi-rând greu, cu ochii ațintiți în tavan.

— Mulțumesc, şopti ea. Mulțumesc...

Tânărul polițist nu reuşea să-şi revină. Continua s-o fixeze cu o privire îngrozită.

— Oh, Doamne! Dumnezeule, de ce nu te-ai oprit când ți-am spus? îi strigă el.

— Taci, Ritch. Cheamă ambulanța.

— Ea ne-a atacat cu cuțitul, bolborosi tânărul. Eu n-am... n-am...

Brusc, îşi umflă obrajii. Îşi acoperi repede gura şi nasul cu palma şi se repezi la baie.

— Am optsprezece ani de serviciu şi niciodată nu am tras cu arma decât la poligon, zise scârbit Bohane. El e pe stradă abia de două luni şi împuşcă o femeie. Clătină din cap. Mă duc să chem o ambulanță.

— Vorbeşte de aici, îl îndemnă Vail, întinzându-i telefonul portabil.

Polițistul formă 911.

St. Claire îngenunche lângă Hidra.

— Rene Hutchinson? întrebă el.

— Sunt Hidra, articula ea abia auzit.

— Cine ți-a dat numele acesta?

— Vulpea. Vulpea ştie tot. Dar tot ce ştie l-am învățat eu.

Brusc, acea presimțire „oarecare" a lui St. Claire deveni realitate. Îşi amintea nişte însemnări citite în dosarele procesului Stampler, însemnări făcute de Tommy Goodman cu zece ani în urmă, la înapoierea dintr-o călătorie în Kentucky, unde încercase să se documenteze asupra lui Stampler.

— Cum l-ai cunoscut? o întrebă St. Claire.

— Îl ştiu de o viață.

— Eşti Rebecca, nu-i aşa?

— Sunt... Hidra.

— Dar înainte de asta ai fost Rebecca?

Glasul ei se topi într-o şoaptă.

— Eu l-am învățat... tot ce ştie, rosti ea cu greu.

— Iisuse, eşti profesoara lui, adevărat? Ea nu răspunse. Când l-ai contactat pentru prima oară, Rebecca?

Preț de o fracțiune de secundă, îşi aminti de băiețandrul cu urme adânci de curea pe fese, care şedea într-un colț al sufrageriei citind cu nesaț cărțile şi pasajele însemnate de ea pentru *el.* Până când ajunseseră să fie doar ei doi, singuri în sanctuarul casei ei, feriți de lumea brutală din jur şi făcând

dragoste în fața focului. Apoi, brusc, momentul se topi într-o lumină albă, pură şi fierbinte.

În timp ce St. Claire o privea stăruitor, ochii ei căpătară o uşoară căutătură piezişă. Viața se scurse din ei şi rămaseră împietriți. St. Claire îşi apăsă degetele pe gâtul ei, deşi ştia că nu va mai simți nici o pulsație.

— A fost profesoara lui Stampler, Marty, zise el. Îmi amintesc că am citit însemnările lui Goodman la întoarcerea din Kentucky. E ultimul capitol din raport. Ea i-a spus: „Eu l-am învățat pe Aaron tot ce ştie." Era la fel de țicnită ca şi el.

— El nu-i țicnit, Harve. E un ucigaş cu sânge rece, asta a fost întotdeauna. Sună-l pe Morris. Spune-i să meargă vizavi şi să-l prindă pe nemernic.

— Cu plăcere.

Polițistul cel tânăr apăru în pragul băii, clătinându-se pe picioare şi ştergându-şi buzele cu un şervet.

— Domnule Vail, aici este ceva pentru maiorul Stenner.

Vail se duse în baie. În cadă se găsea o cutie adresată lui Stenner. Dedesubtul numelui eră scris la repezeală:

Teama nu-i decât o şoaptă
Despre un rău închipuit,
Care-adoarme bănuiala
Pân' ce răul a lovit.

Vail deschise cutia şi dădu cu ochii de capul lui Harry Shoat.

36

Morris şi Solomon bătură tare cu pumnul în uşa pensiunii, până când un tânăr cu părul prins la spate în coadă de cal veni bâjbâind pe scări şi întredeschise uşa.

— Da? mormăi el.

Morris îi prezentă legitimația.

— Poliția, deschide, zise el.

— Poliția! exclamă speriat tânărul.

— Nu vrem decât să-l verificăm pe noul locatar, îl linişti Morris, trecând pe lângă el împreună cu Solomon şi pornind în sus pe scări.

Prin uşă auzeau vocea răguşită a lui Vulpes cântând împreună cu Durante.

— „Să faci pe cineva fericit..."

— Poliția, deschide! ceru Morris.

Încercă uşa. Era descuiată. Năvăliră în cameră chiar când pe ecran rula genericul. Dând cu ochii de casetofon, Morris îngheță.

— „Să faci pe cineva fericit..."

Solomon se holbă năucit la camera goală.

— Drace! Ne-a dus cu preşul, Bobby, gemu el.

Vail tocmai ieşea din apartamentul în care locuise Rebecca Hutchinson, când sună telefonul. Ascultă la celălalt capăt glasul întretăiat al lui Morris. Nu aşteptă sfârşitul conversației.

— Chemați imediat acolo poliția oraşului şi dați-le toate amănuntele, ordonă el. Eu mă întorc la birou.

Întrebarea care se punea acum era unde se găsea Vulpes.

Răspunsul lui Shock Johnson aducea alte veşti proaste.

— Unde eşti? întrebă locotenentul de poliție.

— În maşină, în drum spre birou, îl informă Vail.

— Du-te imediat la spital, Marty. Stampler i-a atacat pe Jane Venable şi pe Abel. Amândoi sunt în viață, dar în stare foarte gravă. Cred că de abia au ajuns la Urgență. Stampler l-a omorât pe omul nostru de pază.

— Blestematul! *Blestematul!,* strigă Vail. Ce s-a întâmplat? îl întrebă el pe Johnson.

— L-a lichidat pe omul nostru şi i-a atacat pe Abel şi pe Jane când au intrat în locuința ei. Ea a tras câteva focuri de pistol, care l-au pus pe fugă, cu maşina lui Stenner. Asta e tot ce ne-a relatat Jane înainte să-şi piardă cunoştința. Câțiva

vecini au auzit împuşcăturile şi au alertat poliția. L-am dat în urmărire, dar toate fotografiile de care dispunem sunt vechi de zece ani.

— Pune-ți artistul să-i mai adauge vreo zece kilograme şi încă zece ani şi dă fotografia presei. În plus, propun să instituim starea de alertă în încă cinci state. Dacă reuşeşte să fugă din Chicago, Dumnezeu ştie cât va dura până să-i dăm de urmă.

— S-a făcut. Am auzit ce s-a întâmplat cu femeia. Am găsit cadavrul decapitat al lui Shoat în apartamentul unde locuia. Probabil că ea s-a ocupat de judecător, în timp ce Stampler îşi făcea treaba murdară la locuința lui Jane Venable.

— Stampler i-a tras pe sfoară pe oamenii mei, spuse Vail. A plecat pe furiş din pensiune.

— Iisuse, ce *naiba* se întâmplă, Marty?

— Stampler, asta se întâmplă. E în libertate şi cine ştie ce e în mintea lui.

— Ce să comunicăm presei?

— Adevărul, Shock. Ce reacție a avut Eckling la toate acestea?

— E la o convenție, la Atlanta. Încă n-am discutat cu el.

— Păi, avem trei morți, printre care un polițist şi un judecător, doi răniți la spital şi un ucigaş în serie care umblă în libertate. Ar fi bine să-i dai de ştire înainte să afle de la televizor.

— Ne întâlnim la spital.

— Bine, rosti Vail şi închise telefonul.

Meyer, care nu era un ageamiu la volan, demară ca un adolescent țicnit, strecurându-se printre celelalte vehicule cu mâna pe claxon.

— Maşina asta nu are sirenă? întrebă Vail.

— Nu, domnule.

— Harvey, pune mâine o afurisită de sirenă la maşina asta!

— Bine, şefule. Ce a spus despre Abel?

— Amândoi sunt în stare gravă, naiba ştie ce înseamnă şi asta.

Zece minute mai târziu, Meyer intră, scrâşnind din cauciucuri, în parcarea de la Urgență şi opri lângă zidul de cărămidă de la intrare. Nici nu apucă să frâneze bine, că Vail şi sărise din maşină. Urcă câte două treptele de la intrare şi împinse uşile batante, speriind-o pe asistenta scundă şi durdulie, cu ochi rotunzi şi gură în formă de inimioară, de serviciu la Internări.

— Sunt Martin Vail. Aveți vreo noutate despre Jane Venable sau despre Abel Stenner?

— Amândoi sunt în sala de operații, răspunse asistenta. Deocamdată nu vă pot spune mai mult.

— Sunt procurorul districtual. Amândoi fac parte din echipa mea. Nu-mi puteți da şi alte amănunte? Cât de gravă este starea lor?

— Va trebui să aşteptați până ies doctorii, răspunse ea cu aerul că-şi cerea scuze. Eu chiar că nu ştiu nimic. Îmi pare rău.

În clipa următoare Meyer şi St. Claire îl ajunseră din urmă. Vail începu să se plimbe pe coridor, cu ochii țintă la sala de operații. Asistenta, desigur obişnuită cu rudele şi prietenii pacienților de la Urgență care aşteptau pe coridoare, se aplecă peste pupitru şi-i spuse aproape în şoaptă lui St. Claire:

— Mai încolo, pe coridor, e o sală de aşteptare. Automat de cafea, fotolii confortabile, televizor. Vă chem de îndată ce...

— Mulțumim, doamnă. Nu cred că va pleca de aici până nu află ceva.

— Ar putea dura câtva timp.

— Îl cunosc bine pe omul acesta. Nu se va clinti de aici înainte de a şti verdictul. Ce se întâmplă?

— I-au dus în blocul operator în urmă cu vreun sfert de oră. Presupun că, în clipa de față, amândoi sunt în operație.

— Mulțumim.

Vail se sprijini de zid, cu ochii țintă la ceasul de deasupra sălii de operații. Era unsprezece şi douăzeci. Stampler se afla în libertate de mai puțin de douăsprezece ore.

Aaron Stampler pândea din întuneric, cu ochii la poartă. Se găsea la etajul întâi al unei parcări cu şase niveluri, de care beneficiau exclusiv locatarii blocului alăturat. Poarta era acționată de o cartelă asemănătoare cu o carte de credit. Stampler îşi încercase norocul aici, după ce abandonase maşina lui Stenner. Era aproape miezul nopții. Îşi spuse că oricine ar fi venit să parcheze, se ducea acasă, aşa că nu avea să descopere lipsa maşinii până a doua zi de dimineață. Tocmai bine pentru el.

Trecu pe lângă o maşină în care se aflau două perechi. I se păru riscant. Hotărî să aştepte. După zece minute, opri în fața garajului un BMW cu două portiere. La volan era un bărbat singur. Perfect.

Când maşina trecu pe lângă el, începând să urce rampa către etajul al doilea, Stampler o luă la fugă în sus pe scări. Aruncă o privire prin uşă. BMW-ul tocmai parca într-un colț întunecos. Stampler aruncă prosopul însângerat într-o cutie de gunoi, traversă în fugă porțiunea luminată a platformei şi se ascunse în spatele unui şir de maşini. Începu să se târască în direcția maşinii nou-sosite. Proprietarul BMW-ului coborî din maşină. Înclină scaunul şoferului şi se aplecă spre bancheta din spate, ca să ia de acolo o geantă de piele. O puse jos şi încuie portiera.

Stampler era ghemuit în spatele maşinii alăturate. Aşteptă până când bărbatul trecu pe lângă el, apoi cu mişcări de sălbăticiune, fără nici un zgomot, făcu două salturi şi prinse capul omului cu amândouă mâinile, una pe sub bărbie, cealaltă la ceafă. Îi frânse gâtul ca pe o surcea. Bărbatul se lăsă moale şi Stampler îl apucă de subsuori, târându-l înapoi la maşină.

Auzi deschizându-se poarta de la parter, ca să facă loc altei maşini. Se uită de jur-împrejur, cuprins de panică. Geanta victimei zăcea chiar în mijlocul rampei. Deschise repede portbagajul, rostogoli cadavrul înăuntru, apoi alergă şi luă geanta de jos. Descuie portiera BMW-ului în timp ce cealaltă maşină se apropia de platforma de la etajul al doilea. Stampler sări înăuntru şi se lungi pe locurile din față chiar în momentul în care maşina cotea către etajul al doilea. Mătură cu farurile parbrizul BMW-ului, apoi îşi urmă drumul în susul rampei.

Stampler se ridică în capul oaselor şi studie bordul maşinii. Trecuseră zece ani de când nu mai condusese o maşină. BMW-ul era prevăzut cu toate accesoriile: casetofon, CD, control automat, radiator, ventilator şi telefon. Deschise geanta de piele. Primul lucru pe care îl văzu fu un stetoscop.

Ucisese un doctor.

Scormoni prin geantă, găsi bandaje şi apă oxigenată. Fu nevoit să se aplece încă de două ori, când alte două maşini intrară în garaj. Termină de curățat rana. Falca se umflase deja şi începea să-şi schimbe culoarea. Acoperi tăietura cu un bandaj subțire. În geantă existau mai multe feluri de analgezice, dar Stampler nu le dădu nici o atenție. Trebuia să rămână cu nervii întinşi, cu toate simțurile treze.

Coborî din maşină, deschise portbagajul, luă portofelul mortului şi urcă din nou la volan. O sută optzeci şi şapte de dolari şi mai multe cărți de credit. Nu era rău. Victima se numea Steven Rifkin. Din actele de identitate reieşea că medicul era profesor la Centrul Medical Universitar. La rubrica „Persoane care pot fi anunțate în caz de deces" figura mama sa.

Doamne, ce noroc! gândi Stampler. *Trăieşte singur. Nimeni nu-l aşteaptă seara acasă.* Dacă norocul continua să țină cu el, dispariția doctorului avea să fie remarcată abia târziu spre prânz.

Stampler luă din torpedo două hărți, le întinse pe scaunul alăturat, împreună cu harta oraşului, şi stabili punctul unde

se afla. Urmări cu degetul traseul până la Autostrada Interstatală 80.

Dintr-o dată se simți în siguranță. O dată ajuns pe autostradă, se putea pierde în fluxul maşinilor. Se uită la ceasul de bord: unsprezece şi douăzeci şi cinci. Demară şi ieşi din garaj.

În timp ce Stampler se îndrepta spre autostradă, Shock Johnson îşi făcu apariția la Urgență, cu o expresie rătăcită şi îndureratã.

— Avem afară două echipe de televiziune şi un reporter de la radio, anunță el. Deja s-au dus la locuința lui Shoat şi la apartamentul lui Hutchinson. S-au năpustit asupra ştirii ca muştele la miere. Care-s noutățile?

— Deocamdată, nici una, răspunse Vail, începând din nou să se plimbe pe coridorul din fața sălii de operații.

— L-am sunat pe Eckling, continuă Johnson, alăturându-se lui Vail. A făcut ca toți dracii. Se întoarce cu un zbor de noapte. Va fi aici la şase. A cerut să oprim accesul presei.

— Cum naiba să opreşti accesul presei? Acum avem nevoie de mass-media. Trebuie să-l încolțim pe Stampler.

— A fost descoperită maşina lui Stenner într-o fundătură din Wabash.

— Poți fi convins că va şterpeli alta, spuse Vail. E prea deştept ca să mai zăbovească pe aici.

— Am vorbit cu poliția statală. Au pus în stare de alertă statele Wisconsin, Iowa, Indiana, Ohio şi Missouri. I-am cerut lui Cal Murphy să actualizeze fotografia. În două-trei ore ar trebui s-o avem pe HITS.

Un medic tânăr, cu părul în dezordine şi halatul pătat cu sânge, ieşi din sala de operații. Se rezemă de perete, îşi scoase masca şi-şi frecă ochii ca să-şi alunge oboseala. Căută pe sub poalele halatului şi scoase o țigară. Vail se apropie de el şi-i oferi bricheta.

— Mulțumesc, spuse doctoral, trăgând un fum şi suflându-l în tavan, cu un oftat. Se uită atent la Vail, cu ochii încercănați de oboseală.

— Sunteți procurorul districtual, nu-i aşa? întrebă el.

— Da, sunt Martin Vail. Acesta este locotenentul Johnson, de la poliția din Chicago.

— Ați venit pentru Venable şi Stenner?

Vail încuviință din cap.

— Ce ne puteți spune?

— Stenner e încă pe masa de operație în sala trei. Va mai trece câtva timp până să putem fi siguri de ceva. Are o rană adâncă de cuțit: lama a pătruns aici — arătă un punct pe corpul său, chiar sub cutia toracică — şi a mers în sus, spre inimă. E o rană urâtă.

— Va scăpa?

— Cum îi va fi norocul. Şansele sunt cincizeci-cincizeci.

— Dar Jane?

— Ea va trăi, dar a primit o lovitură cumplită în obrazul drept. Oasele feței i-au fost zdrobite, i-am extras o aşchie de os din ochi. Şi-ar putea pierde ochiul. A suferit şi o comoție cerebrală. Mai sunt multe de făcut, chirurgie reparatorie şi estetică. Ce-a pățit?

— Acelaşi dement care l-a înjunghiat pe Stenner a lovit-o cu ceva, îl informă Johnson. Încă nu ştim sigur cu ce anume, probabil cu o lampă de alamă.

— Iisuse, ce se întâmplă cu oamenii? exclamă medicul, adresându-se atât sieşi cât şi lui Vail şi Johnson. Trebuie să merg afară, nu avem voie să fumăm aici.

— Pot s-o văd?

— Aşteptați până e scoasă de la Reanimare, bine? În clipa asta înăuntru e nebunie curată. Cam într-o oră.

— Mulțumesc.

— Nu aveți de ce.

Eve Wilonski, garda de noapte, se apropie cu paşi mari pe coridor, purtând pe chip o expresie de buldog înfuriat.

— Ei, domnule Vail, văd că ați devenit unul dintre obişnuiții casei, mârâi ea.

— Zău că nu am încotro, răspunse Vail cu o undă de mânie în glas.

— Are vreo legătură cu vizita dumneavoastră precedentă? întrebă ea, îmblânzindu-şi tonul.

— Din păcate, da. Mă tem că vom rămâne aici un timp, spuse Vail. Îmi pare rău că vă încurcăm treburile.

— Din pricina presei, domnule, explică ea. Nu mai scăpăm de ei.

Vail se uită la Shock Johnson.

— Cred că a sosit momentul să facem o declarație oficială, zise el. Se întoarse către doamna Wilonski. Există vreun loc unde am putea ține o scurtă conferință de presă, fără să întoarcem spitalul cu susul în jos?

— Avem o sală de conferințe la etajul întâi, zise ea. Puteți merge acolo.

La o depărtare de zece kilometri, Stampler pătrunse cu BMW-ul furat pe Autostrada 80. Era destul de aglomerată cu oameni care se întorceau de la restaurant şi de la teatru. Se încadră pe banda de viteză. Era unsprezece şi treizeci şi cinci. Zâmbind mulțumit de sine, porni către est.

37

Condusul nu punea probleme, de fapt era o nimica toată. Stampler descoperise cum funcționa controlul automat şi-l fixase la şaptezeci, o viteză sigură, din câte ştia de la Rebecca. "Rămâi la şaptezeci, asigură-te că foloseşti semnalizatoarele la depăşire, nu conduce nebuneşte", aşa îl sfătuise. „Condusul e la fel ca înotul", adăugase ea. „Niciodată nu se uită. Nu te îngrijora."

Să se îngrijoreze? El nu se îngrijora niciodată. Îngrijorarea era destructivă. Îşi aminti un citat din Emerson. *Spaima de nenorociri care nu s-au petrecut niciodată.* Îngrijorarea îi submina forța, teama îl secătuia de energie. Atât îngrijorarea cât şi teama erau forțe destructive, rătăciri pe care nu şi le putea permite.

Gândul îi zbură la Daisyland, la Max şi la Woodward, cum îl mai dădăceau, cum îi spuneau ce „bine" se descurcă. Doi nemernici. Îl tratau ca pe un copil. Îşi încleştă degetele pe volan până când încheieturile aproape îi străluciră în întuneric. Doamne, cât ar fi vrut să le vadă mu-trele acum.

Era ora buletinului de ştiri, aşa că deschise radioul.

— Bună dimineața, sunt Jerry Quinn şi vă prezint ediția de ora două a ştirilor. Cea mai fierbinte ştire la această oră se leagă de un caz de crimă încă neelucidat: astă-noapte, judecătorul Harry Shoat de la Curtea Supremă de Justiție a fost asasinat cu sălbăticie în apartamentul său din Lakeshore. Ucigaşa, o psihopată, a fost împuşcată mortal o oră mai târziu, când s-a opus arestării. Într-o conferință de presă convocată de urgență, locotenentul Shock Johnson de la secția omucideri a poliției din Chicago a declarat reporterilor că judecătorul Shoat a fost asasinat în jurul orei nouă seara. După spusele lui Johnson, cadavrul judecătorului a fost mutilat şi decapitat. Capul a fost găsit după o oră în apartamentul unde locuia Rebecca Hutchinson, pe Bulevardul Grace 3215. Hutchinson a fost ucisă când a atacat pe unul dintre polițiştii veniți s-o aresteze. Ea s-a folosit de acelaşi cuțit cu care se presupune că a fost asasinat Shoat. Procurorul districtual în exercițiu, Martin Vail, aflat alături de Shock Johnson la conferința de presă, a declarat că a emis un mandat de arestare pe numele lui Raymond Vulpes, alias Aaron Stampler, cu domiciliul în centrul oraşului. Mandatul îl acuză pe Vulpes/Stampler de uciderea polițistului John Rischel şi de tentativă de asasinat asupra avocatei Jane Venable şi a maiorului Abel Stenner. Vail a declarat că aceste atacuri au avut loc aproape concomitent.

Shoat a fost ucis de Hutchinson. Vail l-a identificat pe Vulpes ca fiind Aaron Stampler, asasinul care s-a recunoscut vinovat de uciderea episcopului Richard Rushman. Vail spune că Stampler a fost eliberat din sanatoriul psihiatric în cursul zilei de ieri. Stampler a fost internat la Daisyland în urmă cu zece ani, după asasinarea lui Rushman. În mod paradoxal, Vail a asigurat apărarea lui Stampler în procesul intentat acestuia pen-tru uciderea lui Rushman, fapt întâmplat înainte de numirea lui Vail în funcția de prim-procuror la procuratura districtuală. Vail a adăugat că Stampler va fi acuzat pentru crimă şi pentru tentative de asasinat şi mutilare asupra cunoscutei avocate Jane Venable şi a maiorului Abel Stenner, şef al diviziei de cercetări speciale, ambii figuri proeminente în cazul Rushman. Iată un fragment din declarația procurorului districtual Martin Vail: „Avem motive să credem că în ultimii câțiva ani, Aaron Stampler a comunicat pe computer cu Rebecca Hutchinson, fosta sa profesoară din şcoala generală. De asemenea, bănuim că Stampler a instigat-o pe Hutchinson la alte două omoruri: Linda Balfour, ucisă în locuința ei din Gideon, Illinois, în octombrie trecut, şi Alex Lincoln, funcționar la mesagerii, asasinat la Hilltown, Missouri, în urmă cu câteva săptămâni. În ambele omoruri, modul de operare a fost acelaşi ca în cazul Rushman. De asemenea, Stampler i-a atacat pe avocata Jane Venable şi pe detectivul Abel Stenner la domiciliul celei dintâi. În prezent, amândoi se află în stare critică la secția de terapie intensivă a spitalului municipal, însă există şanse să scape cu viață. Poliția l-a dat în urmărire pe Stampler în cinci state. Peste circa o oră va fi difuzată o fotografie reactualizată. Stampler are treizeci de ani, înălțimea un metru şaizeci, şaptezeci şi cinci de kilograme, ochi albaştri şi părul blond. Din câte afirmă doamna Venable, Stampler a fost lovit de ea în timpul atacului şi are o rană adâncă pe maxilarul stâng. Poliția avertizează că e înarmat şi extrem de periculos…

Stampler închise brusc radioul.

— Jigodia! exclamă el cu voce tare. Jigodia! *Au ucis-o pe Rebecca! Cum o descoperise Vail? Unde se strecurase greşeala?* Izbi cu pumnul în volan. Ochii îi sticleau de ură. Venable şi Stenner, care stătuseră în boxa martorilor, afirmând în fața Curții că Stampler se prefăcea, reuşiseră să scape cu viață.

Ei bine, le va arăta el. Sosise ceasul răfuielii. *Ceasul blestemat al răfuielii!*

Trecu pe lângă indicatorul de la marginea autostrăzii: URMĂTOAREA IEŞIRE – SHELBYVILLE.

De astă-dată, nu va exista nici o greşeală.

Opri într-o parcare mare pentru camioane şi ascunse maşina într-un colț mai întunecos, pe partea laterală a restaurantului. Se uită încă o dată pe hartă, apoi o vâri în buzunar şi răscoli din nou prin geanta doctorului. Deschise o cutie turtită din piele şi un licăr i se aprinse în priviri. Era un set de bisturie. Îl luă pe cel mai mare, îşi trecu degetul pe lamă şi pe deget i se ivi un strop de sânge. Supse sângele şi strecură bisturiul tăios ca briciul în buzunarul de la piept. Mai luă din geantă un ac hipodermic, o fiolă de morfină şi o rolă mare de leucoplast. Coborî din maşină şi încuie portiera. Se uită de jur-împrejur. Nu era nimeni prin apropiere. Deschise repede portbagajul şi aruncă geanta peste cadavrul doctorului Rifkin. Trânti portbagajul şi se îndepărtă, dispărând în noapte.

La secția de terapie intensivă, Vail se aşează lângă Jane Venable. Tot obrazul ei drept era înfăşurat în bandaje. În amândouă brațele avea înfipte ace de perfuzie, iar tuburile subțiri se arcuiau ca nişte şerpi până la flacoanele ataşate undeva la capătul patului. În spatele ei, aparatele piuiau şi bâzâiau, măsurându-i parametrii vitali. Nasul şi gura îi erau acoperite cu o mască de oxigen. Mâna inertă, pe care Vail o strângea într-ale sale, părea rece şi lipsită de viață.

Martin se uită la ceasul din perete. Era aproape ora două şi jumătate noaptea. Stenner se găsea în operație de peste patru ore. Cu un ceas în urmă, unul dintre medici ieşise pentru o clipă pe coridor.

— Facem tot posibilul, spusese istovit chirurgul, adresându-se lui Vail. Are noroc. Vârful cuțitului a trecut la numai jumătate de centimetru pe lângă inimă. Dacă ar fi atins aorta, nu mai apuca să ajungă la spital, ar fi murit din pricina hemoragiei.

— Dar va scăpa, nu-i aşa? întrebase Vail aproape rugător.

— Situația e pe muchie de cuțit. Încă nu l-am închis, trebuie să efectuăm un mare număr de intervenții microchirurgicale. Dar pacientul e rezistent, are o condiție fizică excelentă, asta îl va ajuta.

De atunci, secundele continuau să se târască chinuitor.

Toată echipa se adunase la intrarea în secția de terapie intensivă, dând telefoane dintr-un mic birou, pus la dispoziție în grabă de doamna Wilonski. Dar dincolo de ziduri nu exista decât tăcere. Stampler, pur şi simplu, dispăruse în noapte. Se ascundea cumva în oraş? Furase altă maşină? Vail era copleşit de nelinişte, vinovăție şi ură față de omul care reuşise să-i înşele pe toți şi care acum pornise să-şi satisfacă nestingherit pornirile sângeroase.

Simți cum mâna lui Jane îl apasă uşor şi coborî privirea înspre ea. Văzu cum îşi mişca buzele sub masca de oxigen.

— Scoate-o, articulă ea.

— Nu pot face asta, Janie.

— Numai o clipă, îl rugară buzele.

— Bine, numai o clipă.

Vail se aplecă şi-i trase masca în jos, spre bărbie. Ea îi strânse din nou mâna.

— Bună, zise Vail.

— Abel? întrebă ea, vorbind abia desluşit din pricina medicamentelor.

— E rănit destul de grav, dar doctorii cred că are şanse.

— Mi-a salvat viața, Marty.

— Şi tu pe a lui.

— L-ai prins pe Stampler?

— Încă nu. E o chestiune de timp. Nu pot rămâne prea mult. Nici măcar n-ar trebui să fiu aici.

— Fă uz de funcție. Eşti procuror districtual... sunt total desfigurată, Marty?

— Nu. Cunosc o clinică de chirurgie estetică bună, acolo o să-ți înlăture cicatricele cât ai clipi.

Ea îi zâmbi.

— Mă tem că iar mi se face somn.

— Somn uşor, iubito. Când te trezeşti, ai să mă găseşti aici.

— Marty?

— Da?

— Mă săruți?

El se aplecă şi-i atinse uşor buzele cu ale lui.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Janie.

În secunda următoare ea adormi din nou.

Era cufundată într-un somn adânc, adânc, visând acelaşi vis ca întotdeauna: mergea printr-o ceață deasă şi auzea voci, fără să desluşească limpede cui aparțineau acele cântece magice care o chemau, ademenind-o tot mai departe şi mai departe în ceață. *Ajută-mă, ajută-mă, ajută-mă* strigau glasurile. Atunci, până şi în vis, o copleşea un sentiment de inutilitate şi, deodată, păşea în gol, căzând printre nori, prăbuşindu-se în uitare până când se trezea brusc.

De astă dată, în timp ce mergea prin ceața ca de vată, picioarele îi înțepeniră în loc şi cu o secundă înainte de cădere, ceața explodă într-o lumină. Se trezi speriată. Veioza era aprinsă. Picioarele îi erau legate de capătul patului. Încercă să țipe, dar avea gura acoperită cu bandă adezivă. Spaima îi aduse un gust acru în gură.

Privi în jur şi la câțiva centimetri de obrazul ei văzu un bisturiu. La fiecare mişcare, tăişul lui sclipea în lumina veiozei. Ochii ei se concentrară treptat asupra chipului din spatele bisturiului.

— Bună, domnişoară Molly, zise el, cu nevinovatul său accent din Appalachi, la care renunțase cu ani în urmă. Mă mai ții minte?

Îl recunoscu imediat pe Stampler. Trecerea timpului nu-l schimbase prea mult. Molly Arrington îşi simțea bătăile inimii în gât, la tâmple şi la încheieturi. Abia reuşea să respire pe nas. În spatele lui văzu fereastra deschisă, cu perdelele fluturând alene în adierea vântului. Se uită la el cuprinsă de groază, dar, la fel de repede cum se trezise, îşi recăpătă calmul. În minte îi năvăliră tot felul de întrebări. *Cum ajunsese acolo? Ce făcea?*

— Ascultă-mă, vorbi el şi glasul îi suna rece, calculat, fără accent sau intonație. Am să-ți iau banda adezivă de la gură, dar, dacă țipi, dacă aud mai mult decât o şoaptă, te crestez exact aici – îi împunse gâtul cu vârful bisturiului – şi-ți retez corzile vocale. N-ai să mori, doar dacă te îneci în propriul tău sânge, dar va fi cumplit de dureros. Ne-am înțeles? Ea încuviință încet din cap. El prinse cu vârful degetului mic un colț al bandei adezive şi i-o smulse de pe gură. Molly simți că i se sfâşie buzele. Ochii i se umplură de lacrimi, dar nu scoase nici un sunet. Foarte bine, foarte, foarte bine, spuse el. Întotdeauna ți-am admirat curajul. Presupun că ai vrea să-mi pui unele întrebări. Ea nu răspunse, ci îl fixă cu o privire şocată. Era gol puşcă, cu penisul în erecție şi stătea pe un scaun lângă pat. Ți-a mâncat pisica limba? chicoti el. Plimbă bisturiul până la gulerul cămăşii ei de noapte, apoi apăsă lama ascuțită, încet, pe toată lungimea cămăşii. Veşmântul se despică până la genunchi. Cu vârful bisturiului îi dădu cămaşa în lături, întâi o parte, apoi cealaltă. Aşa, zise el, privindu-i lacom trupul gol. Acum suntem chit. Molly continua să nu scoată nici un sunet. Nu poți măcar să mă

saluți? Ea nu-l privi. Se uită fix în tavan. *Vorbeşte-mi!* urlă Stampler.

Molly întoarse încet capul către el.

— Martin avea drepate, zise ea.

— Oh, *Martin avea dreptate. Martin avea dreptate,* o îngână el. *Până la urmă,* Martin a avut dreptate, asta ar trebui să spui. Şi numai pentru că eu l-am lăsat să afle. Eu i-am dat indiciile şi, *până la urmă,* a aflat.

— Aşa a spus şi el.

— Deştept băiat. Ei bine, doamnă doctor, nu dispun de prea mult timp. Am o groază de lucruri de făcut înainte să plec pe drumul meu. Trebuie să-l aştept atunci când soseşte.

— Unde să sosească?

El se margini să zâmbească.

Ea nu repetă întrebarea.

Stampler ridică din nou bisturiul şi-l privi cu o plăcere senzuală.

— Ştii ce-mi place mie la cuțite, doamnă doctor? Îmi place să le ating. Îmi place puterea lor. Oamenii au o spaimă viscerală de cuțite. Şi sunt atât de eficiente. Tot ce trebuie să faci... – tăie aerul cu bisturiul- ...e asta. Vââjj, şi s-a terminat. Hemoragie. Rigiditate cadaverică instantanee. *Instantanee!.* Tot aerul iese ca un şuvoi din plămîni. E un sunet atât de... pur. *Vâââjjj.* Zece-cincisprezece secunde şi totul s-a terminat. Iar acesta? E o capodoperă. Un bisturiu. Cel mai desăvârşit tăiş. Cât e de frumos!

— Mă consolează gândul că mai întâi i-ai omorât înainte să...

— Oh, iată că poate vorbi. Înainte să ce? Înainte să-i purific? Înainte să-i las să sângereze?

— Vasăzică asta ai făcut. I-ai purificat, zise ea cu sarcasm.

— Oh, ne forțăm norocul, aşa-i?

— Care noroc? replică ea istovită. Nu mă îndoiesc câtuşi de puțin că ai să mă omori.

— Te-aş putea surprinde.

— Pe mine nu mă mai poți surprinde, răspunse ea.

El se ridică şi începu să se mângâie. Buzele îi zvâcniră într-un rânjet scabros.

— Întotdeauna ți-ai dorit asta, nu? Aşa-i? Ți-ai dorit să te arunc pe podeaua celulei şi să te regulez până ți s-ar fi făcut rău.

— Eşti megaloman.

Zâmbetul i se topi. Ochii îi înghețară.

— Rebecca a avut dreptate. Rebecca avea întotdeauna dreptate. A avut dreptate şi în privința fratelui meu şi a lui Mary. *Scapă de ei,* mi-a spus. *Scapă de ură.* A fost de față când am îndesat prosoapele în geamul maşinii. Şi când cei doi erau reci şi țepeni, am făcut dragoste pe bancheta din față, chiar lângă ei. *Acum eşti chit,* mi-a spus Rebecca. *Acum poți să-i dai uitării.* Aşa cum i-am uitat pe Shackles şi pe Rushman, pe Peter şi pe Billy. Aşa cum am reuşit într-un târziu s-o uit pe Linda şi pe laşul acela scârbos, Alex Lincoln. Mi-a spus că şi tu ai fost la balamuc, că erai la fel de țicnită ca şi noi. Ştii ce înseamnă asta, nu? Să fii mai isteț decât toți ceilalți, să-i asculți cântându-ți în strună, încurajându-ți pornirile. Câtă *virtute!* Mândri de ei nevoie mare că se joacă de-a Dumnezeu. Şi toți s-au înşelat. Toți v-ați *înşelat.* Asta e cea mai bună dintre toate. Acum vor şti toți, va şti întreaga *lume.*

— Eu m-am înşelat, spuse Molly. Nu eşti megaloman, eşti demonic.

— Demonic, rânji el, înălțând din sprâncene. Demonic, repetă, savurând cuvântul. Îmi place. E un termen medical?

— Vrei să-i ucizi pe cei care te-au menținut în viață.

— În viață! Zece ani de balamuc se numesc *viață?*

— Ai fi preferat scaunul electric?

— Aş fi preferat libertatea. El s-a jucat cu mine.

— A făcut tot ce i-a stat...

— M-a *înfundat* pe mine ca să-l protejeze pe mizerabilul de Rushman. Avea caseta. Nici o femeie din juriu nu m-ar fi găsit vinovat dacă ar fi văzut caseta. Iisuse, ar fi avut cum să-

mi acorde beneficiul îndoielii. Prezența unei alte persoane în cameră, demență temporară, impuls irezistibil. Dar nuuu, el a trebuit să facă pe deşteptul, să protejeze numele lui Rushman şi sa atragă acuzarea în jocul lui. Iar tu i-ai ținut partea.

— Te-ai înşelat singur. *Tu* i-ai furnizat ideea de personalitate multiplă, pe care şi-a bazat apărarea.

— N-am ştiut că voi doi vă veți servi de ea ca să mă vindeți. Zilele trecute, când a venit să mă vadă la Daisyland, am înțeles că avea de gând să mă distrugă. Ce dracu', s-ar fi făcut de râs dacă ar fi încercat să împiedice eliberarea mea. Numai că a fost prea inteligent ca s-o facă. Hidra şi cu mine aveam un plan perfect. Hidra l-a omorât pe Shoat, iar eu ar fi trebuit s-o lichidez pe Venable. M-aş fi putut întoarce în cameră cu un alibi perfect. Aş fi putut râde de Vail. I-aş fi putut aranja pe toți – pe Venable, Shoat, Stenner, pe tine – cu excepția lui Vail. Pe el l-aş fi lăsat să-şi trăiască propriul coşmar. Însă *cățeaua* aia, Venable, mi-a pus bețe în roate. Uită-te la obrazul meu. E opera ei!

Molly nu zise nimic. Îl urmări cu o privire scârbită cum o încalecă, sprijinindu-se în genunchi.

— Ar fi trebuit să argumenteze în favoarea nebuniei temporare. Aşa aş fi putut scăpa liber şi curat.

— E ridicol, n-avea cum…

— *Mie să nu-mi vorbeşti aşa!*

— Îmi pare rău.

— Nu-ți pare rău. Mă priveşti de sus. N-ar trebui s-o faci. Ea tăcu şi ridică din nou ochii în tavan. Vail a fost tare deştept, la proces s-a slujit de toate trucurile lui juridice, s-a luat la harță cu nesuferitul de Shoat. Iisuse, până şi *eu* m-aş fi descurcat mai bine. Nici un răspuns. Zece ani de tratament, şocuri electrice, doctori bolnavi de orgoliu, nemernici, nemernici, toți nişte blestemați şi nişte *nemernici.* Se răsuci spre noptieră şi puse deoparte bisturiul. Apucă un ac hipodermic şi-i studie vârful. Luă fiola de morfină şi înfipse acul în ea, trăgând de piston până când seringa se umplu cu anestezicul ucigaş. Ei bine, acum domnul Vail înțelege cum e

să urăşti atât de mult, încât să fii în stare să ucizi. Şi răul de abia urmează. Se aşează peste trupul ei, ținându-i acul în dreptul obrazului. O sută de centilitri, doamnă doctor. Somn veşnic, la fel ca injecția care se face atunci când te omoară ca pe un câine. Am să-ți administrez câte puțin, ca să nu te doară foarte tare. *Un centilitru aici, un centilitru acolo, un centilitru aici, un centilitru acolo...* intonă el.

Molly îşi dădu seama că Stampler o luase razna. Desprinderea de realitate. Calmul înlocuit de furie. Indiferent ce avea de gând, nu va ezita s-o facă, acum era sigură. Închise ochii şi, într-o linişte stranie, aşteptă inevitabilul. Abia dacă simți acul când acesta i se înfipse în braț.

38

Un chirurg tânăr şi marcat de oboseală ieşi din sala de operații numărul trei. Era un bărbat surprinzător de tânăr, înalt şi slab, cu părul lung şi negru îndesat sub calota verde de chirurg. Avea halatul şi mănuşile mânjite de sânge. Ochii îi erau injectați. Îşi smulse masca şi scoase un suspin de uşurare. Vail se duse la el.

— Domnule doctor, sunt Martin Vail. Aveți vreo noutate?

Tânărul medic zâmbi şi-i întinse o mână mare, cu degete lungi şi delicate.

— Încântat, domnule Vail. Alex Rosenbloom. Omul dumneavoastră, Stenner, are o constituție de fier.

— Asta înseamnă că va scăpa cu viață?

Rosenbloom încuviință din cap.

— Totuşi, cu o oră în urmă n-aş fi fost atât de sigur. De două ori era cât pe ce să-l pierdem.

— Vă mulțumesc, domnule doctor. Vă mulțumesc din suflet.

Tânărul medic îl bătu pe umăr.

— Har Domnului că n-a trebuit să vă aduc o veste proastă, spuse el. Ştiu că ați dat dovadă de multă răbdare. Tocmai îl transportă la Reanimare. Puteți vârî capul înăuntru, dar numai un minut.

— Mulțumesc. Lângă mine sunt mai mulți care țin să vă mulțumească.

— Am auzit că toată echipa dumneavoastră se află la spital, spuse Rosenbloom. Stenner trebuie să fie un om deosebit.

— Aşa şi este.

Vail intră în micul salon de reanimare. Stenner arăta cumplit de delicat şi de fragil. Părea palid şi vulnerabil, cu şase tuburi de perfuzie înfipte în brațe şi cu diverse aparate piuind şi zumzăind lângă patul său. Vail îi luă mâna într-a sa.

— Bun venit printre noi, zise el încetişor. Stenner scoase un geamăt. Mă auzi, Abel? Ochii lui Stenner se deschiseră abia perceptibil şi se opriră asupra prietenului, cu o privire lipsită de expresie. Clipi o singură dată. Ai să te faci bine, băiete. La fel şi Janie. Îți mulțumesc. Îți mulțumesc. Stenner clipi încet încă o dată. Suntem pe urmele lui Stampler, minți Vail. Prinderea lui e o chestiune de timp.

Sub masca de oxigen, buzele lui Stenner articulară cuvântul „Bine". Apoi mâna îi lunecă dintr-a lui Vail şi adormi.

Vail stătea lângă fereastră, cu ochii la primele sclipiri ale zorilor. Se făcuse aproape ora cinci şi toți erau frânți de oboseală. Dar punctul critic părea să fi fost depăşit. Atât Stenner cât şi Venable se găseau în afara oricărui pericol, lucru pentru care Vail era recunoscător. Îşi adună oamenii.

— Cred că-i mai bine să sistăm orice acțiune pentru noaptea... sau, mai bine zis, dimineața asta, le spuse el, silindu-se să zâmbească. Aş dori să lucrăm în schimburi, ca

aici să fie în permanență cineva. Naomi, te rog să întocmeşti un grafic. Eu mai rămân puțin.

— Nu plec nicăieri, declară categoric St. Claire.

— Nici eu, îi ține isonul Meyer.

— Ascultați, toți avem nevoie de puțină odihnă, interveni Naomi, preluând comanda. Să nu uităm că mai există şi treburile de la birou, care trebuie să meargă înainte.

— Ies să fumez o țigară, spuse Vail.

Porni pe coridorul cel lung şi ieşi afară, pe platforma secției Urgențe. Acolo nu era prea mare mişcare. Agitația din seara precedentă făcuse loc unui calm straniu. Îşi aprinse o țigară şi se uită la cerul care începea să se lumineze. Parver şi Flaherty veniră după el.

— Iartă-mă că deschid acum discuția, i se adresă Parver, dar mâine Stoddard urmează să fie pusă sub acuzare. Ce facem?

— Amână şedința până când vedem cum evoluează Jane. Ce naiba, n-am chef să mă ocup de asta chiar acum.

— Iartă-mă, se scuză ea. Rezolv eu.

— Tot mai ai sentimente amestecate față de Stoddard, nu-i aşa?

Ea chibzui un minut, apoi încuviință din cap.

— După ce am descoperit obiectele din firidă, am... Şovăi o clipă, apoi îşi duse fraza până la capăt. Nu te nelinişti, îmi voi face datoria aşa cum se cuvine.

— Ştiu, răspunse Vail. Zâmbi spre Flaherty, care stătea liniştit alături, ținând-o de mână pe Shana. Voi doi aveți grijă unul de celălalt. Timpul are prostul obicei de a fugi pe lângă tine tocmai când te aştepți mai puțin.

— Am înțeles, şefule.

— Mai bine mergeți acasă şi trageți un pui de somn.

Uşa de la Urgență se dădu deoparte şi St. Claire scoase capul afară.

— Cred că au dat de un fir, anunță el.

La telefon era Buddy Harris. Polițistul rămăsese la post toată noaptea, ca să trieze alarmele false şi obişnuitele telefoane ale unor țicniți, nelipsite în cazuri de urmărire. Se părea că fiecare locuitor al oraşului Chicago îl văzuse pe Stampler în cursul acelei nopți fără sfârşit.

— Cred însă că avem şi ceva real, îl informă el pe Vail. Tocmai am primit un telefon de la poliția rutieră din Indiana. După cât se pare, au dat de o maşină furată, înmatriculată în Illinois, şi de un ecuson de medic. Probabil că ar fi remarcat-o mult mai târziu dacă ticălosul n-ar fi parcat-o într-un spațiu minuscul, lângă un restaurant. O chelneriță a văzut maşina puțin după două noaptea, ceea ce înseamnă că a fost lă-sată acolo cu câteva ceasuri în urmă. Au căutat la înmatriculări. Aparține unui anume doctor Steven Rifkin. La el acasă nu răspunde nimeni, aşa că am sunat la Centrul Medical Universitar. Mi-au spus că a plecat acasă pe la ora zece şi jumătate seara. Se pare că avusese o zi grea şi intenționa să meargă să se culce.

— Zici că maşina e în Indiana?

— Da. Lângă Indianapolis, într-o localitate cu numele de Shelbyville.

Vail se gândi o clipă. Numele îi spunea ceva. Apoi îşi aminti că doctorul de la clinica Justine îi relatase că Rene Hutchinson urmase cursuri de calculatoare la Shelbyville.

— Iisuse, Buddy, e la numai câțiva kilometri de clinica Justine. Dumnezeule! O caută pe Molly Arrington. Sună patrulele de poliție din Indiana şi spune-le să caute adresa unei doctorițe pe nume Arrington din Winthrop şi să meargă la domiciliul ei fără întârziere. Eu fug la aeroport şi zbor cu elicopterul până acolo.

— Ce naiba, nu-i nevoie, Marty, au luat...

— Te sun de la aeroport. Tu fă ce ți-am spus, Buddy. Vail se întoarse spre Naomi. Sună-l pe Hawk Permar şi anunță-l că avem nevoie de elicopter. Suntem trei pasageri şi mergem la vreo patruzeci şi cinci de kilometri sud-est de Indianapolis,

într-un orăşel care se cheamă Winthrop. Dacă începe să facă nazuri, spune-i că eu, personal, îi ofer două sute de dolari.

— Trei pasageri? întrebă St. Claire.

— Tu, eu şi Flaherty. Mergem să-l găsim pe nemernic şi să-l aducem aici.

Se găseau la altitudine, zburând spre sud față de aeroport, de-a lungul Autostrăzii 65, în direcția Indianapolis. Pilotul, Matt Permar, care îşi cîştigase porecla de Hawk pilotînd elicoptere în Vietnam, urma autostrada în direcția Indianapolis, bombănind mereu că nu-şi făcuse somnul. Solid şi înzestrat cu simțul umorului, era un pilot excelent, dar căruia îi plăcea să se lamenteze – reminiscență a anilor de armată.

— Ce tot mormăi acolo? îl întrebă St. Claire.

— Originalul nostru procuror districtual nu face niciodată ceva la ore *normale. Î*ntotdeauna în toiul nopții sau cu noaptea în cap. Atunci când i se pune pata...

— Tranca-tranca, îl zeflemisi Vail. N-ai decât să refuzi.

— Plăteşti prea bine, replică Hawk.

— Atunci, lasă văicăreala, i-o întoarse Vail.

— Văicăreala e binevenită. Văicăreala e normală. Îmi place să mă văicăresc. Dacă nu m-aş văicări, aş fi luat drept fraier.

— Oare nu ți-a spus nimeni, Hawk? Chiar *eşti* un fraier, zise St. Claire, îndesându-şi un cocoloş de tutun în gură.

Repriza de jelanii fu întreruptă de pârâitul radioului. Era Harris, rămas în continuare la post.

— Am veşti proaste de la Winthrop, Marty, începu el, cu glasul răguşit de nesomn.

— Sunt pregătit să le ascult. Dă-i drumul.

— Molly Arrington a fost găsită moartă, Martin. Întinsă pe pat, cu brațele şi picioarele în lături, cu trupul mutilat, probabil şi violată. Lucrul cel mai bizar e că i-a fost injectată o doză de morfină atât de mare, încât ar fi ucis-o chiar dacă n-

ar fi fost ciopârțită. Pe piept i-a scris cu sânge: "Aştept." Tu înțelegi ceva?

Vail se gândi la Molly. Blânda Molly, care în viața ei nu făcuse nimănui vreun râu.

— Nimic din ce face nenorocitul ăla nu e de înțeles, zise el furios.

— A furat maşina victimei şi probabil că a întins-o acum două-trei ore. Aici nu mai ai ce face, Marty. Nemernicul ar putea fi oriunde.

Vail nu răspunse imediat. Se gândea la mesaj. *Aştept.* Dintr-o dată, înțelese. Exista un singur loc unde Stampler se *putea* duce. La Chicago nu se putea întoarce, la ora aceea tot ținutul era în alertă. Intenționa să meargă acolo unde începuse totul. Vail luă harta şi coborî cu degetul la sud de Shelbyville. În cele din urmă, găsi ce căuta.

— Ştiu unde îl găsim, anunță el. Nu mai oprim la Winthrop. Îndreaptă-te către Crikside, Kentucky.

— Ha? exclamă Hawk.

— Unde? întrebă Harris.

— Crikside, scris C-r-i-k-s-i-d-e. Cheamă poliția din Kentucky şi pune-i la curent. Aşteaptă un moment. Formă un arc cu degetul mare şi cu arătătorul, măsurând distanța la sud de Indianapolis. Cam două sute cincizeci de kilometri, iar noi ne aflăm la o sută cincizeci de kilometri de Indianapolis. Ce zici, Max, cât facem până acolo?

— Cât, patru sute de kilometri? O oră şi jumătate, poate două. Cum e vremea acolo?

— Cui îi pasă? întrebă Vail.

— Mie îmi pasă! Hawk se instală mai bine pe scaunul lui şi acceleră. Eu ştiu ce mizerii poate să-ți facă vremea, adăugă el.

— Tu continuă să zbori spre sud, în direcția Louisville.

— Chiar crezi că într-acolo se îndreaptă blestematul ăla? întrebă St. Claire.

— Nu mai are unde să se ducă în altă parte, răspunse Vail. Şi-a făcut un plan fără cusur. S-a furişat afară din

pensiune. Intenția lui era să ne ucidă pe Jane şi pe mine, în timp ce Rebecca îl lichida pe Shoat. Ea trebuia să se înapoieze în apartamentul ei, iar el urma să se strecoare înapoi în cameră; alibiul i-l ofeream chiar noi.

— Dar de ce l-a decapitat Rebecca pe judecător?

— Ați uitat că ea colecționa trofee? interveni Flaherty. Aşa procedează ucigaşii în serie, la fel cum vânătorii colecționează coarne de cerb sau capete de animale. Era trofeul ei, Harve. Voia să i-l trimită lui Abel, tot aşa cum a lăsat fotografia Lindei Balfour în locul unde l-a ucis pe Alex Lincoln.

— Stampler a comis o singură greşeală, zise Vail.

— Faptul ca a sunat la spital, preciză Flaherty.

— Exact, confirmă Vail. Şi a subestimat-o pe Jane Venable. Când nu a reuşit s-o omoare, a fugit şi atunci planul lui s-a dus de râpă. La ora asta fotografia lui e difuzată pe toate canalele de televiziune. Presupunerea mea e că acum joacă jocuri de inteligență cu mine.

— Deci, a ucis-o pe Molly Arrington..., începu Flaherty.

— Ca să mă incite pe mine. E terminat şi ştie asta foarte bine, îi duse Vail fraza până la capăt. Are de gând să nu se lase prins cu una, cu două. Să zicem că a furat maşina doctorului la unsprezece-unsprezece şi jumătate. Înseamnă că a ajuns la Shelbyville pe la două noaptea, cam tot atunci când chelnerița a descoperit maşina abandonată într-un loc dosnic. Plecând pe jos de acolo, ar fi fost la Molly între două şi trei. I-a trebuit o oră ca să comită crima şi să fugă cu maşina ei. De aici la Louisville sunt circa o sută cincizeci de kilometri, să zicem alte două ore.

— Adică, a ajuns la Louisville probabil acum o jumătate de oră, calculă Hawk.

— Până la Crikside mai sunt încă o sută optzeci de kilometri. Dacă vremea e prielnică, ar putea fi la Crikside în două ore şi jumătate, poate trei. Cu puțin noroc, îl prindem pe drum.

— Trebuie să oprim şi să alimentăm, anunță Hawk.

— Fă plinul la Louisville, sugeră Vail.

— Te superi dacă te întreb ceva? zise Flaherty.

— Ce anume? răspunse Vail.

— Nu avem nici măcar mandat pentru Stampler. E legal?

— Îl arestez neoficial, răspunse Vail.

— Neoficial?

— Întocmai. Îl arestez pentru că a furat maşina doctoriței Arrington. Când ne întoarcem la Chicago, îi vom pune în cârcă şi restul păcatelor.

— Neoficial, râse St. Claire. Parcă ai fi Barney Fife.

— Mie îmi sună a răpire, mormăi Hawk.

— Atunci păstrează-ți părerea pentru tine, i-o tăie Vail.

Radioul se trezi din nou la viață. Glasul calm al lui Harris le raportă ultimele noutăți.

— Am alertat poliția statului Kentucky şi pe şeriful comitatului, dar au probleme cu traficul. S-a pornit un viscol de primăvară şi au mari necazuri cu circulația.

— Un viscol! Ştiam eu. *Ştiam* eu, urlă Hawk.

— Tu vezi-ți de zbor, îl admonesta Vail.

— Nu sunt impresionați de ideea că cineva *poate* a ucis o femeie şi *poate* se îndreaptă către Crikside, continuă Harris. Au spus că vor trimite un om ca să verifice pe la amiază sau pe la ora unu.

— La naiba, înjură Vail.

— Mai am o veste proastă, continuă Harris. Poliția rutieră din Indiana a forțat portbagajul maşinii găsite. Cadavrul doctorului era înăuntru. Cu gâtul rupt.

— Până în prezent sunt trei persoane pe care le-a ucis cu mâna lui, rezumă cu amărăciune Vail.

— Încă ceva Maşina doctoriței Arrington e un Camaro negru model '93, cu două portiere, număr de înmatriculare: J32 576. Ai reținut?

— L-am notat.

— Şi fii atent, acolo eşti în munții Cumberland. Succes!

— Mulțumesc pentru ajutor, Buddy. Terminat.

— Munți şi zăpadă, gemu Hawk. Două dintre plăcerile mele. Tot ce ne mai trebuie acum e un mic foc de tabără, ca

să petrecem o vacanță de vis.

39

Elicopterul se roti peste dealurile joase şi coborî la mică altitudine deasupra şoselei. Vârtejuri de zăpadă plesneau parbrizul. Sub ei, şoseaua gudronată, cu două benzi de circulație, era încă vizibilă, deşi zăpada începuse s-o acopere. În ultimele douăzeci de minute văzuseră numai trei maşini. Hawk era cu ochii când la parbriz, când la fereastra laterală, continuând să zboare la şaizeci de metri deasupra terenului accidentat. Lângă el, Vail îl călăuzea, uitându-se pe hartă. Urmau şoseaua statală care ducea la Crikside. În spatele lor, St. Claire şi Flaherty scrutau şi ei şoseaua, Flaherty ajutându-se de un binoclu. Hawk aruncă o privire la ceas.

Nouă şi douăzeci şi două de minute.

— Cum mă descurc? urlă el.

— Suntem la vreo cincisprezece kilometri de destinație. Imediat după prima creastă.

— Nu pot să văd nici măcar prima creastă, replică Hawk.

— E la doisprezece-treisprezece kilometri în fața noastră. Stampler nu poate fi cu mult înainte, cel puțin nu în condiția actuală a şoselei.

— Speram să-l prindem înainte să ajungem aici, răspunse Hawk. Probabil conduce ca un nebun – *dacă* se îndreaptă încoace.

— Se îndreaptă încoace, declară convins Vail. S-a oprit la Winthrop exact atât cât să-şi satisfacă pofta de sânge, făcând o nouă victimă.

— Cred că l-am scăpat, zise Hawk.

— Nu l-am scăpat, protestă St. Claire. Marty are dreptate, a avut dreptate tot timpul.

— Iar îți dă târcoale o presimțire? întrebă Flaherty, fără să-şi dezlipească privirea de pe şosea.

— Nu-i presimțire, ci realitate, interveni Vail, imitând glasul morocănos al lui St. Claire.

Râsul reuşi să le mai atenueze încordarea.

Flaherty se aplecă în față, atingând cu binoclul geamul lateral.

— Am văzut nişte urme de cauciucuri, anunță el.

— Unde? întrebară ceilalți aproape toți o dată.

— Chiar sub noi. Vântul le spulberă spre acostament, dar undeva în fața noastră e o maşină. Nu putem coborî mai mult?

— Obiectul ăsta nu circulă pe sub pământ, bombăni Hawk, coborând totuşi încă vreo cincisprezece metri.

— Vezi ceva? îl întrebă Flaherty pe Vail.

— Nu văd atât de departe pe şosea. Nu sunt sigur ce distanță e până la creasta de colo. Poate ar trebui să mai urcăm puțin. Pe hartă nu pot localiza exact unde ne aflăm.

— Uite-o! exclamă Flaherty.

Toți îşi ațintiră privirea în fața elicopterului. Prin vârtejul fulgilor de zăpadă se vedea o maşină gonind prin viscol.

— E neagră, zise Flaherty. Nu pot preciza ce marcă, în orice caz, are două portiere.

— Trebuie să fie blestematul ăla, spuse St. Claire, apoi îşi vârî în gură un nou cocoloş de tutun.

— Ne apropiem de creastă, zise Hawk. Ar trebui să mai urcăm vreo treizeci de metri.

Trase de manetă, reducând viteza elicopterului.

— Eşti chiar deasupra lui, zise Vail. Încetineşte încă puțin.

Hawk micşoră din nou viteza. Zbura în direcția muntelui, cu aproximativ şaptezeci şi cinci de kilometri la oră.

Dedesubt, Stampler auzi zgomotul inconfundabil al unui elicopter. Privi afară pe geamul maşinii. Aparatul zbura la numai treizeci de metri deasupra lui. În dreapta se înălța un

alt munte, acoperit cu o pădure de pini. Drept înainte văzu o bifurcație. Pe un indicator abia lizibil scria:

KC&M
ZONA HILLSIDE

Stampler apăsă brusc pe frână, cât pe ce să depăşească bifurcația. Maşina derapa şi trecu razant pe lângă un troian, ridicând în văzduh un nor de zăpadă, apoi reveni pe şosea. Reuşi să recapete controlul asupra automobilului şi coti pe drumul lateral. Acesta era închis cu un baraj de lemn. Stampler îl spulberă, împroşcând copacii cu aşchii de lemn. Drumul pietruit era plin de hârtoape, consecința lipsei de trafic şi a intemperiilor. Abia reuşea să mențină maşina pe carosabil. Totuşi, urca coasta muntelui, obligând elicopterul să câştige altitudine.

Numai că acesta nu se ridica. Îi auzea bătăile elicei chiar deasupra capului. Maşina derapă şi roțile se învârtiră în gol pe drumul plin de zăpadă. Pierdu controlul, apăsă pe frână şi se învârti nebuneşte în loc. Maşina înțepeni chiar la marginea unui şanț, apoi se roti în direcție opusă şi ieşi de pe carosabil. Stampler văzu copacii năpustindu-se spre el, îşi încrucişă brațele pe volan şi-şi culcă fruntea pe ele. Maşina se izbi de un copac, apoi intră în cel din spatele acestuia. Capota se ridică brusc şi sparse parbrizul. Brațele lui Stampler primiră şocul principal. Amorțit, bâjbâi după mânerul portierei, îl trase înapoi şi se rostogoli afară din maşină. În jurul lui dansau mici vârtejuri de zăpadă. Ridică privirea. Elicopterul zbura la cincisprezece metri deasupra sa. Se repezi la adăpostul copacilor şi începu să alerge.

Hawk îşi roti privirea peste pădurea care-l împresura din toate părțile. Crengile copacilor se întindeau perfide pe deasupra şoselei.

— Nu ştiu dacă avem destul loc ca să aterizăm aici, strigă el. Dar e mult mai sigur decât dacă încercăm să-l urmărim în susul muntelui. Lăsă încet elicopterul la pământ. Paletele elicei secerară crengile copacilor, retezându-le şi împrăştiind aşchii în aer. Hawk îi încetini turaţia, apoi simţi tălpicile atingând solul şi rămânând nemişcate. Okay, suntem la sol, anunţă el, iar Vail, Flaherty şi St. Claire coborâră în grabă.

Vail sări peste şanţ şi începu să alerge pe urmele lui Stampler, urmat îndeaproape de Flaherty. St. Claire se dovedi mai puţin norocos. Alunecă pe taluzul noroios şi-şi scrânti glezna.

— Doaaamne! urlă el. Vail întoarse capul şi veni în fugă lângă el. Voi vedeţi-vă de drum, îi îndemnă St. Claire. Nu mi-am rupt nimic. Uite, ia ăsta. Scoase din tocul de sub braţ pistolul calibrul 357 şi i-l întinse lui Vail. Văzându-l că şovăie, St. Claire spuse: Ce naiba, s-ar putea să nu foloseşti blestemăţia asta, dar o să te ajute să-l ţii la respect.

Vail luă arma şi porni în fugă spre pădure.

Stampler se opri într-un luminiş, gâfâind şi apăsându-şi coastele cu mâna, ca să-şi potolească durerea. Se găsea în faţa unei vechi barăci de lemn cu birouri. Acum, scândurile erau desprinse şi pe jumătate putrezite. Se uită atent în jur, la peisajul alb. Privirea îi poposi pe cadrul solid de oţel al unui ascensor. Relicva, acum inutilă şi mâncată de rugină, îi era oarecum familiară. Pe o pancartă mare scria:

ÎNCHIS
CONTRAVENIENŢII VOR SUPORTA RIGORILE LEGII
COMPANIA CARBONIFERĂ ŞI MINIERĂ KENTUCKY

Chiar şi ascuns sub zăpadă, locul începea să-i devină cunoscut. Amintirile începură să se trezească la viaţă şi, o dată cu ele, o teamă persistentă. Auzi în minte scârţâitul şi clinchetul ascensorului care cobora oamenii în măruntaiele

pământului. Prin minte îi fulgerară chipuri înnegrite şi priviri rătăcite, ca nişte demoni de coşmar.

Îşi aminti de ziua în care împlinise nouă ani şi când, trezindu-se dimineața, dăduse cu ochii de casca de miner, cu lămpaşul rău prevestitor în față, aşezate pe scaunul de lângă patul lui. Îşi aminti spaima care-l cuprinsese la vederea „darului". Îşi aminti cum se ghemuise în pat, încercând să-şi stăpânească plânsul la gândul că în ziua aceea urma să coboare pentru prima oară în Gaură, în cumplitul puț de mină. Fusese atât de speriat, încât vomitase tot drumul până acolo. Şeful stătea exact unde se găsea el acum, în fața biroului, privindu-l de sus, zâmbind cu gura până la urechi, şi spunându-i că în ziua aceea urma să devină bărbat.

— Stampler!

Stampler se răsuci în loc. De cealaltă parte a luminişului înzăpezit stătea Vail. La numai cincizeci de metri, în capătul opus al luminişului. Cu coada ochiului văzu ieşind din pădure un alt bărbat, mai tânăr, care i se alătură lui Vail. Amândoi rămaseră pe loc, aşteptându-l.

Stampler porni să traverseze luminişul, trecând pe lângă silueta fantomatică a ascensorului şi îndreptându-se spre celălalt capăt al luminişului. Zăpada îi scârțâi sub picior când urcă pe mica moviliță care-l despărțea de zeul răzbunării.

— Stampler!

Vail ridică brațul. Avea în mână un pistol îndreptat spre el. Celălalt bărbat, tânărul, avea şi el pistol, dar îl ținea în jos pe lângă corp.

Terenul parcă gemea sub picioarele lui.

Vail înălță pistolul deasupra capului lui Stampler şi trase un foc. Ecoul lui răsună printre copaci, scuturând crengile de zăpadă. Stampler se opri, privind furios la Vail, peste întinderea albă de zăpadă.

— Doar n-ai să împuşti un om neînarmat, nu-i aşa, domnule avocat?

— Nu-ți face iluzii.

Stampler rânji batjocoritor.

— Acum ştii ce înseamnă asta, Marty, nu? Sânge pentru sânge. Noi doi nu ne deosebim prea mult.

Vail nu răspunse. Chibzui la întrebare, gândindu-se la masacrul din ultimele douăsprezece ore; la Jane şi Abel, care se luptau să supravieţuiască; la Shoat şi la doctorul Rifkin, la un poliţist bun şi la sărmana Molly Arrington, toţi nevinovaţi şi sacrificaţi de Stampler pe altarul răzbunării. La Rebecca, cea care sădise în Stampler sămânţa urii şi care îşi mânjise mâinile cu sângele Lindei şi al lui Alex. Cinci morţi – trei în numai jumătate de zi – şi doi grav răniţi. Dintre toate ţintele, numai Vail scăpase furiei psihopatului.

Stampler reveni o clipă la accentul său de Crikside:

— Acu' ştii ce'nseamnă, Marty. Simţi, ai? Un junghi în inimă. Ţi se pare că-ţi ia stomacu' foc. Că ai capu' prins într-o menghină şi cineva ţi-l strânge tot mai tare şi mai tare. Arzi de nerăbdare să se întâmple. Simţi, aşa-i, Marty? Pofta de-a ucide. Degetul lui Vail se încordă şi mai mult pe trăgaci. Sau poate că n-ar trebui să-ţi spun pe nume? E prea intim. Ce zici de *domnu'* Vail? Sau *domnu'* avocat? Sau *domnu'* procuror? Oh, ajută-mă, Martin, glumi el, trecând de la un accent la altul. Sunt atât de speriat şi derutat. Mi-a scăpat timpu', Martin, şi *ştiu* că s-a întâmplat ceva cumplit. Te rog, ajută-mă, domnu'.

Ura ardea măruntaiele lui Vail, încetoşându-i mintea şi umplându-i inima. Stampler avea dreptate, îi venea să apese pe trăgaci, ca să vadă cum îi pătrunde glonţul în piept. Voia să-l vadă murind.

— Marty? îl chemă Flaherty din spate.

— Nu te amesteca, Dermott.

— Lasă-mă să mă duc eu şi să-l aduc. Mă sperii.

— Cum rămâne, *Martin?* Mă poţi ajuta, domnu'? începu să râdă Stampler. Acu' mă întorc cu spatele şi plec. Hai, dă-i drumu', împuşcă pe la spate un om neînarmat. Asta ai vrea să faci, aşa-i?

— Te provoacă, Marty.

Vail simțea pe deget răceala trăgaciului. Mâna i se încordă încă puțin.

— Ştiu şi eu ce face, răspunse Vail.

— Mă duc să pun mâna pe el.

— Nu te amesteca, Dermott, nu vezi ce scrie pe pancartă?

Pe indicatorul mâncat de vreme şi aplecat într-o rână, în perdeaua de ninsoare, stătea scris:

PERICOL- TEREN NESIGUR – PERICOL
Acest puț de mină a fost închis.
Accesul în zonă interzis.
PERICOL – TEREN NESIGUR – PERICOL

În spatele pancartei, mormanul de zăpadă era, de fapt, capacul ce fusese aşezat pe gura puțului de mină cu ani în urmă.

— Pune-ți mâinile la ceafă şi vino spre mine! îi strigă Vail lui Stam-pler.

Acesta porni în partea opusă.

— Acum, plec, Martiri. Râse şi mai tare. Prinde-mă dacă poți.

— Stai chiar pe gura puțului cinci, Stampler! îi strigă Vail. Gaura. Îți aminteşti Gaura?

Arătă în direcția unei vechi tăblițe, care zăcea chiar lângă baracă: KC&M MINA NUMĂRUL CINCI.

Stampler şovăi. Privi înapoi spre Vail şi Flaherty, apoi la cadrul ruginit al ascensorului. Zornăitul şi scârțâitul îngrozitor de odinioară îi răsună din nou în urechi. Se uită la picioarele lui şi privirea străpunse zăpada şi scândurile, pierzându-se în întuneric. Văzu doisprezece oameni – unsprezece bărbați şi un băiat – suspendați sub scheletul de oțel şi părăsind lumea celor vii, ca să coboare în acel tărâm al întunericului. Bărbații erau îmbătrâniți cu mult înainte de vreme, gârboviți de atâta săpat în pereții de cărbune. Văzu cum scădea lumina de la gura puțului, cum devenea din ce în ce mai mică, până când dispăru cu totul. Cobora prin aerul

duhnind a ouă clocite şi-şi simțea gura atât de uscată, încât limba i se lipise de dinți. Se prăbuşea în iad. Un iad negru ca smoala.

— Ce-i cu el? întrebă Flaherty. A rămas cu ochii în pământ.

Scândurile de sub picioarele lui Stampler scârțâiră şi se lăsară puțin. Stampler continua să privească în jos. Zăpada se cernea printre scânduri. Falca începu să-i zvâcnească o dată cu pulsul care i se accelerase. Făcu un pas înainte. Vechile scânduri, putrezite după ani de intemperii şi nefolosință, gemeau sub greutatea lui. Platforma se lăsă şi mai mult. Se opri, temându-se să mai înainteze, dar şi să stea pe loc. Făcu un pas uriaş, puse cu atenție piciorul jos, se aplecă în față şi-şi trase repede celălalt picior. Sub el se auzi o trosnitură. Scîndura de sub picioare se frânse cu un pocnet ca de împuşcătură.

„Oh, Doamne!", exclamă în gând Stampler. Începu să alerge, dar, cu fiecare pas, platforma putrezită ceda sub picioare, dezintegrându-se în urma lui, în timp ce alerga nebuneşte spre pădure. Apoi piciorul sfărâmă scândura şi Stampler căzu pe burtă, simțind cum în spatele lui platforma începe să se prăbuşească.

Începu să se târască, dar scândurile trosniră din nou. De astă dată, platforma începu să cedeze sub el. Se aplecă în față, întinzând mâna, încercând să se agațe de ceva. Degetele i se afundară în zăpadă, înfigându-se în lemnul putrezit. Se opinti înainte, dar încă o porțiune de platformă se rupse sub el. Se uită peste umăr. În spatele lui, gaura se lărgea treptat, ca o gură enormă şi obscenă.

— Oh, Doamne! urlă el.

Începu să cadă şi-şi înfipse unghiile şi mai adânc în lemn. Îşi susținu toată greutatea în unghii, dar ele începură să alunece şi aşchii de lemn ca nişte ace i se înfipseră în buricele degetelor, intrându-i sub unghii şi pătrunzând în carne vie. Era prea înspăimântat ca să țipe de durere. Lupta să scape cu

viață în timp ce platforma putrezită se dezintegra complet de jur-împrejurul lui.

Ultimele scânduri cedară şi ele.

Stampler se uită o clipă în urmă. Privirea lui întâlni ochii lui Vail. Degetele scormoniră scândurile pe cale să se sfărâme şi, în clipa următoare, dispăru în gaura neagră.

Nu țipă. Nu scoase un sunet. Se prăvăli fără zgomot tot mai jos şi mai jos, şi mai jos.

După mult timp, cei de afară auziră o bufnitură înfundată şi îndepărtată, apoi zgomotul scândurilor prăbuşite peste el. Se lăsă o tăcere mormântală. Numai vântul lovea una de alta ramurile uscate ale copacilor.

— Dumnezeule mare, şopti Flaherty.

— Păstrează-ți rugăciunile pentru cineva care le merită, îl sfătui Vail.

Se întoarse şi plecă, lăsând în urmă gaura căscată în zăpadă.

Făcură cale întoarsă până la elicopter, care îi aştepta cu elicea oprită. Vail şi Flaherty îl ajutară pe St. Claire să urce la bord, apoi urcară lângă el.

— Unde-i Stampler? întrebă St. Claire.

— Acolo unde îi e locul, răspunse Vail. În iad.

Elicopterul se desprinse de sol şi se înălță spre creasta muntelui. Vail se uită în jos, la mina cinci, pe deasupra căreia zburau. Privi cu atenție cercul negru înconjurat de zăpadă proaspătă. Semăna cu centrul unei ținte. Rămase cu ochii la el până când elicopterul trecu de cealaltă parte a muntelui şi mormântul lui Aaron Stampler dispăru din vedere.

EPILOG

Mirosurile amestecate de eter, antiseptic şi dezinfectant umpleau coridoarele tăcute ale spitalului. Doctorii şi asistentele discutau cu voce joasă în cadrul uşilor. Vizitatorii intrau şi părăseau saloanele, unii zâmbitori şi plini de speranță, alții palizi şi cu lacrimi în ochi, luptând să se obişnuiască cu veştile proaste. Bucuria şi tristețea mergeau mână în mână, iar atmosfera era încărcată de emoție. Nimic nu părea banal pe aceste coridoare, unde străinii se simțeau legați unii de alții prin sufe-rință, tristețe şi nenorocire.

Vail evita pe toată lumea Schimba doar câteva cuvinte atunci când nu avea încotro, dar, de regulă, se mulțumea să-i salute din cap pe acei salariați ai spitalului cu care se întâlnea mereu. Se repezea până la spital la sfârşitul fiecărei zile. Trecea mai întâi pe la Jane şi Abel, apoi mânca la bufet un fel de mâncare fără nici un gust sau se oprea la uşa secției de urgență, ca să fumeze în grabă o țigară.

Martin Vail detestase întotdeauna spitalele, pentru că-i aminteau de cele mai întunecate şi mai chinuitoare zile din trecutul său. Îi evocau imagini distincte şi dureroase: mama sa când o urcaseră în ambulanță, scoțând-o din viața lui pentru totdeauna; tatăl său întins pe pat în salonul de reanimare, suferind de tromboză coronariană; despre salonul albastru-pal în care îşi luase rămas-bun de la Ma Cat, bunica lui care-l crescuse şi care zăcea bolnavă de cancer. Paradoxal, acum aceste imagini fuseseră înlocuite de un sentiment de uşurare şi recunoştință, precum şi de reala bucurie la gândul că Jane Venable şi Abel Stenner fuseseră salvați de chirurgii, asistentele şi infirmierii secției de urgență a spitalului municipal Chicago.

La câteva zile după moartea lui Stampler murise şi Jack Yancey, în urma complicațiilor atacului cerebral, astfel că Vail devenise oficial procuror districtual. Doctorul Samuel Woodward, speriat de rolul jucat în eliberarea lui Stampler, ținuse o conferință de presă şi, susținut de şase dintre colegii săi, reuşise să scape cu fața curată, prin vorbărie multă, împănată cu termeni de specialitate.

În săptămânile care urmară, Vail rămase de veghe în fiecare noapte; stătea pe rând cu Jane Venable şi cu Abel Stenner, dormea pe scaun lângă Jane şi se ducea acasă numai ca să facă un duş şi să-şi schimbe hainele înainte de a merge la birou. Uneori, se aşeza pe marginea patului lui Jane, ținând-o de mână câte un ceas întreg, convins că el purta răspunderea pentru durerea şi suferința ei, ca şi pentru a lui Stenner. La urma urmei, îşi spunea Vail, el fusese instrumentul sângeroasei răzbunări puse la cale de Stampler: adusese ca argument la proces exact metoda prin care, zece ani mai târziu, monstrul avea să fie pus în libertate.

Stenner se înzdrăvenea rapid. La sfârşitul celei de a treia săptămâni făcea scurte plimbări pe coridor, ajutat de un infirmier. Jane, care trebuia să suporte vreme de câteva săptămâni tortura intervențiilor de reconstrucție facială, părea să-şi fi păstrat moralul, în ciuda rănilor dureroase şi a pierderii unui ochi. Slăbită, dar entuziastă, cu obrazul înfăşurat în bandaje de la frunte până la maxilar, cu vânătăi pe nas şi pe gât, rămânea neîmblânzită. Aaron Stampler era subiectul numărul unu în conversațiile lor. Paradoxal, Jane era cea care îl consola pe Vail în lungile nopți petrecute de acesta la spital, unde se confrunta cu propria-i conştiință.

— Măi să fie, zise ea într-o seară, pun prinsoare că Aaron Stampler stă acum în iad şi râde cu lacrimi.

— Ce vrei să spui?

— Păi, încă mai are putere asupra ta, iubitule. Întinde mâna din mormânt şi te scutură de lanț. Pe toți i-a tras pe sfoară, Marty. Fiecare a înghițit minciuna, tu de ce ai fi fost altfel?

— Pentru că eu l-am ajutat să-şi conceapă minciuna.

— Te-a *înşelat,* Marty. Recunoaşte şi uită. Stampler nu merită să-ți faci sânge rău din pricina lui nici cinci minute. Eşti un avocat excelent. Ai procedat exact cum prevede legea, i-ai oferit lui Stampler cea mai bună apărare cu putință. M-ai învins pe căi cinstite şi crede-mă că în anii care au trecut de la proces m-am gândit mult la felul în care m-ai făcut marț. A

fost perfect. Totul după litera legii. Faptul că ticălosul era vinovat nu mai contează.

— Nu mai contează?

— Marty, câți avocați cunoşti care îşi întreabă clienții dacă sunt vinovați sau nu?

— Şi ce-i cu asta? E irelevant.

— Ba nu, e foarte practic. Dacă clientul e vinovat, atunci te va minți, aşa că la ce bun să-l mai întrebi? Presupui că e nevinovat şi aduni probe ca să-ți argumentezi ipoteza, ceea ce tu ai reuşit cu brio.

— Vorbeşti ca un profesor de colegiu.

— Iar tu te comporți ca un student. Îmi amintesc un fragment dintr-un articol de ziar despre tine… cu ani în urmă, spuse Venable. Nu mai ştiu exact cuvintele, dar, în esență, afirmai că singura modalitate ca legea să rămână puternică e să-i atacăm în permanență punctele vulnerabile.

— Ai o memorie foarte bună.

— Acum, nu mai eşti de aceeaşi părere?

— Asta nu are absolut nimic de-a face cu sala de judecată, ci cu actoria. Sala de tribunal a devenit o scenă a absurdului. Care avocat dă cea mai bună reprezentație? Cât de bun e judecătorul? Cât de influențabili sunt jurații? Adevărul se pierde prin amestecarea cărților.

— Realitatea este ceea ce juriul percepe ca fiind adevărat. Şi tu ai spus la fel.

— Păi, pe atunci eram tânăr şi bătăios… tu ții minte tot ce citeşti?

— Numai lucrurile cu care sunt de acord. Jane încercă să râdă, dar durerea o împiedică. Sigur că-i actorie. Sigur că cel mai bun – sau cea mai bună – câştigă. Şi sigur că totul constă în a convinge juriul. Şi ce-i cu asta? Aşa sunt regulile jocului. Iar tu eşti al dracului de priceput când vine vorba să împingi regulile la limită, indiferent de care parte te afli. Tăcu o clipă, apoi făcu cu ochiul sănătos. E unul dintre motivele pentru care țin la tine, adăugă ea.

— Eu nici măcar nu pot să încep o listă cu motivele pentru care te iubesc, Janey, glumi el. Se aplecă şi o sărută cu blândeţe pe buze.

— Nu pleca, şopti ea. Mai sărută-mă. Sau poate vrei să încui uşa şi să te furişezi lângă mine.

— Eşti sub sedative, îi răspunse el tot în şoaptă.

— Le-a trecut efectul.

De fiecare dată când aducea subiectul în discuţie cu Stenner, răspunsul acestuia era scurt şi fără ocolişuri.

— Acum zece ani ai comis o greşeală. Te crezi infailibil, Marty?

Dar subiectul Stampler nu putea fi dat uitării.

În prima săptămână, St. Claire şi Naomi nu se dezlipiseră de telefon, prelucrând rapoartele poliţiei din Colorado, San Francisco şi Kentucky şi reconstituind o biografie a profesoarei Rebecca Hutchinson, o istorie tristă şi sordidă. Treptat, povestea legăturii dintre Rebecca şi Aaron Stampler începea să aibă sens.

În cursul vizitei de seară la Abel, Harvey St. Claire, cu ceşcuţa lui în mână şi un cocoloş de tutun în gură, se rezemă de spătarul scaunului şi-i dădu toate detaliile.

— Am reuşit să mergem pe urmele ei până în anii de liceu. Adică, la Denver, în 1965, începu St. Claire. Mama ei a murit când ea avea doisprezece ani, taică-său era ofiţer activ de aviaţie. Iniţial subofiţer, a fost avansat până la gradul de căpitan. A fost ucis în cursul unei spargeri a apartamentului, la începutul lui 1965. Imediat după aceea, fata a dispărut. Din spusele unui criminalist ieşit la pensie, un anume Ashcraft, Rebecca a fost suspectată de omor — circula zvonul că bătrânul o supunea unor abuzuri fizice şi sexuale – dar nu s-au găsit probe împotriva ei. Crima nu a fost niciodată soluţionată.

— Cum a fost omorât? întrebă Stenner.

— Înjunghiat mortal.

— Nu se prea întâmplă, spărgătorii nu-şi aleg astfel de arme.

St. Claire confirmă din cap.

— A fost o chestie foarte urâtă. Discutând cu Ashcraft, am rămas cu impresia că au îngropat afacerea, fiindcă, deşi bănuiau că Rebecca îi făcuse felul, n-au putut aduna suficiente probe. Cum-necum, doi ani mai târziu fata apare în evidențele unui computer din San Francisco — într-o razie printre traficanții de droguri la Haight-Ashbury. A achitat o amendă nesemnificativă, şaptezeci şi cinci de dolari. După aceea i s-a pierdut urma, până când a acceptat postul de profesoară la Crikside, în 1970. Pe atunci, Stampler era în şcoala elementară – Rebecca i-a fost întâi profesoară, ca apoi să-i devină mentor şi, în final, amantă.

— Când s-a născut Stampler? întrebă Stenner.

— În '65, exact în anul în care a fost ucis tatăl ei şi când Rebecca a fugit de acasă. Am recitit însemnările lui Tommy Goodman referitoare la discuția cu profesoara – Tommy s-a dus acolo şi a stat de vorbă cu ea când Vail pregătea apărarea lui Stampler. Rebecca i-a pomenit în treacăt că avusese unele probleme legate de droguri şi că un timp locuise într-un orăşel din New Mexico, unde predase la copii. Totuşi, n-am reuşit să adunăm prea multe date, la sfârşitul anilor '80, majoritatea acestor aşezări apăreau şi dispăreau de pe hartă ca țânțarii. Nu figurează nici în evidența arestărilor – cel puțin, atât cât am cercetat noi — prin urmare, e o enigmă absolută până când îşi face apariția în Crikside. Ceea ce a atras-o la această slujbă era faptul că nu i se cereau referințe. Presupun că Crikside era un cătun prea sărac, deci nu prea pretențios. Nu există nici un fel de evidențe referitoare la starea ei de sănătate sau la angajări, iar la asigurările sociale nu figurează decât de când a început să lucreze la şcoală. După toate probabilitățile, aveau atâta nevoie de o învățătoare, încât au trecut cu vederea unele cerințe

esențiale, cum ar fi autorizația de a preda şi referințele profesionale. Localnicii spuneau că era o învățătoare bună.

— Depinde ce anume le preda, zise Stenner.

— Păi, cu siguranță că pe Stampler l-a învățat câteva şmecherii pe care, de regulă, nu le deprinzi la şcoală, de pildă, Crima 101. Oricum, a predat acolo până în 1991, după care a plecat. Într-un week-end s-a mutat din căsuța în care locuia şi a dispărut fără urmă, exact ca la Denver. Dar, lucru destul de interesant, îşi plătea anual impozitele prin mandat poştal, drept pentru care casa e şi acum pe numele ei.

— Am ratat ultimul act, spuse Stenner. Crezi că acolo se ducea Stampler când l-ați ajuns din urmă?

— Când l-am înhățat, ajunsese la cincisprezece kilometri de locuința ei. Zi-mi tu ce căuta acolo.

Pe măsură ce treceau săptămânile, cazul Aaron Stampler ceda întâietatea cazului Edith Stoddard. Când Vail nu era de față, Venable rămânea cu privirea ațintită asupra ecranului stins al televizorului sau afară pe fereastră, gândindu-se la noaptea în care descoperise firida ascunsă din apartamentul lui Delaney şi obiectele dinăuntru. Îşi amintea de armă. Se întreba dacă Edith Stoddard fusese o victimă sau un participant benevol la bizarele jocuri sexuale care, era limpede, îi plăcuseră lui Delaney. Dacă Stoddard ar fi declarat că decedatul o supusese la constrângeri, atunci Venable putea construi o apărare puternică.

Îi trimitea bilete lui Stoddard, sfătuind-o să nu discute despre problema ei cu *nimeni* până când ea avea să fie din nou pe picioare şi în stare să analizeze cazul împreună. Stoddard nu-i răspundea niciodată şi refuza să retracteze declarația făcută față de Shock Johnson.

Ajutată de Dermott Flaherty, Shana Parver continua să adune probe în sprijinul acuzației de crimă cu premeditare în

cazul Edith Stoddard. Trimiterea în judecată fusese amânată cu o lună, din pricina faptului că Jane Venable se afla în spital. Parver era strategul, Flaherty – spiritul practic.

— Venable îşi va baza apărarea pe argumentul tulburării psihice.

— Tot crimă cu premeditare se cheamă, replică Shana.

— Dar cu circumstanțe atenuante. Venable va susține că Stoddard a fost victima unor abuzuri sexuale din partea lui Delaney. Că el o supunea unor constrângeri sexuale. Că era în joc slujba ei. Apoi el a concediat-o, iar ea avea deja un psihic labil, datorită situației din familie.

— Rămâne declarația ei, contraatacă Parver.

— Pe care Venable va reuşi s-o anuleze. Femeia era disperată, speriată, neliniştită...

— La, la, la, zise Parver.

Flaherty râse.

— Ei, hai, o chemă el. Eşti invitata mea la cină.

— Nu, tu eşti invitatul meu. Eu sunt vioara întâi în cazul de față. Şi să nu-mi dai voie să-mi comand martini.

— Oh, nu ştiu, râse el. Eşti tare dulce când te chercheleşti.

Shana îi aruncă o privire bănuitoare.

— N-am nevoie să mă cherchelesc ca să fiu dulce, Flay, replică ea.

Copacii tremurau în briza caldă de primăvară, în timp ce Vail conducea maşina pe aleea Lakeshore. Înainte de a merge la spital, opri şi cumpără câteva buchete de flori de primăvară de la un negustor de stradă. Jane se ridicase în pat în capul oaselor, iar Stenner, care acum se putea mişca pe ici pe colo cu ajutorul unui baston, stătea jos în celălalt capăt al salonului.

— Azi mi-am luat biletul de ieşire din spital, anunță Stenner. Mi se dă voie să plec cu o oră mai devreme, ca să pot veni dimineață la tribunal.

— N-ai nimic de văzut, spuse Vail. Vom cere o nouă amânare a punerii sub acuzație, până când Jane se va restabili îndeajuns cât să poată merge la tribunal.

— Frumos din partea ta, zise Venable. Mi se pare mie sau dai semne că-ți crapă armura?

— Shana a fost cu ideea, zâmbi Vail. Iar armura ei nu are nici măcar o pată.

— E o fată care ştie ce vrea, Marty, spuse Jane. Ai învățat-o bine.

— N-am învățat-o nimic, râse Vail. S-a născut o dură. Aşteaptă să vezi când îl va aduce în tribunal pe John Wayne Darcy.

— Cum rămâne cu Edith Stoddard? întrebă Jane.

— Asta e între voi două. Eu nu sunt implicat, har Domnului.

— Tu eşti implicat în tot ce se întâmplă la procuratură, Marty. Pe cine vrei să duci?

— N-am venit aici ca să discutăm afaceri, protestă Vail. Îi întinse florile de primăvară. Am venit să-ți fur inima.

— Asta poți face oricând, spuse ea, scoțând florile veştede din vaza de pe noptieră şi aruncându-le la coş.

Vail duse vaza la chiuveta din colț şi o umplu cu apă.

— Cred că am să mă duc să mai stau puțin în salonul meu, spuse Stenner. Am petrecut aici patru săptămâni. Într-un fel, e ca şi cum m-aş despărți de casă. Noapte bună.

— Trec pe la tine să te învelesc, spuse Vail.

— De asta se ocupă infirmiera, replică Stenner, ieşind din salon cât mai mândru cu putință.

— Îl invidiez pe Abel, spuse Venable. El se duce acasă, în timp ce eu mai am de făcut încă două operații.

Vail se aşează lângă Jane şi-şi trecu încet degetul peste bandajul de pe obrazul ei.

— Încă vreo câteva săptămâni şi vom lăsa totul în urmă, spuse el cu blândețe.

Se ridică şi se duse la fereastră.

— Tot la Stampler te gândeşti, nu-i aşa? murmură ea.

— Ştii, începu Vail, a fost un moment când... când s-a petrecut un catarsis. Un minut sau două am avut drept de viaţă şi de moarte asupra lui. Ţineam arma îndreptată către el. Dumnezeu mi-e martor cât doream să-l ucid. Doream să trag în el la nesfârşit. Câte un glonţ pentru fiecare victimă măcelărită. Trăgaciul are o distanţă de culisare de doar trei milimetri, dar eu ştiam ce voia Stampler, Janey. Ştiam că *voia* ca eu să-l împuşc şi să mă cobor la nivelul lui. Apoi am văzut pancarta, mi-am luat degetul de pe trăgaci şi l-am lăsat pe mâna diavolului.

— Ei, iubitule, acum s-a sfârşit, spuse ea, bătând uşor cu palma pe pat, lângă ea.

Poate, se gândi el. *Dar poate că nu se va sfârşi niciodată.*

A doua zi de dimineaţă, Shana Parver şi Dermott Flaherty se aşezară la masa acuzării, pregătiţi să ceară amânarea punerii sub acuzare a lui Edith Stoddard. Vail, Naomi şi St. Claire, însoţiţi de Abel Stenner, şedeau lângă ei, în primul rând. Fiica lui Edith Stoddard, Angelica, era în celălalt capăt al sălii de judecată, aşteptând neliniştită audierea. Nu-şi lua privirea de la uşă.

La ora nouă fix, îşi făcu apariţia judecătoarea Thelma McElroy, o negresă frumoasă, cu ochi inteligenţi şi strălucitori în spatele ochelarilor rotunzi cu rame de metal. Foarte corectă, era cunoscută pentru atitudinea ei severă şi intransigentă în ce priveşte legea.

Edith Stoddard fu adusă în sală şi luă loc la masa apărării. Era slăbită şi trasă la faţă. Se vedea limpede că săptămânile petrecute în închisoare o măcinaseră. Îşi încrucişă mâinile pe masă, rămânând cu ochii la ele.

În clipa următoare, în fundul sălii se iscă rumoare şi Vail se răsuci să vadă ce se întâmplase.

Jane Venable intrase în sală într-un scaun cu rotile. Era strălucitoare, îmbrăcată într-un taior sobru de mătase verde ca smaraldul, cu părul roşu strâns la spate în coc. Unul din

ochi era acoperit cu un petic negru, iar obrazul îi fusese proaspăt bandajat.

Îşi împinse căruciorul pe culoarul dintre scaune, îi aruncă o privire lui Vail cu ochiul sănătos, zâmbi şi-i făcu cu ochiul, apoi se îndreptă spre masa apărării. Vail nu reuşea să-şi ascundă uimirea. Shana Parver era şi mai uluită. Tânăra se uită la Vail, care se mărgini să înalțe din sprâncene şi să ridice din umeri.

— Ce naiba... murmură el abia auzit

— Cred că avem necazuri, zise Stenner.

— Am avut necazuri încă de când a preluat ea cazul, replică Vail.

Judecătoarea McElroy înclină capul, cercetând-o cu atenție pe Venable pe deasupra ochelarilor.

— Ei, doamnă Venable, asta zic şi eu surpriză. Bine ați venit printre noi.

— Mulțumesc, doamnă judecător, răspunse Venable.

— Sunteți gata? Putem începe? întrebă judecătoarea.

— Desigur, răspunse Venable.

— Intenționam să cerem o amânare, datorită stării de sănătate a doamnei Venable, doamnă judecător...

— Nu va fi nevoie, răspunse Venable. Apărarea e pregătită să răspundă acuzațiilor.

— Şi acuzarea este gata, doamnă judecător, bâigui Shana Parver, în timp ce Flaherty scormonea prin servieta-diplomat, scoțând afară dosar după dosar.

Judecătoarea consultă ordinea de zi.

— E vorba de o punere sub acuzare, adevărat?

— Da, răspunse Parver.

— Înainte de a începe, există vreo moțiune?

— Onorată Curte, dacă tribunalul acceptă, apărarea cere să aducă un martor în favoarea sa.

— Chiar înainte de a începe? întrebă judecătoarea.

— Intenționăm să cerem cauțiune pentru acuzată, onorată Curte. A stat închisă aproape două luni. Cerem îngăduința ca un martor să depună mărturie în favoarea ei.

— Onorată Curte... Începu Parver, dar judecătoarea ridică mâna, tăindu-i vorba.

— O clipă, domnişoară avocat, o opri judecătoarea, apoi se adresă lui Venable: Cine este acest martor, doamnă Venable?

— Fiica acuzatei, Angelica, onorată Curte.

— Onorată Curte, e împotriva tuturor uzanțelor, protestă Parver. Ne aflăm aici pentru o punere sub acuzare. Suntem pregătiți să prezentăm completului de judecată probe în sprijinul acuzației de crimă cu premeditare formulată de stat împotriva acuzatei Edith Stoddard. Nici nu poate fi vorba de cauțiune.

— Onorată Curte, în acest caz există circumstanțe atenuante, contraatacă Venable. Clienta mea nu are cazier. Ani la rând a fost apreciată în funcția de secretară executivă, întreținându-şi totodată fiica la colegiu şi soțul paraplegic. Sunt convinsă că onorata Curte şi acuzarea nu vor refuza să asculte depoziția fiicei ei. Cincisprezece minute, onorată Curte, atât vă cerem.

Judecătoarea McElroy se sprijini de spătarul scaunului şi-şi scoase ochelarii.

— Presupun că apărarea e pregătită să răspundă acuzațiilor, spuse ea, privind-o țintă pe Venable.

— Da, onorată Curte.

— Vreți să chemați la bară acest martor *înainte* ca acuzarea să-şi prezinte argumentele?

— Consider că e mai bine s-o chemăm acum, răspunse Venable.

— Hm, zise McElroy. Luă un creion şi, câteva secunde, bătu cu el în blocnotes. Ei bine, sunt de acord cu acuzarea. Fără îndoială că este o abatere neobişnuită de la procedura curentă. Pe de altă parte, nu vreau ca acest complet de judecată să pară lipsit de înțelegere. Domnişoară Parver, am decis să resping obiecția dumneavoastră. Rețineți că aici nu există jurați. Problema cauțiunii rămâne la latitudinea mea.

Deşi era furioasă, Parver îşi dădu seama că ar fi fost o prostie să se pună rău cu judecătoarea chiar de la început.

— Bine, onorată Curte, se învoi ea.

— Mulțumesc. Bine, atunci apărarea îşi poate chema martora.

— Apărarea cheamă pe Angelica Stoddard.

Angelica Stoddard era palidă şi neliniştită. Cu mâinile tremurând, depuse jurământul şi se aşeză în boxa martorilor. Rămase cu ochii ațintiți asupra lui Venable, care îşi împinse scaunul cu rotile în fața completului de judecată. Edith Stoddard se uită bănuitoare la Venable.

— Linişteşte-te, îi şopti aceasta. Ştiu că eşti agitată, dar va dura numai câteva minute. Numele, vă rog.

— Angelica Stoddard.

— Câți ani ai, Angelica?

— Douăzeci şi unu.

— Unde locuieşti?

— În căminul studențesc Chalmers. Urmez cursurile Universității din Chicago.

— De câți ani mergi la colegiu?

— De trei ani.

— Ce calificative iei, Angelica?

— Am obținut 3,2 la terminarea anului trei.

— Deci o studentă de A?

— Da, am luat şi câțiva B, dar în cea mai mare parte A.

— Primeşti bursă, nu-i aşa?

— Da. Cu ea îmi plătesc taxele de studiu şi cărțile.

— Cine îți plăteşte cazarea şi masa?

— Mama mea.

— Doamna Edith Stoddard?

— Da.

— Cum se numeşte tatăl tău?

— Charles. Charles Stoddard.

— Lucrează undeva?

— Nu. Tatăl meu este paralizat de la gât în jos.

— Locuieşte împreună cu mama ta?

— Da.

— *Prin urmare,* mama ta este singura care vă întreține atât pe tine cât şi pe tatăl tău, adevărat?

— Da.

— Până nu de mult lucra la firma Delaney?

— Da. Domnul Delaney a concediat-o.

— Cine se îngrijeşte de tatăl tău peste zi?

— *Am avut* o femeie, care era şi menajera noastră. Venea la opt dimineață şi pleca la cinci după-amiază.

— Aşadar, de la ora cinci cea care-l îngrijeşte este mama ta?

— Da. În afară de cazurile când trebuie... când trebuia să lucreze noaptea. O dată sau de două ori am venit eu acasă, ea fiind nevoită să lucreze după ora cinci.

— Deci, amândouă vă ocupați de tatăl tău.

— Da, dar, în general, mama este cea care are... care avea grijă de el.

— Situația s-a schimbat de la arestarea mamei tale?

— Da. Menajera ne-a părăsit. Asigurarea nu era suficient de mare cât să-i acopere salariul.

— Acum, tu îl îngrijeşti pe tatăl tău?

— Da. Am plecat de la colegiu şi m-am mutat înapoi acasă.

— Cu alte cuvinte, când mama ta a rămas fără serviciu, viața voastră s-a schimbat radical, adevărat?

— Da.

— Mai precis, din momentul arestării mamei tale?

Angelica încuviință din cap, fără să-şi ridice privirea din poală.

— Doctorul Saperstein... medicul tatălui meu... spune că ar trebui să-l internăm într-un sanatoriu de handicapați.

Începu să plângă şi-şi şterse ochii cu un şervețel de hârtie.

— Vă puteți permite cheltuiala? Vreau să spun că, dacă asigurarea nu face nici cât plata menajerei, cum v-ați putea permite o internare?

— Am să... Am să-mi caut o slujbă. Vindem casa... Tăcu o clipă şi coborî din nou privirea, părând să-şi recapete controlul. Când ridică ochii, tristețea i se preschimbase în furie. E atât de nedrept... zise ea, apoi şovăi o clipă şi, privind-o țintă pe Edith Stoddard, glasul îi deveni mai sigur. Cu fulgere în ochi, continuă: E nedrept, pentru că nu mama l-a ucis pe Delaney, eu am făcut-o! Ea s-a recunoscut vinovată, ca să mă apere pe mine!

Judecătoarea tresări şi se lăsă pe spate în scaunul ei. Venable părea şocată. Edith Stoddard sări în picioare.

— E o minciună! țipă ea. Ea e cea care încearcă să mă apere pe mine! Eu l-am omorât pe Delaney, aşa cum am mărturisit. Declarația mea a fost înregistrată de poliție. Încetați odată!

— Nu, mamă, tu să încetezi! îi strigă Angelica. Eu am fost cea pe care a supus-o la constrângeri. De când aveam optsprezece ani. Mă şantaja mereu că ai să-ți pierzi slujba. M-a amenințat...

În sală era un haos. Parver sări în picioare.

— Mă opun, onorată Curte, *mă opun!*

— Onorată Curte, se bâlbâi Venable, n-am ştiut...

Naomi se întoarse către Vail.

— Măi să fie! şopti ea.

Dar Vail nu-i răspunse. O privea fix pe Venable, copleşit de respect.

— E adevărat, țipă Angelica Stoddard. În seara aceea m-am dus să-l rog să-ți dea înapoi postul, dar el m-a silit să...

— *Mă opun,* onorată Curte! strigă Parver.

McElroy bătu tare cu ciocănelul în masă de câteva ori.

— Linişte în sală! ordonă ea, cu ochii sclipind de mânie. Linişte, ACUM! Doamnă şi domnişoară avocat, veniți chiar acum în cabinetul meu. Curtea se retrage.

— Iertați-mă, onorată Curte, îmi acordați zece minute înainte de discuția cu avocații? întrebă Parver.

Judecătoarea McElroy, încă tremurând de supărare, aruncă o privire către Venable.

— Bine, biiine, zise ea scurt. Un sfert de oră, doamnelor. După care ne vedem în cabinetul meu.

Plecă în grabă.

Vail privi din celălalt capăt al sălii spre Venable, care îşi întinse brațele în lături, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Şi eu sunt la fel de uluită ca şi tine." Vail îi zâmbi şi clătină din cap.

Vail îi conduse pe Parver, Naomi, St. Claire, Stenner şi Flaherty într-un mic birou de lângă sala de judecată.

— Okay, Shana, zise el după ce închise uşa. Acum ce ai de gând să faci? Abandonezi sau continui jocul?

Ea îl privi drept în ochi şi răspunse:

— Să mă ia naiba dacă ştiu. Nici măcar nu-mi dau seama ce variante am.

— Crezi că Venable a pus la cale scena sau e la fel de surprinsă ca noi toți? întrebă Naomi.

— Nu cred că a pus-o la cale, răspunse Vail. Cred însă că e foarte posibil să fi ştiut că va avea loc.

— Apărare şoc, comentă Flaherty.

— Teatrul justiției, răspunse Vail.

— Tu ar trebui să ştii mai bine, interveni Stenner. Acum zece ani, i-ai făcut lui Jane o figură similară.

— Poate că da, Abel, îl aprobă Shana, dar noi de cine ne ocupăm? Care-i convingerea ta intimă? Care din ele e vinovată?

Stenner luă o hotărâre practică.

— Mama. Cealaltă variantă e prea complicată.

— Şi eu zic că mama, i se alătură Flaherty. Cred însă că fiica a fost încurcată cu Delaney, exact aşa cum a declarat, iar mama l-a ucis pe el ca s-o elibereze. Toate acestea pot ieşi la

iveală în cursul expunerii faptelor. Eu propun să amânăm punerea sub acuzare şi să reluăm discuțiile.

— Fiica a comis crima, iar maică-sa o apără, spuse St. Claire. Puțin îmi pasă cât de complicată e varianta asta.

— Şi eu cred că Angelica a făcut-o, întări Parver.

— Eu zic că Edith, dintr-o mie de motive, îşi dădu cu părerea Naomi.

— Povestea lor e identică, fiecare susține că cealaltă n-a ştiut nimic. Amândouă dau acelaşi mobil, aceleaşi circumstanțe şi nici una nu are alibi, rezumă Stenner.

— E ridicol, zise St. Claire. Amprentele lui Stoddard sunt pe toată arma.

Vail îşi aținti privirea în tavan.

— De ce să nu fie, doar e arma ei? întrebă el, fără a se adresa cuiva anume.

— Dar gloanțele? întrebă Flaherty.

— Aceeaşi poveste, răspunse Vail. E arma ei. Era firesc s-o încarce.

— Şi fiica? insistă Flaherty. Cum rămâne cu amprentele ei?

— Va declara că purta mănuşi, răspunse Shana. Asta dacă îşi menține declarația.

— Puneți-le pe amândouă sub acuzare, să vedem dacă vreuna din ele mărturiseşte înainte de proces, sugeră St. Claire.

Vail începu să râdă.

— Oh, desigur, înțeleg cum vine asta. Dar ce părere crezi că va avea completul dacă ne înapoiem în sală şi le spunem că vrem să punem sub acuzare două persoane, fiindcă nu ştim sigur care din ele a comis crima?

— Eu cred că e o înscenare, vorbi Stenner. Ori au fost acolo împreună, ori acum încearcă să încurce țele.

— Nu putem demonta vreuna dintre declarații? întrebă Flaherty. Strecurăm un indiciu fals în depoziția lui Edith Stoddard şi vedem dacă fiica îl susține.

Shana Parver se foi neliniştită pe scaun. Se uita fix în podea şi nu spunea nimic.

— Okay, Parver, o îndemnă Vail. Ce te roade? Dă-i drumul.

— Eu cred..., începu ea. Ezită o clipă, apoi continuă: Eu cred că Delaney şi-a meritat soarta, indiferent cine i-a făcut de petrecanie.

La auzul acestor vorbe, în încăpere se aşternu o tăcere mormântală. Ceilalți schimbară priviri între ei, apoi toți ochii se întoarseră spre Shana.

— Să vă întreb ceva pe toți, zise Vail. Crede vreunul dintre voi că Edith Stoddard ar fi acceptat de bunăvoie jocurile sexuale propuse de Delaney?

— De ce? vru să ştie Shana.

— Pentru că aici ar putea fi cheia întregii afaceri, răspunse Vail. Pentru fată, Delaney era o personalitate, aşa că i-a luat mințile. Gândiți-vă, ea este un copil şi dintr-o dată se bucură de atenția şefului mamei ei, care-i mare grangure în oraş. El o seduce şi iată că ajung împreună la perversități sexuale. Ea nu spune nimănui, mai cu seamă mamei. Când a fost împuşcat, Delaney era în pielea goală. Imaginați-vă că era împreună cu fata, iar Edith Stoddard a intrat şi i-a surprins. Femeia îşi pierde controlul, scoate pistolul şi-l lichidează pe Delaney. După aceea o expediază pe Angelica de acolo, ascunde arma şi pleacă. A doua zi, pe parcursul interogatoriului făcut de Johnson, îşi dă seama că nu poate înşela nişte profesionişti, aşa că îşi recunoaşte fapta. Declară că era disperată fiindcă Delaney o concediase, sperând că lucrurile se vor opri aici. În acest fel, îşi protejează soțul şi fiica.

— Frumos scenariu, zise Stenner.

— Numai că noi cunoaştem adevărul, precizează Flaherty.

— Oare? interveni St. Claire. Tot ce ştim e că Delaney era un ticălos bolnav la cap şi că persoana care l-a lichidat cunoştea secretul firidei. Oricum ar fi, în fața juraților el

apare ca o lepădătură, iar cele două femei vor câştiga simpatia tuturor.

— Va fi greu ca jurații să ajungă la o decizie unanimă, vorbi Naomi. Dacă jumătate din ei sunt femei, va dura o veşnicie până când îşi vor da verdictul.

— Cred că Naomi are dreptate, o aprobă Vail. Problema care se pune e ce vrem noi. Vrem ca Edith să facă detenție pe viață sau Angelica?

— Asta-i cumva compasiune? întrebă Stenner, uitându-se la Vail.

— Mai curând eficiență, preciză Flaherty. Eu zic să negociați soluția cea mai profitabilă, altfel ar putea fi achitate.

— Shana? o întrebă Vail. E rândul tău să-ți spui părerea.

— Crimă de gradul întâi. Între zece şi douăzeci de ani.

— Venable nu va accepta, spuse Vail. Va încerca să convingă juriul.

— Uitați cu toții de Edith Stoddard, interveni Shana. Ea nu vrea să ajungă la proces. Cu siguranță că nu vrea să repete experiența de azi-dimineață de la tribunal. Singura ei grijă e să-şi protejeze fiica şi soțul.

— Crezi că apărarea va fi de acord cu acuzația de crimă cu premeditare? întrebă Naomi.

— Eu cred că Janey vrea ca clienta ei să părăsească sala de judecată în calitate de femeie liberă, răspunse Vail.

— Atunci? întrebă Shana.

— Atunci e timpul să negociați, răspunse Vail.

— Şi socotesc că, indiferent ce se va întâmpla, justiția o să mai primească un şut zdravăn în fund, comentă Stenner.

Era pentru prima oară când cineva din încăpere îl vedea zâmbind.

— Ce naiba pui la cale, doamnă Venable? întrebă judecătoarea McElroy, încruntându-se de la biroul ei spre Venable.

— Vă jur, nici nu mi-am închipuit că va declara aşa ceva, răspunse Venable. M-a întrebat dacă putea veni ca martoră, ca să-şi ajute mama să obțină cauțiunea.

— Sper să fie aşa. Nu-mi plac avocații care încearcă să transforme sala de judecată într-un circ.

Judecătoarea continuă s-o privească sever câteva secunde.

— Aveți cuvântul meu, răspunse fermă Venable.

— Bine, acceptă McElroy. Acum ce facem cu încurcătura asta?

— Cred că soluția depinde de doamna Venable, răspunse imediat Shana.

— De mine? se miră Venable.

— Da, întări Shana. Nu le puteți apăra pe amândouă. Ceea ce în-seamnă că Angelica va trebui să-şi angajeze un avocat propriu. Ca apărător, sunteți pregătită să îndreptați acuzația împotriva domnişoarei Angelica Stoddard?

— Ce vreți să spuneți? întrebă Venable, cu o urmă de asprime în glas.

— E singurul mod de a obține achitarea pentru Edith Stoddard, răspunse Parver. Fie presupunem că Edith Stoddard este vinovată şi încercăm să ajungem la o înțelegere, fie vă convingeți clienta că trebuie să-i acuzați propria fiică. Numai una din ele este vinovată.

— Atunci, mergem la proces, replică scurt Venable.

— Să spălăm rufele murdare în ochii presei? ripostă Shana. Nu sunt de părere. Există totuşi o mărturisire, doamnă avocat. Până în prezent, clienta dumneavoastră nu a retractat-o.

— Nici un juriu din lume n-o va condamna pe Edith Stoddard, declară Venable.

— Dar nu despre asta este vorba, nu? replică Shana.

— Atunci despre ce?

— Avem un caz clar de crimă cu premeditare. Victima a fost una dintre marile personalități ale oraşului, cu mulți

prieteni influenți. Singura cale de a demonta acuzația este s-o târâm şi pe Edith prin noroi. Gândiți-vă puțin.

McElroy se rezemă de spătarul fotoliului, împreunându-şi vârfurile degetelor şi sprijinindu-se cu bărbia de ele. Îşi ascunse un zâmbet. Tânăra Parver este vicleană şi dură, îşi spuse ea. În sinea ei, judecătoarea le admira pe amândouă avocatele. În cele din urmă, se ridică.

— Vă rog să mă scuzați, zise ea. Eu ies pentru câteva minute. Îmi place să cred că la înapoiere vom putea rezolva problema.

Părăsi cabinetul.

— Okay, ce-mi oferiți? întrebă Venable.

— Crimă de gradul unu. Între zece şi douăzeci de ani. Ar putea fi pusă în libertate după şase sau şapte.

— Nici vorbă. Mi-aş trăda clienta. O încadrăm la crimă de gradul doi. Între cinci şi zece ani.

— Nu pot face aşa ceva.

— Ce vrea Martin?

— E cazul meu, nu al lui.

— N-a venit cu nici o recomandare?

— Nu.

Venable zâmbi.

— Ce tip de treabă! exclamă ea.

— Cu asta suntem amândouă de acord, răspunse Shana, zâmbind, în sfârşit, şi ea.

— Atunci... ce răspuns îmi dai, Shana? Putem încheia discuția acum şi aici.

— Cum îți convine ție?

— Hei, fetițo, nu uita că tu m-ai vârât în asta, zise, zâmbind, Venable. Eram foarte fericită în cetatea mea de platină, unde câştigam o avere. Cred că problema este, chiar vrei să ajungi la proces cu acest caz?

Shana Parver nu-i răspunse imediat. Rămase cu ochii ațintiți în tavan, cufundată în gânduri, aşa cum făcea de multe ori Vail. Într-un târziu, spuse:

— Ce-ai zice să ajungem la un compromis? O acuzăm de crimă de gradul unu, dacă judecătoarea se declară de acord cu închisoarea de la cinci la douăzeci de ani. Ar putea fi liberă în trei.

— Detenție cu minimum de restricții?

— Aici nu am nici o obiecție.

Venable zâmbi şi-i întinse mâna.

— S-a făcut, spuse ea. Eşti o acuzatoare dată naibii, Shana.

— Uite cine vorbeşte.

La câteva zile după punerea sub acuzare a lui Stoddard, guvernatorul statului Kentucky ordonă poliției statale să recupereze cadavrul lui Stampler din puțul minei cinci. Ploile de primăvară topiseră zăpada, lăsând în pădure o oază de noroi şi o gaură ca centrul unei ținte, căscată în mijlocul podelei de scânduri care acoperise vechiul puț de ascensor. Un mic grup de localnici din Crikside se adunaseră ceva mai deoparte, privind plini de curiozitate – aşa cum se întâmplă întotdeauna – deşi nu era mare lucru de văzut: doar o mică macara prevăzută cu lumini şi cameră video, care cobora în măruntaiele muntelui, şi şase polițişti care supravegheau monitorul.

Puțul era gol.

–----------